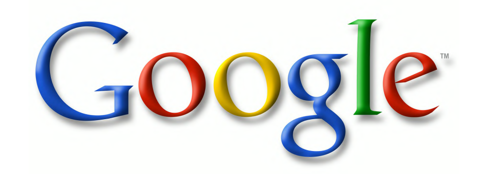

Photius I, Saint, Patriarch of Constantinople, ca 820 - ca. 891

DER ANFANG DES LEXIKONS DES PHOTIOS

HERAUSGEGEBEN VON

R. REITZENSTEIN

MIT 2 TAFELN IN LICHTDRUCK

1907
LEIPZIG UND BERLIN
DRUCK UND VERLAG VON B. G. TEUBNER

EDUARD SCHWARTZ

GEWIDMET

Vor einigen Jahren erwarb Herr Geheimrat Valentin Rose für die Königliche Bibliothek zu Berlin eine Handschrift, welche den bisher verlorenen Anfang des Lexikons des Photios enthielt. Da seine Gesundheit ihm leider nicht gestattete, nach seiner ursprünglichen Absicht den Fund selbst zu verwerten, bat er gegen Anfang des verflossenen Winters, mich die Veröffentlichung zu übernehmen, und bestand, wiewohl ich auf andere Möglichkeiten hinwies, so gütig und liebenswürdig auf diesem Wunsch, daß ich glaubte, mich der Aufgabe nicht entziehen zu dürfen. Er stellte mir zugleich eine Beschreibung der Handschrift zur Verfügung, die ich im folgenden Abschnitt ohne wesentliche Veränderungen biete. —

Ich habe, als mir eine kurze Prüfung der Handschrift zeigte, welch hervorragenden Wert sie für unsere Kenntnis des attischen Dramas wie der atticistischen Literatur hat, geglaubt, sie so schnell als möglich allgemein bekannt machen zu sollen, und hoffe, daß billig denkende Fachgenossen von mir nicht mehr als Treue der Abschrift verlangen werden. Zu einer Zeit, wo immer neue Reste der klassischen Literatur in den Papyri auftauchen, halte ich es für Unrecht, aus leerer Eigensucht zurückzuhalten, was zu ihrer Bestimmung und Ausnutzung dienen könnte und hoffentlich dienen wird. Um so mehr beklage ich, daß Umstände, die zu ändern nicht in meiner Gewalt lag, die Arbeit Monate lang gehemmt und die Ausgabe verzögert haben. Für die tatkräftige Unterstützung, die mir während der Drucklegung mein lieber Freund E. Schwartz bot, danke ich auch an dieser Stelle, und aufrichtigen Dank schulde ich auch den Leitern der Berliner Bibliothek, welche mir die neue Handschrift sowie den zur Quellenanalyse unentbehrlichen *cod. Berol. quart.* 13 auf längere Zeit nach Straßburg gesendet haben.

* * *

Die Handschrift, *cod. Berol. graec. oct.* 22, von mehreren Händen auf Pergament Ende des XI. oder Anfang des XII. Jahrhunderts geschrieben, soll nach der Angabe des Verkäufers aus Macedonien stammen. Sie ist vorn und hinten verstümmelt, auch im Innern defekt; von dem alten Einband ist nur der hintere Deckel (Holz mit schwarzem Leder überzogen) erhalten. Sie zählt jetzt 111 Blätter, jedes 15,2 × 11,8 cm groß; Schriftraum in der Regel 10,7 × 7,8. Für den Charakter der Schrift vergleiche die beigegebenen Tafeln. Die Folge der Quaternionen ist:

Blatt 1—7 (zu Anfang ein Blatt verloren)
8—15
16—23
24—31
32—39
40—46 (zum Schluß ein Blatt verloren)
47—54
55—60 (zu Anfang und Schluß je ein Blatt verloren)
61—68
69—76
77—84
85—92
93—100
101—108
109—111. (Nur noch dieser Quaternio kann, vielleicht sogar schon verstümmelt, in der Handschrift gestanden haben; der Rest war in einen zweiten, jetzt verschollenen Band gebunden).[1]

Es war eine Miscellanhandschrift, hergestellt wohl für die Bedürfnisse eines kleineren Klosters. Der Inhalt ist folgender:

1^{r}—38^{v} 1) fol. 1—38^{v}: Hymnen (κανόνεc) auf die Hauptfeste des Jahres mit Kommentar, beginnt in der Mitte des Pfingsthymnus des Johannes Damascenus (Migne 96, 837 A); die erste Seite ist fast unleserlich. Hierauf fol. 2^{v} κανὼν εἰc τὴν ἁγίαν μεταμόρφωcιν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰηcοῦ Χριcτοῦ Κοcμᾶ μοναχοῦ φέρων ἀκροcτιχίδα τήνδε· Χριcτὸc ἐνὶ cκοπιῇ cέλαc ἄπλετον εἴδεοc ἧκε = Migne 98, 491. Hierauf fol. 9^{r} κανὼν ἕτεροc εἰc τὴν αὐτὴν ἔνδοξον ἑορτὴν τοῦ cωτῆροc φέρων

1) Ich habe ihn vergeblich durch Freunde und Schüler auf den Altertumsmärkten zu Athen, Kairo, Jerusalem, Smyrna und Beirut suchen lassen.

ἀκρόστιχον ἰαμβικόν· Μωςῆς θεοῦ πρόςωπον ἐν Θαβὼρ ἴδε. ποίημα Ἰωάννου ἀδελφοῦ ($\stackrel{\delta}{\alpha}$) = Migne 96 p. 847, doch ist der Berliner Text beträchtlich reicher. Hierauf fol. 15^{v} Κανὼν εἰς τὴν πάνσεπτον κοίμηςιν τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου. ποίημα Κοςμᾶ μοναχοῦ φέρον ἀκρόστιχον ἴαμβον· πανηγυριζέτωςαν οἱ θεόφρονες. Nicht bei Migne gedruckt, aber erwähnt von Kollarius Not. ad Lamb. V 579. Hierauf fol. 23^{v} ἕτερος κανὼν εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτήν. Anfang: Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Vgl. Kollarius a. a. O., der wohl mit Recht die Urheberschaft des Johannes Damascenus, auf den die Reihenfolge schließen läßt, in Zweifel zieht. Hierauf fol. 30^{r} κανὼν εἰς τὴν ὕψωςιν τοῦ τιμίου σταυροῦ ποίημα Κοςμᾶ μοναχοῦ φέρον ἀκρόστιχον ἰαμβικὸν τόνδε· σταυρῷ πεποιθὼς ὕμνον ἐξερεύγομαι. Γρηγορίου. Letzterer Name bezieht sich wohl auf den unmittelbar folgenden Kommentar, vgl. Fabricius Bibl. gr. XI 174 n. Der Hymnus ist abgedruckt Migne 98, 501.

2) Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας Βασιλείου τοῦ μεγάλου καὶ οὐρανοφάντορος ἱστορία μυσταγωγικὴ ἐκκλησιαστική. Anfang Ἐκκλησία ἐστὶ ναὸς θεοῦ, τέμενος ἅγιον, οἶκος προσευχῆς, Ende verstümmelt (in der Erklärung der vierten Bitte des Vaterunsers): καὶ ζωὴν διδοὺς τῷ κόσμῳ. Das unter vielen berühmten Namen umlaufende Werk ist unter dem des Germanus ediert Migne 98, 384. *38^{v}—46^{v}*

3) 47^{r}—49^{v}. Zu Anfang verstümmelt. Drei Gedichte über das Fasten der Mönche; Anfang jetzt: ἡμέραις ταύταις | ἀλλά γε καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς ἡμῶν θεῖοι πατέρες | ἀκρίβειαν ὁρίζουσι φοβερὰν καὶ μεγάλην. Blatt 47^{v} beginnt neuer Abschnitt: σαρακοστὴ εἰσέρχεται ἁγία καὶ μεγάλη (zitiert wird Θεόδωρος ὁ μέγας). Blatt 49^{v} neuer kurzer Abschnitt, beginnt: Ἐν μόναις δὲ ταῖς τέσσαρσιν οὕτως ἑστιαθήσῃ, endet 49^{v}: καὶ μάτην προφασίζονται τὸν ἀρτζιβούριν οὗτοι. Dazu Hand 2 am Rand ἕως ὧδε. Also scheint schon das Original verstümmelt gewesen zu sein. *47^{r}—49^{v}*

4) 49^{v}—50^{v} Περὶ τῆς ἁγίας θεοτόκου ὧδε. Ἀβτὰ ὁ ἱερ^{ε} ἐξ οὗ ᾄδὼς ὁ καὶ βαραχίας ἀγγαῖος ζαχαρίας (rot). οὗτος ἔλαβε τὴν ἐλισαβέτ, endet mit dem Tode des Joseph: καὶ μετὰ τὸ ὑποστρέψαι εἰς ναζαρὲτ ἐτελεύτησεν ἐτῶν ρι'. *49^{v}—50^{v}*

5) 50^{v}—51^{r} Τοῦ ἁγίου Μαξίμου· τί σημαίνει τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ πρὸ τούτου τί ἡ ἀπόκαρσις τῶν τριχῶν. Anfang Ὥσπερ πάντων τῶν ἐν τῷ σώματι. Ende: τοῦ εἰκότος οὐχ ἁμάρτοι. *50^{v}—51^{r}*

51r—51v 6) 51r—51v περὶ ἠλέκτρου τοῦ Ψελλοῦ. Anfang: Περὶ τὰ Ἰνδικὰ μέρη ποταμὸς ῥεῖ, Ende: ὥςπερ κύτος. Anders Psellos *de lapid.* c. 9. Ideler *Phys. et med.* gr. I 245.

51v—52r 7) 51v—52r Σιβύλλης ἱερείας Ἀπόλλωνος ἀπόφθεγμα περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκ θείας μόνης ἐπιπνοίας εἰς ἔλεγχον τῶν εἰδωλολατρῶν ἐξ ἀκουσίου γνώμης προθεσπιζούσης πρὸ τοσούτων ἐτῶν τὸν Χριστόν, τὸν σταυρὸν καὶ τὴν μέλλουσαν κρίσιν ἔν τε τοῖς στοιχείοις καὶ τῇ ἀκροστιχίδι· Ἰησοῦς Χριστὸς θεοῦ υἱὸς σωτὴρ σταυρός. αὕτη ἡ ἀκροστιχίς. Anfang: Ἱδρώσει γὰρ χθών, κρίσεως σημεῖον ὅτε ἔσται. Ende: σωτήρ, ἀθάνατος βασιλεύς, ὁ παθὼν ἕνεχ' ἡμῶν.

52r—52v 8) 52r—52v Πόθεν γενεαλογεῖται ἡ ὑπεραγία δέσποινα ἡμῶν καὶ θεοτόκος Μαρία. Anfang: Βούλεται δὲ ὁ λόγος ἀποδεῖξαι τήν τε Μαρίαν. Ende: Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν ἐξάδελφον.

52v—55v 9) 52v—55r Κανόνες τοῦ παναγιωτάτου Νικηφόρου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τούτου συνάξεων καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἁγίων πατέρων περὶ διαφόρων κεφαλαίων. περὶ ἐκκλησιῶν τῶν παρὰ αἱρετικῶν ἐνθρονιασθεισῶν κανὼν πρῶτος. Anfang: Τὰς ἐκκλησίας τὰς ὑπὸ αἱρετικῶν ἐνθρονιασθείσας παρακελευόμεθα. Ende: οἰκοδομείτω ὁ τὰ ἐπιτίμια δεδωκώς. Hierauf 54r—55v Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (rot) . . ουπτ . . . . . χρὴ ψάλλειν τὸν ἄμωμον. Ende: γεύσασθαι βρώσεως. τέλος τῶν κανόνων τοῦ ἁγίου Νικηφόρου. ἐγράφησαν ταῦτα ἐξ ἑτέρων κανόνων δι' αὐτοῦ.

56r 10) 56r Τοῦ αὐτοῦ· εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων ἀποστόλων εὕρομεν, ἐὰν γυνὴ γεννήσῃ καὶ ἔστιν ἐν κινδύνῳ, endet: μήτε μὴν ἅψηται αὐτοῦ τὸ σύνολον. Hierauf Ἄλλο διήγημα τοῦ αὐτοῦ: Ἄλλην εὕρομεν ὅτι ἐὰν τελεία γυνὴ γενομένη χριστιανὴ καὶ (rot) μετὰ μίαν . . endet: ἕως οὗ καθαρισθῇ ἡ νεοφώτιστος.

56r—56v 11) 56r—56v Λύσεις διαφόρων ἐρωτημάτων Πέτρου τοῦ τιμιωτάτου χαρτοφύλακος τῆς μεγάλης τοῦ θεοῦ ἐκκλησίας. Anfang: Ἐρώτησις: εἰς πόσον ὀφείλει βαπτίζεσθαι τὸ παιδίον. Ende: οὐ χρὴ δέχεσθαι, ὑπὸ ἐπιτιμίων γάρ εἰσιν. = Migne 119, 1093.

56v—57r 12) 56v—57r Ἕτερον κεφάλαιον κανονικὸν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. Anfang: Οὐ γὰρ ἁπλῶς πρὸς τὸ τῶν ἁμαρτημάτων μέτρον δεῖ τὴν ἐπιτιμίαν ἐπάγειν. Ende: ἄλλο γάρ ἐστι νηστεία καὶ ἄλλο ἐγκράτεια.

57r 13) 57r Πέτρου καὶ Παύλου διάταξις περὶ τῶν ὡρῶν, διὰ τί

ὀφείλουϲι ψάλλεϲθαι, Anfang: Εὐχὰϲ ἐπιτελεῖτε ὄρθρῳ καὶ τρίτῃ ὥρᾳ . . Ende: ἐργαϲίαν τῶν τοῦ φωτὸϲ ἔργων.

14) 57r—58r Τίνοϲ χάριν μετὰ δέκα ἡμέραϲ τῆϲ ἀναλήψεωϲ τοῦ *57r—58r* κυρίου τὸ πνεῦμα κατῆλθε. Φαϲὶ τινὲϲ τῶν τὰ θεῖα πεπαιδευμένων, endet: ἡμερῶν νηϲτείαν.

15) 58r—58v Εἰϲ φάντααϲμα ἤγουν εἰϲ ῥεῦϲιν. Gebete: Ἀνιϲτά- *58r—58v* μενοϲ εὐθέωϲ, endet: εἰϲ τοὺϲ αἰῶναϲ τῶν αἰώνων.

16) 58v—67v Ἀναϲταϲίου πρεϲβυτέρου καὶ ὁμολογητοῦ ἑρμηνεία *58v—67r* τῶν ἑωρτῶν ἐν ϲυντόμῳ. Anfang: Καὶ ἵνα ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἑορτῶν ἄρξωμαι· ϲάββατον. Ende: εἰϲ αἰῶναϲ τῶν αἰώνων.

17) 68r—111v Lexikon des Photios (vgl. unten). *68v—111v*

* * *

Von dem Anfang des Lexikons des Photios sind uns drei Handschriften erhalten: 1) zwei Blätter des *cod. Galeanus* (*g*) ent- Cod. g haltend: a) Prolog und Anfang bis zur Glosse Ἀά; b) die Glossen Ἀγχίνοια — Ἀδιάκριτοϲ. 2) zwei größere Bruchstücke in dem *cod. Atheniensis* 1083 (*a*) Blatt 1—4 enthaltend die Glossen Cod. a Ἀβραμιαῖοϲ — Ἀγάϲϲει und Ἀγκιϲτρεύει — Ἀδράϲτεια herausgegeben von C. Fredrich und G. Wentzel, Nachr. d. K. Gesellschaft d. Wissenschaft. Göttingen 1896 S. 309ff. 3) das Berliner Bruchstück (*b*), Cod. b das lückenlos von dem Prolog bis zur Glosse Ἄπαρνοϲ reicht. Es frägt sich zunächst, wie die drei Handschriften zueinander stehen.

Ich beginne mit einer Äußerlichkeit. Blatt 1 des *cod. g* entspricht im wesentlichen Blatt 68 des *cod. b*; nur wenige Zeilen umfaßt letzteres mehr, die noch dazu fast durch die größere Länge der Überschrift in *g* aufgewogen werden. Das zweite Blatt des *cod. g* fängt genau mit derselben Glosse an wie Blatt 76 des *cod. b* und umfaßt nur fünf Worte mehr als dieses. Also sind beide Handschriften dem gemeinsamen Archetypus in der äußeren Anlage genau gefolgt. Minder genau entspricht *a*, doch entspricht Ἀβραμιαῖοϲ bis Ἀγάϲϲει fast genau zwei Blättern von *b* (70r Mitte — 72r Mitte) die Lücke von hier bis Ἀγκιϲτρεύει einem Blatt von *b* (bis 73r Mitte), der erhaltene Rest bis Ἀδράϲτεια (Anfang) etwa vier und einem halben Blatt in *b* (77v obere Hälfte), was sich vielleicht auch daraus erklärt, daß das letzte Blatt in *a* nicht vollgeschrieben ist.

Vergleichen wir nun *b* und *g*. Sie sind verschieden in der

Autorenbezeichnung; die Widmung, welche *g* nicht mehr in der ursprünglichen Form hat, fehlt in *b*; das Wort πρόλογος ist richtiger gestellt. Dagegen sind am Schluß der Vorrede in *b* zwei törichte Randscholien in den Text aufgenommen; das eine hat *g* ebenfalls im Text, das andere in richtiger Stellung am Rande. Hierauf bieten beide eine neue Überschrift in verschiedener Fassung. Wir folgern ohne weiteres: der gemeinsame Archetypus stand schon ziemlich weit von Photios entfernt. Eine Bestätigung bietet S. 2, 16 der Fehler πενοῦντι, in dem *b* und die erste Hand von *g* übereinstimmen, 3, 7 die Schreibung πράξασαμέλλω *b* πράξασα μέλλω *g*, eine weitere sofort in dem nächsten Stück S. 29, 16, wo für χαρμίδη ἐπεὶ sowohl in *b* wie in *g* geschrieben ist χαρμ δ ἐπεὶ (vgl. Wentzel a. a. O. 312); da das VI. Lexikon Bekkers (das Bachmannianum) χαρμιδι hat, so hat Photios sicher dies oder χαρμίδη geschrieben. Eine zufällige Beschädigung einer Handschrift führte die Schreibung des Archetypos von *bg* herbei, und von demselben Archetypos hängt, wie schon Wentzel richtig erkannte, auch *a* ab, der χαρμ ἐπεὶ bietet. Eine weitere Bestätigung bietet die ebenfalls schon von Wentzel hervorgehobene Stelle 28, 26, wo ἄχορα richtig ist. Da das Bachmannianum ἀχῶρα, Suidas ἄχορα liest, wird ein Schreiber im Photios über ω ein ο gemalt haben. Ein zweiter fand es etwas von der Stelle gerückt und las Θ für O; so erklärt sich nun in *bg* $\overset{\theta}{\alpha}$χῶρα, in *a* ἀθαχῶρα. Alle drei Handschriften geben in solchen Dingen den Archetypus fast sklavisch wieder. Um so auffälliger sind die willkürlichen Veränderungen im Hauptbestand. So läßt *a* eine Reihe von Glossen fort, die durch die Übereinstimmung von *b* und *g* als echt erwiesen werden. Andrerseits sucht *b* nach Möglichkeit Glossen des gleichen oder ähnlichen Lemmas miteinander zu verbinden. Wie ungeschickt er dabei z. T. verfuhr, mögen Glossen wie S. 100, 27 Ἀμφιθαλής oder 106, 7 Ἀνάβαλλε zeigen. Überall sucht er nach Kürze und meidet es daher möglichst, die Lemmata zu wiederholen, ersetzt sie vielmehr an zweiter Stelle durch ἢ oder καί. Ebenso vermeidet er denselben Schriftstellernamen zweimal anzuführen und schreibt an zweiter Stelle lieber ὁ αὐτός. Andrerseits hat er an den Rändern auch eine Anzahl von Glossen z. T. aus denselben, z. T. aus neuen Quellen hinzugefügt. Umgekehrt hatte Schreiber *a* eine Anzahl von Glossen zunächst fortgelassen, dann aber seinen Entschluß geändert

und sie alle außer der Reihe nachgetragen.[1]) Jeder Schreiber bewegt sich eben in diesen Werken unendlich viel freier als bei der Kopie wirklicher Schriftsteller. Für den Herausgeber erwächst die peinliche Pflicht auszuwählen, welcher Fassung er folgen will. Ich beschränke mich in dieser vorläufigen Ausgabe natürlich auf die Fassung *b*.

Konsequent läßt sich das freilich kaum durchführen. Weder läßt sich in jedem Einzelfall mit Sicherheit bestimmen, was *b* mit Absicht ausließ, was aus Versehen übersprang, noch läßt sich trotz der reichen Parallelüberlieferung stets entscheiden, welche Fehler Photios im Text schon vorfand, welche er neu hinzufügte. Ich habe von Fall zu Fall entschieden und öfters, um das Verständnis nicht allzusehr zu erschweren, den Vorwurf der Ungleichmäßigkeit nicht gescheut.

Die Parallelüberlieferung, die ich eben erwähnte, anzuführen, ist selbstverständlich Pflicht des Herausgebers. Den Weg hat Wentzel in seiner Ausgabe der athenischen Fragmente gewiesen. Freilich habe ich mir etwas engere Schranken gesetzt. Das sechste Lexikon Bekkers (B), das im wesentlichen den gleichen Bestand bietet und nur ganz selten und offenkundig interpoliert ist, wird dem Benutzer kaum Schwierigkeiten bieten. Bei Suidas wird es allerdings einiger Übung bedürfen, die aus anderen Quellen eingefügten Zusätze schnell zu erkennen; doch hätte eine Analyse seiner Glossen den Apparat ungebührlich überlastet. Bei den Verweisen auf die Etymologika mußte das Gudianum leider übergangen werden, da die einzige Ausgabe unbenutzbar, ja irreführend ist. Für das Genuinum konnte ich natürlich meine eigenen Abschriften und Kollationen benutzen. Nur muß sich der Leser erinnern, daß uns der Anfang bis zur Mitte von Αλ- nur in der stark verkürzten, stellenweise unleserlichen Florentiner Handschrift erhalten ist. Was zur Beurteilung der jüngeren Überarbeitungen nötig ist, habe ich in der Geschichte der griechischen Etymologika auseinandergesetzt und erinnere hier nur den Leser daran, daß in das Etymologicum magnum Zusätze aus einem (schon interpolierten) Diogenian-Lexikon aufgenommen und z. T. noch in festen Reihen überliefert sind, sowie ferner, daß sowohl in Symeons Etymologicum wie in die aus ihm abgeleitete μεγάλη γραμματική

1) Vgl. das unten S. XLVII A. über das Etymologicum genuinum Bemerkte.

(codd. C D) Zusätze aus einem jungen rhetorischen Lexikon gedrungen sind, das wegen seines Verhältnisses zu Phrynichos für uns Wichtigkeit hat. Da meine handschriftlichen Notizen nicht ausreichen, habe ich meist auf Gaisfords Noten, in denen nur cod. D benutzt ist, verweisen müssen. Besonders hervorgehoben ist nur, was aus demjenigen ῥητορικόν stammt, welches im Genuinum benutzt ist, weil man dieses bisher für identisch mit Photios hielt. Anzuführen, wie oft eine nachweislich andere Quelle in einzelnen Erklärungen mit Photios übereinstimmt, konnte ich mich in der Regel nicht entschließen. Auch aus Eustathios sollte zunächst nur in Frage kommen, was durch sicheres Zeugnis für Aelius Dionysius oder Pausanias oder doch wenigstens ein rhetorisches Lexikon bezeugt ist. Die Verweisungen auf Hesych habe ich nur mit einem gewissen Bedenken in der Fülle zugefügt, daß der Leser selbst entscheiden muß, ob die Angabe aus Cyrill oder Diogenian oder der atticistischen Interpolation entnommen ist. Die paroimiographische Überlieferung endlich habe ich ganz beiseite gelassen, da sie besondere Behandlung demnächst finden wird. Daß neben Pausanias jetzt noch mindestens Phrynichos und Eirenaios als Quellen des Photios in Frage kommen, ließ mir eine beiläufige Behandlung der Frage als untunlich erscheinen.

Zu den einzelnen Lemmata die Stellen der Autoren zu fügen, auf welche sie sich beziehen, habe ich nur dann versucht, wenn es mir für die Quellenfrage wichtig erschien; im allgemeinen sind sie im Interesse der Übersichtlichkeit des Druckes fortgelassen.

Der vorläufige Abdruck dieses Stückes, welcher einer vollen Ausgabe des gesamten Photios nur vorarbeiten soll, hat keinen andern Zweck, als einerseits die wichtigen neuen Texte rasch allgemein bekannt zu machen, andererseits neuen Anstoß zur Erörterung und zum Streit über die Grundfragen der Entstehung und Zusammensetzung des Werkes zu geben, die vor jener so dringend notwendigen Ausgabe erledigt werden müssen. Zu beiden Punkten gestatte der Leser noch ein paar möglichst kurze Bemerkungen, denen ich allerdings das Wort vorausschicken muß, mit welchem ein altrömischer Kollege sich über die handgreifliche Unzulänglichkeit seines Werkes tröstete: *illa quae . . maioribus nostris ademit oblivio, subito secuta sedulitas Muci et Bruti retrahere nequit; non si non potuero indagare, eo ero tardior, sed velocior ideo si quiero.*

* * *

Die neuen Fragmente, in denen viele den Hauptwert des Fundes Roses sehen werden, stelle ich der Übersichtlichkeit halber kurz zusammen.

Für Aischylos ist der Gewinn ziemlich klein. Aus der Ὅπλων κρίcιc gewinnen wir das Bruchstück eines Liedes, das den Schlafenden (Aias?) beschreibt, 39, 7 καὶ διὰ πνευμόνων θερμὸν ἄηcιν ὕπνον[1]), aus einem Liede der Νεανίcκοι 102, 13 πρὸc δ' ἐπὶ τοῖc ἀμφιλαφῆ πήματ' ἔχων ἀθανάτων, aus einem Liede der Μυcοί 113, 15 εἶδον (ἰδὼν?) | καλπάζονταc ἐν αἰχμαῖc. Den Ξάντριαι wird fr. 413 N[2] zugewiesen (108, 13). Ohne Angabe des Stückes werden dem Dichter zugesprochen 47, 12 ἀιδνόν, 86, 25 ἅμαξα für Schiff[2]), 88, 7 ἀμαρτάδαc (ionisch), 96, 15 ἀμυντρόν (?) und ἀνυνάνδρωc (?), 64, 7 ὀργάζειν (eher als ὀργᾶν). Aischylos.

Reicher ist die Ausbeute für Sophokles. Für das Stück Φρύγεc, dessen Titel jetzt gesichert wird, gewinnen wir 151, 7 das Fragment: οὐ λήξετ', οὐ παύcεcθε τούcδε τοὺc γάμουc | ἀνυμεναιοῦντεc; Spricht vielleicht Kassandra bei der Hochzeitsfeier des Paris und der Helena? Dem Φιλοκτήτηc ἐν Τροίᾳ wird 101, 20 zugeschrieben: καὶ ῥάβδοc ὡc κήρυκοc Ἑρμαία διπλοῦ | δράκοντοc ἀμφίκρανοc.[3]) Wir lernen aus 120, 28, daß in der Nausikaa Odysseus wie bei Homer seine Abenteuer erzählte; von dem Mastbaum, den der Strudel ihm wieder emporsendet, scheint er zu sagen (τὸ ....) ὄχημά μοι | ἐπᾶραν ἡcύχωc ἀναρροιβδεῖ πάλιν.[4]) Wir sehen aus Hesych, dem ich Stückbezeichnung entnommen habe, daß schon Aischylos ἀναρροιβδεῖν für Atmen (Einatmen und Ausatmen) gebraucht hat. Od. 12, 236 ff. wird ἀναρροίβδηcε θαλάccηc ἁλμυρὸν ὕδωρ ja scheinbar zerlegt: ἦ τοι ὅτ' ἐξεμέcειε ... ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε. So hält sich Sophokles hier an 12, 437 ὄφρ' ἐξεμέcειεν ὀπίccω ἱcτὸν καὶ τρόπιν αὖτιc. — Hervorragende Bedeutung messe ich dem 64, 8 erhaltenen Fragment des Sophokles.

1) Die Wendung ist in die alexandrinische Poesie übernommen, vgl. Theokr. 24, 47 ὕπνον βαρὺν ἐκφυcῶνταc, aus ihr in die römische, vgl. Vergil *Aen.* IX 326 *qui forte tapetibus altis extructus toto proflabat pectore somnum* und Prop. I 3, 7 *visa mihi dulcem spirare quietem.*

2) Vgl. Suppl. 33 ξὺν ὄχῳ ταχυήρει, Catull 64, 9 *volitantem flamine currum.*

3) Vgl. fr. 638 (Hes.) δράκοντα· τὸ κηρύκιον, Σοφοκλῆc Φιλοκτήτῃ und für Ἑρμαῖοc fr. 815 Ἑρμαῖον κάρα.

4) Etwas anders gestaltet E. Schwartz den Anfang und schlägt vor ὀχεῖ μάλα | ἐπᾶραν, ἡcυχῇ δ' ἀναρροιβδεῖ πάλιν. Zu ὄχημα vgl. das Epigramm auf Arion bei Aelian *de anim.* XII 45.

Αἰγεύς bei: κλωστῆρσι χειρῶν ὀργάσας κατήνυσε | σειραῖα δεσμά.. Das marathonische Abenteuer war, wie die weiteren Worte des Grammatikers zeigen, in einem Botenbericht geschildert (vgl. fr. 20); in dem Stück kehrte Theseus siegreich ins Vaterhaus zurück. — Aus der Κρέουσα gewinnen wir 119, 6 den Trimeter: τί δ'. ὦ γεραιέ; τίς σ' ἀναπτεροῖ φόβος; Aus dem Τυνδάρεως 89, 20 das lyrische Fragment: ἀμβλυφαεῖ δ' ὄμμ' ὑπὸ γήρως und ein zweites aus dem Μελέαγρος 95, 23 στεφάνοισι | κρᾶτα καταμπυκοῖς.[1]) Kürzer sind die Angaben 86, 9, daß im Ἀλέξανδρος ein Zeitwort ἀμαλθεύειν für τρέφειν gebraucht war, 144, 9, daß im Θυέστης die Form ἀνοσήλευτον vorkam, 136, 28, daß ἀνηλόκισμαι im Λαοκόων, 97, 6, daß ἀμύρους τόπους in den Ποιμένες stand.

Ohne Angabe des Stückes sind überliefert die lyrischen Fragmente 53, 11 τὸν προβώμιον κλύω (?) δαίμον' αἱματοσπόδητον, 89, 3 ἀμάχετοι λοχαγοί und vielleicht 138, 5 σὺ δέδωκας ταῦτ' Ἀνησιδώρα. In Dialogpartien gehören 95, 13 das verkürzte Fragment ὥσπερ ἀμπρευτὴς ὄνος | ἀεὶ .... μαστιγούμενος, 94, 19 ἀμούσωτος γὰρ οὐδαμῶς ἄπει, 125, 22 χλωροῖσι κορμοῖς ἀνδράχλης ἀναίθεται, 141, 11 ⏑ μηκέτ' ἀνθρωπιστὶ διαλέξῃ τάδε. Kürzer sind 136, 12 ἀνήγρετ' ἐξ ὕπνου (vgl. Il. 10, 138), 102, 16 κορμὸν ἀμφίκουρον, 111, 1 ἀναθερμαίνειν τὰς φρένας, 137, 7 ἀνημέρωτος γῆ, 68, 16 ἄκρος φρονεῖν oder ἄκρος δρᾶν, 156, 17 ἀπάντησις, 44, 17 αἰγίζει, 47, 20 ἀϊδροδίκης (vgl. Pindar Nem. 1, 96), 49, 18 αἰέλουρος, 58, 9 ἀκάμπιον, 88, 6 ἁμαρτάς, 89, 19 ἀμβλώψ oder ἀμβλωπός, 89, 15 ἀμβλουχία, 96, 15 ἀμύνανδρος, 95, 23 ἀμπυκοῖς (?) und ἀμπυκώμασιν, 113, 16 ἀνακαλπάζει, oder καλπάζει, 117, 7 = 138, 6 Ἀναξιδώρα und ἀνάγειν ἀμπελῶνας, 126, 1 ἀνδραποδοκλόπος, 113, 21 ἀνάκλητος, 144, 10 ἀνούστερος und ἀνουστέρα (?), 151, 17 ἄνυμφος (?), 16, 25 ἀγήρατος (?), 153, 16 ἀολλεῖς (?), 155, 22 ἁπαλά. Das Fragment 675 wird 36, 18 berichtigt; dem Ausdruck ἀείζων ἄχθος bei Aischylos entsprach bei Sophokles ἀείζων πένθος, Die alexandrinische Fortbildung ἀείζων ἕλκος ⟨ἔρωτος⟩ hat, wie zur Stelle bemerkt, Lukrez in seinem gewaltigen Prooemium benutzt.

Euripides. Etwas seltener wird, wie zu erwarten stand, der dritte Tragiker, Euripides erwähnt. Dem Αἰγεύς gehören zwei Fragmente 138, 18

---

1) Es ist die Schilderung des Siegers, vgl. Phalaikos A. P. XIII 6,3 κισσῷ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθέν.

κρήνης πάροιθεν ἀνθεμόστρωτον λέχος und 141, 10 ἀνθρωποκτόνος. Den beiden nach Ἀλκμέων benannten Stücken werden zugeschrieben 39, 8 ὡς ἀμελές, ὦ δύστηνε, σῶμ' ἔχεις σέθεν, — | ἐν τοῖσδ' ἄησιν καὶ θέρος διέρχομαι[1]) und 146, 27 ἀντιβαίνει. Der Ἀνδρομέδα gehört 89, 16 ἀμβλωπὸς ὄψις, dem Αὐτόλυκος die Mahnung an die Satyrn 127, 2 μηδὲν τῷ πατρὶ | μέμφεσθ' ἄωρον ἀποκαλοῦντες ἄνδριον, dem Ἐρεχθεύς 128, 22 ἀνέγγυοι γάμοι und 132, 24 ἀνέξοδον, dem Θυέστης 89, 18 ἀμβλῶπας αὐγὰς ὀμμάτων ἔχεις σέθεν[2]), dem Θησεύς 89, 17 καὐτῷ δ' ἔπεισι νυκτὸς ἀμβλωπὸν σέλας, Dem Πολύϊδος wird 48, 18 das schöne lyrische Fragment δύστηνοι καὶ πολύμοχθοι ματέρες ἀΐδῆ τίκτουσαι τέκνα zugewiesen, dem Πρωτεσίλαος 95, 15 ἔπου δὲ μοῦνον (?) ἀμπρεύοντί μοι. Aus der Σθενεβοία und zwar aus einem Bericht, den Bellerophon, bei dem Flügelpferde stehend, über seinen Kampf mit der Chimaira erstattet, stammt 42, 21 παίω Χιμαίρας εἰς σφαγάς, πυρὸς δ' ἀθὴρ | βάλλει με καὶ τοῦδ' αἰθάλη πυκνὸν πτερόν.

Ohne Angabe des Stückes sind erhalten S. 103, 17 ὡς ἀμφιπρύμνω δύο μ' ἐλέγχετον λόγω, 91, 18 Ἄφιδνε, Γαίας υἱὲ τῆς ἀμήτορος (vielleicht aus dem Θησεύς oder Πειρίθοος), 151, 5 (zitiert ὁ Τραγικός): ἄνυδρα δ' οἰκηκὼς ἄναξ | κριωπὸς Ἄμμων δάπεδα θεσπίζει τάδε, 151, 22 ἄνω καὶ κάτω | τὰ πάντα συγχέουσιν. Hierzu tritt S. 139, 14 die Angabe, Euripides nenne den Orpheus ἀνθηρὸς ποιητής, 90, 3 er brauche die Worte βρυττὸς (doch wohl βρυσσὸς) μέγας. Endlich bezeugt 107, 5 ἀναβεβίωκα, 155, 22 ἁπαλά. Unsicher bleibt 122, 20 ἀνάστατα und 88, 15 ἀμαυρὰ γλῶσσα (vgl. die Anmerkung).

Verhältnismäßig reich sind die kleineren Tragiker bedacht.

Auf Phrynichos entfallen drei Fragmente, 154, 7 ἐσθλῶν ἀπαγγελτῆρα μᾶλλον ἢ κακῶν, 152, 16 ἄξιος θέας, 88, 6 ἁμαρτωλή. **Phrynichos.**

Für Ion gewinnen wir für die Ἀλκμήνη 47, 17 καὶ μὴν ἅπαντα τίκτεται πρῶτον γοναῖς | ἄϊδρα, πειραθέντα δ' ἐκδιδάσκεται[3]), für die Ἀργεῖοι 113, 3 οὐδεὶς ἀναιτίατος ἀγγέλλων κακά, für den Φοῖνιξ 47, 16 ἐκ τῶν ἀΐδρων und 98, 13 ὡς ἀμφαδὸν πέπραγα πανταχῇ **Ion.**

1) Das Glossenspiel ἄησις für χειμών erinnert fast an die spätere Tragödie. Auf Accius v. 60 *ut me depositum et maerentem nuntio repentino alacrem reddidisti atque excitasti ex luctu in laetitudinem* (vgl. auch v. 67) sei beiläufig verwiesen.

2) Zur Form vgl. den etwas jüngeren Rhesos 737 κατ' εὐφρόνην | ἀμβλῶπες αὐγαί, κοὔ σε γινώσκω τορῶς.

3) Vgl. Sophokles fr. 776: ἅπαντα τἀγένητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ.

καλῶς, endlich für den Τεῦκρος 47, 15 ἡμεῖς τ' ἄϊδροι πρὸς πέτρας[1]) ἐπταίομεν. Hierzu treten aus unbekannten Stücken 143, 26 ἀπροσδοκήτως κἄνοπλοι πορθούμεθα und 89, 24 νῦν δ' ἐγγὺς ἠοῦς, ἡνίκ' οὐδέπω φάος | οὐδ' (eher ἀλλ') ἀμβλὺς ὄρθρος, offenbar nach Il. 7, 433 ἦμος δ' οὔτ' ἄρ' πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ, also zugleich die älteste Interpretation dieser Stelle; ferner 121, 2 ἀναρσίας, 89, 19 ἀμβλωπός oder ἀμβλώψ, 99, 5 ἀμφὶ ἄνακτας (?). Der Prosa endlich, wohl den Ἐπιδημίαι, gehört das überraschend hergestellte Fragment 40, 27 Ἴων δὲ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησί.

Nikomachos. Seltsam ist, daß auch von Nikomachos[2]) einige Bruchstücke erhalten sind, so 89, 22 aus dem Ἀλέξανδρος (vgl. Suidas) ein lyrisches Fragment Διὸς γὰρ οὐκ ἀμβλυδερκὲς ὄμμα (Gegenbildung zu ὀξυδερκές), ferner S. 53, 15 αἱμόφυρτα, 137, 3 δαίμων ἀνηλέητος Naucks erstes Fragment endlich erscheint 39, 3 in etwas geänderter Gestalt μέλπουσι τὴν ἀηδόνειον κλαγγήν, also wohl μέλπουσι κλαγγὴν τὴν ἀηδόνιον ⏑–.

Agathon. Dem Agathon fällt S. 87, 26 ein Trimeter zu ἀλλ' οὐκ ἄμαρτυς ἡ χάρις δοθήσεται, Demonax. dem Demonax (vgl. Nauck[2] p. 826) 45, 3 das Thespis. Wort αἰγίς, einem vermeintlichen Thespis 53, 10 αἱμοφθόρος. Für die Adespota. Ἀδέσποτα endlich bleibt 96, 20 ἀμυντής und ἀλκηστής sowie 99, 6 ὦ δέσποτ' Ἀμφιάραε, πολυτίμητ' ἄναξ, falls man nicht eine Parodie annehmen und etwa an den Ἀμφιάραος des Aristophanes denken will. —

Da unser Werk zum großen Teil aus Phrynichos geschöpft ist, so sind die Fragmente der Komödie natürlich zahlreicher. Ich gehe sie in der Reihenfolge durch, die Kock ihnen gegeben hat.

Magnes. Auf Magnes entfällt nur ein Wort 104, 23 ἀμφορίσκος.

Kratinos. Auch für Kratinos ist die Ausbeute nicht allzu groß. Doch geben wenigstens zwei Fragmente Wichtiges. Den Ἀρχίλοχοι wird S. 100, 20 ein Bruchstück zugewiesen, das nach der Überlieferung lautet εἶτ' ἀμφιετηριζομέναις ὥραις τε καὶ χρόνῳ μακρῷ. Daß das zweite Wort verdorben ist, erkannte Schwartz; eine sichere Besserung wird durch die Diogenianglosse 100, 26 Ἀμφιετιζομένας· τὰς κατ' ἔτος (κατ' ἐνιαυτὸν Hes.) περιερχομένας gegeben; ἀμφιετιζομέναις ὥραις

1) πέτραις cod. Vgl. Xenophon Anab. IV 2, 3, Polybios XXXI 19, 5 u. 20, 1.

2) Alle Fragmente sind einzig in dieser rhetorischen Tradition erhalten und gehören wohl einer einheitlichen Quelle an. Meinekes Bedenken (*Hist. crit. 498*) erweisen sich bei dieser Erweiterung des Materials als unberechtigt.

entspricht der Formel der großen oder sakralen Poesie περιτελλομέναις ὥραις (Soph. Oed. R. 156; Aristoph. Aves 696; vgl. Pindar Ol. 4, 3). Es ist der Rest eines lyrischen Liedes. Nun zeigt fr. 10 (Ἐρασμονίδη Βάθιππε, τῶν ἀωρολείων), daß Kratinos Lieder des Archilochos nachahmte. So dürfen wir ohne weiteres das Fragment der Epoden 85 B[4] heranziehen ἀλλά μ' ὁ λυσιμελής, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος. Ihm entspricht genau ἀμφιετιζομέναις ὥραις τε καὶ χρόνῳ μακρῷ. Vorausging, wie wir aus der Nachbildung des Horaz (*Petti, nihil me, sicut antea, iuvat*) wissen, ein Trimeter. Ich denke, daß Kratinos es zur Erhöhung der komischen Wirkung wagte, ihn mit dem apokopierten εἶτ' zu schließen, werde aber auch nicht widersprechen, wenn jemand annimmt, daß der zitierende Grammatiker nach εἶτ' Worte, die für ihn gleichgültig waren, weggelassen hat. Eine Bestätigung meiner Wiederherstellung sehe ich in einer von Kock zu Unrecht verschmähten Konjektur Meinekes, welcher dasselbe Metrum in dem von Athenaios IX 410 d erhaltenen neunten Fragment des Kratinos herstellen wollte; nur möchte ich dort schreiben ὠμολίνοις ἐκόμα (κόμη cod.) βρύους', ἀτιμίας πλέως. Die Tatsache, daß die Lieder des Archilochos in Athen im fünften Jahrhundert allbekannt waren[1]), scheint mir wichtig genug, jede auch kleine und beiläufige Bestätigung eingehender zu verfolgen. Ein anderes Fragment desselben Stückes wird uns später beschäftigen (vgl. S. XLI). Dem Διονυσαλέξανδρος gehört S. 53, 17 das Bruchstück εὐθὺς γὰρ ἠμῴδεις ἀκούων τῶν ἐπῶν | τοὺς προσθίους ὀδόντας. Den Θρᾷτται wird 94, 22 das Fragment 310 οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτοί, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν zugewiesen; ein Chor von Böotern trat also auf, und in seinem kurz danach folgenden, im Dialekt geschriebenen Liede kam das Wort ἀμπαλίνωρος vor. Den Πανόπται gehört 120, 23 πάντ' ἀναρροφεῖ, den Ὧραι 109, 16 ἀναγωγή (ἐπὶ πλοῦ) 129, 13 ἀνεκάς, 135, 2 ἀνεφθάρη, 147, 24 ἀντίδοσις; außerdem wird ihnen 144, 17 das für Kratinos schon bezeugte Wort ἀνταναγνῶναι (fr. 386) zugewiesen.[2])

Mehr gewinnen wir aus dem ersten ohne Angabe des Stückes erhaltenen Fragment, S. 37, 1 γλῶσσάν τέ σοι δίδωσιν ἐν δήμῳ φορεῖν καλῶν λόγων ἀείνων, ᾗ πάντα κινήσεις λέγων (= fr. an. 37 K).

1) Nicht berücksichtigt von Wilamowitz, Textgeschichte d. griech. Lyriker 12. Das Stück setzt m. E. buchmäßige Verbreitung des Arch. voraus.

2) In Fr. 244 der Χείρωνες S. 55, 16 habe ich auf den Rat E. Schwartz's das (leider nicht wörtlich erhaltene) Zitat weiter ausgedehnt, als es z. B. Kock tut.

Die Vermutung, daß Perikles gemeint sei, liegt mehr als nahe; die Szene scheint von Aristophanes' Ritter 213 ff. mit bitterer Ironie nachgebildet: τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα ἅπαντα — — τὰ δ' ἄλλα cοι πρόcεcτι δημαγωγικά, φωνὴ μιαρά, γέγοναc κακῶc, ἀγοραῖοc εἶ· ἔχειc ἅπαντα πρὸc πολιτείαν ἃ δεῖ. Nehmen wir noch das Gebet des Wursthändlers 637 hinzu νῦν μοι θράcοc καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε φωνήν τ' ἀναιδῆ, so scheint es vielleicht nicht mehr zu kühn anzunehmen, daß Kratinos die Ausrüstung des Perikles durch einen Gott schilderte und Aristophanes im Gegensatz dazu beschreibt, was ein Staatsmann jetzt einzig braucht. Das in dem Fragment beanstandete Wort κινήcειc wird durch die Parallelstelle gesichert. — Hierzu treten 120, 24 ταῦτ' εὐθὺc ὑποκαθήμενοι | ἀναρροφοῦcιν ἄνδρεc, 137, 7 ἀνημέρωτοc γῆ (aus Sophokles, vgl. S. XIV), 140, 17 ἄνθρωποc φιλοπραγματίαc, 111, 23 ἀναιδὲc καὶ θραcὺ βλέπειν, 88, 21 ἄμαχον πνῖγοc, 64, 4 ἀκοῦcαι ὀργῶ, 66, 19 ἄκοc περίαπτον, endlich 122, 3 ἐκcκυζᾶν, 143, 24 ἀνομία.

Krates. Für Krates ergeben sich aus den Γείτονεc 109, 3 die Anapästen cὲ δὲ χρὴ cιγᾶν μηδ' ἀναγρύζειν, aus der Λαμία 127, 1 ἀνδριcτὶ μιμεῖcθαι φωνήν und aus unbekannten Stücken 145, 28 ἀντάκουε νῦν ἐμοῦ und 122, 27 ἀναcτῶ.

Pherekrates. Von Pherekrates lernen wir 145, 24 zunächst ein neues Stück kennen Ἀνθρωφηρακλῆc (wie Μανέκτωρ dgl.); der einzig erhaltene Trimeter: ὦ Ζεῦ, καλῶc γ' ἀνταποδίδωc μοι τὴν χάριν paßt in der Tat zu der Rolle eines Herakles. Den Ἄγριοι wird S. 102, 19 das Wort ἀμφίμαλλον und 69, 17 das Fragment 186 K. zugeschrieben, den Αὐτόμολοι 120, 16 ἀνὴρ ἀναρριπίζεται, dem Δουλοδιδάcκαλοc 113, 1 ῥαίνειν ἀνακορεῖν ἀγοράc, den Μυρμηκάνθρωποι 131, 19 ἀνελεύθερον cῶμα und 98, 15 ἀμφέξομαι, der Τυραννίc endlich 133, 26 der Septenar ὥcτ' ἀνέρρωγεν τὸ φώνημ' εὐθὺc ὀξὺ καὶ μέγα. Nur der Dichtername steht 127, 27 bei dem wohl leicht umgestalteten Fragment ἀνδροκάπραινα καὶ μεθύcη καὶ φαρμακίc, 129, 9 ἀνέζεcεν αἷμα, 122, 27 ἀναcτῶ, 123, 18 ἀνάcχωμαι. 125, 27 ἀνδράποδον (für Sklavin), 144, 11 ἀνούcτατοc, 145, 25 ἀνταπόδοc, 146, 26 ἀντιβλέπει.

Telekleides. Für Telekleides gewinnen wir 105, 9 durch die Angabe, daß er in den Ἡcίοδοι eine Dualform wie περικαλλῆ (richtig wäre περικαλλεῖ) verwendet habe, wenig; für die Ἀμφικτύονεc ergibt sich wenigstens ein neues Fragment 143, 12 ἀνακλαύcομαί τε μεγάλα (μέγα cod.) καὶ ἀνοιμώξομαι.

Hermippos. Den Θεοί des Hermippos wird 136, 16 das Fragment 77 und S. 98, 8 das Wort ἀμυλ⟨λ⟩ίδωτον zugeschrieben; einem unbekannten Stück S. 34, 3 das Wort ἄδραςτα.

Philonides. Philonides gewinnt außer einer unbestimmten Angabe 41, 9 über ἀθήρ oder ἀθηρηλοιγόν das erste große Fragment aus den Κόθορνοι, die zu des Phrynichos Zeit also noch erhalten waren, 143, 9 περὶ δ' ὧν cὺ λέγεις, λόγος ἐςτὶν ἐμοὶ πρὸς Ἀθηναίους κατὰ χειρός (χεῖρας?), | ὃν ἐγὼ λογιοῦμαι ἐξ ἀτελείας, τῷ δήμῳ δ' οὐδὲν (oder οὐδέν') ἀνοίςω. Nicht dem eigenen (oder dem personifizierten) Demos, sondern der Gesamtheit der Athener scheint der Redende „gratis" (in der Parabase?) Rechenschaft ablegen zu wollen.

Eupolis. Bei Eupolis gewinnen wir für die Ἀςτράτευτοι S. 48, 9 ὅμοιον ᾄδειν· οὐ γὰρ ἔςτ' ἄλλως ἔχειν und 127, 10 ἀνδρόγυνον ἄθυρμα, für den Αὐτόλυκος 91, 20 τί δῆτ' ἄν, εἰ μὴ τὴν ἀμίδα καθεῦδ' ἔχων, für die Βάπται 107, 12 αὔληςον αὐτῇ κύκλιον ἀναβολήν τινα (vgl. Aristophanes fr. 149, 10) und 135, 15 οὐκ ἀνέχομαι αὐτόν· ἀντιπράττει παρὰ μέλος. Den Κόλακες wird 146, 25 fr. 317 K. zugewiesen; für die Πόλεις werden 109, 8 die Worte ἀναγχίππους und ἀναγχιππεῖν (vgl. fr. 394) sowie 97, 25 der Trimeter ὤφειλ' Ὑάκινθος ἀποθανεῖν ἀμυγδαλῇ (vielleicht ὑπ' ἀμυγδαλῇ oder ἀμυγδάλῃ) gewonnen. Ohne Angabe des Stückes sind erhalten 143, 1 ἀνόητά γ', ⟨εἰ τοῦτ'⟩ ἦλθες ἐπιτάξων ἐμοί, 141, 3 οὐκ ἐς κόρακας, | ἀνθρωπάριον ἀποφθείρῃ; 140, 15 ἄνθρωπος ἐξ ὁδοῦ, 88, 4 ἁμαρτωλῶς. Ein Wort der Erklärung verlangt 119, 10. Der Glosse Ἀνεπτερῶςθαι (Photios wollte Ἀναπτεροῦςθαι herstellen) τὴν ψυχήν· οἷον ἀναςεςοβῆςθαι. Κρατῖνος, die gleichlautend B 398, 6 und bei Suidas wiederkehrt und genau dem Phrynichos-Exzerpt Bekkers 10, 20 entspricht[1]), fügt Photios die Worte καὶ Εὔπολις hinzu. Es wäre an sich möglich, daß er eine Form des Passivum ἀναπτεροῦςθαι für Eupolis bezeugt gefunden und danach das Lemma geändert hätte; wahrscheinlicher ist eine andere Annahme. Fast unmittelbar voraus geht eine zweite Phrynichos-Glosse mit dem Lemma Ἀναπτεροῖ φόβος, ἢ λόγος, ἢ ἔπαινος, ἢ λοιδορία und die erste Verbindung wird durch einen Vers des Sophokles belegt; folgen sollte demnach ein Beleg für ἀναπτεροῖ λόγος. Dieselbe Verbindung bietet das Scholion BT zu Il. 2, 333 οἷόν γέ πού 'ςτι γλῶςςα κἀνθρώπου λόγος κατὰ Εὔπολιν· ὁ μὲν

1) Allerdings fehlt der Name Κρατῖνος B 10, 20 und 398, 6.

γὰρ λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ μένωμεν (T μίμνωμεν) πείθει. ἅμα δὲ καὶ τὸ παλίμβολον τῶν δήμων ἐσήμανεν, was Eustathios umschreibt (231, 17): ἐνταῦθα δὲ οἱ παλαιοὶ παρασημειοῦνται τὸ τοῦ ὄχλου παλίμβολον, ὅπως οἱ αὐτοὶ καὶ φεύγειν ἦσαν ἑτοιμότατοι καὶ μένειν αὖθις ῥᾷον ἀνεπείσθησαν. ἐπιφωνοῦσι δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐπόλιδος· οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσ' ἀνθρώπου, εἴπερ ὁ μὲν λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ αὖτις πείθει λέγων μίμνωμεν. Daß Eustathios bei der Ausdehnung des Fragmentes den Scholiasten richtig verstanden habe, bezweifelte Meineke (II 554) und bestritt Kock (zu fr. 314). Beide wollten dem Eupolis nur den Ausruf über die Gewalt des λόγος lassen und die Fortsetzung trotz des poetischen Wortes ἀναπτεροῖ dem Scholiasten zuschreiben. Wer nicht an ein ganz wunderbares Zufallsspiel glauben will, wird jetzt auf Grund des neuen Zeugnisses zu Gottfr. Hermanns Ansicht zurückkehren und zugleich annehmen müssen, daß bei Photios die Worte καὶ Εὔπολις ursprünglich zur Glosse ἀναπτεροῖ gehören sollten.[1]) Er fand in seiner Quelle — wie wir sehen werden, einem unverkürzten Phrynichosexemplar — als Belegstellen: Σοφοκλῆς Κρεούσῃ· 'τί δ', ὦ γεραιέ; τίς σ' ἀναπτεροῖ φόβος;' καὶ Εὔπολις· 'οἷον γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος (besser λόγοι)· ὃ μὲν λέγων 'φεύγωμεν' ⟨ὡς⟩ ἀναπτεροῖ, ὃ δ' αὖ 'μένωμεν' ⟨εἶδεθ' ὡς⟩ πείθει λέγων;' Man konnte zweifeln, ob sich hier ὃ μέν — ἀναπτεροῖ auf den λόγος beziehe; so hatte Phrynichos weiter Aristophanes *Av.* 1445 ff. hinzugefügt: ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας — οὕτω καὶ σ' ἐγὼ ἀ ν α π τ ε ρ ώ σ α ς βούλομαι καλοῖς λ ό γ ο ι ς τρέψαι πρὸς ἔργον. Hiermit wollte Photios jene verkürzte Phrynichos-Glosse aus seiner Hauptquelle verbinden Ἀνεπτερῶσθαι (Ἀναπτεροῦσθαι) τὴν ψυχήν. Bei Phrynichos, der auf die συμπλοκὴ φωνῶν alles Gewicht legte, hatte sie an ganz anderer Stelle gestanden. In der ersten Glosse hatte er natürlich noch weitere Belege für ἀναπτεροῖ ἔπαινος und λοιδορία zugefügt. Die Arbeit des ausführenden Schreibers ist nun wohl klar: er kopierte zunächst (119, 6) den Anfang der längeren Glosse, entnahm der Fortsetzung die kurze Notiz über ἀναπτερώσας (119, 8), deren Einführung er fortließ, weil sie sich mit der zweiten Glosse (119, 10), die er im Text schon vorfand, berührte und fügte nur die flüchtige Bemerkung καὶ

---

1) Vgl. z. B. S. 15, 6—12 Ἀγέλαστος, Ἀγέλας πόνων, Ἀγέλαστα; 12, 10—15 und dergleichen.

Εὔπολις hinzu. Schließlich trat bei der Ausarbeitung noch eine fremdartige Glosse Ἀναπρήσας dazwischen. Wir sehen, wie vorsichtig wir bei der Benutzung solcher Zusatzzeugnisse sein müssen.

Dem Komiker Phrynichos fallen verhältnismäßig viel neue Fragmente zu, so zunächst den Κωμασταί S. 141, 19 ἡμῖν δ' ἀνίει δεῦρο σὺ τἀγαθὰ τοῖς τήνδ' ἔχουσι τὴν πόλιν ἵλεως. Es ist wichtig, daß der Grammatiker dabei bezeugt, daß die Eingangsworte dem üblichen Gebet an die Verstorbenen entsprechen; Aischylos Choëph. 141 gibt die Bestätigung in der pathetischen Umschreibung ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω. Den Ποάστριαι gehört 113, 7 σὺ δ' εἰσιοῦσα δουλικῶς ἐνσκεύασαι | καὶ τἄνδον ἀνακάλλυνον, den Τραγῳδοί 118, 25 ἄσιτος ἄποτος ἀναπόνιπτος (offenbar Parodie der Tragödie, vgl. Lucilius fr. 599. 600 die Verhöhnung des Pacuvius und den Kommentar von Marx). Unbekannten Stücken gehören 118, 10 ἐν χαλεπαῖς ὀργαῖς ἀναπηροβίων ⟨τρι⟩γερόντων[1]), 148, 1 ἀντιδικεῖν, 140, 24 ἀνθρωπικὴ παρασκευή, 122, 4 σκυζᾶν, 98, 7 Ἀμυκλᾷδες. Phrynichos.

Reicher noch ist natürlich die Ausbeute für Aristophanes. Aristophanes. Dem Ἀμφιάρεως wird 141, 1 zugeschrieben ἀνθρωπικὸς μῦθος. Hatte der Dichter vielleicht erklärt, daß er nicht eine Götterfabel, sondern eine „menschliche" bieten wolle? Derartige Ankündigungen wären ja auch bei ihm denkbar, Prologe, wie der zum Amphitruo des Plautus die leicht erklärliche Fortbildung.[2]) Für den Ἀνάγυρος gewinnen wir 108, 15 das schöne Bruchstück χαίρειν μὲν Ἄλον τὸν Φθιώτην, χαίρειν δ' ἀτεχνῶς Ἀναγυρασίους und 106, 20 τήνδ' ἕωλον ἀναβεβρασμένην. In die Γεωργοί gehört das große Fragment 48, 10 καὶ τὰς δίκας οὖν ἔλεγον ᾄδοντες τότε, | νὴ Δία· φράσω δ' ἐγὼ μέγα σοι τεκμήριον· | ἔτι γὰρ λέγουσι πρεσβύτεροι καθήμενοι, | ὅταν κακῶς τις ἀπολογῆται τὴν δίκην· | ᾄδεις.[3]) Aus dem Γῆρας stammt 39, 17 ἀθάρης ἀνακαλύψασα μεστὸν τρύβλιον und fr. 132 desselben Stückes wird 79, 25 berichtigt: ἔδει δέ γ' ἐκβληθεῖσαν εἰς Ἁλμυρίδας | τῇ θυγατρὶ δει⟨λῇ⟩ μὴ παρέχειν σε πράγματα. Den Δαιταλῆς gehört 137, 15 der Trimeter ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον, dem Κώκαλος 145, 1 das Wort ἀνταναιρεῖν. Für die Νῆσοι gewinnen wir die Verse 91, 5 ὁ μέν τις ἀμπέλους | τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας (bisher fr. an. 437 K., aus einer Schilderung des Friedens) und 97, 22

1) Vgl. Aristophanes Aves 685 ἀμαυρόβιοι.

2) Über ein anderes, freilich ganz unsicheres Fragment vgl. oben S. XVI.

3) Denkbar ᾄδεις ⟨ἔχων⟩.

ἄμυλος, τάριχος, πυός, ἰσχάδες, φακῆ, für die Πελαργοί S. 100, 22 οὐ γὰρ σὺ παρέχεις ἀμφιέσασθαι τῷ πατρί und 103, 23 ἀμφίσβαινα ὄφις.

Ohne Angabe des Stückes sind erhalten 91, 21 κατεσκέδασέ μου τὴν ἀμίδα κεχηνότος (vgl. Demosthenes 54, 4 τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυον, Corp. Inscr. Ins. 3, 174; Photios Κατασκεδάζειν), 86, 6 ἡ μὲν πόλις ⟨σοί γ'⟩ ἐστ' Ἀμαλθείας κέρας | εὖξαι μόνον καὶ πᾶν πάρεστιν (Herstellung unsicher), 88, 16 σαυτὸν δ' ἀμαυροῖς, ὥστε λήσει⟨ς⟩ τῷ χρόνῳ, 106, 16 ἐκ τῶν ἀναβασμῶν ἀπιᾶσιν (Ioniker), 140, 20 ἄνθρωπος οὐ σεμνός, 122, 8 ἀνασπᾶν γνωμίδιον (?) und ἀνασπᾶν βούλευμα, 62, 6 ἀκολαστότατον, 92, 10 ἁμιλλοφόρος, 98, 7 Ἀμυκλᾷδες, 107, 4 ἀναβιούς[1]), 149, 5 ἀνδρόπαις, 133, 6 ἀνεπιεικές (?), 137, 3 ἀνηλεήτως, 155, 19 ἁπαλοσώματος und ἁπαλύνειν, 113, 16 ἀνακαλπάζω oder καλπάζω, 95, 4 ἀμπελουργεῖν (?), 104, 21 ἀμφορεαφόρους (?), 62, 23 ἀκόλουθον, 65, 3 ἀκούσεσθε (?), 104, 22 ἀμφορείδιον (?).

Platon. Für Platon gewinnen wir aus der Ἑλλάς 88, 14 αὐτὴ δ' ἀμαυρὸς ἀσθενής τ' ἐγιγνόμην (Hellas selbst redet). Fr. 34 der Ἑορταί, welches bei Pollux 10, 34 lautet ἔπειτα κλίνην ἀμφίκολλον πυξίνην, erscheint S. 101, 19 in der Fassung ἔπειτα κλίνην ἀμφικέφαλον. Zum Ζεὺς κακούμενος tritt neu hinzu S. 105, 9 τὼ προσεμφερῆ τὴν σοφίαν, zum Λάϊος 89, 26 ἀπαμβρακοῦ καὶ μὴ προδῷς σαυτὴν ⏑–, wie wir hören, eine Mahnung an ein Weib in Kindesnöten. Dem Μενέλεως wird S. 128, 24 das Fragment 231 zugeschrieben, den Μέτοικοι S. 105, 8 ein arg verstümmeltes Bruchstück, das ich zögernd zu τώδ' ἀναπεχυντοῦντε τὼ μίλ⟨τῳ⟩ τηλεφ⟨αν⟩ῆ ergänzt habe, dem Πείσανδρος 148, 27 ἀντικαταλαβεῖν, den Σοφισταί 115, 1 ἀναλαβεῖν, 131, 15 ἀνεκτά, 145, 18 ἀντασπάζομαι, dem Φάων endlich wird 112, 26 das fr. 202 K. zugewiesen. Einem unbekannten Stücke gehört 42, 7 πατρὶς ⟨δ'⟩ Ἀθῆναί μοὖστιν ⟨αἱ⟩ χρυσάμπυκες (vielleicht Parodie einer Euripideischen Einleitung). Eine Parodie zu Aischylos (Perser 1040) bietet 148, 3 βόα νῦν ἀντίδουπά μοι. Endlich treten noch 100, 8 ἀμφίδρομος πορθμός, 89, 19 ἀμβλώψ oder ἀμβλωπός, 113, 16 ἀνακαλπάζω oder καλπάζω, 50, 15 αἰκάλλειν, 88, 7 ἀμάρτια (?), 118, 20 ἀναπλήσας (?)[2]) und 36, 15 φιλόζωος (besser φιλόζοος) hinzu.

---

1) Fr. 742 K. wird dadurch endlich hergestellt. Zu schreiben ist Harp. 35, 21 Note Bek. καὶ ⟨ἀναβιούς⟩ Ἀριστοφάνης.

2) Falls hier nicht der Name zu der vorausgehenden Glosse Ἀνάπλεως gehört. Daß bei diesen verkürzten Zitaten eine gewisse Unsicherheit bleibt, ist früher schon betont.

Ameipsias gewinnt nur zwei kurze Bruchstücke: 125, 8 wird für die Μοιχοί das Wort ἀναψυχῆναι, 143, 3 für ein unbekanntes Stück ἀνοηταίνειν bezeugt. Ameipsias.

Den Ἰχθύες des Archippos wird 154, 5 die Form ἀπαγκωνισάμενος zugeschrieben. Ungenannt bleibt das Stück 53, 13 für das Wort αἱματορρόφος (Parodie nach Sophokles), ferner 122, 28 für die Form ἀναστῶ und 126, 4 bei dem schönen Fragment: Πειθοῦς γὰρ οὐκ ἦν οὔτε βωμὸς οὔτε πῦρ οὔτ ἐν γυναιξὶν οὔτ' ἐν ἀνδρείᾳ φύσει. Ein Versuch die Urgeschichte der Menschheit zu erzählen ist in dieser Zeit nicht befremdlich; wenn Peitho hier so besonders hervorgehoben wird, so war die Meinung des Dichters wohl, daß die Beredsamkeit die Vereinigung der Menschen und damit die Kultur herbeigeführt hat (weniger glaublich, daß Πειθώ erotischen Sinn hat). Archippos.

Ein Fragment des Kallias aus den Πεδῆται bietet 86, 18 ὅτε ἀμαλλείῳ παῖς ὢν ἐδέθην. Kallias.

Etwas häufiger begegnet Strattis. Dem Καλλιππίδης gehört 97, 21 δὸς νῦν τὸν ἄμυλον πρῶτον αὐτῷ τουτονί, und ungenannten Stücken die Fragmente 92, 19 Ἀμμὼν ὁ κριοῦ δέρμα καὶ κέρατ' ἔχων, 152, 4 ἀνωφέλητος καὶ θεοῖς ἐχθρός ⏑–, 155, 24 ⏑– ἀπάλλαξόν με φροντίδων ⏑–, 99, 12 ἀμφίβληστρον, 120, 6 ἀναργυρία. Strattis.

Für Theopomp gewinnen wir 49, 13 ein großes Fragment aus der Εἰρήνη, das Schwartz, wie ich glaube, glücklich hergestellt hat, ἔπειτα κἀν Δελφοῖσιν ἀνατεθῇ γραφείς· | 'ἀεὶ γεωργὸς χρηστὸς ἦν, πρῶτον πολὺ | τὸν λιμὸν ἀποφεύγων'.[1]) Ob S. 104, 1 ἀμφισβητήσιμον dem Komiker oder dem Historiker zuzuschreiben ist, bleibt ebenso unsicher, wie in einer Anzahl von Stellen, an denen ich mich Kock angeschlossen habe. Theopomp.

Auf Kantharos entfallen drei neue Fragmente. Der Τηρεύς wird 98, 23 angeführt: καὶ πρότερος οὖσα παρθένος | ἀμφηγάπαζες αὐτόν, sowie 87, 3 ἀμαξιαῖα κομπάσματα. Der Name des Stückes fehlt 141, 5 ἀνθρώπειον σῶμα. Kantharos.

Die Γαλατεία des Nikochares gehört 115, 27 τὸν ἀναλφάβητον τὸν ἄπονον ⏑–⏑–, einem unbekannten Stück 120, 25 ῥηγνὺς δὲ πολλὰς κυμάτων ἀναρροάς, sowie ferner 92, 6 ἀμιθρεῖν. Endlich Nikochares.

1) Ich hatte, um das Lemma selbst in das Fragment zu bringen, größere Ergänzungen und Umstellungen versucht; doch sind die Stellen zu häufig, in denen bei der starken Verkürzung der Glossen gerade das Lemma im Zitat nicht erscheint.

wird fr. 16 K. etwas reicher, aber nicht eben klarer (39, 1); vergleiche ich die unmittelbar folgende auf dieselbe Stelle bezügliche Glosse, die in der Parallelüberlieferung bei Hesych lautet Ἀηδόνων[1])· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον, so möchte ich vorschlagen: εἰ πεύσομαί <σε> τῶν ἀηδόνων[2]) ὕπνον | τῆς νυκτὸς ἀποδαρθέντα (ἀποδαρθόντα?), σαυτὸν αἰτιῶ.

Philyllios. Dem **Philyllios** gehört S. 143, 24 ἀνόμως. Fr. 2 K. ist zu ändern; Philyllios hat ἀνάλφιτον gesagt.

Polyzelos. Für des **Polyzelos** Διονύσου γοναί gewinnen wir 87, 2 ῥῆμαθ' ἁμαξιαῖα.

Sannyrion. Der Δανάη **Sannyrions** gehört 145, 15 ἀνταυγὲς κάλλος. S. 107, 6 wird für den Dichter die Form ἀναβεβιῶσθαι bezeugt.

Epilykos. Aus **Epilykos**, und zwar aus dem Κωραλίσκος ist 99, 10 ein neues anapästisches Fragment erhalten: πλοῖόν τε λαβὼν κατ' ἐμαυτόν | καὶ ἀμφίβληστρον τήν τε τρίαιναν.

Menekrates. Endlich möchte ich der alten Komödie noch den Dichter **Menekrates** zuschreiben, von dessen Μανέκτωρ das erste Fragment 145, 13 bekannt wird: ἀλλ' ὥσπερ παῖς ὅταν ἀστραγάλους ἐκκόψας[3]) ἀνταποπαίζῃ (oder ἐκκόψῃς, ἀνταποπαίζειν). Es entspricht den Neigungen der atticistischen Hauptquelle des Photios, also des Phrynichos, daß nur aus der alten Zeit auch weniger bekannte Dichter angeführt werden.

Ganz dürftig ist demzufolge, wie zu erwarten stand, der Gewinn für die **mittlere** Komödie.

Anaxandrides. Für **Anaxandrides** wird 127, 5 die Form ἀνδρικώτερος bezeugt.

Eubulos. Für **Eubulos** ergeben sich zwei neue Titel und zwei größere Fragmente, für den Πένταθλος S. 100, 17 νόθος, ἀμφίδουλος, οὐδαμόθεν οὐδείς, κύων (gegen Diogenes?) und für die Δανάη 137, 1 ἐκεῖνος δ' ἦν ἰσχυρὸς σφόδρα καὶ ἀτεράμων, ὅς με κλάουσαν τότ' οὐκ ἠλέησε. Das Bruchstück, in dem ein Weib über Vergewaltigung klagt, wird sich leider kaum mit Sicherheit herstellen lassen; das Lemma ἀνηλέητος scheint nirgends unterzubringen; freilich wissen

---

1) So die Überlieferung, die M. Schmidt verdorben hat; ich hätte sie auch bei Photios S. 39, 4 herstellen sollen.

2) τὸν ἀηδόνειον cod. *b* (ἀηδόνιον = ἀηδόνων). Das Pronomen scheint mir unbedingt erforderlich.

3) Für ἐκκόψαι im Sinne von νικῆσαι κύβοις vgl. Antiatt. 92, 5 B. Suidas.

wir bei der starken Verkürzung, die gerade die Phrynichos-Glossen erlitten haben, nicht einmal das gewiß, ob die Adjektivform notwendig in diesen Zusammenhang eingepreßt werden muß (vgl. z. B. unten 32, 25).

Für **Nikostratos** bringt 91, 26 einen neuen Titel, Παρακολυμβῶcα, und das Fragment ⟨οὐκ⟩ ἀναβεβήκει πώποτε | ἐφ' ἅμαξαν, ἀλλ' ἐφ' ἵππον. Nikostratos.

Dem **Alexis** wird 122, 20 ein Ausdruck wie ἀνάcτατα ποιεῖν oder γίγνεcθαι zugeschrieben. Alexis.

Für **Philemons** Μύcτιc bezeugt 97, 27 ἀμύγδαλα. Philemon.

Aus **Diphilos** begegnet 40, 1 das Wort ἀθετεῖν, 92, 11 der Stadtname Ἀμιcόc männlich gebraucht. Fr. 10 K. wird S. 40, 26 gänzlich umgestaltet. Diphilos.

So bleibt nur der einzige Vertreter der neuen Komödie, **Menander**, der ja wenigstens für die älteren Atticisten noch zu den *auctores idonei* gehört. Das große Fragment der Ἀνατιθεμένη ἢ Μεccηνία 38 K. wird S. 149, 23 lesbar: οἳ δ' ἁρπάcαντες τοὺς κάδους ⟨τοὺς⟩ cτρογγύλους | ὕδρευον ἀνδρειότατα κἠπόλουν[1]) πάλιν. — ἤντλουν λέγειν δεῖ, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν, | ⟨ἀλλ' ἀντλιαντλητῆρας⟩. Den Ἐπιτρέποντες wird 83, 3 der Vers τί δ' οὐ ποιεῖς ἄριcτον; ὁ δ' ἀλύει πάλαι | κατακείμενος zugeschrieben; der Θεοφορουμένη 118, 1 die Form ἀναπετῶ (vgl. fr. 26 und 458), der Θετταλή 91, 25 ἑκκαίδεκα | κεῖνθ' ἀμίδες, einem bisher unbekannten Stücke Θυρωρός S. 108, 5 οὐκ ἀδελφὸς οὐκ ἀδελφὴ παρενοχλήcει Τιτθίδα[2]), | οὐδ' ἑώρακεν τὸ cύνολον θεῖος οὐδ' ἀκήκοεν. | εὐτύχημα δ' ἐcτὶν ὀλίγους τοὺς ἀναγκαίους ἔχειν. Der Titel Ὀργή beruht 70, 4 allerdings auf einer unsicheren Konjektur; der Vers καὶ Λαμπρίας ὄπιcθεν ἀλάβαcτον φέρων scheint neu. Ein weiteres Fragment desselben Stückes bietet 71, 15 ἐμφαίνεται, | ὅτι πρόcφατος ἦν ἐπιχώριος. — καὶ τοὔνομα | τί λέγεις; — Ἀλάcτωρ, φηcί. Dem Ὑποβολιμαῖος wird 100, 24 das Wort Ἀμφιετίδαι (für μωροί) zugeschrieben. Fr. 491 desselben Stückes (erhalten bei Athenaios XIV 644 f.) begegnet 92, 3 in vollerer, aber um so rätselhafterer Form. Athenaios bietet τὸν Menander.

1) κ' ἡ πόλιc cod. Das unattische Verbum und die unattische Form sind beabsichtigt. Es scheint sich um die Schilderung eines Schiffbruchs zu handeln.

2) Ich möchte jetzt auf Br. Keils Rat lieber den Eigennamen Τιτθίc als einen unbelegten dorischen Mannesnamen Τιτθίδαc herstellen; das Appellativum τιτθίc scheint durch den Zusammenhang ausgeschlossen.

ἄμητα χαιριππουκεαιεσπεττιντινα, Photios τὸν ἄμιτα χαρίππου κ^τ (= κατὰ) ἄδην πέμπει τινὰ ἄμιτα ἐν ἄδου προσδοκᾷς. Da ἄδην und ἄδου sich gegenseitig stützen, habe ich unter schweren Bedenken vorgeschlagen τὸν ἄμητα, Χαίριππ', οὐκ ἐς Ἅιδου πέμπετε; — τίν' ἄμητ' ἐν Ἅιδου προσδοκᾷς; Die Erklärung müßte der Zusammenhang bieten. Ohne Angabe des Stückes werden endlich dem Menander zugewiesen 114, 4 ἤκουσα τῶν ἐκκραγγανομένων (wichtig, weil sicher aus einem lyrischen Liede), 126, 1 ἀνδραποδοκλέπτης, 88, 13 εἴδωλον ἀμαυρόν (wohl in einer Homerparodie). 122, 20 bezieht sich, wie ich nachtrage, auf den Κόλαξ, Oxyrhynch. Pap. III 409 v. 56 ὅσας ἀναστάτους πόλεις ἑώρακας.

Die ionische und hellenistische Dichtung wird natürlich nur beiläufig erwähnt.

Archilochos. Wir erfahren 64, 7, daß Archilochos den Aorist ὀργάσαι (oder eine Form desselben) im Sinne von βρέξαι gebraucht hat. Anakreon. Für Anakreon wird 123, 11 die Form ἀνασεσυρμένη oder eine andere Form von ἀνασύρειν bezeugt, vielleicht sogar für das erste Buch; ein weiteres kleines Bruchstück gibt 111, 20 νεότης τε Euphorion. κὐγιείη. Von Euphorion hören wir 77, 8, daß er ἀλκυών mit langer Mittelsilbe, und 96, 23, daß er ἀμύξ im Sinne von μόλις verwendet habe. Das ist alles.

Schwerer zu übersehen ist der im Verhältnis kärgliche Gewinn für die Prosa, und jeder Versuch bedarf einer besonderen Entschuldigung. Ich nehme auch hier die attische Literatur voraus.

Solon. Aus den Ἄξονες Solons wird 126, 17 die Form ἀνδραφόνος bezeugt; ebenso 64, 16 ὀργάδες (vgl. die Anmerkung).

Hellanikos. Für das erste Buch der Ἀτθίς des Hellanikos gewinnen wir 53, 22 die früher schon bezeugte Angabe, daß er Αἷμον als Neutrum gebraucht hat, wohl als er über die Thraker sprach, sowie 132, 20 das Wort ἀνεξεύρετα ohne Angabe des Werkes.

Kleidemos. Für die Ἀτθίς des Kleidemos kommt zu dem von Wentzel ans Licht gezogenen Fragment (31, 26) noch 47, 22 die kurze Angabe, daß er die Eumeniden ἀνίδρυτοι θεαί genannt hat.

Philistos. Von Historikern sei noch erwähnt Philistos für den 88, 12 Timaios. das Wort ἀμαυροῦσθαι, Timaios für den 53, 22 Αἷμον als Neutrum Philochoros. bezeugt wird, endlich Philochoros, für welchen aus dem einen Fragment, das 105, 15 wörtlich mitgeteilt und dem kalendarischen

Werke περὶ ἡμερῶν zugewiesen wird, reicher Gewinn sich ergibt (vgl. Nachr. d. Ges. d. Wissensch., Gött. 1906, S. 40 ff.).

Ein, wie es scheint, unbekanntes Werk eines Apollonios περὶ Δελφῶν wird 100, 12 erwähnt, ohne daß wir viel Nutzen davon haben. Apollonios.

Auffallend gering ist der Gewinn für die Redner. Für Lysias ergibt 143, 22 wenigstens einen neuen Titel (ἐν Τραπεζιτικῷ) und das Wort ἀνομολογήσασθαι. Aus der Rede περὶ Δικαιογένους κλήρου πρὸς Γλαύκωνα erhalten wir 147, 26 die Sätzchen ἀντιδικοῦμεν, Θουγένιδες, δικασταῖς und τί, ὠγαθέ, ἀντιδικοῦμεν ⟨πρὸς⟩ ἀλλήλους ἔτι; Ohne Angabe der Rede endlich werden 143, 24. 25 die Worte ἄνομος κατηγορία und ἀνόμημα überliefert. Lysias.

Für Demosthenes gibt den wichtigsten Gewinn wohl 135, 22, das Zeugnis, daß der Wortlaut des Gesetzes Πρὸς Μακάρτατον 57 dem Grammatiker in stark abweichender Fassung vorlag; sehr verdächtig ist 128, 23 die Angabe über eine Rede πρὸς Ἀλέξανδρον, wenig ergiebig die beiden neuen Bruchstücke 115, 26 ἀναλώματα νόμιμα und 123, 17 ἀνάσχετος (?). Demosthenes.

Für Hypereides ergeben die neuen Zitate aus erhaltenen Reden geringwertige Varianten zu Lyk. § 16 und Demosth. IX 25 (vgl. S. 125, 24; 143, 14). Ein neues Fragment wird für letztere Rede S. 116, 24 gewonnen: ἄνανδρος. Einer unbekannten Rede gehört 148, 26 ἀντικόπτειν. Hypereides.

Für Isaios wird, wenn ich nichts übersehen habe, nur das Wort ἀνεπικλήρωτοι 133, 8 gewonnen. Isaios.

Für Antiphon (unsicher ob für den Redner oder den Sophisten) erhalten wir S. 31, 17 (vgl. 31, 8) durch Schwartz's sichere Konjektur zunächst den volleren Wortlaut von fr. 144 Bl. καὶ τὸ οἰκοδόμημα ἀδιάστατον, sodann 66, 5 das Wort ἀκοινώνητος und 87, 25 vielleicht ἀμαρτυρήτως, was Suidas freilich dem Antiphanes zuschreibt. Antiphon.

Am wichtigsten scheint mir das erste griechische Zitat aus Charisios 147, 17: (διαθῆκαι δύο) . . . ἔχουσαι μὲν τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλήλαις δὲ ἦσαν ἀντίγραφοι. Es zeigt wieder, daß Photios auch seltnere, in unserer atticistischen Literatur sonst unbenutzte Quellen herangezogen hat. Charisios.

Einem jungen Rhetor Pollio (oder Polemon?) gehört endlich 156, 11 das gezierte Fragment ἀπανθίζειν ἐπεχείρει τοὺς Φρύγας Ἀχιλλεύς. Pollio.

Von Philosophen ist nur Demokritos zu erwähnen, dem Demokritos.

Chrysippos. 106, 29 das Wort ἀναβήσομαι zugeschrieben wird, ferner Chrysippos περὶ παροιμιῶν, dem 46, 16 ein neues längeres Fragment zu-

Klearchos. fällt; ihm werden wir auch die Angaben aus Klearchos (ebenda und 36, 6) verdanken.

Aristarchos. So bleiben die Grammatiker. Auf Aristarchos entfällt 116, 20 eine kurze Angabe, die wohl sicher in denselben Zusammenhang wie das von Eustathios 1191, 45 ff. erhaltene Fragment gehört; das Sophokles-Bruchstück, welches er in einer mir unverständlichen Weise bespricht, war zur Erklärung von Il. 23, 116 herangezogen. Neu scheint auch 37, 7 die Bemerkung über ἀῖτας, deren ursprünglichen Zusammenhang ich nicht zu erraten wage.

Didymos. Didymos wird zweimal neu genannt; 60, 16 über ἀκιδνότερον gehört wohl dem Kommentar zur Odyssee (c 130); 90, 22 bleibt für mich unbestimmbar.

Ein neues und wichtiges Fragment, die Erklärung eines Sprich-

Eirenaios. worts, gewinnen wir 49, 17 für Eirenaios; schon der früheste Atticist im eigentlichen Sinne hatte also die Sprichwörter mit behandelt.

Seleukos. Für Seleukos, vielleicht für das Werk περὶ Ἑλληνισμοῦ (vgl. Gesch. d. griech. Etym. 381), gewinnen wir S. 110, 6 eine Angabe über die Schreibung von ἀναδενδρᾴς.

Diogenianos. Die einzige neue Anführung Diogenians 134, 2 scheint verstellt[1]); wieviel wir sonst für die Wiederherstellung seines Werkes gewinnen, zeigen die Noten; benutzt scheint er in zwei Fassungen.

Aelius Dionysius. Ähnlich steht es mit Aelius Dionysius, der nur einmal 148, 16 mit Namen angeführt wird, dessen Nachlaß aber in weit größerem Umfang berichtigt und vermehrt wird.

Boethos. Länger ist das Fragment des Boethos S. 148, 19, welches freilich dem Bilde, das ich von ihm zu gewinnen versucht hatte, wenig entspricht und ein Aufrollen der ganzen Frage nach dem Ursprung der Plato-Glossen wünschenswert erscheinen läßt.

Herodianos. Herodian wird 48, 16; 90, 5. 10 und 97, 7 neu genannt. Das zweite Fragment habe ich Nachr. d. Kgl. Ges. d. Wissensch., Göttingen 1905, S. 44 auf das Συμπόσιον zurückgeführt und dessen weitere Benutzung bei Photios erwiesen. Da die Ζῴων ἱστορία des Aristo-

1) Oder es ist Ἡρῳδιανοῦ zu schreiben. Ähnliche Bemerkungen standen in Oros περὶ ὀρθογραφίας.

teles meist durch Herodian benutzt ist, hätte ich ihm auch 153, 17 ff. zuschreiben müssen.[1])

Phrynichos endlich, wird, wenn mir nichts entgangen ist, neu zu 48, 15; 94, 17; 98, 11; 101, 9; 101, 12; 104, 18; 116, 2; 140, 14 und vielleicht auch zu 98, 7 und 140, 24 genannt. Schon die Zahl der neuen Zitate zeigt, daß er eine Hauptquelle dieses ganzen Teiles sein muß, und wer sich nur ein wenig in den Stil der sicher bezeugten Fragmente einliest, wird ihn auf jeder Seite wiederfinden. Da einen Text wie den des Photios benutzen nur kann, wer seine Entstehungsart kennt, gehe ich hierauf noch etwas näher ein. Phrynichos.

* * *

Die Hauptbedeutung des neuen Textes sehe ich in dem Einblick in die Arbeitsart des Photios, bzw. seines Schreibers, und in die Entwicklung der antiken und der frühbyzantinischen Lexikographie, der sich jetzt erschließt. Ich halte es für eine unabweisbare Pflicht schon des ersten Herausgebers, seine Ansicht hierüber kurz darzulegen, damit die ἀγαθὴ ἔρις rasch den Sachverhalt klarstelle.

Daß wir der Frage nach den unmittelbaren Quellen des Photios überhaupt nahe treten können, danken wir alle einer unendlich mühevollen und dabei anspruchslosen Arbeit von K. Boysen, *Lexici Segueriani* Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων *inscripti pars prima ex codice* Die Συναγωγή. *Coisliniano* 347 *edita* (Marburg 1891). Boysen hat aus der genannten Handschrift des X. oder XI. Jahrhunderts (A) in wahrhaft cod. A. mustergiltiger Weise den alten Bestand des ersten Buchstabens herausgegeben; in dem von Bekker in den *Anecdota graeca* benutzten *Coislinianus* 345 (B) ist dieser alte Bestand bekanntlich aus ver- cod. B. schiedenen Quellen erweitert; erst Boysens kleines Heft bietet den ursprünglichen Kern, der in den folgenden Buchstaben auch im Coislinianus 345 allein vorliegt und von Bachmann schlecht genug herausgegeben ist.[2]) Freilich bietet *Coislinianus* 347 diesen alten Kern nicht ganz, sondern nur die Stücke Ἀγειοχώς bis Ἀγωνιῶ, Ἀκρά-

1) Auch diese Glosse ist (wie 105, 16 Ἀμφιφῶν) von Photios selbst für eine andere, in seiner Quelle erhaltene (B 414, 4) eingesetzt.

2) A hat allerdings einzelne Glossen weniger, wie z. B. im Anfang von Π den Hauptteil der Glosse Παιδικά (Bachm. 324, 12). Ob es sich um einen Zusatz in B oder eine Auslassung in A handelt, untersuche ich hier nicht; es kommt mir nur darauf an, die Hauptetappen der Überlieferungsgeschichte festzulegen.

τιcμα bis Ἀλιρρόθιον, Ἀμαρυγή bis Ἀναγραπτόν, Ἀνομβροῦcαι bis zum Schluß. Zur Ergänzung der Verluste, die gerade das für uns wichtige Stück betroffen haben, wies Boysen Wentzel, als dieser das athenische Fragment des Photios herausgeben wollte, auf *Berol. graec.* cod. C. *quart.* 13 (C), eine furchtbar entstellte Papierhandschrift des XV oder XVI. Jahrhunderts, die für Photios von Wentzel zuerst benutzt ist.[1])

Leider bietet C keinen genügenden Ersatz für A und ist nicht, wie Wentzel meinte, Abschrift aus diesem, sondern ein neues, in spätbyzantinischer Zeit gefertigtes Werk, dessen Verfasser stark hervortritt: er klagt über die Schwierigkeit seiner Aufgabe, er wendet sich in Ansprachen an einen jüngeren Gönner (einen κύριος Ἰωάννηc), benutzt verschiedene Quellen und erweitert sie. Aus eigener Kenntnis fügt er Zitate aus Homer, Gregor von Nazianz, Synesios, Heliodor, ja selbst Jüngeren ein[2]), erzählt Mythen, berichtet über die Eigenschaften von Tieren und Pflanzen und führt für erstere umfangreiche Bruchstücke eigener Gedichte an[3]), so daß vielleicht eine Bestimmung des Namens nicht allzuschwer wäre. Von lexikalischen Nebenquellen nennt er Blatt 47ʳ (Θλαδίαc) den ἐτυμολόγοc und benutzt ferner umfassend ein zweites, sehr junges Lexikon, das sich weder mit A oder B noch mit Photios berührt und dessen Glossen sich z. T. schon durch die Ordnung (nur nach den zwei ersten Buchstaben) von den der Συναγωγή entnommenen abheben.[4]) Aber auch der mit A im wesentlichen übereinstimmende Teil zeigt Unterschiede im Bestand und der Glossenfolge. Daß ab und an C dabei das Ursprüngliche treuer gewahrt zu haben scheint, erwähne ich, ohne es näher zu verfolgen.

Daß diese uns in A C weder vollständig, noch überall im authentischen Wortlaut vorliegende Συναγωγή nur eine Erscheinungsform des proteusartigen Cyrillglossares ist, habe ich in der Recension Boysens Berliner Philol. Wochenschr. 1893 S. 103 und 137

1) Die für uns besonders wichtige erste Seite ist leider fast unleserlich.

2) Vgl. Blatt 40ᵛ: Ἐπιτροχάδην· ταχέωc, ὥc φηcιν Ἀνδρέαc ἐν τῷ [τῆc] περὶ τῆc γεννήcεωc τῆc θεοτόκου λόγῳ· ʽφέρε δὴ ἐπιτροχάδην τὴν ἱcτορίαν.ʼ

3) Vgl. z. B. Blatt 51 Κάνθαροc, 52 Κάμηλοc..

4) So folgt auf Glosse Παχύτερον, den Schluß des mit der Συναγωγή übereinstimmenden Teiles (Bachm. 335, 1), ein langer Abschnitt Πάλη, Πάτεκοc, Παλαμήδηc, Πατροραίcτηc, Πάπωροc, Πάπωροc, Παcιφάη, Παφίνα, Παυcωλή, Πάπαικοc, Παπαί, Πᾶ ʼπαίρειc, Παταλήνη, Παναδίποτε, Παλίβοθρα, Παίδευcιc, hiernach endlich aus der Συναγωγή Πέδαι = Bachm. 335, 2.

erwiesen und wird jetzt durch die Überschrift der Berliner Photios-Handschrift (Κυρίλλου καὶ Φωτίου ..... λεξικόν) bestätigt. Wenn Naber dereinst die homerischen und biblischen Glossen als Interpolationen beseitigte — ein Mißgriff, vor dem doch schon das Vorwort des Photios warnen mußte — so hat er damit gerade den alten Bestand und Grundstock des Werkes angetastet;[1]) auf der Συναγωγή, d. h. auf Cyrill, ist es aufgebaut. Es steht hier umgekehrt wie bei Hesych, in den, wie ich im Rhein. Mus. 43, 443 dargelegt habe, nachträglich ein Cyrillglossar (freilich in einer von der Συναγωγή stark abweichenden Fassung) hineingearbeitet ist. Die erste Quelle des Photios ist damit festgelegt. Überall, wo der Leser unter den Quellenangaben auch A oder C erscheinen sieht, ist die Συναγωγή benutzt; nur erscheint leider nicht überall, wo sie benutzt ist, A oder C.

Die Συναγωγή ist nun aber in derselben Weise Hauptquelle für Suidas und das VI. Lexikon Seguerianum und, wie ich schon in jener Rezension erwies, die damals schon die allmähliche Umarbeitung des Cyrillglossars zum Werke des Photios zu verfolgen versuchte, nicht unabhängig in den drei Werken benutzt. Ihnen voraus liegt eine Überarbeitung und Erweiterung der Συναγωγή, die es zunächst nachzuweisen gilt. Dieser Nachweis kann freilich nur auf Grund des Werkes B (des Lexikon Seguerianum) geführt werden, da Suidas streng alphabetisch überarbeitet ist, Photios zwar weniger streng — kein Verständiger wird darauf verzichten, aus der Stellung bei ihm ab und an auf den Ursprung der Glossen Schlüsse zu machen — immerhin aber so, daß eine nur von ihm ausgehende Untersuchung nie zu klaren Ergebnissen kommen kann. Nur in B, das in seinen ersten Teilen nur nach den beiden ersten Buchstaben geordnet ist, dürfen wir hoffen, die Glossen in weiterem Umfang nach den Quellen beieinander zu finden, und darin liegt zugleich, daß nur in dem Buchstaben A eine erfolgreiche Analyse der Quellen des Photios möglich ist. Eine vor langen Jahren mit ungenügendem Material

1) Zahlreich sind neben den biblischen und homerischen die Glossen zu Plato, Euripides und Thukydides (m. E. überwiegend aus Randglossen und Scholien entnommen); aber auch älteres atticistisches Material ist (in der Regel indirekt) mitbenutzt (vgl. unten zu S. 76, 3). Daß Citate aus Diodor und Dio Cassius auch in andere Cyrill-Rezensionen übergegangen sind, glaube ich noch aus Erinnerung sagen zu können.

begonnene Untersuchung setze ich hier fort. Der Leser wolle selbst prüfen, ob das Ziel ein namhaft anderes geworden ist.

Das Werk B* Eine Vorbemerkung über das Verhältnis der Handschrift B zu ihrer Vorlage, dem, was ich das Werk B* nenne, scheint wegen einiger Irrtümer meiner frühsten Vorgänger unerläßlich. Wir müssen von Anfang an eine Anzahl ganz junger Zusätze aussondern, die offenbar erst der letzte Schreiber gemacht hat. Eine seiner Quellen nennt er sogar selbst in der Glosse Ἁρμάτειον μέλος Bek. 445, 27: εἴρηται εἰς τὸν ἐτυμολόγον, d. h. im Etym. genuinum.[1]) Wenn daher in der Glosse Ἀκροθίνια nach dem Text der Συναγωγή ein Zusatz aus Theognost (B 367, 2—8), in Glosse Ἀγυιαί (B 332, 13) ein Zusatz aus Orion, in Glosse Ἁλκυών von 378, 5 καὶ ἄλλως an ein ebenfalls im Etymologicum genuinum wörtlich erscheinender Zusatz begegnet, und wenn diese Zusätze in der Parallelüberlieferung (Photios, Suidas) fehlen, so scheint mir handgreiflich, daß erst der Schreiber B sie dem Etymologicum oder dessen Quellen entnahm. Eine weitere Reihe von Zusätzen wird uns später beschäftigen. — Schlimmer ist, daß der Schreiber B seine Vorlage auch verkürzte. Wenige Harpokration-Glossen werden zum Beweise genügen. Wenn z. B. Glosse Ἄβαρις jetzt in B (323, 1) nur Ἄβαρις ὄνομα κύριον lautet, während Photios den vollen Text, Suidas einen wenigstens annähernd vollen bietet, so schließe ich, daß die Vorlage von B ursprünglich jenen Text auch hatte und erst der letzte Schreiber fortließ, was ihm überflüssig schien. Ähnlich ist es, wenn unter Αι bei Photios (unten 45, 16—25) hintereinander vier Glossen aus Harpokration begegnen Αἰγεῖον, Αἰγεῖδαι, Αἰγίδες, Αἰγιλιεύς, während in B an der entsprechenden Stelle (354, 8 ff.) nur die ersten beiden wiederkehren. Die dritte schien dem Schreiber der Handschrift B, der eben eine Glosse Αἰγίς aus anderer Quelle kopiert hatte, überflüssig, die vierte uninteressant. Alle vier finden sich bei Suidas. Weitere Beispiele willkürlicher Verkürzung wird jeder Leser beim Nachschlagen der angegebenen Stellen in reicher Zahl finden. — Am schlimmsten endlich ist die weitgehende Kontamination verschiedener Glossen in B. Auch für sie gebe ich nur ein Beispiel.

1) Auf die haltlosen Phantasien über Methodios, die einst aus dieser Glosse aufwucherten, gehe ich nicht ein. — Daß der Schreiber gerade auf eine Methodios-Glosse verweist, ist nicht zufällig; gerade in ihn ist besonders viel rein lexikalisches Gut übernommen, und mehrfach habe ich daher in den Anmerkungen geglaubt, gerade auf ihn verweisen zu sollen.

Bei Photios (unten 51, 1—5) stehen als unabhängige Glossen nebeneinander Αἱμασιά aus Aelius Dionysius und Αἱμασιαῖς aus der Συναγωγή. Auch bei Suidas sind beide getrennt. In B (356, 6) ist die zweite Glosse in die erste eingeschoben, so töricht, daß nicht einmal die Abweichungen der Endungen berücksichtigt sind.[1]) — Das sind Vorgänge, wie wir sie, freilich in geringerem Grade, schon in der Berliner Photios-Handschrift selbst beobachtet haben (S. X); Schreiber B handelt ähnlich, wie Schreiber *b*. Auch die Geschichte der Etymologika bestätigt uns, daß sich bei derartigen Werken wenige Schreiber mit einer mechanisch getreuen Kopie zufrieden geben; fast jede neue Abschrift wird mehr oder minder zur neuen Rezension. Immerhin kann man mit einer gewissen Beschränkung sagen: die Handschrift B bietet ein im ganzen getreues Bild des ihr vorausliegenden Werkes B*.

Das Werk B* und die Συναγωγή.

Der Wert dieses Werkes liegt, wie längst erkannt, darin, daß es den bei Suidas und Photios durcheinandergearbeiteten Bestand häufig noch nach Quellen gesondert bietet. So erscheinen denn in B die Glossen aus der Συναγωγή in der Regel in festen Reihen, und zwar in derselben, oder doch fast derselben Abfolge wie in A, aber sie stehen nicht mehr allein. Unmittelbar an sie schließen in der Regel Auszüge aus einer Epitome des Harpokration (vgl. oben S. XXXII). Diese Epitome steht der in der berühmten Heidelberger Handschrift (E) erhaltenen außerordentlich nahe, berührt sich aber bisweilen noch enger mit den aus Harpokration geschöpften Randglossen des *Baroccianus* 50, liegt also beiden voraus. Dazu treten die Plato-Glossen des Timaios, kurze Exzerpte aus Phrynichos und manche andere Quellen.

Die Erweiterung der Συναγωγή war freilich in der Handschrift, welche in B benutzt ist, noch nicht voll durchgeführt. Man kann sich leicht überzeugen, daß von dem Beginn von Αμ- bis zur Mitte von Ανδ- sämtliche Glossen ohne namhafte Zusätze[2]) aus der Συναγωγή entnommen sind. Selbst die Harpokration-Glossen fehlen hier; da sie nicht nur bei Photios, sondern auch bei Suidas erscheinen,

1) Ähnlich ist der unten S. XLIII besprochene Fall.

2) Auf einzelne kleine Erweiterungen wie z. B. in Glosse Ἀμάρυγμα unten S. 87, 18, nehme ich hier keine Rücksicht (vgl. etwa noch unten 109, 6; 119, 12; 123, 6; 124, 15; den Unterschied zu den früheren und späteren Reihen beeinträchtigt das nicht).

müssen wir annehmen, daß die Erweiterung der Συναγωγή in einer anderen Handschrift auch auf diese Teile ausgedehnt war; es ist undenkbar, daß der Schreiber von B gerade diese sämtlich ausgelassen, alle andern aber bewahrt haben sollte. Wir gewinnen damit einen ersten Aufschluß über das Verhältnis der gemeinsamen Vorlage des Photios und Suidas zu dem Werke B*. Daß auch die eigenen Zusätze des Photios, d. h. diejenigen Glossen, welche er mehr als B und Suidas hat, in den einzelnen durch je zwei Anfangsbuchstaben bestimmten Teilen verschiedenen Umfang haben, bemerke ich schon jetzt. Während der ganzen allmählichen Entstehung des Anfangs dieses Werkes oder dieser Werke sind diese nach den zwei Anfangsbuchstaben begrenzten Teile als kleine Einheiten behandelt worden, genau wie im Anfang des Etymologicum genuinum.

Ich muß die Existenz dieser erweiterten Συναγωγή durch die Analyse eines kurzen Stückes von B beweisen und wähle als typisches Beispiel die mit Ακ- beginnenden Glossen. Der Leser prüfe an Bekkers Text nach.

Analyse der Glossenreihe *Ακ-*.

Vom Schluß der mit Αι- beginnenden Glossen der erweiterten Συναγωγή war B sofort zum Anfang von Ακ- übergegangen. Der kleine Abschnitt B 357, 20—28 Αἰώρα, Αἰωρήσεις, Αἰωροῦνται, Ἀκάθεκτος, Ἀκαθοσίωτον, Ἄκαινα, Ἀκαπήλευτον kehrt fast unverändert in C wieder. Es folgt in B ein Abschnitt aus anderer Quelle 357, 29—363, 17, der uns später beschäftigen wird, hierauf 363, 18 die Glosse Ἀκαδημία aus Harpokration, die wie alle Harpokration-Glossen in C(A) fehlt. In C folgt vielmehr auf Ἀκαπήλευτον die Reihe Ἀκαρής (Teil I), Ἀκαριαῖον, Ἀκαταλήκτως, Ἀκαταλλήλως, Ἀκάτιον, Ἀκατεύναστος, d. h. genau dieselbe Reihe wie in B, wo nur Ἀκάμπιος δρόμος, Ἄκανθα und Ἀκαρής (Teil II) aus unbekannter Quelle, Ἀκαμαντίς und Ἄκαρ aus Harpokration eingelegt ist. Der weitere Verlauf in C ist: Ἀκέραιον (ohne den Teil aus Timaios, der in C nicht erscheint), Ἀκερσικόμης, Ἀκέσασθαι, Ἀκέστωρ, Ἄκεσιν (Ἄκος damit verbunden, vgl. B 365, 32), Ἀκεσίπονον, Ἀκέσματα, Ἀκεσμόν, Ἀκέστας (verbunden mit Ἀκέστωρ), Ἀκή, Ἀκήδεστοι· ἄταφοι, ἀνεπιμέλητοι, Ἀκηδεῖς· ἄταφοι, *Ἄκηλον[1]), Ἀκηλίδωτον, *Ἀκήκαντον, *Ἀκη-

1) Mit einem Stern bezeichne ich diejenigen Glossen, welche in C nicht aus der Συναγωγή, sondern dem zweiten Lexikon (vgl. oben S. XXX) übernommen sind.

μος, Ἀκήματα, Ἀκηράcιον, *Ἄκηρος, Ἀκήρατος, *Ἄκηλλος, *Ἄκηνος, Ἀκίβδηλον, Ἀκίδας, Ἀκινάκης· μικρὸν λογχάριον ἤτοι ῥικτάριον, Ἀκκιζόμενος, Ἀκκιcμούc. Man vergleiche hiermit B 364, 5—365, 2: neu sind nur in Glosse Ἀκέραιον der Timaios-Teil, 364, 7 Ἀκεῖcθαι, 364, 15 Ἀκεcταί, Ἄκη (aus Harpokration), endlich einzelne Teile von Ἀκηδήc und Ἀκήδεcτοι. Die Zusammensetzung zeigt, daß wir noch bei derselben Quelle sind. In C folgt zunächst *Ἀκίνητον, *Ἄκιτρος, *Ἄκιρος, *Ἄκιccον ἄλcος, *Ἄκληρον, Ἀκληρεῖ, *Ἀκληρεῖc, *Ἄκλινος, *Ἄκλινος, *Ἄκλεινος, *Ἀκλεῶc, *Ἀκλεῶc, *Ἀκλεέc, *Ἄκλητον, *Ἄκλιτον, *Ἄκλητοι, *Ἄκλαcτον, *Ἀκληματίc, *Ἄκλυcτος. Der Teil ist im wesentlichen aus der zweiten Quelle von C übernommen, mit B stimmt nur die Glosse Ἀκληρεῖ überein; Zusätze in B sind Ἀκλητί, Ἀκλόνητον und Ἀκλινῶc. Dagegen entspricht die Fortsetzung in C Ἀκμάζει (verbunden mit Ἀκμή), Ἀκμαῖος, Ἀκμὴ καιροῦ, Ἀκμὴ καλεῖ, Ἀκμῆτες, Ἀκμητί vollständig B, nur daß B 365, 9 Ἀκμάζειc aus Harpokration einlegt. Es folgen in C aus der Sonderquelle *Ἀκνώδαλος τόπος, *Ἄκνωccον, in B eine Einlage Ἀκύμονα, Ἄκοιτις. Hierauf bietet C Ἀκολαcία, Ἀκόλαcτον, Ἀκονιτί, Ἀκόρητος, Ἄκος, Ἄκοcμα, Ἀκουτίcαι. Das ist nach Umfang und Reihenfolge genau gleich B, nur sind hier eingelegt Ἄκομψον und Ἀκόλαcτον καὶ ὑβριcτόν aus einem kurzen Phrynichos-Exzerpt, Ἄκοπος ἀνήρ und Ἀκούει καλῶc aus zunächst unbekannter Quelle. C bietet weiter Ἀκράδαντον, Ἀκρέμονες, Ἀκραιφνές, Ἀκραcίας, alles wie B, nur daß dieser Ἄκρα κόρυμβα und Ἀκραιφνοῦc einschiebt. — Von nun an tritt der zuverlässigere Zeuge A für C ein und bietet Ἀκράτιcμα, Ἄκριτα, Ἀκριτόμυθος, Ἀκριτόφυλλον, Ἀκροβολίζεται, Ἀκροβολιcμός, Ἀκροβόλοι, Ἀκρόδρυα, Ἀκροθίνια, Ἀκρόκομοι, Ἀκροπόλιcιν, Ἀκροcφαλεῖc, Ἀκρότομος, Ἀκρώρεια. Wieder stimmt B zunächst überein, nur legt er 366, 14 Ἀκριβοῦν, Ἀκριτί und aus Harpokration Ἄκριτος ein, dann wieder aus unbekannter Quelle Ἀκροβολίζεται, aus Harpokration Ἀκροᾶcθαι.[1]) Nicht aus der Συναγωγή stammen die schon durch die Buchstabenfolge verdächtigen Glossen 367, 11—15 Ἀκμοθέτῳ, Ἀκμονίδης, Ἄκληροι, Ἀκληρία. Auch der erweiterten Συναγωγή gehören sie nicht, da auch in ihr die Buchstabenfolge strenger gewahrt ist; sie fehlen ferner, wie ich schon hier bemerke, alle bei Suidas. Dagegen ge-

1) Der Zusatz zur Glosse Ἀκροθίνια aus Theognost kommt erst auf Rechnung des jüngsten Schreibers, vgl. oben S. XXXII.

hören der erweiterten Συναγωγή 367, 16 Ἀκροσφαλής und 367, 18 Ἀκροσφαλές, da ein kurzes Phrynichos-Exzerpt in ihr oft benutzt ist. Was hierauf in B folgt, hat mit der Συναγωγή überhaupt keine Berührung mehr. Erst 369, 29 kehren wir zu ihr zurück in den Glossen Ἀκροπόλισιν, Ἀκρότομος, Ἀκροτελεύτιον ἔπος (Erweiterung aus Phrynichos), Ἀκρώρεια, Ἀκροχειρίζεσθαι (Erweiterung aus Timaios), Ἀκτή (erweitert aus Harpokration), Ἀκταίνειν (Erweiterung aus Timaios und unbekannter Quelle). Der Teil schließt offenbar 370, 13; Buchstabenfolge und Charakter des nächsten Stückes weicht weit ab. Nur 373, 22 in Glosse Ἀκύμων treffen wir noch einige aus der Συναγωγή entlehnte Worte und in nächster Nähe 373, 30 in Glosse Ἄκτια die letzte Benutzung des Harpokration. Da auch der Anfang der mit Αλ- beginnenden Wortreihen aus der erweiterten Συναγωγή stammt, scheint sie von etwa 373, 21 wieder benutzt.

Wir haben also in B zunächst zwei große Stücke ausgesondert, 367, 20—369, 28 und 370, 14—373, 20. Sie gilt es näher zu betrachten. Von der langen ersten Reihe (367, 20—369, 28) kehrt auch nicht eine Glosse bei Suidas wieder[1]), von der zweiten (370, 14—373, 20) nur eine charakteristische Glosse 370, 18 Ἀκαλήφη (aus Herodians Symposion).[2]) Dagegen stimmt der aus der erweiterten Συναγωγή entnommene Teil fast völlig mit Suidas überein. Wir müssen suchen, ob wir den gleichen Unterschied einzelner Reihen auch in anderen Teilen von B wiederfinden, werden uns aber dabei nur an die erste Hälfte des Werkes halten dürfen.

Glossenreihe *Αλ.*

Für die mit Αλ- beginnenden Glossen ist der Sachverhalt sofort klar. Der erweiterten Συναγωγή gehört der Teil 374, 5—381, 19 Ἅλα bis Ἀλωπεκόννησος. Der Rest bildet nur einen zusammenhängenden Teil 381, 20—386, 18. Bei Suidas kehren aus diesem Teil trotz der Fülle der Glossen nur vier wieder: 381, 22 Ἀλλοστρατεῖ; 381, 23 Ἁλιεύεσθαι; 382, 8 Ἀλφάνει; 385, 13 Ἀλυκτεῖν. Man vergleiche das Verhältnis der vorausgehenden erweiterten Συναγωγή zu Suidas, um die Größe des Unterschiedes zu empfinden. Damit

1) Ebensowenig bei Hesych, der doch mit der zweiten Reihe viele Übereinstimmungen aufweist.

2) Neben ihr könnte höchstens noch 371, 18 Ἄκλυτον in Frage kommen (vgl. Suidas Ἄκλητον); die Ähnlichkeiten der Glossen 371, 9 Ἀκιδνότερον, 371, 32 Ἀκροκώλια 372, 1 Ἀκρόνυξ mit Suidas sind viel zu gering, um für die Quellenforschung Wichtigkeit zu haben.

ist ein Richtpunkt für die Untersuchung gegeben. Wir mustern kurz den vorausliegenden Teil.

Die Glossengruppen Αα- und Αβ- sind viel zu klein, um sichere Resultate zu ergeben. Erst mit Αγ- betreten wir festen Boden. Die Reihe beginnt B 324, 1 Ἀγάθαρχος mit einer aus Harpokration entnommenen Glosse, die folgenden 324, 3 Ἀγαθά und 324, 5 Ἀγάλματα stimmen mit C überein; es ist handgreiflich, daß wieder die erweiterte Συναγωγή den Anfang bildet. Sie reicht zunächst 324, 14 Ἀγανώπιδος. Dann durchbrechen 324, 15—20 Ἄγνον, Ἄγνοια, Ἀγνῶτα, Ἀγωνιᾶν, Ἄγμα, Ἄγος die alphabetische Reihenfolge und stammen aus anderer Quelle. Erst mit 324, 21 Ἀγαπητὰ ἤθη (= C) kehren wir zu der erweiterten Συναγωγή zurück, die nun bis 326, 14 Ἄγη (= cod. A) ungestört verläuft. Dann wird von 326, 17—327, 25 die alphabetische Ordnung ganz aufgegeben; es ist ein durchaus neuer Teil. Zur Συναγωγή kehren wir 327, 26. 29 zurück in Ἄγημα, Ἀγήνωρ (= cod. A). Sie zeigt im weiteren Verlauf einzelne größere Einlagen aus Phrynichos, die uns später beschäftigen werden, reicht aber im ganzen ungestört bis Ἀγωνοθέτης 333, 29. Die Harpokration-Glossen stehen in kleineren Gruppen beieinander; es ist das uns schon vertraute Bild der Hauptquelle. Durchaus anders ist der Teil 333, 30—340, 27. Wohl ist in ihn auch eine aus Harpokration übernommene Glosse (338, 17 Ἁγνεύετε τὴν πόλιν, fehlt bei Suidas) verschlagen oder aus einem andern Exemplar aufgenommen; ferner entspricht 334, 18 Ἄγαλμα der früheren Glosse 324, 5 (= cod. C), nur daß am Ende Timaios hinzugefügt ist, dem wir sonst in der erweiterten Συναγωγή begegnen; endlich kehren die aus Phrynichos entnommenen Glossen 334, 32 Ἄγαν ἐγκεῖσθαι, 339, 10 Ἀγοραῖος νοῦς und 335, 10 Ἄγανον bei Suidas wieder, allerdings im Wortlaut abweichend.[1]) Da alle andern Glossen dieses Teiles bei Suidas fehlen, muß ich annehmen, daß die entsprechenden Glossen durch andere Mittelquellen in Suidas gelangt, Glosse Ἄγαλμα in B verstellt ist. Wieder ist der Unterschied der erweiterten Συναγωγή und der Zusatzreihe klar. Glossenreihe *Αγ.*

Ganz kurz können wir die beiden Einschaltungen 326, 17—327, 25 und 324, 15—20 abtun. Keine der Glossen kehrt bei Suidas wieder;

---

1) Suidas' Glosse Ἀγκράτος ἐλαύνοντα entspricht nicht B 337, 27, sondern 329, 15.

aber auch zu Photios stimmen von den 25 Glossen des ersten Stückes nur zwei wörtlich Phot. 9, 27 = B 327, 22 Ἀγαθῶς· σφοδρῶς und Phot. 19, 9 = B 327, 15 Ἄγλιθες[1]). Von den 6 Glossen des zweiten Stückes (324, 15—20) erinnert nur 324, 15 Ἄγνον· λύγον an Photios 20, 3 Ἄγνος· φυτόν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσι (= Suidas, aus Timaios); die Übereinstimmung ist selbstverständlich zu gering. Auch hier nehme ich an, daß die Glossen Ἀγαθῶς und Ἄγλιθες entweder versprengt sind, oder sich gleichlautend auch in andern Quellen fanden. Die beiden kurzen Reihen sind Zusätze der jüngsten Schicht und fallen für uns fort.

Glossenreihe *Aδ.* In der Glossengruppe Aδ- gehört die Reihe Ἀδαξῆσαι — Ἀδύνατα εἶναι 340, 28—342, 21 der erweiterten Συναγωγή an. Hieran schließt ein anders gearteter Teil 342, 22—345, 14. Ihm folgt der Schluß der erweiterten Συναγωγή 345, 15—25 und diesem ein dritter Teil 345, 26—346, 20. Im Photios sind alle drei Reihen benutzt; bei Suidas kehrt aus Reihe II nur die kurze Glosse 344, 8 Ἀδίοπον wieder, ist also wohl verstellt (344, 27 Ἄδοξα weicht zu stark ab). Reihe III zeigt keinerlei Berührungen mit Suidas.

Glossenreihe *Aϑ.* Die mit Aε-, Aζ- und Aη- beginnenden Glossengruppen lasse ich als zu kurz beiseite. In Aθ- gehören der erweiterten Συναγωγή 349, 13—350, 11 Ἀθαμβής — Ἀθύρων (oder bis 350, 13 Ἄθυμος). Es folgt ein zweiter, ganz anders gearteter Teil von 350, 12 Ἄθυμος (bzw. von 350, 14 Ἀθέλδεται) bis 352, 11 Ἀθύρωτος, hierauf der Schluß der erweiterten Συναγωγή, nämlich die Glossen Ἀθώπευτον Ἄθων Ἀθῷος (alle wie C) sowie vielleicht Ἀθράνευτον. Dann reicht von 352, 15 (bzw. 352, 16) bis 353, 17 ein dritter Teil. Suidas, der sich wie immer eng mit der erweiterten Συναγωγή berührt, stimmt mit den Zusatzteilen nur in dem Schluß der Glosse Ἀθάρη (352, 1—4) überein; hier scheinen also in B zwei Glossen nachträglich vereinigt.

Glossenreihe *Aι.* In Aι- ist die erste der Συναγωγή entnommene Glosse Αἰγίβοτος 353, 29. Die vorausliegenden wenigen Glossen können aus der

1) Glosse Ἄγραυλος B 326, 17 berührt sich zwar mit Photios 19, 1; doch zeigt die aus Hesych (Diogenian) entnommene Fortsetzung, daß die Ähnlichkeit auch zufällig sein kann. B 326, 22 ist kürzere Parallelglosse zu der bei Photios wiederkehrenden B 331, 24, die E. Schwartz dem Phrynichos zuschreibt. Ähnlich stehen B 327, 9 zu 338, 32. 339, 1; ferner B 327, 4 zu 329, 20. 21; ferner B 327, 13 zu 336, 31; ferner B 327, 17 zu 331, 30; endlich B 327, 19 zu 337, 30.

Nebenquelle oder den Erweiterungen der Συναγωγή entnommen sein. Diese selbst reicht bis 357, 28 'Ακαπήλευτον. Einen Nachtrag bilden (wie in manchen Fassungen des Etymologicum) Glossen, in denen Αι getrennt gesprochen wird, 363, 9—13; hierauf ein Paar versprengte Glossen, die später zu besprechen sind. Der Rest 357, 29 bis 363, 8 zerlegt sich sofort, sobald man sein Verhältnis zu Suidas betrachtet, in zwei Reihen. Aus dem Stücke 357, 29—360, 5 fehlen, wenn ich richtig gezählt habe, nur drei Glossen bei Suidas (359, 6 Αἴσθεσθαι, durch andere Glosse bei Suidas ersetzt; 359, 16 Αἰνίζομαι und 359, 19 Αἶρα). Auch eine zusammenhängende Harpokrationgruppe begegnet hier (358, 20—25), wie sie sonst nur in der erweiterten Συναγωγή stehen. Aus dem Stücke 360, 6—363, 8 fehlen alle Glossen bei Suidas.

Das Gesamtergebnis ist nicht so einheitlich und klar, wie ich wohl wünschte. Wohl gilt in der Hauptsache der Satz, daß Suidas und B nur in der erweiterten Συναγωγή zusammengehen, aber in den Glossengruppen Αγ- und Αι- finden sich Ausnahmen, die zeigen, daß eine weitere Überarbeitung auch dieses Werkes schon begonnen hatte. Wenn ich trotzdem glaube die Reihe in B richtig geschieden zu haben, muß ich neue Beweise für meine Behauptungen suchen. So gehe ich — auf die Gefahr hin, die Schwierigkeiten zu verdoppeln — von der Betrachtung der byzantinischen Mittelquellen zunächst zu der einer Urquelle über.

Die erste große Überraschung, welche mich zur Herausgabe des Berliner Fragmentes und zum Aufwerfen dieser Fragen bestimmt hat, bot die, wie ich meine, selbst für den flüchtigen Leser unbestreitbare Tatsache, daß die Σοφιστικὴ προπαρασκευή des Phrynichos eine Hauptquelle auch des Photios gewesen ist. Ich bedauere es, daß die leichtfertige Behauptung Nabers, sie sei von Photios überhaupt nicht benutzt, selbst einen so scharfsinnigen Forscher wie Wentzel derartig beeinflußt hat, daß er sowohl in seinem Aufsatz im Hermes (30, 367) wie in seiner Analyse des athenischen Fragments auf Phrynichos gar keine Rücksicht genommen und für alles atticistische Gut im Grunde nur Aelius Dionysius und Pausanias in Frage gezogen hat. Ich brauche nicht im einzelnen nachzuweisen, daß alle auf dieser Grundansicht aufgebauten Hypothesen hinfällig geworden sind. Zur Bestimmung des Umfangs, in dem Phrynichos benutzt ist, müssen wir einerseits die Schilderung seines Werkes in

Phrynichos.

der Bibliothek des Photios, andererseits sprachliche Kriterien benutzen. Entscheidend ist, daß es als Hilfsmittel nicht für den Lesenden, sondern für den Schreibenden oder Redenden bestimmt war. So umfaßte es neben den einzelnen Worten auch λόγοι κομματικοί oder κῶλα, neue und zierliche Phrasen (καινοπρεπὲς καὶ χαρίεν) und legte auf die Verbindung der Worte (συμπλοκή oder σύνθεσις) besonderen Wert. Ich erwähne als geradezu typisch die Photios-Glosse 111, 23 Ἀναιδὲς καὶ θρασὺ βλέπειν· ἀναιδὴς μὲν καὶ θρασὺς καθωμίληται. τὸ δὲ πρῶτον (das Lemma) καινῶς εἴρηκε Κρατῖνος. ἡ λέξις Φρυνίχου. Dem Phrynichos eigen sind ferner, wie Photios (Bibl. 101b 1 Bek.) bezeugt, die Scheidungen συγγραφικὴ ἡ φωνή, ἐν συνουσίᾳ χρῶ, σκώπτων oder παίζων χρῶ, κωμῳδικῶς (vgl. Bek. A. G. 6, 5), die Vorliebe für die alte Komödie, auf die besonders Kaibel in dem feinsinnigen Programm *De Phrynicho sophista* (Gött. 1899) hingewiesen hat,[1]) endlich einzelne Worte wie besonders ἡ φωνή (vgl. A. G. 5, 25; 9, 12; 19, 25; 29, 14; 38, 9; 53, 24; 67, 20; 72, 15), ἡ σύνταξις (ebenda 10, 4), ἡ συμπλοκή (ebenda 10, 31) u. dgl. Überblicken wir danach das neue Material, so verblüfft geradezu die Verschiedenheit der Glossen: erlesenste Gelehrsamkeit und Zitatenreichtum neben dürftigster Kürze. So finden wir, um gleich ein Beispiel aus Photios zu nehmen, in der Reihe der mit Ακο- beginnenden Glossen nebeneinander 61,23—26 Ἄκοιτις, Ἀκολασία, Ἀκόλαστον, Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστὸν πρᾶγμα, ganz kurz und wörtlich gleich der erweiterten Συναγωγή in B 365, 19—24, nur daß hier eine Glosse Ἄκομψον an vorletzter Stelle eingeschoben ist, die uns gleich weiter beschäftigen wird. Hiernach folgt bei Photios 62, 1—20 Ἀκόλαστος ὄχλος, Ἀκολασία, Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστὸν πρᾶγμα, Ἀκολαστανεῖτε in breitester Fülle, mit erlesenster Gelehrsamkeit. Der Abschnitt entspricht genau dem Anfang der oben ausgesonderten Zusatzreihe in B (367, 20—26 und 368, 12—28; was dazwischen stand mußte der alphabetischen Ordnung halber umgestellt werden). Man vergleiche, um den Unterschied zu empfinden, die beiden einander so nahe

1) Fast alle wesentlichen Behauptungen Kaibels finden geradezu glänzende Bestätigung. Nur die Versicherung, die alphabetische Anordnung sei in die Προπαρασκευή nachträglich hereingebracht, scheint mir bedenklich. Gewiß ist diese Anordnung oberflächlich, oft unpassend. Man vergleiche jetzt die Glosse 64, 4 Ἀκοῦσαι ὀργῶ. Aber Phrynichos schrieb für Männer, die nicht nachschlagen, sondern das Ganze lesen und lernen sollten.

stehenden Phrynichos-Glossen desselben Lemmas Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστὸν πρᾶγμα:

Mit der kürzeren steht im Rahmen der erweiterten Συναγωγή in B verbunden 365, 22 Ἄκομψον· ἀπανοῦργον.[1]) Von der einer Zusatzreihe entlehnten längeren steht nur durch zwei Glossen getrennt, deren eine noch dazu sicher dem Phrynichos gehört, 368, 31 Ἄκομψον καὶ φαῦλον· οἷον κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρύνιχος. Zwei entsprechende Phrynichos-Exzerpte stehen also in den beiden verschiedenen Reihen von B parallel. Beide hat Photios in derselben Abfolge gelesen und töricht kontaminiert, vgl. unten 63, 9 Ἄκομψον· ἀπάνουργον καὶ φαῦλον, ἢ κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρύνιχος. Um den Sinn der Glosse zu verstehen, müssen wir zunächst zu Bekkers Phrynichos-Exzerpt greifen A. G. 6, 19 Ἄκομψον καὶ φαῦλον· οἷον κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον καὶ ἁπλοῦν. κομψὸν γὰρ τὸν πανοῦργον, οἷον κόπτοντά τινα καὶ ὀχληρόν, φαῦλον δὲ τὸν ἁπλοῦν.[2]) Die Beziehung gibt eine atticistische Interpolation bei Hesych Ἄκομψον· ἀπανοῦργον, ἁπλοῦν. ⟨Κρατῖνος⟩ Ἀρχιλόχοις,[3]) Man erkennt sofort an dem verräterischen ἁπλοῦν, daß beide Glossen auf dieselbe Quelle zurückgehen, mag nun Hesych aus Phrynichos oder dessen Vorlage (etwa Aelius Dionysius) interpoliert sein. Kratinos hatte die berühmte Schilderung des Herakles im Likymnios des Euripides (fr. 473) φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν in den Ἀρχίλοχοι parodiert. Für die Quellenforschung ergibt sich, daß auch in der Zusatzreihe von B ein längeres Phrynichos-Exzerpt, eine Glossenreihe, benutzt ist. Ich darf ihr wohl mit Wahrscheinlichkeit 367, 33—368, 32 Ἀκολουθοῦντε, Ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστὸν πρᾶγμα, Ἀκολαστανεῖτε, Ἀκνίσωτος οἶκος, Ἄκομψον καὶ φαῦλον zuweisen. Eine Phrynichos-Reihe ähnlichen Umfangs bietet B 350, 32—352, 4 Ἀθήρη, Ἄθηρος ἡμέρα, Ἀθάρα.

Eine dritte Doppelglosse ist Ἄκουε σίγα B 369, 15 und 372, 10, und wieder hat Photios beide in derselben Reihenfolge gelesen und töricht kontaminiert (unten 63, 25); wieder steht die zweite um-

1) Bei Suidas aus Cyrill ἄκομψον· εὐτελές interpoliert, rein auch Bekker A. G. 213, 26.

2) Vgl. ebenda 14, 14 Ἀνθρωπίσκος φαῦλος· οἷον ὁ ἁπλοῦς καὶ μηδὲν ποικίλον ἔχων.

3) So M. Schmidt, dessen Vermutung durch die Zurückführung der Glosse auf Phrynichos glänzend bestätigt wird.

fangreichere Glosse in einem großen Phrynichos-Exzerpt, das B 372, 6 bis 373, 11 einnimmt Ἀκούοντ' ἄριϲτα, Ἄκουε τὰϲ ἐμὰϲ ἐπιϲτολάϲ, Ἄκουε ϲίγα, Ἀκουϲέτην, Ἄκουϲμα, Ἀκούειϲ ἃ λέγει ⟨ϲε⟩, Ἀκουϲίμη (Ἀκουϲτά), Ἀκούϲαϲ ἥκειν. Der Glosse Ἀκουϲίμη B 373, 1= Phot. 65, 16 endlich entsprach ursprünglich noch eine kürzere zweite, die Photios 64, 1 erhalten hat. Die Glossenfolge bei ihm erklärt sich dabei nicht aus alphabetischer Abfolge, sondern entspricht wieder der Reihenfolge in B, man vergleiche:

B Ἀκούοντ' ἄριϲτα	Phot. Ἀκούοντ' ἄριϲτα
(Glosse übersprungen)	Ἀκούων διατεθρύληται [1])
Ἄκουε τὰϲ ἐμὰϲ ἐπιϲτολάϲ	Ἄκουε τὰϲ ἐμὰϲ ἐπ.
Ἄκουε, ϲίγα	(an die frühere Glosse gerückt)
Ἀκουϲέτην	Ἀκουϲέτην
Ἄκουϲμα	Ἄκουϲμα
Ἀκούειϲ ἃ λέγει ⟨ϲε⟩	Ἀκούειϲ ἃ λέγει ϲε
Ἀκουϲίμη	Ἀκουϲίμη
Ἀκούϲαϲ ἥκειν	Ἀκούϲαϲ ἥκειν
Ἀκούμενοϲ	Ἀκούμενοϲ
Ἀκουϲία	Ἀκουϲία.

Daß die Scheidung bestimmter Reihen in B zu recht vollzogen ist, scheint mir durch jene vier Doppelglossen erwiesen; daß Photios dieselben Reihen las, um so glaublicher, da in der angeführten Reihe die letzten beiden Glossen sicher aus einer neuen Quelle stammen; das Phrynichos-Exzerpt ist nicht die unmittelbare Quelle.

Das Werk des Photios. Das führt von selbst dazu, die Arbeit des Photios näher zu verfolgen und wenigstens einen Abschnitt zu analysieren, in welchem der Schreiber besonders oft die von ihm eigentlich beabsichtigte streng alphabetische Abfolge herzustellen versäumt hat. Gerade hier werden wir ja erwarten, seine Hauptquelle am deutlichsten wahrzunehmen. Ich wähle die mit Αι- beginnende Glossengruppe. Dem Plane nach sollte in ihr an S. 52, 20 Αἰόλοϲ sofort 54, 8 Αἰπόλια schließen; was bei Photios jetzt dazwischen steht, also die Glossenreihe Αἰζηοί bis Αἱμύλοϲ bildet einen offenbar direkt der Vorlage entnommenen Einschub. In B, dessen Abfolge oben S. XXXVIII erläutert

1) Da auch diese Glosse zweifellos aus Phrynichos stammt, ist es wahrscheinlicher, daß B sie übersprungen, als daß Photios sie aus neuer Quelle eingelegt hat.

ist, kehren zunächst im dritten Teil dieser Glossengruppe 362, 9 bis 363, 4 die Glossen Αἱματοσταγής, Αἵμάτου, Αἱματορρυγχία, Αἱματορρόφον, Αἷμον, Αἱμασιώδεις, Αἱμασιολογεῖν, Αἱμυλίοισι, Αἱμύλος in derselben Reihenfolge wie bei Photios wieder. Beide benutzen also dieselbe Vorlage, der Photios etwas mehr entnimmt als B.[1]) In ihr fand Photios gegen Eingang (52, 22) die Glosse Αἰονᾶν und bald danach (53, 1) Αἱμαχάναι. Beide sind in B in den Nachtrag gekommen (B 363, 15. 16). Auf Αἰονᾶν folgt bei Photios 52, 23 Αἱματωπόν und Αἱματοσταγῆ· Εὐριπίδης[2]) καὶ Ἀριστοφάνης. Etwas später folgt bei ihm 53, 3 Αἱματοσταγής· Εὐριπίδης ἔφη· ‘αἱματοσταγῆ κηλῖδι τέγγει.’ In B begegnet in gleicher Reihenfolge wie bei Photios (362, 7—11) zunächst Αἱματωπόν, dann Αἱματοσταγῆ· Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης· ‘αἱματοσταγῆ κηλῖδα τέγγῃ.’ Es ist handgreiflich, daß B in seiner Vorlage ebenfalls die beiden Glossen Αἱματοσταγῆ und Αἱματοσταγής gelesen hat. Die erste hatte er schon abgeschrieben, als er die zweite fand, so trug er aus ihr nur das Zitat ein — natürlich an falscher Stelle. Denn sicher ist bei Ἀριστοφάνης Ran. 471 σκόπελος αἱματοσταγής gemeint.[3]) Bot die gemeinsame Quelle eine derartige Doppelglosse, so war sie selbst relativ jung, und verschiedene alte Quellen waren in ihr mechanisch ineinander gearbeitet. In dem ganzen Photios-Abschnitt bleibt nur eine Glosse, die in B in anderm Zusammenhang und einer andern Reihe steht Αἵματος ἆσαι Ἄρηα. Sie mag von Photios zunächst übersprungen und nachträglich eingesetzt sein.

Eine zweite Einlage bildet Photios 56, 23—57, 16 nach Schluß der alphabetischen bis zu Glosse Αἰωροῦνται reichenden Folge. Wieder begegnen die bei B überhaupt erhaltenen Glossen dort in der gleichen Abfolge, und zwar in dem zweiten Teil der mit Αι-

1) Natürlich müssen wir außerdem mit der Möglichkeit, daß er selbst Zusätze macht, rechnen.

2) ὁ αὐτός setzte der Schreiber *b* ein, weil er unmittelbar vorher schon den Namen des Euripides geschrieben hatte, vgl. S. X.

3) Die Erkenntnis des Hergangs hat Wichtigkeit auch für die Schreibung. In der ersten Glosse ist, wie das Aristophanes-Beispiel zeigt, die Akkusativform des Lemmas aus einem unterdrückten λέγει oder εἴρηκε zu erklären. In der Gestaltung des Euripides-Fragmentes sind wir also vollkommen frei und können mit gleichem Rechte αἱματοσταγεῖ κηλῖδι wie αἱματοσταγῆ κηλῖδα schreiben. Ich habe mich trotz Sophokles' Trach. 848 ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν für ersteres entschieden.

beginnenden Glossengruppe B 359, 14—360, 4. Umgestellt sind nur B 359, 26 Αἴσακος, das bei Photios schon vor diesem Abschnitt 55, 20 erscheint[1]) und B 360, 5 Αἰόλλει = Phot. 55, 12. Wieder zeigt eine Doppelglosse Αἰτούμενος und Αἰτήσασθαι, daß in der gemeinsamen Vorlage verschiedene alte Auszüge mechanisch ineinander gearbeitet waren.

Photios benutzt das Werk B*

Werfen wir noch einen Blick auf den Gesamtverlauf, um zu prüfen, ob sich die Anordnung bei Photios überall ungezwungen aus dem Werke B* erklären läßt. Photios fand in der Glossengruppe Αι- genau wie in der folgenden Ακ- drei Teile, von denen der erste und dritte (B 353, 18 ff. und 360, 6 ff.) strenger alphabetisch geordnet waren, der zweite (357, 30 ff.) scheinbar in der Mitte begann.[2]) So galt es zunächst Teil I und III zusammenzuarbeiten. Teil III gehören zunächst die beiden Glossen Αἰαί, Teil I Αἶ, Teil III Αἰβοῖ Αἰγάλεως, Teil I Αἶ γάρ, Αἰγείρου (heraufgenommen), Αἰγιάζειν, Αἰγίβοτος, Teil III Αἰγίθαλλος, Teil I Αἰγίς. Von der nächsten Glosse Αἰγίπυρος Phot. 44, 25 = B 360, 19 in Teil III springt er zunächst zu der in diesem folgenden kleinen Gruppe 361, 19—30 Αἰγιναῖον σκάφος, Αἰγύπτιον γῆρας, Αἰγύπτιον, Αἰγύπτης, Αἴγυπτος (die Umstellungen innerhalb der Gruppe sind lehrreich), dann sucht er verwandte Glossen in Teil I und greift zunächst 354, 13 Αἰγυπτιάζειν und 354, 28 Αἰγυπιόν heraus. Erst hieran schließt er den Harpokration-Auszug 45, 16—25, der in B jetzt nur verkürzt vorliegt (354, 8—12 vgl. oben S. XXXII). Es folgen Αἴγλη und Αἰγλήεντος (umgestellt), Αἴγλης Χάριτες (heraufgenommen, B 355, 11), hierauf die erste mit Αιδ- beginnende Glosse dieses Teiles Αἰδέσιμον (B 353, 30) und nach ihr Αἰδέσασθαι, Αἰδοῖ εἴκων, Αἰδοσύνη, Αἰδήμων, d. h. aus demselben Teil die kleine Gruppe B 354, 29—355, 2. Die nächsten in B wiederkehrenden Glossen Ἄϊδρις und Ἀΐδρυτα gehören dort dem Nachtrag an, der zumeist aus Teil III entnommen schien, dann folgt aus diesem Teil selbst Αἰδέσεως (B 361, 32) und hierauf aus Teil I Αἰδώ (B 355, 14). Für Αιε- bot nur der dritte Teil und der Nachtrag Glossen; eine übersehene Glosse des dritten Teiles Αἶα wurde dabei mit eingelegt. Für Αιθ- war zunächst Teil I (bis Photios 50, 10),

---

1) Ursprünglich waren es, wie die Anmerkung zeigt, zwei Glossen; Photios hat die zweite zu einer früheren heraufgezogen.

2) Die Glosse Αἰγίζειν B 357, 29 ist entweder Zusatz des letzten Schreibers oder von Photios übersehen; für ihn begann der Teil mit Αἶρε δάκτυλον.

dann Teil III auszuschreiben, ähnlich für Αικ-. Die einzige mit Αιλ- beginnende Glosse ist zugleich die erste, welche Photios aus Teil II nimmt. Für die Abschnitte Αιμ-, Αιν, Αιξ-, Αιο- hat Photios zunächst den ersten Teil B 356, 6—21 zugrunde gelegt; ihm entstammen die Glossen Αἱμασιά, Αἱμασιαῖς, Αἵματι κλαίειν, Αἱματόεντα, Αἷμα, Αἱματηρόν, Αἱμύλος, Αἰναρέτης, Αἰνίγματα, Αἶνος, Αἰξωνεύεσθαι, Αἰόλος. Aus dem zweiten Teil schrieb er 358, 20—25 und 359, 3 hinzu Αἰνίους, Αἰξωνῆσιν und Αἰόλη νύξ, aus dem dritten zunächst den zusammenhängenden Abschnitt 360, 28—361, 3 Αἷμα νίψαι, Αἱματῶσαι, Αἱμούς, Αἵνειν, Αἰόλη, Αἰολίζειν, Αἰολίδας. Erst als die Zusammenarbeitung vollzogen war, sah er, daß im weiteren Verlauf dieses Teiles noch ein ähnlicher Abschnitt folgte und schrieb nun im wesentlichen aus ihm jenen nicht mehr eingeordneten Nachtrag 52, 20—54, 7, der S. XLIII besprochen ist. Dann kehrte er zu Teil I zurück und entnahm ihm den Rahmen für die Abschnitte Αιπ- und Αιρ-, nämlich die Glossen Αἰπόλια, Αἱρεθέν, Αἱρησαμένων, Αἷρε μασχάλην, Αἱρεῖ, Αἱρήσειν, Αἱρήσομαι, Αἱρόμενος, Αἱρεῖ. Zwischenein wurden aus dem zweiten Teil geschoben Αἴρασθαι, Αἶρε δάκτυλον, Αἱρεῖσθαι, Αἵρειν, Αἰνῶ, Αἱρούμενος (über Glosse Αἰόλλει vgl. oben S. XLIV). Für den Schluß endlich entnahm er aus Teil I Αἴσιος, Αἰσυητῆρι, Αἶσχος, Αἰσχίω, Αἰτναῖον, Αἰχμάσουσι, Αἰχμή, Αἰχμητής, Αἰών, Αἰωνίζει, Αἰώρα, Αἰωρήσεις, Αἰωροῦνται. Aus dem Schluß von Teil III schrieb er Ἀΐστωθείη, Αἴσχιον, Αἰσχροεπεῖν, Αἰτιαζομένους, Αἴτιον γενέσθαι, Αἰῶ hinzu. Aus Teil II hatte er, vielleicht weil die Ränder keinen Raum mehr boten, nur die beiden auf Αἰόλη νύξ unmittelbar folgenden Phrynichos-Glossen Αἴσθεσθαι und Αἰσχυνόμενος περιπλέκει eingetragen. Der Rest wurde als Nachtrag eingefügt und ist früher (S. XLIII. XLIV) besprochen.

Ich kann nur bitten, daß der Leser sich selbst für andere Glossengruppen, wie etwa Ακ- die Lemmata des Photios, wie sie den verschiedenen Reihen in B entsprechen, in Columnen auseinanderschreibe. Auch hier sind zunächst die zwei strenger geordneten Reihen, die erweiterte Συναγωγή B 363, 18 und die mit Ἄκακος beginnende Reihe 370, 14 zusammengearbeitet, dann die übrigen Glossen eingefügt. Auch hier hat Photios innerhalb der beiden Hauptquellen Umstellungen vorgenommen, weil es die strengere alphabetische Ordnung verlangte. Wo er gegen sie verstößt, hat B fast immer dieselbe Reihenfolge; man vergleiche etwa Ἀκαρή, Ἀκαρής,

Ἄκαρ, oder Ἀκάτιον, Ἀκάτια, Ἄκατος, Ἀκατεύναστος, oder Ἄκληροι, Ἀκληρία.

Blicken wir von hier noch einmal auf die oben besprochenen Doppelglossen und Phrynichos-Reihen zurück, so kann der Schluß kaum vermieden werden: Photios benutzt wirklich das Werk B*, das uns verkürzt und interpoliert in der Handschrift B vorliegt, als Hauptquelle.

Die Entstehung des ursprünglichen Werkes.

Hiermit ergibt sich ein scharfer Widerspruch zweier unabhängig voneinander gewonnener Resultate. Wir sahen früher, daß Suidas mit B nur die erweiterte Συναγωγή gemeinsam hat, die freilich an einzelnen Stellen schon neue Bereicherungen erfahren hatte, und daß er die Zusatzreihen in B im wesentlichen nicht kennt. Photios kennt, von einem ganz jungen Einschub abgesehen, alle Zusatzreihen von B; aber er hat über sie hinaus mit Suidas eine Reihe von Zusätzen gemeinsam, die in B fehlen und nicht von dem letzten Schreiber übersprungen sein können, und er hat andererseits mit Suidas alle jene ersten Erweiterungen der Συναγωγή gemeinsam, die in dem Mittelstück von B wieder sicher nicht durch Schuld des letzten Schreibers fehlen. Ich kann hierfür nur eine Erklärung finden, nämlich, daß Photios (oder sein Schreiber) zwei verschiedene Handschriften und Fassungen desselben Werkes nebeneinander benutzte. Das Werk entstand meiner Annahme nach zunächst in dem Versuch, die Συναγωγή in der oben charakterisierten Art zu erweitern; der Versuch war noch nicht voll durchgeführt, als sich die B-Tradition trennte, die in immer neuen Bearbeitungen dann außerordentlich wichtige Zusätze aus frühbyzantinischen Werken in sich aufnahm. In der Suidas-Fassung, welche sich loslöste, als jene Zufügungen eben begonnen hatten, wurde der erste Erweiterungsversuch durchgeführt und zugleich eine Reihe neuer Zusätze eingefügt. So entstanden vor Photios' Zeit zwei Exemplare, die, im Grundbestand übereinstimmend, doch in den Erweiterungen stark auseinander gingen. Aus beiden ließ Photios eine dritte, gewissermaßen kontaminierte Rezension herstellen, die zugleich wieder neu vermehrt wurde.[1])

1) Daß wir nicht kurzer Hand alles, was Photios jetzt allein bietet, ihm wirklich zuschreiben dürfen, hat sich S. XLIII gezeigt. Vieles hat Schreiber B in seiner Vorlage übersprungen. Aber Zusätze z. B. aus Diogenian sind ebenso durch die Vorrede wie durch Erweiterungen solcher Glossen, die in B und Suidas übereinstimmen, gesichert (vgl. z. B. 120, 28 Ἀναρροιβδεῖν). Daß er auch

Diese Annahme sieht auf den ersten Blick künstlich aus, doch stünde der Hergang durchaus nicht vereinzelt in der Geschichte der byzantinischen Lexikographie. Ich darf mit der Entstehungsgeschichte des Werkes, die ich eben zu schildern versuchte, vielleicht schon jetzt die Entstehung des Etymologicum Gudianum vergleichen, die wir ja an der Urhandschrift erkennen können. Verschiedene Schreiber nacheinander erweitern allmählich den alten Kern; erst in den Abschriften wird daraus ein einheitliches Werk, nur daß die Glossenfolge in den verschiedenen Abschriften verschieden ist. Derartige Lexika sind nicht im strengen Sinne das Werk eines Mannes; sie sind ihrer Natur nach in der ersten Werdezeit immer im Fluß; sie setzen wie Bäume immer neue Jahresringe an und ändern je nach dem Belieben dessen, der sie sich zu eigen macht, ihre äußere Form.

Daß es dem uns beschäftigenden Werke ähnlich ergangen ist, dafür bietet Glosse Ἀλάστωρ (unten 70, 15) ein sicheres Zeugnis. Sie ist aus Aelius Dionysius oder Pausanias hinzugefügt, als sich die Suidas-Rezension schon von der B-Rezension getrennt hatte, und zwar zunächst in einer von unserer Überlieferung in Photios und B abweichenden, reineren Fassung. So bot sie noch das ῥητορικόν, das im Etymologicum genuinum benutzt ist. Erst ein späterer Abschreiber gab ihr die Gestalt, die sie schon in der Vorlage von B und daher auch bei Photios hat. Jenes ῥητορικόν des Etymologen ist nicht Photios selbst, sondern, wie ich in der Rezension Boysens

ohne Nebenquelle einzelne Glossen leicht umgestaltet, zeigt z. B. 138, 13 Ἄνθεια (B. Sui. gleich Harp.), 138, 7 Ἄνηστις. Von etwa der Mitte des Buchstabens ferner kürzt er stärker ab (vgl. z. B. 118, 1 Ἀναπετῶ; 144, 19 Ἀντάλλαγον) und die Fälle mehren sich, in denen B und Suidas aus der alten Quelle mehr erhalten haben oder ganze Glossen bei Photios fehlen (z. B. Ἀντιάνειραι bei B und Suidas, zwei Glossen des Lemmas Ἀντωμοσία bei B und Suidas, darunter die eine aus Timaios). Freilich hat er, da nicht nur B, sondern auch Suidas mit ihren Quellen ähnlich verfuhren, ab und an auch Glossen aus der alten Quelle allein, so z. B. 146, 24 Ἀντιγενίδας aus Harpokration. Das sind Erscheinungen, die in der byzantinischen Lexikographie oft genug zutage treten. So hat im Etymol. genuinum der Schreiber der römischen Handschrift im Schluß des Buchstabens Δ und im ganzen Buchstaben E zunächst sogar alle Glossen auf die kürzeste Form zusammengestrichen und erst später das Wichtigste nachgetragen, während der Schreiber der Florentiner Handschrift die Vorlage getreu kopierte. Niemand würde, wenn er nur auf diesen Abschnitt schaute, das Verhältnis der beiden Handschriften richtig bestimmen.

annahm, leider aber nicht aufrecht erhalten habe, eine frühere Erscheinungsform dieses Werkes.

So bliebe nur nachzuweisen, daß auch zwei derartig verschieden gewordene Erscheinungsformen desselben Werkes wieder zusammenfließen und zugleich ein neues Element in sich aufnehmen können. Ein, wie ich glaube, schlagendes Beispiel dafür bildet jene Vereinigung zweier Fassungen des Etymologicum Gudianum, eines der echten und eines der kretischen Rezension angehörigen Kodex, im Vindobonensis 158 und seinem Gefolge, die ich Geschichte der griech. Etymologika S. 81 ff. erwiesen und beschrieben habe; das neu hinzutretende Element ist dort ein Auszug aus Cyrill. Der Hergang, den ich glaubte annehmen zu müssen, würde also aus der Arbeitsart und den Gepflogenheiten byzantinischer Lexikographen leicht zu erklären sein.

Die Aufgabe, die ich mir gestellt habe, dem Leser die Benutzung des neuen Textes zu ermöglichen, wäre damit gelöst. Doch sind die Folgerungen, welche sich aus der Annahme dieses Sachverhaltes ergeben, wichtig genug, um vielleicht einen kurzen Nachtrag zu rechtfertigen, der die Art, in welcher die alten Quellen benutzt sind, etwas ans Licht stellen soll.

Direkte und indirekte Zitate.

Daß Photios eine Anzahl antiker Lexika noch selbst zur Verfügung hatte, wissen wir aus seiner Βιβλιοθήκη. Doch wird von einer direkten Benutzung nur bei den Glossen die Rede sein können, welche er allein bietet. Schon diejenigen, welche er mit Suidas gemeinsam hat, während sie bei B fehlen, hat er durch eine Mittelquelle überkommen. So spricht, da Photios das Originalwerk des Phrynichos noch besaß, nichts dagegen, die Glosse Ἀκοῦσαι ὀργῶ 64, 4, die er allein bietet, unmittelbar aus jenem Werke herzuleiten. Die kaum minder umfangreiche Glosse Ἀθηναίας 40, 13, die er mit Suidas gemein hat, kann nur mittelbar aus Phrynichos stammen. Eine genauere Prüfung des Wortlautes bestätigt das und gibt den Namen der Mittelquelle. Der erste aus Aelius Dionysius oder Pausanias entnommene Teil will den Gebrauch von Ἀθηναία für die Athenerin nicht schlechthin verwerfen: er kam auf, als die Form Ἀθηνᾶ für die Göttin voll durchgedrungen war, eine Mehrdeutigkeit des Wortes also nicht mehr bestand. Der zweite Teil der Glosse muß wegen der wörtlichen Übereinstimmung mit Stephanos von Byzanz aus Oros stammen, wie dies schon Naber p. XCVIII aus-

gesprochen hat, aber natürlich nicht aus dem von Stephanos benutzten Werke περὶ ἐθνικῶν, das bei Photios nicht begegnet und nicht begegnen kann, sondern aus dem κατὰ cτοιχεῖον verfaßten Werke κατὰ Φρυνίχου, welches sich, wie ich Gesch. d. griech. Etymol. 298 erwiesen habe, gerade gegen die Σοφιcτικὴ προπαραcκευή richtete. Phrynichos war in ihm ausgeschrieben und bekämpft. Er hatte zunächst für den Gebrauch von Ἀθηναία dieselben Stellen wie Aelius Dionysius (oder Pausanias) angeführt, d. h. also ihn oder seine Quellen benutzt, dann aber aus seiner eigenen umfassenden Lektüre weitere zum Teil sehr alte Zeugnisse zugefügt.[1]) Zuletzt hatte er an den angeführten Autoren nach seiner Art Kritik geübt: der Gebrauch ist doch 'nicht attisch'; man darf sich wundern, daß selbst der strenge Pherekrates ihn mitmachte. Oros seinerseits übt an dieser Entscheidung die stumpfe und billige Kritik, die wir von diesem noch immer hoch gepriesenen geistig Armen überhaupt nur erwarten dürfen: der Gebrauch ist doch zu oft bezeugt, also 'attisch'. Wenn wir bei Suidas unter Αἴcθεcθαι καὶ Αἰcθάνεcθαι eine Ansicht angeführt finden, gegen welche Phrynichos bei Photios und in B polemisiert, so könnte sehr wohl Oros dem Suidas die ältere Ansicht übermittelt haben. — Das Werk des Oros lag dem Suidas schwerlich mehr gesondert vor. Eustathios benutzte es mit andern atticistischen Schriften zusammengearbeitet, vgl. 859, 54 φηcὶ γοῦν Αἴλιος Διονύcιος ἰατρὸν γυναῖκα, Ἄλεξιc δὲ ἰάτριαν, ἡ δὲ ἰατρίνη οὐχ Ἑλληνικόν, φηcίν. παρὰ δὲ τοῖc Τεχνικοῖc κεῖται καὶ ὅτι ὁ μὲν Ὦροc οὐχ Ἑλληνικὴν λέξιν τὴν ἰατρίνην εἶναί φηcιν, Ἀλέξανδροc δὲ ὁ Κοτυαεὺc πρὸc ἀκρίβειαν λαλῶν μὴ Ἀττικὴν εἶναι αὐτήν. Man vergleiche hiermit bei Photios 101, 10 die Glosse Ἀμφίκαυcτιc. —

Auch die zusammenhängenden Phrynichos-Exzerpte in den Zusatzreihen von B können nicht unmittelbar der Σοφιcτικὴ προπαραcκευή entnommen sein. Wieder bestätigt dies eingehendere Betrachtung des Wortlauts. Man vergleiche in einer Glosse wie Ἀκουcίμη B 373, 1 = Phot. 65, 16 die Angabe πολιτικώτερον δὲ λέγει ὁ Φρύνιχοc τὸ ἀκουcτά μᾶλλον ἢ τὸ ἀκούcιμα oder in Glosse Αἱμορρυχία 362, 15 = Phot. 53, 6 ὁ δὲ Φρύνιχοc οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν. So zitiert — wenn ich nach meinen Beobachtungen an den Etymo-

1) So das überraschende Zitat aus Ion und das sicher auf sehr alte Quellen zurückgehende aus den Skolien des Pindar. Die Frage war ja in der Tat seit dem Ursprung der 'Grammatik' erörtert.

logika überhaupt urteilen darf — kein byzantinischer Schreiber mehr; das weist auf frühere Zeit.

Sehen wir uns demzufolge nach älteren Mittelquellen um, welche Auszüge aus Phrynichos an die byzantinischen Sammler weitergeben konnten, so bietet sich zunächst das Lexikon des Helladios. Photios selbst bezeugt ja in der Bibliothek (*cod.* 158 *p.* 100 *a* 37) πολλὰ δὲ αὐτῶν (d. h. von den Glossen des Phrynichos) ἔστι καὶ ἐν τῇ Ἑλλαδίου τῶν λέξεων εὑρεῖν συναγωγῇ, ἀλλ' ἐκεῖ μὲν διεσπαρμένα ἐν τῷ πλήθει τῆς συναγωγῆς ... (also mit anderen Exzerpten vermischt). Ich darf vielleicht wenigstens darauf hinweisen, daß sich in dem ersten in B von mir ausgesonderten Zusatz B 367, 20 bis 369, 28 zweimal die gleiche Quellenfolge wiederfindet. Eine überall sich scharf abhebende Quellschrift, auf welche ich die Aufmerksamkeit besonders hinlenken möchte, zählt in kürzester Form die Belege für die Einzelerscheinungen eines Wortstammes auf, so hier: Ἀκόλαστος ὄχλος Εὐριπίδης, ἀκόλαστον σῶμα Σοφοκλῆς, ἀκολαστάματα Ἀναξανδρίδης καὶ Ἀριστοφάνης, ἀκολασία Θουκυδίδης, ἀκολαστία Ἄλεξις, ἀκολαστότατα Ἀριστοτέλης, ἀκολαστότερα Νικόλαος (hierauf Formen von ἀκόλουθος und ἀκολουθεῖν); es folgt das lange, früher besprochene Exzerpt aus Phrynichos. Ganz ähnlich ist am Schluß der Einlage (B 369, 18) Ἀκόμπαστος λόγος Εὐριπίδης, ἀκόμπαστος φάτις ...., Ἀκόρεστα Εὐριπίδης, ἀκορεστότερα Ξενοφῶν, hierauf ein längeres Phrynichos-Exzerpt Ἀκρατὴς γάμων, ἀκρατὴς χειρός, ἀκρατῆ γίνεσθαι τοῦδε. Ähnlich ist z. B. B 400, 23 ff. in einem nicht zur erweiterten Συναγωγή gehörigen Teil die Reihenfolge Ἀνεπίκλητος, ἀνεπίκλητον, ἀνεπικλήτως, ἀνεπικλητότερον Ξενοφῶν, ἀνέγκλητος, ἀνέγκλητον Δημοσθένης, ἀνέγκλητον εἶναι Ξενοφῶν, ἀνεγκλητὶ Πλάτων καὶ Ἰσοκράτης, ἀνεγκλήτως Ξενοφῶν, Ἀνελήμων, ἀνελεήμων, ἀνηλεήμων Νικοχάρης.[1]) Es folgt nur durch eine Glosse getrennt der Phrynichos-Teil Ἀνεβόησεν οὐράνιον ὅσον, Ἀνέλκειν τὰς ὀφρῦς (?), Ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει τὸν ὄχλον, Ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος. Es sieht ganz so aus, als wäre B 367, 20—369, 28 einer einheitlichen, dem Ausgang des Altertums angehörigen Quelle entlehnt, die man mit dem

1) Atticistisch ist natürlich auch diese Quelle, nur weicht sie himmelweit von der Art des Phrynichos ab. Da jede neue Quelle, die wir in Photios nachweisen, eine gewisse Wichtigkeit hat, verweise ich noch ausdrücklich auf den bisher ganz unbeachteten Dorotheos, vgl. zu S. 99, 18 und 92, 9.

Namen des Helladios bezeichnen könnte, wenn es auf Namen überhaupt ankäme. Ob wir dann die umfangreichen Phrynichos-Exzerpte der nächsten von uns ausgesonderten Reihe (B 372, 6—373, 11) derselben oder einer anderen Mittelquelle zuweisen sollen, bleibt freilich noch immer unsicher.

Wohl, aber lohnt es, die übrigen früher in B nachgewiesenen Zusatzreihen kurz zu mustern. In Αγ- glaube ich wenigstens S. 339, 3 die schon charakterisierte Quelle wiederzuerkennen: Ἀγοράσματα, ἀγορασμάτων, ἀγοράσεως, Ἄγορος, ἄγοροι. Die nächsten Glossen Ἁγνίσαι und Ἀγοραῖος νοῦς könnten dem Phrynichos gehören, der freilich erst 339, 30—340, 7 ganz greifbar wird; weitere Phrynichos-Reihen glaube ich in B 334, 22—335, 19; 335, 32—336, 5 zu erkennen; zersprengt ist die Reihe 336, 12 und 19; 336, 30 und 337, 6. — In Αδ- bildet eine solche Reihe 343, 10—23; 344, 29 bis 345, 9 (vielleicht zersprengt); 346, 11—20. — In Αε- vergleiche man 347, 7—31; in Αθ- 350, 32—352, 4. In Αλ- könnte auf jene früher besprochene Quelle weisen 385, 15—17 Ἄλυπος, ἀλύπητος Θεόπομπος, Ἄλογα Σοφοκλῆς, ἄλογα καὶ ἀδιανόητα Πλάτων. Es folgt unmittelbar Phrynichos 385, 18—30. Handelt es sich hierbei regelmäßig um Zusätze, die bei Suidas fehlen, so belehrt uns freilich Reihe Αγ-, daß ausnahmsweise auch längere Exzerpte aus Phrynichos in die erweiterte Συναγωγή aufgenommen sind, so 328, 9 Ἀγῆλαι (gegen die sonst in der erweiterten Συναγωγή übliche alphabetische Abfolge eingelegt, aber auch bei Suidas erhalten) 331, 11 Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται (wieder gegen die Reihenfolge, wieder bei Suidas erhalten) endlich vielleicht 331, 17 Ἄγριον ὑποβλέπει με (von Suidas aufgenommen, von Photios aber übergangen). Das ist ebenso zu beurteilen wie die Aufnahme einer Zusatzreihe in der Glossengruppe Αι- (S. XXXIX). Man fing, als die Suidas-Rezension sich loslöste, schon an, die erweiterte Συναγωγή aus den bereitstehenden Mitteln zu bereichern. Hierzu gehörte auch, direkt oder indirekt, ein längeres Exzerpt aus Phrynichos.[1]) Ein etwas kürzeres war schon bei der eigentlichen Erweiterung der Συναγωγή verwendet worden. Daß noch bis ins 11. und 12. Jahrhundert verschiedene Auszüge aus der Σοφιστική

Phrynichos-Exzerpte.

1) Ich erwähne das, weil in dem Schlußteil von B, für den wir die Reihen nicht mehr recht sondern können, die Zahl der Phrynichos-Glossen, die bei Suidas wiederkehren, offenbar zunimmt.

προπαρασκευή umliefen, habe ich unten zu S. 65, 4 an einem kurzen Abschnitt aus dem ῥητορικόν dargelegt, welches von Symeon und dem Verfasser der μεγάλη γραμματική benutzt ist, und habe in den weiteren Anmerkungen die mir zugänglichen Glossen dieser Werke daher etwas weiter berücksichtigt. Bei der Wiederherstellung des Werkes des Phrynichos, die jetzt möglich und dringend notwendig geworden ist, werden auch sie herangezogen werden müssen.

Trotz dieses großen Gewinnes scheint mir das Gesamtergebnis für die Quellenforschung wenig erfreulich; denn jeder neue Nachweis einer spätantiken oder frühbyzantinischen Mittelquelle mindert die Hoffnung, daß es uns noch gelingen wird, das gesamte atticistische Material an wenige bestimmte antike Quellen zu verteilen. Auch wird es manchem methodisch bedenklich erscheinen, daß einerseits Quellen wie Phrynichos teils direkt, teils durch drei oder vier Mittelsmänner benutzt sein sollen, andererseits auch ein und dieselbe Urquelle oder Mittelquelle in den verschiedenen Schichten des Werkes begegnen soll. Und doch scheint gerade dies unbestreitbar. Man vergleiche die Glossen aus Aelius Dionysius: benutzt ist er schon in der Συναγωγή selbst (freilich mittelbar, vgl. unten 76, 3 Ἀλιτήριος), benutzt sowohl in der ersten Erweiterung, wie bei verschiedenen späteren Mitarbeitern und von Photios selbst.[1]) Es steht ähnlich mit Diogenian. Daß Photios ihn selbst benutzt, zeigt das Vorwort und die Fülle der nur bei ihm und Hesych wiederkehrenden Glossen; daß der Schreiber *b* ihn noch zur Hand hatte, schließe ich aus Glosse Ἄναντα (116, 18); aber benutzt ist er auch schon in den Zusatzreihen von B, ja vielleicht vereinzelt schon in der erweiterten Συναγωγή. Wer endlich die von mir in den Nachr. d. Ges. d. Wiss. zu Göttingen 1906 S. 40 ff. ausgesonderte Quelle, Herodians Symposion, verfolgt, wird ihre Spuren wieder in den verschiedenen jüngeren Schichten des Werkes finden.

Schlußbetrachtung. Ein ganz ähnliches Bild bietet das Etymologicum Gudianum, das eben jetzt Luigi de Stephani mit unendlicher Mühe und hingebender Sorgfalt der philologischen Benutzung erschließt. Wie wir an der erhaltenen Urhandschrift verfolgen können, legen sich um den ersten Text schichtenartig die verschiedenen Erweiterungen, die Ergänzer und Überarbeiter nehmen bald dieselbe Quelle wie der

1) Boëthos gar wird noch von dem Schreiber *b* benutzt S. 148, 19.

erste Schreiber, bald abgekürzte Fassungen oder Parallelwerke zur Hand; sie benutzen neben eigenen Orion- und Choiroboskos-Exzerpten die aus volleren Handschriften beider geflossenen Glossen des Etymologicum genuinum. Aber unmöglich ist es, die Quellen unter die Schreiber gewissermaßen zu verteilen. Mag ein oder der andere von ihnen eine Quelle besonders bevorzugen oder neu aufspüren, unzugänglich sind ihm auch die andern nicht. Das Werk wächst eben und bildet sich in ein und derselben Bibliothek.

Wie weit es möglich ist, die an einem dieser byzantinischen Sammelwerke gewonnenen Erfahrungen auf ein anderes stark abweichendes zu übertragen, muß der Leser an dem folgenden Texte nachprüfen. Das Material dazu wird ihm die erste Spalte der Anmerkungen bieten.

R. Reitzenstein.

Straßburg, 23. September 1906.

Nachträge und Berichtigungen.

Zu 24, 21 erg. im Apparat: vgl. Menander fr. 10 K.
„ 46, 8. 9 erg. im Apparat: lies τὰ ἀμφιδέα
„ 52, 19 lies Αἰόλος
„ 53, 18 erg. im Apparat: lies ἀπὸ τοῦ αἱμῳδεῖν
„ 92, 20. 23 erg. im Apparat: lies ἄμιπποι
„ 101, 10 schreibe in den Quellenangaben: vgl. Hes. Ἀ. und Καῦστις

ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΔΙ ΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ ΤΕ ΠΟΝΟΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΞΩΡΑΙΖΟΝΤΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ. 68r

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Αἱ τῶν λέξεων πλείους, περὶ ἃς τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελιμώτατον τοῖς βουλομένοις προςέχειν Διογενιανῷ συνελέγησαν. εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἧκε τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν πραγματείαν ἐνστήσασθαι, ἀλλ' οὖν, ὅσα γε ἐμὲ εἰδέναι, οὐδενὶ τῶν πρωτείων οὗτος περί γε τὸν εἰρημένον πόνον ἐξίσταται. ὅσαι δὲ ῥητόρων τε καὶ λογογράφων ἀττικίζουσι γλῶσσαν καὶ ἁπλῶς εἰς τὸν οὐκ ἐθέλοντα λόγον ἐποχεῖσθαι μέτρῳ συντελεῖν εἰσιν εὖ πεφυκυῖαι, ναὶ δὴ καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας ὅσαι δέονται σαφηνείας, ταύτας δὲ ἄρα εἰ καὶ μὴ πάσας — οὔτε γὰρ ῥᾴδιον οὔτε ἀλαζονείας ἡ ὑπόσχεσις πόρρω, ἅμα δὲ καὶ μείζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σχολῆς — ἀλλ' οὖν ἃς μάλιστά γε εἰδέναι προσήκει καὶ ἀναγκαῖον κεχρῆσθαι συναγαγὼν τὴν ἀναγραφὴν σοι κατὰ στοιχεῖον ἐποιησάμην, οὐδὲ τῶν ποιητικῶν παντελῶς ἀποστάς· ἐπεὶ μηδ' ὅσοι ταύτας συνειλόχασιν, τῶν ἁρμοζόντων τῇ χωρὶς μέτρου φράσει παντελῶς ἀπέσχοντο. ταύτην δέ σοι ἄρα τὴν ὑπόθεσιν συνεταξάμην μνήμης τε ἅμα καὶ φιλίας ἀφοσίωσιν. διὸ εἰ καί τινας τῶν λέξεων περιέχει τὸ σύνταγμα, ἐν αἷς ἡ ποιητικὴ διατρίβει μοῦσα,

---

Titel: Κυρίλλου καὶ Φωτίου τῶν ἁγιωτάτων ἀρχιεπισκόπων ἐνθαδὶ λεξικόν *b* am oberen Rand über einem Ornament, dann neben dem Haupttitel Φω̃ am seitlichen Rand; Φωτίου τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως λέξεων συναγωγή, αἳ μᾶλλον τῶν ἄλλων ῥήτορσι καὶ λογογράφοις ἀνήκουσιν εἰς χρείαν. προσπεφώνηται δὲ Θωμᾷ πρωτοσπαθαρίῳ καὶ ἄρχοντι τοῦ Λυκοτομίου, οἰκείῳ μαθητῇ *g*

1—3 Λεξικὸν κατὰ στ. . . . . πρόλογος *b* πρόλογος τοῦ λεξικοῦ δι' ὧν. . . μάλιστα *g*. Denkbar wäre (nach dem Haupttitel in *g*) auch συναγωγὴ λέξεων 1 τε fehlt *b* 6 ἧκεν *g* 8 ὅσαι (doch αι verloschen) *g* ὅσα *b* 13. 14 γ' εἰδέναι *g* (?) 16 συνειλόχασι *g* 17 προφάσει *b* 18 ἀφωσίωσιν *b*, verb. b^1

περιττὸν οὐδὲν οὐδὲ φιλότιμον οὐδὲ ἐπινοθεῦον τὴν πρόθεσιν. ἐφ' ὧν τε γὰρ οὐκ ἔστι πολιτικὴν φωνὴν εὑρεῖν δηλοῦσαν καθαρῶς τὸ ὑποκείμενον, οὐ ποιητικὴν μόνον ἀνάγκη λαβεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰ γλῶτταν ἀπομάττοιτο. τὸ γὰρ ἔχειν ὁτιοῦν ὀνόματι εἰπεῖν τοῦ μὴ ἔχειν *68v* χρειωδέστερον· ναὶ δὴ καὶ ὁ λίαν σεμνὸς καὶ | τὸν ὄγκον πεποιημένος κόσμον λόγος πολλάς, αἷς τὸ ποιητῶν ἐντείνεται μέτρον, τῇ οἰκείᾳ σπουδῇ φιλεῖ ὑποβάλλεσθαι. καὶ μέντοι καὶ ὅσαι σαφέστεραι μέν εἰσι τῶν λέξεων, δοκοῦσι δέ πως μνήμης δεῖσθαι τῆς ἀναγούσης αὐτὰς εἰς τοὺς γεγεννηκότας, οὐδὲ τούτων κατὰ τὸ δυνατὸν τοὺς πατέρας ἀπεσιωπήσαμεν· ἀλλὰ καὶ εἴ πού τις ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀσάφεια τῇ τῶν λέξεων παραπλεκομένη ἑρμηνείᾳ τὸ τοῦ λόγου διέφθειρε χρήσιμον, οὐδὲ ταύτην λελυμασμένην ἐγκατελίπομεν, ἀλλ' εἰς τὸ σαφέστερον καὶ συνοπτικώτερον ἡρμοσάμεθα. σὺ δὲ κατὰ μέρος ἀναγινώσκων τὴν παροῦσαν τῶν λέξεων συναγωγήν, ἀκριβέστερον ἂν εἴης ἐποπτεύων, πότερον κομψευομένη μᾶλλον ἢ τὸ μέτριον τιμῶσα ἡ ὑπόσχεσις προοιμιάσατο. ἀλλὰ γὰρ προσθείην, ὡς οἶμαι, καὶ πονοῦντί σοι περὶ τοὺς ῥητορικοὺς καὶ συγγραφικοὺς λόγους ἡ τῶν λογάδων λέξεων μελέτη τὴν ἐπὶ τοῖς ῥήμασι δύναμιν σοφωτέραν μᾶλλον ἐπιμαρτυρήσειεν.

[[Περίφρασίς ἐστιν, ὅτε διὰ πλειόνων λέξεων οὐ πολλά, ἀλλ' ἕν τι δηλοῦται οἷον ἀντὶ τοῦ ἄνθρωποι 'υἱοὶ ἀνθρώπων ἕως πότε βαρυκάρδιοι' (Ps. 4, 2).

Ὅτι τὸ ᾱ ὡς αὐτοτελὲς μὲν παραλαμβανόμενον σημαίνει ἑπτὰ διαφόροις πνεύμασι καὶ τόνοις ὑποβαλλόμενον, ὡς δὲ μέρος λέξεως πέντε.]]

---

1 οὐδὲ νοθεῦον *g* (vielleicht richtig) 6 οἰκίᾳ *b* οἰκείῳ *g* (?) 13 οὖν ἀττικώτερον *g* (?) κατὰ] μετὰ *g* (?) μέρος ἀναγινώσκων verloschen *g* 16 πενοῦντι *bg*, verb. *g*[1] 19. 20 Alte Randbemerkung 21—23 Randscholion zur folgenden Glosse, in *g* nach dieser am Rand

⟦Ἀρχὴ τοῦ κυρίου Φωτίου πατριάρχου⟧

Ἀ· τὸ ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ τὸ εἴθε· οὕτως γὰρ Καλλίμαχος (fr. 323) κέχρηται· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον, ὡς Ὅμηρος (Λ 816) 'ἆ δειλοί'. βραχέως δὲ καὶ δασέως ἐκφερόμενον ἅτινα σημαίνει, παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ (fr. 298 Diels) ἴδια, καὶ παρ' Ὁμήρῳ (β 258) δὲ τὰ ἑαυτοῦ· 'τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος'. τάσσεται δὲ τὸ ἃ καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν, ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ (758)· 'πράξας' ἃ μέλλω καὶ τυχοῦσα ἃ βούλομαι.' οὕτως δὲ καὶ Σοφοκλῆς (Oed. Col. 1106), λέγων· 'αἰτεῖς ἃ τεύξῃ'. εἰ δὲ ψιλωθείη, περισπασθὲν τὸ νῦν σημαίνει, βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν. οὕτως μὲν εἰ μονοσύλλαβος ἡ λέξις οὖσα καθ' ἑαυτὴν αὐτοτελῆ παριστᾷ διάνοιαν, ὡς μέρος δὲ παραλαμβα|νόμενον λέξεως τὸ ᾱ δηλοῖ μὲν καὶ στέρησιν, ὥσπερ τὸ 69r
ἄνανδρον, ἄκακον, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ 'ἀχανὲς πέλαγος'. ἀλλὰ καὶ τὸ πολύ, ὡς τὸ (Λ 155) 'ἐν ἀξύλῳ ὕλῃ', καὶ τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφός, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος ἤτοι μήτρας, καὶ τὸ κακόν, ὡς τὸ (Ο 14) ἀμήχανε, ἀντὶ τοῦ κακομήχανε, καὶ τοιαῦτα ἕτερα.

Ἆ ἄ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός.

Ἄα· σύστημα ὕδατος.

Ἀαγές· ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

Ἀαδεῖν· ὀχλεῖν, ἀπορεῖν, ἀδικεῖν, ἀσιτεῖν.

Ἀάλιον· ἄτακτον, ἀκρατές.

Ἄαπτον· ἰσχυρόν, βαρύ, χαλεπόν· οἳ δέ ἄπληστον. καὶ 'χεῖρας ἀάπτους' μεγάλας ἀπροσπελάστους, ὧν οὐχ ἅψαιτό τις. εἰ δὲ ψιλωθείη, τὰς ἀπτοήτους. οἳ δέ ἄπειρον, ἀπέραντον. καὶ οἱ μὲν δασύνοντες τὸ δεύτερον ᾱ ἀκούουσιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἂν τις ἅψαιτο, οἱ δὲ ψιλοῦντες ἀπράκτους. οἳ δέ τὰς ἀνεκφεύκτους καὶ χαλεπάς. Ἀππίων δὲ δασύνει· βούλεται γὰρ ἀποδιδόναι· ὧν οὐκ ἂν τις ἅψαιτο, ἢ τὰς πολλοῖς προσπελαζούσας.

1—16 Vgl. Schol. Plat. Hipp. mai. 295 a; Hes. **17. 18** Hes., vgl. Eustath. 855, 20 (Schwabe p. 223) **19** Hes. **20** Sui. C Hes. (Apoll. Soph. 2, 4) **21** Sui. Hes. (Apoll. Soph. 2, 13) **22** Sui. Hes. (Apoll. Soph. 2, 14) **23—29** Zwei Glossen (in *g* noch getrennt): 1) bis ἀπέραντον zwei Teile: a) bis ἀπτοήτους Hes., b) unbekannt; 2) bis χαλεπάς Apoll. Soph. 1, 20

---

1 Schreiberzusatz in *b* λεξικὸν . . . μάλιστα wiederholt in *g* 7 πράξας αμέλλω *b* πράξασα μέλλω *g* 17 ἀναφώνημα *b* 18 δηλοῖ] ποιεῖ *b* 25 δὲ ἄαπτον ἄπειρον *g* καὶ οἱ μὲν] Ἀάπτους οἱ μὲν *g*

Ἆcαι· τέccαρα cημαίνει· κορέcαι, καθυπνῶcαι, βλάψαι, λυπῆcαι.

Ἀαcάμην· ἥμαρτον, ἐcφάλην. ἐβλάβην, οἷον ἄτῃ περιέπεcον.

Ἄαcαν· ἔβλαψαν.

Ἀάcατο· ἠγνόηcεν, ἥμαρτεν, ἐφθόνηcεν.

Ἆcθαι· λωβᾶcθαι, κακοῦν.

Ἀαcίφρων· φρενοβλαβήc· καὶ Ἀαcιφρονία ἡ φρενοβλάβεια οἳ δέ ⟨ὁ⟩ κοιμωμένας ⟨τὰc⟩ φρέναc ἔχων.

Ἄατον· μέγα, ἀκόρητον, πονηρόν· οἳ δέ ἄβλητον, οἳ δέ ἄτονον.

Ἄατοc· ἀβλαβήc. ἔνιοι ἀπλήρωτον, οἳ δέ μέλανα, ἐπιβλαβῆ, ἐνίοτε δὲ ὑπεραποφατικῶc (χ 5)· ‘οὗτοc μὲν δὴ ἄεθλοc ⟨ἄατοc ἐκτετέλεcται⟩’.

⟨Ἀ⟩βακέωc· ἀcυνέτωc.

Ἀβακίνουc· τοὺc γυναικὶ μὴ ὁμιλήcανταc.

Ἀβακήμων· ἀcύνετοc, ἄλαλοc, ἄφθογγοc.

Ἀβακῆcαι· ἁμαρτῆcαι, δυcκωφῆcαι.

⟨Ἀ⟩βάκηcαν· ἠγνόηcαν καὶ ἠcυνέτηcαν· οἳ δέ ἡcύχαcαν.

Ἀβάκητον· ἀνεπίφθονον.

Ἄβακτον καὶ Ἄβυκτον· τὸν μὴ μακαριcτόν. Δωριεῖc δὲ τὸν ἀνεπίπληκτον καὶ ἀμεμφῆ.

Ἀβάκιον· ἐφ᾽ οὗ ἐκύβευον καὶ ἐφ᾽ οὗ τοὺc λογιcμοὺc ἐποιοῦντο.

Ἀβάλε· εἴθε.

Ἄβαλεν· ἔβαλεν.

Ἄβαπτοc· ἀcτόμωτοc.

---

1 Sui., vgl. B 321, 5 (aus zwei Glossen) **2** Sui. Zwei Teile: 1) bis ἐcφάλην B 321, 8; 2) Hes. Apoll. Soph. 1, 19 **3** Vgl. Apoll. Soph. 1, 18 **4** Vgl. Apoll. Soph. 2, 9 **5** B 321, 3 Apoll. Soph. 2, 10 **6. 7** Vgl. Apoll. Soph. 2, 7 und 11 **8** Apoll. Soph. 2, 12 **9—11** Vgl. Apoll. 1, 14 **12** B 323, 3 **13** B 323, 4 **14** B 323, 5 C Hes. (bis ἄλαλοc) **15** B 323, 6 (C ἀγνοῆcαι ἁμαρτῆcαι) **16** Sui. (bis ἠcυνετ.) C. Hes. bis ἠγνόηcαν (vgl. Apoll. Soph. 2, 16) Etymol. cod. CD Ἀβάκηcαν· ἀντὶ τοῦ ἠγνόηcαν. ἔcτι δὲ ἡ λέξιc ῥητορική, οἷον ‘τῷ δ᾽ ἴκελοc Τρώων κατέδυ πόλιν, οἳ δ᾽ ἀβάκηcαν’. ἀντὶ τοῦ ἠγνόηcαν. cημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠcυνέτηcαν, παρ᾽ ἄλλοιc δὲ τὸ ἡcύχαcαν, vgl. Et. magn. 2, 29 **17** B 323, 7 Hes. **18. 19** B 323, 10 Hes. **20** B 323, 8 **21** B 321, 10 C Sui. vgl. Apoll. Soph. 2, 15 (Hes.) **22** B 321, 11 (mehr) C (?) **23** B 321, 12 C Sui.

---

1 nach λυπῆcαι endet *g* 5 Ἀάαcθαι B 9 Ἀάατοc Apoll. richtig 10 ἐνίωτε *b* οὗτοc] οὐ *b* nach ἄεθλοc kleine Lücke in *b* 13 ἀβακηνούc B Cyrillhandschr. 14 ἀβακίμων *b* Hes. 16 ἠcυνέτιcαν *b* 17 ἀβάκτητον Hes. 18 τὸν] τὸ Hes. B 23 ἀcτομώτατοc *b*

Ἄβαρις· ὄνομα κύριον. λοιμοῦ γάρ, φαςί, κατὰ πᾶςαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἕλληςι καὶ βαρ|βάροις τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήςαςθαι. *69v* πρεςβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτοὺς καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεςβευτὴν ἀφικέςθαι λέγουςιν. ὁ δὲ χρόνος, ἐν ᾧ παραγέγονε, διαφωνεῖται. Ἱππόςτρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν γ′ αὐτὸν ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέςθαι, ὁ δὲ Πῖνδαρος (fr. 270 Bergk[4] Schr.) κατὰ Κροῖςον τὸν Λυδῶν βαςιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κα′ ὀλυμπιάδα.

Ἀβαςάνιςτος· ἀγύμναςτος· ἢ ἀνεξέταςτος, ἀδοκίμαςτος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς βαςάνου τῆς χρυςοχοϊκῆς λίθου, ἐν ᾗ δοκιμάζουςι τὸ χρυςίον. ἐχρήςατο δὲ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ προνοίας γ′ λόγῳ (fr. 9 Herch.) τῷ ἀβαςάνιςτος ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀδύνης.

Ἄβατον· ἱερόν, ἀπρόςιτον, ἔρημον. ⟨καὶ Ἄβατον⟩ ὁδόν· ἣν οὐχ οἷόν τε βαίνειν οὐδὲ ὁδοιπορεῖν.

Ἀβδέλυκτα· τὰ μὴ μιαίνοντα, ἃ οὐκ ἄν τις βδελυχθείη καὶ δυςχεράνειε. τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰςχύλος Μυρμιδόςι (fr. 137 N[2])· ‘καὶ μήν, φιλῶ γάρ, ἀβδέλυκτα ἐμοὶ τάδε.’

Ἀβέβηλος· καθαρός.

Ἀβέβηλα· τὰ ἄβατα χωρία καὶ ἱερὰ καὶ μὴ τοῖς τυχοῦςι βάςιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουςι τοὺς θεούς. βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅςια μηδὲ ἱερά. οὕτως Σοφοκλῆς (Oed. Col. 10).

Ἀβελτερία· ἀνοηςία· καὶ Ἀβέλτερος· ὁ ἀνόητος, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώςκων· οὐ μὰ Δία οὐχ ὁ πλεονέκτης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ’ ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης μετὰ χαυνότητος. Μένανδρος Περινθίᾳ· (fr. 393 K.)· ‘ὅςτις παραλαβὼν δεςπότην ἀπράγμονα καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ’ ὅτι οὗτος μεγαλεῖόν ἐςτι διαπεπραγμένος ἐπαβελτερώςας τὸν πάλαι ἀβέλτερον.’ λέγουςι δὲ καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀναξανδρίδης Ἑλένῃ (fr. 12 K.)· ‘ἄγκυρα, λέμβος, ςκεῦος, ὅ τι βούλει λέγε. ὦ Ἡράκλεις ἀβελτηρίου τεμνικοῦ. ἀλλ’ οὐδ’ ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις’.

---

1 B 323, 1 (bis κύριον) dann Sui. (kürzer) aus Harp. **9—12** B 321, 14 C Sui. **13. 14** B 321, 13 (aus C) u. 323, 12 (aus Phrynichos Bek. 22, 26), vgl. Sui. **15—17** Sui. B 321, 19 (mehr, aus Phrynichos?) vgl. Hes. Anecd. Paris. IV 85, 23 **18** B 323, 13 C Sui. **19—21** B 323, 13, vgl. Sui. **22—30** Zwei

---

6 νικόςτρατος Harp. E 11 τῷ] ῷ over ο *b* 16 μυρμηδόςι *b* 17 φιλῶ γε κἀβδ Bek. Sui. ἀβδέλυκτά μοι An. Par. 27 πάλαι] ποτε Sui., vielleicht πάλαι γ’ 28 ἀνεξανδρίδης *b* 29 λέγειν *b* vielleicht richtig τεμνικοῦ möglich auch ςτεμνικοῦ *b* τεμενικοῦ Sui. (denkbar ἀβελτερίου ’ςτι . . . .)

Ἄβιος· ὁ ἀβλαβής· παρὰ τὴν βίαν, οἷον ὁ κρείσσων βίας. καὶ Ἄβιοι· οἱ νομάδες παρ' Ὁμήρῳ (N 6), οἷον οἱ τὸν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν οὐκ ἔχοντες βίον. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρή- *70r* σατο τῇ λέξει. κέχρηνται δὲ αὐτῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐστερημένου | ζωῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ πολύβιος κατ' ἐπίτασιν τοῦ ᾱ ἄβιος λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. καὶ Ἀντιφῶν (fr. 100 Bl.) ἐπὶ τοῦ πολὺν βίον τάττει κεκτημένου, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος (Λ 155) τὸ ἄξυλον ἀντὶ τοῦ πολύξυλον.

Ἀβίωτον· κακόν, ἀηδές, ὀδυνηρόν, οὐκ ἄξιον ζωῆς. 'ἀβίωτον γὰρ αὐτῷ, φησίν, τὸν βίον διέθηκεν'.

Ἀβλεπτήματι· ἁμαρτήματι.

Ἀβλήδην· ἐνδόσιμον.

Ἀβληχρήν· ἀσθενῆ. βληχρὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν.

Ἄβολος· ὁ μηδέπω ἐκβεβληκὼς τοὺς ὀδόντας πῶλος.

Ἀβόλοις πώλοις (Plato Leg. VIII 834 c) τοῖς μηδέπω βεβληκόσιν ὀδόντας.

Ἀβουλεῖν· μὴ βουλεύεσθαι ἢ μὴ βούλεσθαι. Πλάτων (Rep. IV 437 c).

Ἀβούλητον κακόν· ἀθέλητον, ὃ οὐκ ἄν τις ἕλοιτο.

Ἀβουλία· ἀπαιδευσία, ἄνοια, προπέτεια.

Ἀβούλως· ἀφρόνως, ἀμαθῶς, προπετῶς.

Ἁβρὰ βαίνων· θρυπτόμενος, βλακευόμενος.

Ἅβραι· νέαι δοῦλαι. οἳ δέ φασιν· οὔτε ἁπλῶς ἡ θεράπαινα ἅβρα λέγεται οὔτε ἡ εὔμορφος, ἀλλ' ἡ ⟨οἰ⟩κότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ (fr. 520 K)· 'μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυεῖν ταύταιν, τρέφει δὲ

Glossen: 1) bis ἀνοησία B 321, 24 C Sui.; 2) Sui., wieder zwei Teile: a) bis ἀνόητος B 321, 25 C, b) vgl. Bek. 198, 22 Hes.

1—6 B 323, 17 u. Sui. aus Harp., vgl. Hes. **8. 9** B 323, 24 (bis ζωῆς), vgl. C Sui. **10** B 321, 21 C Sui. Hes. **11** Hes. **12** B 322, 1 Hes., vgl. Sui. (Apoll. Soph. 2, 22) Et. gen. Ἀβληχρόν· βληχρὸν τὸ ἀσθενὲς καὶ κατ' ἐπίτασιν τοῦ ᾱ ἀβληχρόν κτλ. οὕτως Ὠρίων. ἔστι δὲ ἡ λέξις ⟨καὶ⟩ ῥητορική **14. 15** Sui. (Ἀβολήτωρ Ende) Et. Sym. cod. E (weit reicher) **16** B 322, 6 Sui. (aus Platoglossar, wegen der vorausgehenden Glosse) **17** B 323, 25 (vgl. 322, 3 Sui.) Hes. **18** B 322, 4 (bis ἄγνοια, so) C Sui. **19** B 322, 5 (bis ἀμαθῶς) C Sui. Hes. **20** B 322, 11 C Sui. **21—7, 5** B 323, 13 (kürzer) zwei Teile: 1) bis δοῦλαι C Hes., 2) Sui. aus Aelius Dion. Eust. 1854, 17 (Schwabe p. 85) vgl. Et. gen.: Ἅβρα· οὔτε ἡ ἁπλῶς θεράπαινα οὔτε ἡ εὔμορφος, ἀλλ' ἡ οἰκότριψ καὶ παρὰ χεῖρα

4 αὐτὴν *b* 10 Ἀβλέματι Hes. 12 Ἀβληχρῆ *b* 14 Ἀβώλοις *b* 20 Ἀβρᾶ *b* 22 οὔτε] οὐδὲ *b* 24 δυοῖν Sui.

παλλακή τις τοῦ πατρὸς αὐτάς, ἅβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη'. καὶ Σικυωνίῳ (fr. 438)· 'ἅβραν γὰρ ἀντωνούμενος ἐρωμένην ταύτῃ μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν, ἔτρεφε δὲ χωρὶς ὡς ἐλευθέρᾳ πρέπει', Ἀπίστῳ (fr. 64 K)· 'ᾤμην εἰ τὸ χρυσίον λάβοι ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην ἔσεσθαι ἅβραν'.

Ἀβραμιαῖος· γιγαντιαῖος, ἱεροπρεπής. ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ.

Ἁβροδιαίτη· τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἁπαλὴ καὶ ἡδονῆς μεστή. καὶ ἁβρὸς ὡσαύτως.

Ἁβροδίαιτος· τρυφητής, τρυφερόβιος. καὶ Ἁβρὸς λειμὼν καὶ νοτερὸς καὶ εὐθαλής. καὶ ὁ λαμπρός.

Ἀβροκόμας· ὄνομα κύριον. σατράπης δ' ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως.

Ἁβροσύνη· φαιδρότης.

Ἀβροτήμων· ἁμαρτωλός.

Ἁβρότητι· τρυφερότητι, ἁπαλότητι.

Ἄβροτον· ἄψυχον, ἀναίσθητον.

Ἁβροχίτων· ὁ τρυφερὰ φορῶν.

Ἁβρύνεται· κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.

Ἄβρωτος· ὁ νῆστις.

Ἄβυδος· ἐπὶ συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς. καὶ Ἀβυδοκόμαι οἱ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶντες. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου καὶ μηδενὸς ἀξίου. κωμῳδοῦνται δὲ Ἀβυδηνοὶ καὶ εἰς ἀκολασίαν.

---

6 Zwei Teile: 1) bis ἱεροπρεπής B 322, 16 C, beide Sui. **7. 8** Zwei Glossen: 1) bis μεστή B 322, 17 C Sui., 2) B 322, 20 C Sui. **9. 10** Drei Glossen, die in *a* noch getrennt sind: 1) B 322, 18 C Sui. (vgl. Hes.), 2) B 322, 19 C Sui. (die Erklärung fehlt), 3) B 322, 20 C Sui. **11. 12** B 322, 22 Sui. aus Harp. **13** B 322, 21 C Sui. **14** B 322, 23 C Sui., Hes. **15** B 322, 24 Hes. Et. magn. 4, 51 **16** B 322, 25 C Sui. **17** B 322, 26 C Sui. **18** B 322, 27 C Sui., Hes. **19** B 323, 2 **20—23** Vgl. B 322, 31 Eust. 357, 1 Schwabe p. 85). Trotz der Trennung in zwei Glossen in *a* ganz aus Pausanias

---

2 σικυωνίω καὶ *b* αὐτωνούμενος *b* (oder ἀντ.) ταύτην *b* 3 ἔτρεφε *b* τρέφειν Sui. 5 ἅβραν ἔσεσθαι Sui. richtig 6 Ἀβραμιαῖος] Beginn von *a* ἱεροπρεπός *a* 7 Lies Ἁβρᾷ διαίτῃ κτλ. vgl. Glosse Ἁπαλὴ δίαιτα S. 155, 26 8ὡσαύτως] ὁ τρυφερὸς καὶ ἁπαλός *a* 9 καὶ τρυφερόβιος *a* 9. 10 καινότερος *ab* 10 καὶ ὁ λαμπρός *b* am Rand Ἁβρός· λαμπρός, τρυφερός, ἁπαλός *a* 14 fehlt *a*, Ἀβροτίμων *b* 17 fehlt *a* 18 αὐχεῖται *a* 20 τάττεται] ἕπεται *a* 21 καὶ fehlt *a* ἀβυδοκόμεναι οἱ ἐπὶ *a* τῷ] τὸ *b* 22 δὲ] ἡ λέξις *a* οὐδενὸς *a* 23 δὲ οἱ Ἀβ. *a*

Ἄβυθος φλυαρία· ἡ πολλή. |

70ᵛ Ἄβης· ὁ ἀσύνετος.

Ἀβίων· ἄβιος ὁ μὴ χειριζόμενος ῥάμματα. βιὸς γὰρ ἡ νευρὰ τοῦ τόξου.

Ἀβύρβηλον· ἀναίσχυντον, ἀνέντροπον. βύρβη γὰρ ἡ ἐντροπή. ἀπεχθές, πολύ, μάταιον. οἱ δέ δασὺ καὶ συρφετῶδες.

Ἀβυρτάκη· ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ δριμέων σκευαζόμενον, ἐκ καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως καὶ σταφίδων, ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο.

Ἄβυσσος· ἡ πέρας μὴ ἔχουσα διὰ μέγεθος· ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἄργει λίμνη οὕτω καλουμένη.

Ἀβακήμων· ἄλαλος.

Ἁβροκόμας· ξανθός.

Ἄβδελον· οἰκτρόν.

Ἀμβλωθρίδια· ἐξημβλωμένα ἔμβρυα.

Ἀβραάμ· πατὴρ ἐθνῶν.

Ἀγαθά· ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν. ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει Ξενοφῶν (z. B. Cyr. IV 4, 4). καὶ τὰ καλά.

Ἀγαθῆς Τύχης νεώς· οὐκ ἄδηλον τὸ σημαινόμενον.

Ἀγαθῇ Τύχῃ· τοῦτο προγραφόμενον οἴονταί τινες .... ἔνιοι δὲ προστιθέασι τὸ καὶ θεός, ὡς Πλάτων ἐν γ' Νόμων (VI 757e)· 'νῦν δὴ θεὸν καὶ Τύχην ἀγαθὴν ἐν εὐχαῖς ἐπικαλούμεθα' καὶ Τιμοκλῆς 'θεὸς μὲν δηλαδὴ ἀγαθὴ Τύχη τ' ἔνεστιν'.

Ἀγαθέστατε· Ὑπερείδης εἶπεν.

---

1 B 322, 29 Sui. Platoglosse vgl. Apparat **2** Sui. **5. 6** Vgl. B 322, 28 C Sui. Hes. Et. magn. 4, 52 aus Diogenian **7—9** B 123, 23 Eustath. 1854, 20 aus Pausanias (Schwabe S. 86) vgl. 1854, 18 aus Dionysios. Et. gen. Ἀ. βαρβαρικὸν (ἔδεσμα ἐκ δριμέων) σκευαζόμενον, καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως (ohne Quellenangabe, die eingeklammerten Worte in cod. B unleserlich) **10. 11** Vgl. Hes. **12** Vgl. oben S. 4, 14 **14** Vgl. Hes. Ἄβδελον· ταπεινόν **17 18.** B 324, 3 C Sui. (bis Ξενοφῶν) **19** Sui. aus Harp.

---

1 Ἄβυδος *a* (Wentzel) falsch vgl. Plato Parmenides 130 d. Ἄβυδον φλυαρίαν τὴν πολλὴν B Sui. falsch 2—4 *b* am oberen Rand, fehlt *a* 3 Ἀβίωτος ὁ *b* ἅρματα *b*, verb. E. Schwartz, vgl. νευρορράφος χειριζώμενος *b* βιωτὴ γὰρ *b* 5 ἀνέντροπον bis ἐντροπή fehlen *a* 6 μάτην *a* 7 σκευαζομένου *a* 8 σινάπεος *b* 12—16 fehlt *a*, ist späterer Zusatz 12 Ἀβακίμ *b* 13 Ἁβροκόμος *b* 17 Ἀβλοθρίδια ἐξημβλομένα *b* 18 Ξενοφῶν τῇ λέξει *a* καὶ τὰ καλὰ fehlt *a* 20 Ἀγαθὴ τύχη *a b* Lücke von 3 Zeilen in *a*, von 1/3 Zeile in *b* 21, 22 πάντων ἐν τρίτων ὅμων *a* 24 εὐριπίδης *ab* verb. Wilamowitz

Ἀγαθὴ Τύχη· ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Θέμις.

Ἀγάθαρχος ⟨ὄνομα⟩ κύριον· ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανής, Εὐδήμου υἱός, τὸ δὲ γένος Σάμιος.

Ἀγαθικά· τὰ σπουδαῖα.

Ἀγαθὸν τίνος· ἀντὶ τοῦ τίνος ἕνεκα. Μένανδρος 'τίνος ποτὲ ἀγαθὸν τοῦτ' ἐστιν';

Ἀγαθὸς δαίμων· Ἀριστοφάνης· 'ἀγαθός τε δαίμων καὶ ἀγαθὴ σωτηρία'.

Ἀγαθοῦ δαίμονος· οὕτω καλεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν τραπεζῶν προσφερόμενον ποτήριον.

⟨Ἀγαθοῦ δαίμονος⟩ πόμα· τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ Ἀθηναίοις. καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν.

Ἀγαθοεργοί· αἱρετοὶ κατὰ ἀνδραγαθίαν. οἱ δὲ Σπαρτιᾶται τοὺς ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντας πέντε ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος ἐν α' (67), οἳ δὲ ὑπηρέτας ἀρχόντων. Ἀττικοὶ δὲ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι. ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ ἀγαθοεργοί· ἄρχουσι δὲ τῶν ἐξαγωγῶν καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρανομησάντων, ὥς φησι Δίδυμος ἐν τῇ τροπικῇ λέξει (Schmidt p. 23).

Ἀγαθὸς φαγεῖν· σημαίνει τὸν ἐσθίοντα πολλά.

Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες· ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων.

Ἀγαθῶν ἀγαθίδες· τάττεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν.

Ἀγαθώνειος αὔλησις· ἡ μαλακή. Ἀγάθων γὰρ ὁ τραγικὸς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο.

Ἀγαθῶς· σφοδρῶς.

---

1 Hes. (vgl. Bek. 209, 11) **2. 3** B 324, 1 Sui. aus Harp. **4** B 324, 7 Sui. **9. 10** Eustath. 1471, 31 aus Aelius Dion., vgl. B 327, 6 **11. 12** Hes., vgl. B 334, 4 **13—19** Drei Teile: 1) bis ἀνδραγαθίαν Timaios (interpol.); 2) bis ἐν α' Hesych. (vgl. Bekker 209, 4); 3) von Ἀττικοὶ ab B 333, 30 **20** B 334, 3 vielleicht aus Phrynichos **21. 22** Vgl. Sui. Paroemiogr. **23. 24** Vgl. Sui. Paroemiogr., vgl. Phrynichos Bek. 10, 3 **25. 26** Hes. Scholia Cyrilli Vallicelliani aus Diogenian **27** B 327, 22

---

2. 3 fehlt *a* 5 ποτὲ] τὸ *a b* verb. E. Schwartz 15 ἐν δ' *ab* verb. Fredrich ὑπηρέται *a* 17 τῶν ἐξαγωγῶν] τῶν ἐξάγων *a* τῶν ἔξω B, getilgt von Wentzel 18 παρανομημάτων *b* 21 ἀριδάκρυτες *a* 23 περὶ τοῖς *a* 26 μαλακίαν *a*

71r ῎Αγαιον· ἐπίφθονον. οἱ δέ θαυ|μαστόν. οἱ δέ φθονερόν.

᾿Αγάλλει· ποιεῖ, σκευάζει, κοσμεῖ, τιμᾷ, προσεύχεται.

᾿Αγάλλεσθαι· χαίρειν, μεγαλοφρονεῖν, καλλωπίζεσθαι. Πλάτων δὲ ἐν Νόμοις (XII 956b) τὰς γραφὰς ἀγάλματα καλεῖ. Θουκυδίδης (IV 95) δέ φησιν· ‘ἕκαστος δὲ πατρίδα ἔχων ⟨πρώτην⟩ ἐν τοῖς ῞Ελλησιν ἀγάλλεται’, ἀντὶ τοῦ αὐχεῖ. καὶ ἄλλοι πολλοί. φασὶ δὲ καὶ ἀγάλλει τοὺς θεοὺς καὶ ἀγαλοῦμαι καὶ ἄγαλλε καὶ ἀγάλλου καὶ ἀγάλλεται καὶ ἀγάλλῃ. καὶ πολλὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ χρῆσις.

᾿Αγάλλιος· λοίδορος.

᾿Αγάλλων· ἑαυτὸν σεμνοποιῶν.

᾿Αγαλμός· λοιδορία.

᾿Αγαλματοφορούμενος· ἀγάλματα ἢ τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτως Φίλων (vit. Moys. 1, 27 Cohn) ἐχρήσατο. καὶ πᾶν, ἐφ᾿ ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. οἱ δὲ ἁπλῶς ἄγαλμα πᾶν ἀνάθημα καὶ καθιέρωμα, κἂν εἰ μὴ ξόανον ᾖ τι ἄλλο τοιοῦτον εἴη.

῎Αγγαρος· ὁ νωθρός. λέγεται δὲ παρὰ τοῖς βαρβάροις καὶ ὁ δημόσιος γραμματηφόρος. ὅθεν ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς δημοσίαν χρείαν ὑπηρετεῖν. — ἐργάτης, ὑπηρέτης, ἀχθοφόρος. ὅθεν ἀγγαρείαν ἀνάγκην ἀκούσιον λέγομεν καὶ τὴν ἐκ βίας γινομένην ὑπηρεσίαν.

῎Αγγαροι· οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Αἰσχύλος ᾿Αγαμέμνονι (294)· ‘φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρο ἀπ᾿ ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπεν, ῎Ιδη μὲν πρὸς ῾Ερμαῖον λέπας Λήμνου, μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον ᾿Αθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο’. τίθεται τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν

---

1 B 334, 7 Hes., vgl. Sui. Et. magn. 8, 50 (Diog.) **2** B 324, 8 Sui. (bis κοσμεῖ) **3—8** Attizistisch, vielleicht Aelius Dion., weil **6—8** dem Phrynichos entspricht, vgl. unten 16, 6 **9** B 334, 17 Hes. **10** B 324, 9 **11** B 334, 16 Hes. **12—16** Zwei Glossen, die in *a* getrennt sind: 1) bis ἐχρήσατο B 324, 10 Sui.; 2) B 334, 18(= B 324, 5 C u. Timaios) vgl. Hes. **17—20** B 325, 2 in umgekehrter Folge der Teile, in *a* zwei Glossen: 1) bis ὑπηρετεῖν; 2) von ἐργάτης C **21—11, 11** B 325, 13 aus Aelius Dion. Eust. 1854, 27 (Schwabe p. 87) vgl. Hes. Sui., Et. gen. nach γραμματοφόροι: λέγεται δὲ καὶ ἀγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν (ohne Quellangabe, doch vgl. Et. magn. 6, 44)

---

7 ἀγαλλοῦμαι *b* 9 ἀγάλλοιος *a* 13 καὶ πᾶν] ῎Αγαλμα πᾶν als neue Glosse, richtig *a* 14 ἀγάλλεται ἀγάλματα δὲ καὶ *a* 18 γραμματοφόρος *a* 20 ἑκούσιον *a* τὴν fehlt *b* 23 φυκτὸς *a* ἔπεμψεν εἴδη *ab* 24 ἑρμαῖ *a* ἐκρήσου *b* 25 ἔπος *ab*

καὶ ὅλως τῶν ἀναιcθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. καὶ τὸ Ἀγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς. Μένανδρος Πωλουμένοις· ʽἀγγαροφόρει καὶ ταῦθ' ἃ νῦν ποιεῖς, ποίει, ἐξὸν διαρρηγνύμενον ἀγαθῶν μυρίων, ςιτιζόμενον τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν διάγειν'. καὶ ἐν Προγαμοῦντι· ʽβάρβαρος ἄγγαρος ὄντως καὶ οὐδενὸς προορώμενος'. καὶ ἐν Θαΐδι ὁ ἀκρατής· ʽἄγγαρος ὄλεθρος. ἡδέως ἄν μοι δοκῶ ὅμως πεπονθὼς ταῦτα νῦν ταύτην ἔχει⟨ν⟩'. καὶ Ἀγγαρεύεςθαι καλοῦςιν ὥςπερ ἡμεῖς νῦν τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεςίαν ἄγεςθαι. Μένανδρος καὶ τοῦτο 71v ἐν τῷ Σικυωνίῳ (fr. 440 K.) παρίςτηςιν· ʽὁ πλέων κατήχθη. κρίνεθ' οὗτος πολέμιος. ἐὰν ἔχῃ τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται'.

Ἀγγελιαφόρος· πρεςβευτής.

Ἀγαλματοποιία καὶ ἀγαλματουργία ἐρεῖς καὶ ἀγαλματοποιός. ἀγαλματοποιὸν δέ φαςιν καλεῖςθαι τὸν εἰκόνας θεῶν μᾶλλον ἐργαζόμενον, ἀνδριαντοποιὸν δὲ τὸν ἀνθρώπων. Πλάτων δὲ ὁ φιλόςοφος ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ (311 c) ἀγαλματοποιοὺς καλεῖ Φειδίαν τε καὶ Πολύκλειτον. cὺ δὲ πάντας δημιουργοὺς ὁμοίως καλῶν οὐκ ἂν ςφαλείης.

Ἀγαμεμνόνεια φρέατα· ἱςτοροῦςι τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ τὴν Αὐλίδα καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι.

Ἀγάμενος· θαυμάζων.

Ἀγανακτῶν· τίθεται παρὰ Πλάτωνι (Phaed. 117 d) καὶ ἐπὶ τῶν λυπουμένων.

Ἀγανακτῶ cου· καινὸν τὸ ςχῆμα καὶ ςπάνιον. τὸ μὲν γὰρ θαυμάζω cου καὶ ἄγαμαί cου καθωμίληται, τοῦτο δὲ οὔ. χρηςτέον δὲ τῷ ςχήματι διὰ τὴν καινότητα, φηςὶ Φρύνιχος.

Ἀγανακτικόν καὶ Ἀγανακτητέον· τὸ μὲν ἐν Πολιτείᾳ (604 e), τὸ δὲ ἐν Ἐπιςτολαῖς ὁ Πλάτων ἔφη.

---

12 B 325, 9 C Hes. Sui. Et. magn. 7, 37 **13—18** B 335, 2 aus Phrynichos **19. 20** Eustath. 461, 15 (aus Pausanias?) Hes. **21** C Sui., vgl. Hes. **22. 23** B 334, 22 **24—26** B 334, 24 aus Phrynichos **27. 28** B 334, 28

---

2 καὶ fehlt *a* 3 ἀγγαροφορεῖ *ab* ταῦθα *b* ταῦτα *a* ποιεῖς] ποιεῖ *a* vgl. Aristoph. Equ. 218 ταῦθ' ἅπερ ποιεῖς, ποίει (πάντα νῦν ποιῶν πονεῖ Wilamowitz falsch) 4 ἐξ ὧν zu ἐξὸν *b* ςιτιζομένων *ab* verb. Fredrich 6 ἔνθα ἰδίῳ ἀκρατής *ab* verb. Wilamowitz 8 ἔχειν Wilamowitz 10. 11 κρῖναι θ' οὗτος *ab* 15 τῶν ἀνθρώπων *a* 21 fehlt *a* 24 καὶ ςπάνιον fehlt hier *a* und B 25 τοῦτο δὲ οὔ] τὸ δὲ ἀγανακτῶ cου καινὸν καὶ ςπάνιον *a* und B

Ἀγανάκτηcιc· ἐπὶ τύχηc Θουκυδίδηc β′ (41)· ʻοὔτε τῷ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτηcιν ἔχει’.

Ἄγαν ἐγκεῖcθαι τῷδε· οἷον ἐναντιοῦcθαι καὶ ἀποτείνεcθαι. Ἀριcτοφάνηc ἐν Ἀχαρνεῦcιν (309)· ʻοἶδ’ ἐγὼ καὶ τοὺc Λάκωναc, οἷc ⟨ἄγαν⟩ ἐγκείμεθα, οὐχ ἁπάντων ὄνταc ἡμῖν αἰτίουc τῶν πραγμάτων’.

Ἀγάννιφον· λίαν χιονιζόμενον.

Ἀγανοφροcύνη· προcήνεια, πρᾳότηc.

Ἀγανώπιδοc· πρᾳέα βλεπούcηc.

Ἄγανον· τὸ κατεαγόc. ἡ πρώτη ὀξεῖα, καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα.

Ἀγανόν· καλόν, ἡδύ. Ἀριcτοφάνηc Λυcιcτράτῃ (885)· ʻἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ πολλῷ γεγενῆcθαι καὶ ἀγανώτερον βλέπει⟨ν⟩’. Σοφοκλῆc δὲ Ἐπὶ Ταινάρῳ ἄγανον ἔφη ξύλον βαρυτόνωc τὸ κατεαγόc, ἢ τὸ ἀπελέκητον.

Ἀγανόφρονεc ἡδυλόγῳ cοφίᾳ βροτῶν περιccοκαλλεῖc (Cratin. fr. 238).

Ἄγαν τείνειν· ἀντιτείνειν καὶ ἀντιπράττειν καὶ μὴ εἴκειν κατὰ μηδένα τρόπον, αὐθαδιζόμενον. cυγγραφικὴ ἡ φωνή.

Ἀγαλακτία· Αὐτοκράτηc (fr. 3 K.)· ʻἀμνοὶ δὲ βληχάζουcιν ὑπὸ ἀγαλακτίαc’.

Ἄγαλμα Ἑκάτηc· τὴν κύνα οὕτωc εἴρηκεν Ἀριcτοφάνηc (fr. 594), διὰ τὸ ἐκφέρεcθαι τῇ Ἑκάτῃ κύναc, ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουcιν. εἰcὶ δὲ οἳ καὶ γενέcθαι αὐτὴν κύνα ἐκ γυναικὸc
72r κατ’ ὀρ|γὴν Ἀρτέμιδοc, εἶτα ἐλεηθεῖcαν πάλιν ὑπ’ αὐτῆc ἀποκαταcτῆναι, ἔπειτα ἐπὶ τοῖc πραχθεῖcιν αἰcχυνθεῖcαν ἐκ τῆc ζώνηc ἀπάγξαcθαι. τὴν δὲ Ἄρτεμιν περιελομένην τὸν ἑαυτῆc κόcμον περιθεῖναι αὐτῇ καὶ Ἑκάτην προcαγορεῦcαι.

---

1. 2 B 334, 30 aus Phrynichos (?) **3—6** B 334, 32 Sui. aus Phrynichos (?) **7** B 324, 12 Hes., vgl. Sui. **8** B 324, 13 Hes. Sui. πρᾳότηc cύνεcιc C **9** B 324, 14 Sui., vgl. Hes. **10. 11** B 335, 10 Eust. 200, 2 **12—15** Zwei Glossen B 335, 12 u. Hes. **16. 17** B 335, 12 aus Phrynichos **18. 19** B 336, 1 aus Phrynichos **20. 21** B 336, 26 (vgl. Pollux III 50) **22—28** B 336, 31 Hes., vgl. auch Eust. 1467, 36

---

2 εἶχεν *ab* 9 πραεῖα *b* πραεία *a* 10 cτρατηγικώτερον *b* 13 πολλῶν *ab* 14 Σοφοκλῆc δὲ] Ἀγανόν Σοφοκλῆc *a* als neue Glosse; der Zusatz aus Diogenian hat den Zusammenhang der Hauptglosse gesprengt ἀγανόν *ab* 16 περιccοκαλεῖc *ab* 20 Ἀγαλαξία *b* Ἀγαλατίκια *a* 21 ἀγαλαξίαc B

Ἄγαμαι τούτου, ἄγαμαι κεραμείων· Εὔπολις (fr. 364) καὶ Ἀριστοφάνης (Ach. 489).

Ἀγαί· ἠιόνες. οὕτω κέχρηται Σοφοκλῆς. οἱ δὲ τραγικοὶ καὶ τὰς τρώσεις οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ τραύματα· καὶ γὰρ τὸ τραῦμα οἷον κάταγμα γίνεται τῆς σαρκός.

Ἀγάμετος· ἀντὶ τοῦ ἄγαμος παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 884).

Ἀγαπᾶν· ἀποδέχεσθαι.

Ἀγαπᾶν· τὸ ἀρκεῖσθαί τινι καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν.

Ἀγαπητὰ ἤθη· τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά.

Ἀγαπητόν· τὸ ἠγαπημένον. ἢ τὸ μονογενές.

Ἀγαπητὸς παῖς ἐρεῖς καὶ ἀγαπητὸς πατήρ. καὶ ἀγαπητὸς δεσπότης καὶ ἀγαπητὸν δὲ τέκνον, ἀντὶ τοῦ μόνον. καὶ ἐπὶ κόρης ἀγαπητή.

Ἀγαπησμόν· λέγουσιν Ἀττικοί. καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφρόνησιν. Συναριστώσαις Μένανδρος (fr. 453)· ʽκαὶ τὸν ἐπὶ κακῷ γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμὸν οἷος ἦνʼ.

Ἀγάσαιτο· θαυμάσειεν.

Ἀγασθῶ τινι· ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν (Cyrop. II 4, 9)· ʽὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶνʼ.

Ἀγάσσει· ἄγαν τύπτει. ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἀγάσσει, ὡς ἀπὸ τοῦ λίαν λιάζει.

Ἀγαστά καὶ ἀγαστός ἐρεῖς, καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀγαστῶς, ὡς Ξενοφῶν (Ages. 1, 24).

Ἀγάστονος· πολυστένακτος.

Ἀγαστοῦ· θαυμαστοῦ.

Ἀγασικλῆς· ὄνομα κύριον. ὃς λέγεται ʽΑλιμουσίνοις συνδικάσαι καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Ἀγάσματα· σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. (fr. 885)

---

1. 2 B 335, 32 aus Phrynichos **3—5** B 336, 10, vgl. Hes. Et. magn. 8, 49 aus Diog. **6** B 336, 7 Hes. **7. 8** B 324, 23 Sui. **9** B 324, 21 C Sui. **10** B 324, 22 C Sui., vgl. Hes. **11—13** B 336, 12 wohl aus Phrynichos **14—16** B 324, 27 **17** B 324, 25 C Sui. **18. 19** B 324, 32 C Sui. **20. 21** B 336, 8 **22. 23** B 336, 4 wohl aus Phrynichos **24** B 324, 31 C Sui. Hes. **25** B 324, 26 C, vgl. Sui. **26. 27** B 329, 6 Sui. aus Harp. **28** B 325, 22 Sui. Hes.

---

3 ἠόνες *b* ἡ ἰόναις *a* 6 Ἀγάμητος Brunck 14 Ἀγαπισμόν *ab* φιλοφροσύνην über φιλοφρόνησιν *b* 16 ἀγαπισμὸν *ab* 20 ἀπὸ τοῦ] Ende des ersten athenischen Fragments 26 ἁλιμουσίνοις Harp. E ἀλιμουσηνοῖς *b* Lies ʽΑλιμουσίοις

Ἀγαυρίαμα· ἔπαρμα.

Ἀγγέλη· δῆμος Πανδιονίδος.

Ἀγελαίων· ἰδιωτῶν καὶ ῥεμβωδῶν. τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. εἴη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζῴων, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεσθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν φασιν.

Ἄγε δῆτα· φέρε, κόμιζε, δεῦρο.

Ἄγειν· ἀντὶ τοῦ μεγαλύνειν Ὅμηρος (ε 311)· 'καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί', Ὑπερείδης (fr. 220 Bl.) δὲ ἀντὶ τοῦ ἔχειν. καὶ ἀντὶ τοῦ ὑποκρίνασθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ τιμᾶν, καὶ ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ καὶ ἐπάγειν ἔλεγον Ἀττικοί.

⟨Ἄγειν⟩ καὶ φέρειν· τὸ ληστεύειν καὶ ἁρπάζειν, Ἄγειν δὲ καὶ ἀπάγειν χρήματα καὶ ἐπὶ ἀψύχων καὶ κομίζειν ἀδιαφόρως.

Ἀγείρει· συνάγει.

Ἀγελαῖος· ἀντὶ τοῦ εὐτελής. τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν ζῴων τῶν συναγελαζομένων, ἐφ' οὗ σημαινομένου καὶ Πλάτων κέχρηται ἐν τῷ Πολιτικῷ (266 a). μετῆκται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀδοξοτέρους ἀν-
72v θρώπους. οὕτως | Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ αὐτοῦ λόγῳ (Panath. 18). καὶ ἀγελαῖον ἄρτον (Plato com. fr. 76) τὸν χυδαῖον.

Ἀγενής· Ἰσαῖος (fr. 139 S.) ἀντὶ τοῦ ἄπαις.

Ἀγεννῶς· ἀνάνδρως.

Ἀγέραστος· ἄτιμος.

Ἀγερμός· συναθροισμός.

Ἀγερσικύβηλιν· Κρατῖνος (fr. 62) Λάμπωνα τὸν μάντιν ὡς ἀγύρτην καὶ θύτην· κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. οἱ δὲ ⟨ἐγερσικύβηλιν⟩ ἐν τῷ δράματι γράφουσι, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν.

1 B 325, 8 C Sui. Hes. **2** B 335, 20 **3—5** Zwei Glossen B 325, 26 und 27 Sui. **6** B 325, 18 C Sui. **7—10** B 335, 22 vielleicht aus Pausanias, Eust. 1399, 60 (Schwabe p. 88) **11. 12** B 325, 19 C Sui. Hes. **13** B 325, 25 A Sui., vgl. Hes. **14—18** B 325, 31 **19** B 328, 2 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 3) **20** B 326, 6 A Sui. **21** B 326, 7 A Sui. Hes. **22** Vgl. B 326, 21 Hes. Et. Symeons Ἀγερμός, οὐκ ἀγυρμός. Πλάτων δὲ ἀγερμὸν εἴρηκε τὸν συναθροισμόν (ohne Quellangabe) **23—25** B 336, 15, vgl. Hes. Et. gen. Ἀ. κύβηλις λέγεται ὁ πέλεκυς ὁ μαντικός. οἱ δὲ τὸν ἐφ' ἑαυτῷ ἐγείροντα τὸν πέλεκυν ⟨ἢ θύτην. ἄγερσιν γὰρ ἀγερμὸν ἢ ἀθροισμόν. Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν⟩ (cod. B erg. aus Et. magn. 7, 9; ohne Quellangabe)

---

3 ἰδιωτικῶν B richtig ῥεμβωτῶν *b* 8 ὑπερίδης *b* 9 πίνειν (ι aus ει) *b* 13 συναγείρει B

Ἄγει· ἀντὶ τοῦ κομίζει καὶ ἡγεῖται καὶ τιμᾷ καὶ cέβεται. Δημοcθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (129) τὸ τίμημα λέγει ⟨ἢ⟩ τὴν ποcότητα τῆc ὁλκῆc φάcκων· 'καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃc ἦγε τριακοcίους δαρεικούc'. καὶ κατὰ Δημάδου· (fr. 2 S.)· 'ἦγε δὲ πέντε μνᾶc'.

Ἀγέλαcτοc· ὁ πρὸc γέλωτα οὐκ ἐπιτήδειοc, καὶ ὁ cτυγνόc. ἔcτι δὲ καὶ πέτρα Ἀθήνηcιν οὕτω λεγομένη. Αἰcχύλοc (fr. 290) δέ φηcι καὶ φρὴν ἀγέλαcτοc. οὐκοῦν οὐκ ἐκώλυcε λέγειν καὶ νοῦc ἀγέλαcτοc καὶ διάνοια καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀγέλαc πόνων· Εὐριπίδηc εἶπεν (Herc. f. 1275), ἀνδρῶν δὲ ἀγέλαc Πλάτων (Leg. III 694 e). — Ἀγέλαcτα δὲ πρόcωπα Αἰcχύλοc (Ag. 785).

Ἀγελαιοκομική· Πλάτων (Politikos 275 e) ἐχρήcατο.

Ἀγενὲc καὶ cτενὸν φθέγμα· ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ μικρὰν καὶ ἀηδῆ φωνὴν ἐχόντων.

Ἀγερωχία· ὑπερηφανία.

Ἀγέρωχοc· ἔντιμοc, ἀνδρεῖοc.

Ἀγέρωχοc· ταῦροc, cεμνόc, ὑπερόπτηc, θραcύc.

Ἄγεται· τὸ ἡγεῖcθαι καὶ οἴεcθαι.

Ἄγευcτοc θοίνηc, ἀcτείωc βίου ἔχων· καὶ ἁπλῶc ἄγευcτοc τοῦδε χρὴ λέγειν.

Ἄγευcτοι· ἄπειροι.

Ἀγεωργίου δικάζεcθαι· εἴρηται μὲν ὡc λειποταξίου, ἀγαμίου, ἀλογίου, cημαίνει δέ, ἐπειδάν τιc χωρίον παραλαβὼν ἀγεώργητον καὶ ἀνέργαcτον ἐάcῃ, ἔπειτα ὁ δεcπότηc δικάζηται τῷ παραλαβόντι.

Ἄγη· θαῦμα, χαρά, ἀπιcτία καὶ ζῆλοc, παρ' Ἡροδότῳ (6, 61)

1—5 Vgl. B 335, 27 **6—9** B 337, 6 wohl aus Phrynichos **10—12** B 336, 29 (zweiter Teil Schluß der vorausgehenden Glosse. Die Stellung bei Phot. richtiger) **13** B 336, 28 **14. 15** B 336, 19 aus Phrynichos **16** B 326, 8 A Sui. **17** B 326, 9 A Sui. Et. gen. Ἀ. ῥητορικὴ ἡ λέξιc· cημαίνει δὲ τὸν αὐθάδη, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν. ἢ ὁ ἔντιμοc καὶ ἀνδρεῖοc, παρὰ τὸ ἄγαν γερουχεῖν. οὕτωc Ὠρίων (ῥητ. ἡ λέξ. ist ans Ende zu stellen und gehört zum zweiten Teil) **18** B 336, 21 **19** B 326, 10 A **20. 21** B 326, 11 aus Phrynichos Sui. **22** B 326, 12 A Sui. **23—25** B 336, 22 aus Phrynichos (Bek. 20, 26) **26**—16, **2** B 326, 14 A Sui. Et. magn. 8, 1 im Diogenianteil

---

4 ὃc εἶχε τ' *b* 8 ἐκώλυcα *b* (α aus anderm Buchst.) 13 Ἀγελαιοκωμική *b* 18 Lies γαῦροc 19 Lies Ἄγετε und ἡγεῖcθε καὶ οἴεcθε 20 Lies ἔχων βίου

καὶ βασκανία· παρ' Ὁμήρῳ (Φ 221) δὲ ἔκπληξις, πληγή, θραῦσις, κλάσις, ἀπώλεια· ἔνιοι δέ ἱέρεια.

Ἀγηλατεῖν· ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινας ἐλαύνειν.

Ἀγηλατῶν· ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων. οὕτως Νικόμαχος (fr. 2 N).

Ἀγῆλαι· τιμῆσαι θεόν, ἀγλαῖσαι. Εὔπολις Δήμοις (fr. 119)· 'ἀναθῶμεν νῦν χἠμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσιώνας καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες, δεχόμεσθα'. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ (396 B)· 'καὶ σὲ θυσίαισιν ἱεραῖσιν προσόδοις τε μεγάλαις ἰδίᾳ πάντες, ὦ ποτνία, καλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί'. Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι (fr. 8)·
73r 'φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς οἵους ἐγὼ καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου'. Θεόπομπος Πηνελόπῃ (fr. 47)· 'καὶ σὲ τῇ νουμηνίᾳ ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ'. τῶν πάνυ δὲ Ἀττικῶν ἐστιν ἡ λέξις. καὶ ἀγήλω καὶ ἀγαλοῦμεν ἐρεῖς καὶ ἄγαλλε καὶ προσαγαλεῖ τὸν θεόν, ἀντὶ τοῦ εὔξεται καὶ τιμήσει. καὶ ἄγω ἀντὶ τοῦ τιμῶ. τό τε οὖν ἄγειν καὶ τὸ ἀγῆλαι Ἀττικά, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄγειν πολιτικόν, τὸ δὲ ἀγῆλαι κωμῳδικὸν καὶ ἐγγὺς γλώττης. φεύγειν μὲν οὖν χρὴ τὸ τῶν γλωττῶν. εἰ δέ γέ σοι εἴη ἀρχαία φωνὴ καὶ σπουδὴ σεμνότητος λόγων, χρήσαιο ⟨ἂν⟩ τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ Φρύνιχος.

Ἄγημα· τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ πεζῶν. οἱ δέ τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως.

Ἀγήνωρ· ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος· ἢ ὁ ἀγαστὸς ἐν ἀνδρείᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ὑπερήφανον. ἔστι δὲ καὶ κύριον.

Ἀγήρατον· ἀρρενικῶς εἶπε Σοφοκλῆς (Antig. 608?), θηλυκῶς δὲ Ξενοφῶν (Cyrop. VIII 7, 22). καὶ ἀγήρων Πλάτων (Pol. 273e) μὲν ἀρσενικῶς, Εὐριπίδης (Suppl. 1178) δὲ θηλυκῶς. καὶ οὐδετέρως Θουκυδίδης (II 44) καὶ Πλάτων Τιμαίῳ (33a).

---

3 B 328, 32 Sui. **4. 5** B 337, 11 **6—20** B 328, 9 Sui. aus Phrynichos Et. gen. Ἀ. τιμῆσαι θεόν, ἀγλαῖσαι. Εὔπολις 'καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες'. καὶ Ἀριστοφάνης 'καί σε θυσίαις προσόδοις τε μεγάλαις ἀγαλοῦμεν' (ohne Quellangabe) **21. 22** B 327, 26 A Sui. Hes., vgl. Eust. 1877, 60; anders 1399, 61 (Aelius Dion. Schwabe p. 88) Et. magn. 10, 36 **23. 24** B 327, 29 A Sui., vgl. Hes. **25—28** Vgl. Pollux II 14

---

2 ἱερεῖα *b* 3 Lies 'Αγηλατεῖν 4 Lies 'Αγηλατῶν 7 τασδὶ τὰς Porson richtig 8 δεχόμεθα *b* 9 Lies μεγάλαισι διὰ παντὸς — ἀγαλοῦμεν 10 ἀρτοπώλοισι *b* B 11 οἵους so Phot. Lies ἰοῦσ' 12 πηνελόπῳ *b* 14 προσαγήλει *b* 21 Lies ἱππέων

Ἀγήρω· τὰ μὴ γηρῶντα. ἅγια ἢ σεβάσμια. ⟨Ἀγήρω⟩ καὶ σὺν τῷ ν ἀγήρων. οἳ δὲ ἄνευ τοῦ ν θηλυκόν φασιν εἶναι, οἳ δὲ τὸ μὲν σὺν τῷ ν τὴν αἰτιατικὴν δηλοῦν πτῶσιν, τὸ δ' ἄνευ τούτου τὴν γενικήν τε καὶ δοτικήν.

⟨Ἁ⟩γής· τοῦτο ἀπὸ συνθέτου καταλείπεται τοῦ ἐναγής ἢ παναγής. Ἐμπεδοκλῆς (fr. 47 Diels)· 'ἀθρεῖ μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον'.

Ἀγησίλαος· ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἐπιφανὴς καὶ γενναῖος βασιλεύς, καὶ ᾄδεται παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων.

Ἁγιάσαι· καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως.

Ἁγιάσατε· προευτρεπίσατε, κηρύξατε.

Ἅγιος· ὁ σεβάσμιος. καὶ Ἅγιον· τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον. λέγοιτο δ' ἂν καὶ ὁ μιαρός, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κρατῖνος (fr. 373).

Ἀγηοχώς· ἐνέγκας.

Ἁγιστείας· ἁγιωσύνης, καθαρότητος, λατρείας.

Ἁγιστεύειν· ἁγιάζειν. καὶ Ἁγιασθέντων· ἀφιερωθέντων.

Ἁγιστεύσαντες· τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες.

Ἀγκαλι⟨δ⟩αγωγοί· οἱ ἀγκαλίδας ἄγοντες ἐν πλοίοις ἢ ἐπὶ θρεμμάτων, ἢ ἀγκαλι⟨δ⟩αγωγοῖς ὄνοις οἱ ἀκολουθοῦντες παῖδες. λέγονται δὲ καὶ οἱ πιπράσκοντες τὰς ἀγκαλίδας ἀγκαλιδοπῶλαι. εἰσὶ δὲ ἀγκαλίδες αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι, οἷον ὃ ἔστιν ἀγκαλίσασθαι.

Ἀγκαλίδα· μερίδα.

Ἄγκαθεν· κατὰ συγκοπήν, ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος ⟨Ag. 3⟩.

Ἄγκιστρον· τὸ | ἐπὶ τοῖς ἀτράκτοις. οὕτω Πλάτων Πολι- 73v
τείας ι' (616 c).

1—4 Sui., vgl. B 327, 22 (kürzer) zwei Teile: 1) bis σεβάσμια A (erweitert) Hes.; 2) attizistisch (etwa zu Thuk. 2, 43), zunächst: ἀγήρων und ἀγήρω sind für den Akkusativ gleich gut, dann abweichende Ansichten **5—7** B 337, 13 **8. 9** B 329, 9 aus Harp. **10** B 328, 1 A Sui. **11** B 328, 3 A Sui. Hes. **12. 13** B 337, 16 **14** B 325, 24 A Sui. **15** B 328, 4 A Sui. Schol. Plat. Axioch. 371 d **16** B 328, 5 A Sui. **17** 328, 7 A Sui. **18—21** B 337, 19 (mehr) aus Pausanias vgl. Eustath. 1283, 42 (vgl. 1162, 37) Schwabe p. 90 — Et. gen. nach θρέμματων: ἀγκαλιδοφόροι δὲ αὐτοὶ οἱ φέροντες, ἀγκαλιδοπῶλαι δὲ οἱ πιπράσκοντες (ohne Quellangabe) **22** B 328, 8 A Sui. Hes. **23. 24** B 337, 25 **25. 26** B 335, 21

---

6 ἄθρει *b* 7 ἄγεα *b* 14 Ἀγειοχώς A 18 Ἀγγαλιαγωγοί zu ἀγκ. *b* Ἀγκαλιαγωγοί auch Et. gen. ἀγγαλίδας zu ἀγκ. *b* 19 ἀγγαλιαγωγοῖς zu ἀγκ. *b*

Ἀγκιστρεύει· δελεάζει.

Ἀγκράτος ἐλαύνω εἶπε Ξενοφῶν (An. I 8, 1) κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κράτος. σὺ δὲ ἄμεινον ποιήσεις μὴ χρώμενος τῇ λέξει.

Ἀγκύλη· ἀκόντιον, καὶ τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπή, καὶ ἡ δεξιὰ χείρ. ὅθεν καὶ τὰ δόρατα ἀγκύλητά τε καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν. λέγεται καὶ εἶδος ποτηρίου, ᾧ ἐχρῶντο πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιάν. ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς κότταβον ἐπιτηδεία κύλιξ διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. ἦν γὰρ τοῖς παλαιοῖς πεφροντισμένον καλῶς καὶ εὐσχημόνως κότταβον προΐεσθαι. ὠνομάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς χειρὸς σχηματισμοῦ, ὃν ποιούμενοι προθύμως ἐρρίπτουν εἰς τὸ κοττάβιον. ἔστι δὲ καὶ εἶδός τι ἅμματος, ὡς Ἄλεξις Ἀχαΐδι (fr. 31)· 'ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος οὐ καλῶς ἔσφιγξας λυθεῖσαν.' ἐχρήσαντο καὶ ἄλλοι τῇ λέξει.

Ἀγκύλη καὶ Ἀράφη· δῆμος Αἰγηΐδος.

Ἀγκύλια· οἱ κρίκοι τῶν ἁλύσεων.

Ἀγκυλομῆται· σκολιόβουλοι.

Ἀγκύλον· καμπύλον, ἐπικαμπές.

⟨Ἀ⟩γκυλόχειλος· σκολιόχειλος.

Ἄγκυραι· ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς (fr. 623)· 'ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου'.

Ἄγλαι· ὄμμα. Εὐριπίδης (fr. 1122).

Ἀγλαΐα· λαμπρότης.

Ἀγλαόκοιτος· πάνυ τίμιος.

Ἀγλαότιμον· λαμπρόν, τετιμημένον.

---

1 B 329, 1 Sui. Hes. **2. 3** B 337, 27 aus Phrynichos **4—13** B 337, 30 zwei Teile 1) bis κοττάβιον (10) aus Herodians Symp. (vgl. auch Hes. Eust. 344, 13) **14** B 338, 13 **15** B 329, 2 A Sui. **16** B 329, 3 A Sui. **17** B 329, 4 A Sui. **18** B 329, 5 A Sui. **19. 20** B 338, 15 Hes. **21** B 338, 14 **22** B 329, 17 A Sui. **23** B 329, 18 A Sui. **24** B 329, 19 A Sui. Hes.

---

1 ⟨Ἀγκι⟩στρεύει Beginn von *a* fr. 2 2 Ἀγηράτος ἐλαύνω *a* 3 ἀνακράτο *a* 4 ἀκόντην *a* 5 λέγεται δὲ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀγκύλη *a* B 5. 6 καὶ ἀγκύλη εἶδος *a* B 6 παιδιάν. ἀγκύλη οὖν καὶ ἡ δεξιὰ χείρ, ἀλλὰ καὶ *a* B 8 προαιρέσει *a* πεφορτισμένον *ab* 11 δὲ ἀγκύλη καὶ εἶδος *a* B 14 Lies Ἀραφὴν und δῆμοι 17 Ἀγκύλην καμπύλην *a* 21 Ἄγλιαι *a* 22 Ἀγλιαΐα *a* Nach λαμπρότης: Ἀγλαΐαις λαμπρότησι *a* wie A Sui. 23 Ἀγλιαόκοιτος *a* 24 Ἀγλιαότιμον *a*

Ἄγλαυρος· ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς. καὶ μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων, ἣν διὰ τιμῆς ἔχουσι καὶ ὀμνύουσιν αἱ γυναῖκες· εἰς γὰρ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς Κέκροπος τιμὴν ἀπονεῖμαί τινα γέρα τὴν θεὸν τῇ Ἀγραύλῳ. οὕτω Βίων ὁ Προκοννήσιος.

Ἀγλευκέστερον· ἀηδέστερον. Ξενοφῶν Ἱέρωνι (1, 21).

Ἀγλευκές· τὸ ἀηδές· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Οἰκονομικῷ (8, 3). δοκεῖ δὲ ξενικὸν εἶναι τὸ ὄνομα, Σικελικόν· πολὺ γοῦν ἐστιν πάλιν παρὰ Ῥίνθωνι (fr. 28 Kaib.).

Ἄγλιθες· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ αἱ γελγῖθες· ἐξ ὧν ἡ τοῦ σκορόδου κεφαλὴ σύγκειται.

Ἀγλωττία· ἡσυχία, σιωπή.

Ἄγμασι· κλάσμασι, τροπαῖς.

Ἁγνεία· καθαρότης.

Ἁγνεύεται τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ ἐκ κατηγορίας παρασήμου (Antiphon tetr. I 3, 11), ἀντὶ τοῦ ἁγνίζεται.

Ἁγνίας· ὄνομα ⟨κύριον⟩.

Ἁγνίσαι· τὸ διαφθεῖραι κατὰ ἀντίφρασιν. καὶ τὸ ἀποθῦσαι. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 112).

Ἁγνίτης· ἱκέτης καὶ καθάρσιος. καὶ γὰρ ὁ μύσους ἁγνισθεὶς καὶ ὁ καθήρας οὕτως λέγονται.

Ἄγναπτος· καὶ διὰ τοῦ γ̄ καὶ διὰ τοῦ κ̄ ἔλεγον τοὔνομα. σημαίνει δὲ τὸ μὴ ἐγναμμένον. λέγεται δὲ καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως, ἀρρενικῶς μὲν ἄγναπτος χιτών, θηλυκῶς δὲ ἄγναπτος χλαῖνα, | οὐδετέρως δὲ ἄγναπτον ἱμάτιον. Πλάτων μέντοι ὁ κω- **74r**
μικὸς τὴν ἄγναπτον καὶ χλαῖναν καλεῖ· οὐ μέντοι γε πᾶσα χλαῖνα

1—4 Zwei Glossen (getrennt *a*): 1) bis Ἀθηνᾶς B 329, 24 Sui. aus Harp. (vgl. Apparat); 2) B 326, 17 (kürzer) vgl. Hes. **5** B 329, 21 A Sui. **6—8** B 329, 20 (kürzer) Sui. **9. 10** B 327, 15, vgl. Sui. Et. gen. (ohne Quellangabe) läßt τὸ δὲ — γελγῖθες aus; die Stellung in B erweist es als Zusatz **11** B 329, 22 Sui. Hes. **12** B 329, 23 A Sui. **13** B 329, 27 A Sui. **14. 15** B 338, 17 aus Harp. **16** B 339, 26 Sui. aus Harp. **17. 18** B 339, 8, vgl. Hes. **19. 20** B 338, 19 Hes. **21**—p. 20, **2** B 338, 27 (bis ἱμάτιον), vgl. Hes.

---

1 Ἄγλαυρος· ἡ θυγάτηρ Κέκροπος, ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς *a* B Sui. Dann Ἄγλ. μία *a* 3 γέροντα θεόν *a* 4 ἀγλαύρῳ *a* 5 Ἀγλιευκέστεραι—ἀηδέστεραι *a* ἀντὶ τοῦ ἀηδ. *a* A Sui. 6 Ἀγλιευκὲς *a* παρὰ ὀρίνθωνι *ab* 9 Ἀγλιηθές *a* καὶ ἐγέγλιθες *ab* καὶ γέλγιθες B 11 Ἀγλιωττία *a* 14. 15 Lies Ἁγνεύετε τ. π. Ἀντιφῶν ἐν γʹ κατηγορίας φόνου ἀπαρασήμου—ἁγνίζετε 14 παρασίμου *a* 19 ἁγνιστὸς *a* ἁγνιστὴς *b* 21 διὰ τοῦτο καὶ *a* 22 ἐγνωμένην *a* 25 γε] τε *a*

2*

καὶ ἄγναπτος. ἔστι δὲ χλαῖνα ἱμάτιον παχύ, εἴτε ἄγναπτον εἴτε ἐγναμμένον.

Ἄγνος· φυτόν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσι.

Ἀγνόδικος· ἀγνοοῦσα τὸ δίκαιον.

Ἁγνοδικεῖς· οἱ θεοί.

Ἄγνοια· ὀλιγωρία.

Ἀγνοίη· λύπη. καὶ τὸ Ἀγνοεῖν· λυπεῖσθαι.

Ἁγνοπολεῖσθαι· τὸ σφαγίοις καθαίρεσθαι.

Ἁγνούσιος· Ἁγνοῦς δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, ἧς ὁ φυλέτης Ἁγνούσιος.

Ἀγνωμόνως· ἀνοήτως ἢ ἀχαρίστως. λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνι (Rep. V 450 d) ἀγνώμονες οἱ ἀμαθεῖς.

Ἀγνωμόνως· Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς (Ol. 2, 26) ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ἀβούλως.

Ἀγνῶτας· μὴ ἐπιγινωσκομένους. 'ἀγνῶτα δέ μοι προεκόμιζεν ἄνθρωπον, ὃς καὶ ἑαυτῷ ἀγνὼς ἐτύγχανεν ὤν.'

Ἄγνον· οὐχὶ λύγον καλοῦσι. καὶ ἀρσενικῶς Χιονίδης Ἥρωσι (fr. 2)· 'καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐθὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ ἄγνου διαφέρειν ἐν χαράδρᾳ πεφυκότος'. Πλάτων (Phaedr. 230 b)· 'ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλή, καὶ τοῦ ἄγνου τε τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον'.

Ἀγορά· τόπου ὄνομα, καὶ τὰ ἀγοραζόμενα. Θεσσαλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγορὰν καλοῦσι ⟨καὶ⟩ Κρῆτες τὴν ἐκκλησίαν. παρ' Ὁμήρῳ πᾶς ἀθροισμός. ⟨ὁ⟩ τόπος ἢ ἡ ἐκκλησία ἢ τὸ συναμφότερον. Σόλων (fr. 1, 2 B[4]) δὲ τὸ πεζῷ λόγῳ ἀγορεύειν.

Ἀγορὰ θεῶν· Ἀθήνησι τόπος ἐκαλεῖτο.

---

3 B 324, 15 Sui. aus Timaios, vgl. Hes. **4** B 338, 21 Hes. **5** B 338, 22 Hes. Ἁγνοδοχεῖς **6** B 338, 24 **7** B 338, 23 **8** B 338, 25 **9. 10** B 329, 13 Sui. aus Harp. **11. 12** 329, 30 A Sui. **13. 14** Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 4) **15. 16** B 329, 28 A (ohne Zitat) Sui. **17—21** Sui., Eust. 1638, 11 aus Aelius Dion. (Schwabe p. 90) **22—25** Hes. **26** Hes.

---

5 Ἁγνοδίκεις *ab* 9. 10 Lies οὗ ὁ δημότης 11 λέγονται καὶ ἐπὶ πλάτωνι *a* 16 δ *a* ἀγνὸς *ab* verb. Wentzel 17 ἀρρενικῶς *a* χιωνίδης *b* χιωνίδας *a* 18 γε] τε *b* ἐν] ἓ *b* 20 μάλλα *b* 24 ⟨ὁ⟩ τόπος.. συναμφότερον *b* am Rande (ist selbständige Homerglosse) καὶ ὁ τόπος παρ' Ὁμήρῳ ἢ κτλ. *a* am Schluß Σόλων δὲ ἀγορὰν τῷ πεζῷ *a*

Ἄγοι· πολλὰ ϲημαίνει. Ἰϲαῖοϲ (fr. 67 S.) δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἕλκειν ἔλαβεν· 'ἔβλαψε γάρ με, φηϲί, Ξενοκλῆϲ ἀφελόμενοϲ Εὐμάθην εἰϲ ἐλευθερίαν, ἄγοντοϲ ἐμοῦ εἰϲ δουλείαν'. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο παρείληφε· φηϲὶ γὰρ ἐν τῷ περὶ Ἀληθείαϲ (fr. 99 Bl.)· 'τοὺϲ νόμουϲ μεγάλουϲ ἄγοι'.

Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων· ἤγουν ἁρπαζομένων καὶ ληϲτευομένων.

Ἀγοράϲω λέγουϲι, τὸ δὲ ἀγορῶ βάρβαρον· παραδειγμάτων δὲ μεϲτὰ πάντα, εἰλήφθω δ' ὅμωϲ Ἀριϲτοφάνουϲ ἐξ Αἰολοϲίκωνοϲ (fr. 2)· 'ἀλλ' ἄνυϲον· οὐ μέλλειν ἐχρῆν, ὡϲ ἀγοράϲω ἅπαξ ἅπανθ' ὅϲα κελεύειϲ, ὦ γύναι'. καὶ Ἀγοράϲματα αὐτὰ τὰ ἠγοραϲμένα.

Ἀγοράϲ· Ὑπερείδηϲ (fr. 150 Bl.) ἀντὶ τοῦ ϲυνόδουϲ. λέγει γὰρ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· 'οὗτοι πολλάκιϲ ἀγορὰϲ ποιοῦνται'. δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλα τοὔνομα.

⟨Ἀ⟩γοράζειν· τὸ ὠνεῖϲθαί τι καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν.

Ἀγορανομίαϲ· λογιϲτείαϲ. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπιϲκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια.

Ἀγορανόμοι· οἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν διοικοῦντεϲ ὤνια ἄρχοντεϲ. δέκα δὲ ἦϲαν, ὧν πέντε μὲν τὰ κατὰ τὸ ἄϲτυ, πέντε δὲ τὰ κατὰ τὴν χώραν διέταττον.

Ἀγοράϲαι· ⟨Ὑπερείδηϲ⟩ (fr. 70 Bl.) τὸ ὠνήϲαϲθαι.

Ἀγοραίαν· τὴν δικαιολογίαν.

Ἀγοραῖοι· οἱ ἐν ἀγορᾷ ἀναϲτρεφόμενοι.

Ἀγοραῖοϲ νοῦϲ· ὁ πάνυ εὐτελὴϲ καὶ ϲυρφετώδηϲ καὶ οὐκ ἀπόρρητοϲ οὐδὲ πε|φροντιϲμένοϲ. οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖϲ 74v καὶ ἀπαίδευτοί εἰϲιν. οὕτωϲ Ὑπερείδηϲ (in Athen. 3 Bl.).

Ἀγοραῖοϲ Ζεύϲ· βωμὸϲ Ἀθήνηϲιν, ὃϲ ἐκαλεῖτο Ἀγοραίου Διόϲ.

1—5 B 329, 32 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 1) **6. 7** B 330, 5 A Sui. **8—11** 331, 24 Sui. **12—14** 330, 10 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 6) **15** B 330, 7 A, vgl. Sui., Hes. **16. 17** B 330, 17 A Sui. **18—20** Zwei Teile: 1) bis ἄρχοντεϲ B 330, 13 Sui. Et. gen. (DC = Et. magn. 13, 8) **21** Sui. aus Harp. **22** B 330, 9 A Sui. **23** B 330, 15 A Hes., vgl. Sui. **24—26** B 339, 10 Sui. **27** B 338, 32 Hes.

---

1 Ἀγοί *b* 2 ἐγάγειν *a* 4 τὸ ἄγοι ἀντὶ τοῦ ἡγεῖτο *a* ἡγεῖτο auch *b* γὰρ] δὲ *a* 6 ἡμερῶν *ab* B 10. 11 Lies ἂν κελεύῃϲ 12 ὑπερίδηϲ *b* 13 οὗτοι *a* 16 λογιϲτίαϲ *b* B Sui. δὲ fehlt *a* 17 τῆϲ πόλεωϲ *a* 18 τὰ κατὰ *a* 21 Ergänzt aus Sui., vgl. Harp. 22 Ἀγοραίαν τὴν δίκην τὴν δικ. BA Ἀγ. δίκην τὴν δικ. Sui. 26 εὐριπίδηϲ *ab* B (Eur. fr. 1114 zu tilgen)

Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· ἐν Ἀθήναις ἵδρυτο κατὰ τὴν ἀγοράν.

Ἀγορὰ Κερκώπων· Ἀθήνηςι πληςίον τῆς ἡλιαίας, ἐν ᾗ μάλιστα τὰ κλοπιμαῖα πιπράσκονται καὶ ὠνοῦνται. τοιούτους γὰρ καὶ τοὺς Κέρκωπας παρειλήφαμεν, κλέπτας καὶ κακούργους.

⟨Ἀ⟩γορὰ ἐφορεία· οὕτως ἐλέγετο ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις τῶν ἀστυγειτόνων γινομένη· ἐνταῦθα γὰρ συνιόντες οἱ ὅμοροι περὶ τῶν κοινῶν ὁμοῦ ἐβουλεύοντο.

Ἀγορᾶς ὥραν· οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγοράν. ἕωθεν, ἢ καὶ πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι· Φερεκράτης καὶ ἐν Αὐτομόλοις (fr. 29)· 'πίνειν ἀεὶ καὶ μεθύειν πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι'.

Ἀγοραστήν· τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, ὃν Ῥωμαῖοι ὀψωνιάτορα καλοῦσιν.

Ἀγοράσματα τὰ ὤνια λέγουσι, καὶ Ἀγορασμάτων, καὶ Ἀγοράσεως· τῆς ὠνήσεως.

Ἀγορήν· ἐκκλησίαν.

Ἀγορηταί· σύμβουλοι, φρόνιμοι.

Ἄγος· κατ' ἀντίφρασιν τὸ μύσος. καὶ ἐναγής, ὁ ἐνεχόμενος τῷ μύσει καὶ ⟨ἀ⟩γηλατεῖν τὸ τοὺς ἐναγεῖς ἐλαύνειν. ὁ δὲ παναγὴς τὸν ἁγνὸν καὶ καθαρὸν σημαίνει. καὶ παρωνόμασται ὁ μὲν ἐναγὴς ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὁ δὲ παναγὴς ἀπὸ τοῦ ἁγνοῦ καὶ καθαροῦ. σημαίνει δὲ καὶ ἅγνισμα καὶ θυσίαν.

Ἄγος· μίασμα. ἢ ἀγκών. ⟨λέγεται δὲ ἄγος⟩ καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ ἱέρειαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά.

Ἀγός· ἡγεμών.

Ἄγος· ὁ Ζεὺς παρὰ Τροιζηνίοις.

Ἀγόμφιος αἰών· οὕτως ἔλεγον τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τις ἑωρᾶτο γεγηρακώς· παρὰ τὸ μὴ ἐνεῖναι τοῖς γηρῶσι τοὺς γομφίους.

---

1 B 339, 1 **2—4** Eustath. 1430, 36 (1669, 59) Hes. **5—7** Vgl. Bek. 204, 6 Et. gen. läßt οὕτως ἐλέγετο aus (= Et. magn. 13, 10) **8—11** B 330, 19 Sui. **12. 13** B 339, 13 **14. 15** B 339, 3 Hes. **16** B 330, 16 A Sui., vgl. Hes. **17** B 330, 24 A Sui. **18—22** B 330, 26; mit dem Schluß vgl. Hes. **23. 24** B 330, 31 Sui.; zwei Teile 1) bis ἀγκών aus A **25** B 330, 25 A Sui. **26** B 338, 26 **27**—p. 23 **3** B 339, 15

---

4 κακοῦργοι *a* 7 περὶ] παρὰ *a* 12 ὀψωνιάτορ *a* 17 ἀγορηταίοι *a* 20 παρώνομάσθαι *a* 23 λέγεται δὲ ἄγος fehlen *b* 26 τροιζηνοῖς *b* κυζηνοῖς B 26 Wohl Ἀγός, vgl. Z. Ἀγήτωρ 28 ἐμμεῖναι E. Schwartz γέρουσι B

Διοκλῆς (fr. 14)· ‘μηδείς ποθ’ ὑμῶν, ἄνδρες, ἐπιθυμησάτω γέρων γενέσθαι, προνοησάτω δὲ ὅπως νέος ὢν ἀγαθόν τι τῇ ψυχῇ παθὼν εἰς ὥραν καταλύσῃ μηδ’ ἀγόμφιόν ποτε αἰῶνα τρίψῃ’.

Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται· χαριεστάτη ἡ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμῳδικὴν χάριν. σημαίνει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας. οὕτως Κρατῖνος.

Ἄγρα· Δήμητρος ἱερὸν ἔξω τῆς πόλεως πρὸς τῷ Εἰλισσῷ.

Ἄγραυλοι· οἱ ἐν ἀγρῷ διανυκτερεύοντες ἢ αὐλιζόμενοι.

Ἀγραπτότατος αὖος βάτος· ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

Ἄγραφα ἀδικήματα· οἷον ὑπὲρ ὧν νόμος οὐ κεῖται.

Ἀγραφίου· εἶδος δίκης ἐστὶ κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ ἐγγεγραμμένων, ὥστε ὀφείλειν, ἀπαλειφθέντων δὲ πρὶν ἀποδοῦναι. ἐνίοτε δὲ τάττεται καὶ κατὰ τῶν ἐγγραφόντων τοὺς μὴ ὀφείλοντας. ὁ δὲ τοῦτο πράξας καὶ ἀλοὺς αὐτὸς μὲν ἐνεγράφετο ὀφείλειν, ὁ δὲ μὴ δεόντως ἐγγραφεὶς ἠφίετο τῆς ἀδίκου ἐγγραφῆς.

Ἀγραφίου δίκη· τῶν ἐκ καταδίκης ὠφληκότων τῷ δημοσίῳ γράφουσι | τὰ ὀνόματα ἐν σανίσιν οἱ κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοι- **75r** κοῦντες, προστιθέντες ἀνὰ πόσον ἐστὶ τὸ ὄφλημα. ὅταν δὲ ἀποδιδῷ ἕκαστος, ἐξαλείφεται τῆς σανίδος τὸ ἐπίγραμμα. ἐὰν οὖν τις ἀναγραφῇ μὲν ὠφληκέναι, δόξῃ δὲ μὴ ἀποδεδωκέναι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλειμμένον ᾖ ἐκ τῆς σανίδος, συγκεχώρηται τῷ βουλομένῳ τῶν ἀστῶν εἰσάγειν κατ’ αὐτοῦ δίκην ἀγραφίου.

⟨Ἀ⟩γράφου μετάλλου δίκη· οἱ τὰ ἀργύρεια μέταλλα ἐργαζόμενοι ὅπου βούλοιντο καινοῦ ἔργου ἄρξασθαι, φανερὸν ἐποιοῦν⟨το⟩ τοῖς ἐπ’ ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ ἀπεγράφοντο τοῦ τελεῖν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. εἴ τις

4—6 B 331, 11 Sui. aus Phrynichos **7** Sui., vgl. Eust. 361, 37 aus Pausanias (Schwabe p. 91 vgl. Et. magn. 13, 13) **8** B 331, 3 A Sui. **9. 10** aus Phrynichos oder Pausanias **11** Vgl. B 331, 5 A Sui. **12—16** Vgl. Bek. 199, 28; z. T. gleich B 331, 21 Sui. aus Harp. Et. gen. (cod. D = Et. magn. 13, 15) bis ὀφείλοντας **17—23** Sui. **24**—p. 24 **2** Sui.

---

1 ὁ (vor Διοκλ.) rot *b* πῶθ’ *a* 2 Ἀπρονοησάτω *b* (A rot) 3 Ἀχαριεστάτη *b* (A rot) 9 Lies Ἀγναπτότατος 11 ἀδικήματα] ἀδοκίμαστα A 12 ἐστι] καὶ *a* 14 ἐγγραφέντων *b* 18 περὶ τοῦτο *a* περὶ fehlt *b* 20 ἐξηλειμμένον aus ἐξαλ. *b* 24 ἀργύρια *a* 25 ὅπου aus ὅπως *b* 26 τοὺς — τεταγμένους *b*

οὖν ἐδόκει λάθρᾳ ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸν ⟨μὴ⟩ ἀπογραψάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

Ἀγρευτικὴ στολή· ἡδεῖα ἡ λέξις καὶ ἀστεία.

Ἀγρεύματα· τὰ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας κτήματα Σόλων εἶπε. σημαίνει δὲ καὶ σκῦλα.

Ἀγριόθυμος· ἄγριος τῇ ψυχῇ.

Ἄγριοι· τοὺς παιδεραστὰς οὕτως ἐκάλουν, ἤτοι ὅτι ἄγριον τὸ πάθος, ἢ ὅτι ὁ Πὰν ἔνοχός ἐστι τοῖς τοιούτοις. καλοῦσι δὲ αὐτοὺς καὶ Κενταύρους. δῆλον ὅτι καὶ τὰ ἀνήμερα τῶν ζῴων ἄγρια καλεῖται. καὶ ἄγριος ὁ τὸ ἦθος δύσκολος καὶ ὀργίλος.

Ἀγρίους· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (52) τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ οὕτως ὠνόμασε. καὶ Μένανδρος (fr. 965) δὲ ἄγριον εἶπε κυβευτὴν τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότα.

Ἄγριος ἔλαιος· ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν. ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν ὕμνοις (fr. 46 Schr.).

Ἀγροικεῖν. καὶ Ἀγροίκων· τῶν σωφρόνων. παρὰ δὲ τὸ ἀγροῖκος γέγονε τὸ ῥῆμα ἀγροικεῖν.

Ἄγροικοι· γένος Ἀθήνησιν, ὃ ἀντιδιέστελλον πρὸς τοὺς Εὐπατρίδας. ἦν δὲ τὸ τῶν γεωργῶν, καὶ τρίτον τὸ τῶν Δημιουργῶν.

Ἄγροικος· σκληρός. '⟨ἄγροικος⟩, ἀσκιατρόφητος, ⟦οἷον⟧ ἐργάτης'. ἄφρων, δύσκολος. ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν.

Ἄγροικος ὀπώρα· ἀπεναντίως τῇ γενναίᾳ. ἐγένετο δὲ ὡς ἐν διαφορᾷ, τῆς μὲν πρὸς τὸ ὀπωρίσαι, τῆς δὲ πρὸς ἀπόθεσιν καὶ οἰνοποιΐαν καὶ τὰ τοιαῦτα. λέγει δὲ ὁ Πλάτων σαφῶς ἐν Νόμοις (845 ab)· 'ὠνούμενος τὴν γενναίαν ὀπώραν ὀπωριζέτω, ἐὰν βούληται'.

---

3 B 339, 32 aus Phrynichos (?) 4. 5 B 340, 16 zwei Teile: 1) bis εἶπε; 2) aus Diogenian, vgl. Hes. 6 B 331, 9 C Sui., vgl. Hes. 7—10 B 339, 23 (vgl. 200, 21; Et. magn. 13, 47) 11—14 B 332, 26 Sui. aus Harp. 15. 16 B 339, 28 17. 18 B 340, 18 19. 20 Hes. Ἀγροιῶται 21. 22 Zwei Glossen (in *a* noch getrennt) 1) bis ἐργάτης wohl aus Phrynichos (daher Komikerzitat herzustellen); 2) B 331, 6 C aus Timaios 23—p. 25 2 B 340, 8

---

1 ἀπεγραψάμενον *a* 4. 5 σημαίνει δὲ fehlt *b* 12 παρὰ τὰ *a* 13 περὶ τοῦ Harp. E παρὰ τὸ *a* 15 ἔστι δὲ *a* 16 πίνδαρον *a* 17. 18 τὸ ἀγροίκως *ab* B 19 ἀντιδιέστελον *a* 21 ἀσκιοτρόφητος *ab* verb. v. Wilamowitz 22 ἄφρων — κατοικῶν fehlt hier *a* 23 γεναία *b* 24 ὀπωρῆσαι zu ὀπωρίσαι *a* und B 25 nach τοιαῦτα fehlt ein Partizip.

καὶ πάλιν· 'τῆς μὲν γενναίας ἀπτέσθω, ἐὰν βούληται, τῆς δὲ ἀγροίκου λεγομένης καὶ τὸν τοιοῦτον ὁ νόμος εἰργέτω'.

⟨'Α⟩γροβόας ἀνήρ· ὁ ἀγροίκως φθεγγόμενος καὶ οὐκ ἀστείως οὐδὲ ἐμμελῶς. οὕτως Κρατῖνος (fr. 374).

⟨'Αγρόμενοι· συναθροιζόμενοι.⟩

'Αγροιλῆθεν· δῆμός ἐστι τῆς 'Ερεχθηΐδος φυλῆς 'Αγροίλη, ὁ δὲ δημότης πάλαι ἐλέγετο 'Αγροιλεύς.

'Αγρόμενοι· συναθροίζοντες. |

'Αγρονόμοι· οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες. *75v*

'Αγρότας· ἀγροίκους.

'Αγροῦ πυγή· τὸ πιότατον· οἳ δέ ἐπὶ τῶν προσκαθημένων τινὶ λιπαρῶς. οἳ δὲ ὑπερβολικῶς λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐν ἀγρῷ καθημένων. ἢ ἐπὶ τοῦ σφόδρα ἀγροίκου.

Ἄγρυκτα καὶ ἄλεκτα πέπονθα· τὸ μὲν ἄγρυκτα ἐστὶν ὥστε μηδὲ γρύξαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν κακῶν. γρύξαι δέ ἐστι τὸ βραχύτατον φθέγξασθαι, ὃ καὶ ἄναρθρόν ἐστι, μυγμῷ ἢ στεναγμῷ παραπλήσιον. κέχρηται δὲ αὐτῷ καινότατα Φερεκράτης (fr. 157)· 'τί δ' ἔπαθες; ἄγρυκτα καὶ ἄλεκτα ἀλλὰ βούλομαι μόνῃ αὐτῇ φράσαι σοι'.

'Αγρῶσται· οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος. Ὅμηρος (ε 53)· 'ἰχθῦς ἀγρώσσων'.

'Αγυιαί· ἄμφοδα, ῥῦμαι. ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί· παρὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα καὶ μέλη ⟨καὶ⟩ κάμψεις. τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους καὶ ταύτῃ διαφέρουσιν.

'Αγυιάν· τὸν στενωπόν Ξενοφῶν (Cyrop. II 4, 3). καὶ ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ' αὐτῷ.

'Αγυιεύς· ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς

---

3. 4 B 339, 30 aus Phrynichos **5** Sui., vgl. Hes. 'Αγρομένων **6. 7** B 332, 30 aus Harp. **8** B 331, 8 **9** B 331, 19 Sui., vgl. Hes. 'Αγρονόμων **10** B 331, 20 Sui. **11—13** Eustath. 310, 2 aus Pausanias (?) **14—18** B 339, 33 aus Phrynichos (vgl. καινότατα) **19. 20** B 332, 8 C Sui. **21—23** B 332, 13 (wo Schluß aus Orion) C Sui. **24. 25** Sui. aus Phrynichos (?) **26**—p. 26 **4** Sui., vgl. Hes.

---

2 Lies τῶν τοιούτων 3 Nach εἰργέτω neue Glosse Ἄγροικος· ἄφρων δύσκολος. ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν *a* 5 fehlt *b* συναθροίζοντες fügt *a* aus Z. 8 zu 6 ἀγροίλη (lies 'Αγρύλη) vor δῆμος *a* Harp. E B richtig 8 fehlt hier *a* 9. 10 fehlen *a* 11 πηγή τὸ πιότητον *a* 12 λιπαρῶ *b* 13 ἀδίκου *a* 14 ἐστὶν] καὶ *a* 18 αὐτῇ *a* 19 ἀγρώσω *a* 23 ταῦτα C *a* (Wentzel) 23 διαφ *b* 24 τὸ στενωπόν *a* 26 αὐλίων zu αὐλείων *b* αὐλίων *a*

Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς ⟨ὁ⟩ θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις (fr. 87)· 'ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ, ταῦτα συμμέμνησό μοι'. καὶ τὸ κνισᾶν ἀγυιᾶς (Demosth. 21, 51) τοὺς ἀγυιέας δηλοῖ συνῃρημένως, οὐ τὰς ἀγυιὰς καὶ τὰς ὁδούς.

Ἀγυιάτιδες· παρ' Εὐριπίδῃ (Ion. 186) οἱ πρὸ τῶν θυρῶν βωμοί.

Ἀγυιᾶς· ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς. βέλτιον δὲ περισπᾶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας. ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ αὐτούς φασιν εἶναι Ἀπόλλωνος, οἳ δὲ Διονύσου, οἳ δὲ ἀμφοῖν. ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεύς, καὶ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν ἀγυιέας, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγυιᾶς. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὡς Σοφοκλῆς (fr. 341) μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν φησί· 'λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμούς, βαρβάρους εὐοσμίας'.

Ἀγύρτης· ἐπαίτης, φιλοκερδής. καὶ εἶδος βόλου. καὶ ὁ ἀλαζὼν καὶ ἀπατεών. τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν τὸ περιιέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἤ τινι ἑτέρῳ τοιούῳ σεμνύνειν. καὶ κυβευτικοῦ βόλου ἐστὶν ὄνομα.

Ἀγυρτικά· χυδαῖα ψεύσματα.

Ἀγυρμός· ἐκκλησία, συναγωγή.

Ἀγυρτώδη· συρφετώδη.

Ἀγύρριος· δημαγωγὸς Ἀθηναίων οὐκ ἀφανής.

Ἄγχαζε· ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 886).

Ἄγχασκε· ἀνάχασκε. οὕτως Φερεκράτης (fr. 196).

Ἀγχέμαχος· ἐγγύθεν μαχόμενος.

Ἄγχι· ἐγγύς.

Ἀγχίθυρος· γείτων.

---

5 B 340, 20, vgl. Eustath. 166, 24 **6—14** B 331, 30 Sui. aus Harp. (vgl. Eustath. 166, 22) **15—18** B 331, 14 zwei Teile (in *a* getrennt) 1) bis βόλου: erweitert aus A Sui. I; 2) aus Aelius Dion. Eust. 1430, 34 (Schwabe p. 88), vgl. Hes. Teil II, Sui. II, Et. magn. 14, 31 **19** B 332, 11 Sui. Et. magn. 14, 35 **20** B 331, 10 Sui., vgl. Hes. **21** B 332, 12 Sui. **22** B 331, 29 Sui. aus Harp. **23** B 340, 22, vgl. Hes. **24** B 340, 21 **25** B 332, 22 Sui. (wo ἀγχίμαχος), vgl. Hes. **26** B 332, 23 C Sui. Hes. **27** B 332, 24, vgl. Sui.

---

2 ταῦτά σοι μέμνησό μοι *ab* verb. v. Wilamowitz κνισοῦν *ab* 3 συνῃρημένας *a* 10 συναλιφῇ *b* 12 ὡς] καὶ *a* 15 βώλου *ab* καὶ ἀγύρτης εἶδος *a* Ἀγύρτης ὁ ἀλ. *a* 16 ἀπαιτέων *a* 17 ὁ δὲ ἀγύρτης καὶ κυβ. *a* βώλου *ab* 24 ἀνεχώρει *b* 25 fehlt *a*

Ἀγχίμολον· ἐγγὺς ἐλθών.

Ἄγχιμος· ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης (fr. 867)· ‘ἀλλ’ ἄγχιμος γὰρ ἥδε Φοιβεία γυνή’. |

Ἀγχίνοια· σύνεσις. 76r

⟨Ἀ⟩γχίνους· συνετός, ὀξὺς τὸν νοῦν.

⟨Ἄ⟩γχιστα· ἔγγιστα.

Ἀγχιστεία· συγγένεια. καὶ Ἀγχιστεῖς· οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος. οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνον. οἱ δὲ κατ’ ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις οἰκεῖοι λέγονται.

Ἀγχίσποροι· ἐγγὺς γένους.

Ἀγχιστίνδην· ⟦οἱ⟧ κατὰ ἀγχιστείαν, ὥσπερ ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην, ἐπιρρηματικῶς.

Ἀγχίστροφοι· συστραφέντες, ἢ ταχὺ ἐπιστρεφόμενοι.

⟨Ἀ⟩γχιτέρμων· ὁ γείτων, ὁ ὅμορος.

Ἀγχοῦ· ἐγγύς.

Ἀγχωμάλου· τῆς ἴσης, τῆς ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ.

Ἀγωγή· ἀναστροφή, τρόπος. ἢ ἡ κομιδή, καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος.

Ἀγωγεῖ· τῷ ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος. ὃ καὶ ῥυτὴρ καλεῖται.

Ἀγωγεύς· ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 887).

Ἀγώγιον· τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης. οὕτως Ξενοφῶν (Cyr. VI 1, 54).

Ἀγώγιμος· ἄγων. ἀγόμενος.

Ἀγωγίμων· φορτίων ἐμπορικῶν.

Ἀγωγόν· ἐπακτικόν.

---

1 B 332, 32 Sui., vgl. Hes. **2. 3** B 340, 24 **4** 332, 34 Sui., vgl. Hes. **5** B 333, 1 C Sui., vgl. Hes. **6** B 333, 2 C Sui. **7—10** B 333, 3 C Sui., vgl. Hes. **11** B 332, 25, vgl. Sui., Schol. Plat. Pol. 391 a **12. 13** B 333, 8 C Sui. **14** B 333, 10 Sui. **15** B 333, 15 Sui. ἀγχιτέρμονες οἱ γίτωνες und ἀγχιτέρμων ὁ ἐγγὺς τῶν ὅρων C **16** B 333, 11 C Sui. **17** B 333, 12 Sui. **18** B 333, 20 C Sui. **19** B 333, 17 C Sui. (Xenoph. de re. equ. 8, 3; 6, 5) **20. 21** B 340, 26 vgl. Hes. aus Phrynichos (Bek. 22, 20) **22. 23** B 333, 13 C Sui. **24** B 333, 16 C Sui. **25** B 333, 22 C Sui., vgl. Hes. Moeris 190, 9 **26** B 333, 23 C

---

1 Ἀγχιμολῶν *ab* ἐλθόν *a* 3 φοιβία *b* B 4 Wiederbeginn von *g* 12 οἱ] τὸ B Sui. 12. 13 fehlt *a* 14 ἐγγὺς στραφέντες C 26 ἀπακτικόν *b*

Ἀγωγούς· προπομπούς.

Ἀγωνία· ὁ ἀγωνισμός, καὶ ἀγών. λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἀγωνιστική.

Ἀγωνίᾳ· Ξενοφῶν (Cyr. II 3, 15) ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι.

Ἀγῶνα· καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν.

Ἀγωνιῶ· κινδυνεύω.

Ἀγών· ὄνομα κύριον δηλοῖ, ὡς Δοῦρις (fr. 75 M.) ἱστορεῖ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ⟨ἀ⟩γωνίαν καὶ τὸ ἄθροισμα καὶ τὸν ναόν, ἔνθα ἀθροίζονται ⟨οἱ θεοί⟩, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα ἀθροίζεται τὸ πλῆθος.

Ἀγῶνα· καὶ Ὅμηρος (Ψ 273) τὸν τόπον αὐτόν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Θουκυδίδης ε′ (50)· 'προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον'.

Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις· τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνησαμένων εἰς σκῆψιν.

Ἀγωνιᾶν· Ἰσοκράτης (15, 183. 302) ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι. καὶ Ἀγωνιῶντες ⟨ἀντὶ τοῦ⟩ ἀγωνιζόμενοι ὁ αὐτός (4, 91).

Ἄγωνος· κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ὁ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη. οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς (fr. 121 *B*⁴) πολλάκις ἐχρήσατο.

Ἀγωνοθέτης· ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς, ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς.

Ἀγῶνα· τὴν συναγωγήν. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 927).

Ἀδαγμός· ὀδαξησμός, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως Σοφοκλῆς (Trach. 770).

Ἀδαήμονες· ἄπειροι.

Ἀδαμάντινα· στερρά.

Ἀδαξῆσαι· τὸ κνῆσαι, οὐκ ἐν τῷ ⟨ō⟩ ὀδαξῆσαι. καὶ Ἀδαχεῖν· τὸ κνήθειν· 'ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεί'. Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν (fr. 410).

---

1 B 333, 24 C Sui. **4** B 333, 19 Sui. **5** Sui. **6** B 333, 25 A Sui. **10. 11** Sui. **12. 13** Sui. **14. 15** B 333, 26. 27 Sui. aus Harp. (zwei Glossen) **16. 17** Vgl. Hes. **18. 19** B 333, 28 C Sui. **21. 22** B 342, 22, vgl. Hes. **23** B 340, 32 C Sui., vgl. Hes. **24** B 340, 33 C Sui., Hes. **25—27** B 340, 28 Sui. Et. gen. Ἀ. σημαίνει τὸ κνῆσαι (ohne Quellangabe)

---

1 προμποὺς *a* 4 Ἀγωνιᾷ *abg* ἀγών dann Lücke *b* ἀγωνι dann Lücke *g* 9 Erg. E. Schwartz 10 τὸν τρόπον *a* ἀγωνίζεται *a* 12 καὶ ἐπὶ *ag* (aber καὶ in *g* vielleicht getilgt) 13 ὠνησαμένων *a* 15 ἀγωνιῶν *a* 16 Ἀγῶνος *ab* 23. 24 fehlt *a* 25 ō fehlt *abg* B Sui. 26 αϑχῶρα *bg* ἀθαχῶρα *a* ἀχῶρα B

Ἄδασμος· οὐδένα δασμὸν ἐκτίνουσα, οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκήσεως. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 63).

Ἄδδιξ· μέτρον τετραχοίνικον. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 709).

Ἀδεὲς δέος (Plato Symp. 198a)· τάσσεται ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων. ἢ ἀσφαλές, οὐ φοβερόν.

Ἀδέητος· Ἀντιφῶν (fr. 80 Bl.) ἀντὶ τοῦ ἀνενδεής.

Ἀδείμαντα· ἄφοβα. |

Ἀδεκάστως· ἀμερίστως, δικαίως, ἀδωροδοκήτως, ὀρθῶς. 76v

Ἀδεκατεύτους· ὧν οὐκ ἀνατέθειται ἡ δεκάτη τοῖς θεοῖς.

Ἀδελφίζειν· τὸ ἀδελφόν τινα πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς καλεῖν. οὐ μόνη ἡ κωμῳδία, ἀλλὰ καὶ οἱ ῥήτορες τῇ λέξει ταύτῃ χρῶνται. οὕτως Ἰσοκράτης (19, 30).

Ἀδημονεῖν· κυρίως μέν ἐστι τὸ ἀπορεῖν καὶ ἀμηχανεῖν ἔν τινι δήμῳ ἢ χώρᾳ. Ὅμηρος....

Ἀδήν· τῶν ἐν τῷ σώματι γεγενημένων ἐστὶ τοῦτο. γίνεται δὲ περὶ βουβῶνας καὶ μασχάλας, καὶ ἔτι ὑπὸ τὰς σιαγόνας. ὀξύνεται δὲ ἡ λέξις καὶ δασύνεται παραλόγως, ὥς φησιν Ἡρῳδιανός.

Ἄδην· τὸ ἅλις. Πλάτων πολλαχοῦ κέχρηται. ἢ εἰς κόρον, ἱκανῶς, ἀρκούντως. ἐν Χαρμίδῃ (153 d)· 'ἐπεὶ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἴχομεν'.

Ἀδημονῶν· ἀγωνιῶν.

Ἀδήριτος· ἄμαχος.

Ἀδηφάγος· ἀθρόως ἐσθίων, πολυφάγος, γαστρίμαργος.

---

1. 2 B 342, 24, vgl. Hes. **3** B 342, 26 Hes. Et. gen. Ἀ. μέτρον τι, οἶμαι, τετραχοίνικον (ohne Quellangabe) vgl. Eust. 1854, 12 **4. 5** Sui. **6** B 341, 3 (Hes.) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 10); aus anderer Mittelquelle Sui. **7** B 341, 1 Sui. Ἀδείμαντον C **8** B 341, 4 C Sui. **9** B 342, 27, vgl. Hes. **10—12** anders B 341, 23 aus Harp., vgl. An. Ox. II 488, 11; wieder anders Hes. **13. 14** Vgl. B 341, 5 **15—17** Vgl. Lentz, Her. I 15, 1. 16, 4. 508, 13. 539, 20 **18—20** B 341, 15 Sui. (Πλάτων bis κέχρ. ausgelassen; dies aus anderer Quelle) Platoglosse vgl. Schol. Charm. 153 d Pseudo-Didymos Miller 400 **21** B 341, 5 C Sui. **22** B 341, 8 C, vgl. Sui. Hes. **23** B 341, 9 Sui.

---

1 ἐκτείνουσα *abg* ἐκτελοῦσα Hes. 4 μὴ fehlt *a* 6 ἀντιφῶν fehlt *b* 7 Ἀδείματα *bg* 14 Lücke wohl mit einer Ableitung von ἀδέω (vgl. μ 281 und Eustath. 1721, 60) auszufüllen, vgl. Hes. 16 παρὰ βουβ. *a* nach βουβῶνας: ἧε ἰσχία δὲ *a* 19 χαρμ δ ἐπεὶ *bg* (die Lücke vor und nach δ etwa für 3 Buchstaben *b*) χαρμ ἐπεὶ *a* ἄδειν *b*

'Αδηνέως· ἁπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως, κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν.

'Αδηφάγον ἅρμα· τὸ τέλειον καὶ μέγα.

'Αδηφάγοι τριήρεις· αἱ μεγάλαι οὕτως ἐλέγοντο· ἢ ἔχουσαι τὰ πληρώματα ἐντελῆ. ⟨καὶ ἀδηφάγα ἅρματα τὰ μεγάλα καὶ τέλεια.⟩ καὶ ἔστι πεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἄδην ἐσθίειν ἤτοι δαψιλῶς. λέγοιντ' ἂν αἱ ἐντελόμισθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν ἵππων. 'Αλκαῖος δὲ ἐν τῇ Κωμῳδοτραγῳδίᾳ (fr. 21) τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.

'Αδήωτον· ἀπόρθητον, ἀπραίδευτον.

'Αδηφάγοι· ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς 'Αριστοφάνης (fr. 736) καὶ Φερεκράτης (fr. 197). ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς (fr. 889) καὶ ἀδηφαγεῖν Ἕρμιππος (fr. 84). ἀλλὰ καὶ ἀδηφάγον εἶπε Λυσίας (fr. 103 S.) τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσαν τριήρη. 'Αλκαῖος δὲ ὁ κωμικὸς (fr. 21 K.) ⟨καὶ τοὺς πότας λεγομένους λύχνους⟩ ἀδηφάγους ἔφη χαριεντισάμενος. καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδηφάγοι ἐλέγοντο· καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρὰ 'Αργείοις οὕτως. λέγουσι δέ τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον.

'Αδίαντον· ξηρόν, ἄβροχον. ἢ φυτὸν παρ' ὕδασι φυόμενον, τὸ καλούμενον πολύτριχον.

'Αδιάφθορον· ἄμωμον. λέγεται δὲ καὶ τὸ μήπω μετ' ἀνδρὸς παιδισκάριον γεγονός, ὡς Μένανδρος (fr. 984). καὶ μὴν ἀδιάφθορον τὸ μηδεμιᾷ ὑποκείμενον φθορᾷ, ὡς Πλάτων ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς (106 e)· 'ὁπότε δὴ τὸ ἀδιάφθορον καὶ ἀθάνατον οἴχεται'. λέγεται δὲ καὶ τὸ μὴ παρακεκινημένον τῆς ὀρθῆς γνώμης, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Νόμων ς' (768 b)· 'ἀδιαφθόρους ταῖς δεήσεσι δικάζειν'. προάγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπιρρηματικῶς, ὡς Αἰσχίνης (I 137) φησίν, ἀδιαφθόρως.

'Αδιαίτητος· ἀλλότριος, ἀήθης.

---

1. 2 B 341, 21 Sui. (Miller, Mélanges p. 382) **3** B 343, 26 **4—9** Zwei Glossen, in *a* getrennt: 1) bis δαψιλῶς B 343, 27 (vgl. Bek. 203, 19); 2) von λέγοιντ' ἂν Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 12) **10** B 341, 7 C Sui. **11—18** Vgl. Hes. **19. 20** B 343, 1 Hes. **21—27** B 343, 3 **28** B 341, 13 C Sui.

---

3 'Αδηφάγων *a* καὶ μέγα in *b* am Rand, fehlt *ag* B (vgl. die folgende Glosse) 5 καὶ ἀδηφάγα . . τέλεια fehlt *b* 6 nach δαψιλῶς: 'Αδηφάγοι τριήρεις *ag* richtig 7 τῶν fehlt *a* 15 καὶ τοὺς . . λύχνους fehlt *b* πόδας *a* 21 δὲ ἀδιάφθορον καὶ *ag* 24 δὴ fehlt *a* ἀδιάφθορον καὶ *ag* 25 περὶ κεκινημένον *a* 25. 26 νόμῳ *ab* 27 ἀδιαφόρως *b* 28 'Αδίαιτος C

'Αδιάκριτος· ἀδιαχώριστος. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων | τὰ δέοντα, ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων. *77r*

'Αδιαλώβητον· ἀβλαβές.

'Αδιάρθρωτον· ἄσημον, ἀτράνωτον.

'Αδίαυλος τόπος· ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 868).

'Αδιαφορία· ἀμέλεια χωρὶς παρατηρήσεως.

'Αδιάστατον· τὸ μήπω διεστηκὸς μηδὲ διακεκριμένον. 'Αντιφῶν (fr. 144 Bl.) εἶπεν.

'Αδιάβατος· ὁ μὴ ῥᾳστως, ἢ ὁ μηδ' ὅλως διαβῆναι δυνάμενος.

'Αδιάγλυπτον· ἣν οὐκ ἔστι διαγλύψαι καὶ διελθεῖν. 'λαβὴν γάρ, φησίν, ἄφυκτον ἀδιάγλυπτον.'

'Αδιάλλακτον ἐχθρόν· Δημοσθένης (10, 15) ἔφη, καὶ ἀδιάπαυστον Ξενοφῶν (Ag. 1, 4).

'Αδιάλυτον· τὸ μὴ διαφθειρόμενον, ὡς Πλάτων ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς (80 b).

'Αδιάστατον· ὡς Ξενοφῶν· 'καὶ τὸ οἰκοδόμημα ἀδιάστατον'. ἔφη δὲ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ (25 d) τὸ ἀδιερεύνητον.

<'Α>δίδακτος· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (21, 17)· 'ἀδίδακτος ἂν εἰσῆλθεν ὁ χορός'.

'Αδιεξίτητον· ἀδιεξέλευστον.

'Αδικίου· οἷον ἀδικήματος. ἔστι δὲ εἶδος καὶ ὄνομα δίκης 'Αθήνησιν. ἀποτίννυται δὲ τοῦτο ἁπλοῦν, ἐὰν πρὸ τῆς ἐνάτης πρυτανείας ἀποδοθῇ. εἰ δὲ μή, διπλοῦν καταβάλλεται. ἀδίκιον δέ τινές φασι τὴν ἐπὶ τῷ ἀδικήματι τιθεμένην ζημίαν. καὶ γὰρ Κλείδημος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν 'Ατθίδων οὕτω γράφει· 'νόσου γὰρ τοῖς Αἰγινήταις

---

1. 2 B 341, 11 C Sui. **3** B 341, 14 C Sui., Hes. **4** B 341, 17 C Sui. Hes. **5. 6** B 343, 31 (mehr) **7** B 341, 18 C Sui. **8. 9** B 341, 27 Sui. aus Harp. **10** B 343, 24 **11. 12** B 344, 17 **13. 14** B 344, 4 **15. 16** B 344, 19 **19. 20** B 344, 21 **21** B 341, 20 C Sui. **22**—p. 32 **3** Drei Glossen, in *a* noch getrennt: 1) bis καταβάλλεται B 341, 29 Sui. aus Harp.; 2) von ἀδίκιον bis ἀδίκιον vgl. Hes.; 3) von λέγεται καὶ vgl. Bek. 199, 32. Dies wörtlich gleich Et. gen. (ohne Quellangabe)

---

2 nach φλυαρούντων endet *g* 3 εὐλαβές a 10 ῥᾶστος *ab* περατός E. Schwartz 11 διελεῖν E. Schwartz 17 'Αντιφῶν E. Schwartz 21 'Αδιεξήτιτον C 'Αδιεξήτητον *b* verb. *b*[1] 22 εἶδος καὶ und 'Αθήνησιν fehlt *a* B Harp. interpoliert aus Glosse 2 23 ἐννάτης *ab* 24 nach καταβάλλεται: 'Αδικίου εἶδος δίκης 'Αθήνησιν οὕτω καλουμένης *a* als Anfang einer neuen Glosse nach Gl. 'Αδικος δίκη 26 'αἰγινίταις *a*

γινομένης καὶ μαντευομένοις προηνέχθη τὸ ἀδίκημα καὶ κατεγνώσθη ἐπὶ τούτῳ τὸ ἀδίκιον'. λέγεται καὶ ἡ δίκη κατὰ τῶν τὴν πόλιν ἀδικούντων. τὸ δὲ τίμημα αὐτῆς ἀργύριόν ἐστιν ἀποτιννύμενον ἁπλοῦν.

Ἄδικος δίκη· ἡ ἐκ συκοφαντίας γινομένη, ὡς Κρατῖνος· 'ὥστε δίκας τ' ἀδίκους νικᾶν ἐπὶ κέρδεσιν αἰσχροῖς'.

Ἀδικομάχους ἵππους· Ξενοφῶν (Cyr. II 2, 26) τοὺς δυσπειθεῖς λέγει. καὶ δίκαιον ἅρμα τὸ εὐπειθές.

Ἀδιόρθωτον· Δημοσθένης (4, 36)· 'ἀόριστα ἀδιόρθωτα πάντα.'

Ἀδίοπον· ἄναρχον καὶ ἀφύλακτον.

Ἀδιούνιος ταῦρος· ὁ Ἀπόλλων ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτως λέγεται. φασὶ γὰρ τὴν πόλιν μετοικίζοντα ταύρῳ πως εἰκασθέντα προηγεῖσθαι.

Ἀδμήτου λόγον· ἀρχὴ σκολίου (21 B[4]), ὃ οἱ μὲν Ἀλκαίου, οἱ δὲ Σαπφοῦς φασιν.

Ἀδολεσχία· ἀκαιρία, φλυαρία, συνέχεια.

Ἀδολεσχεῖν· σημαίνει μὲν τὸ φιλοσοφεῖν περί τε φύσεως καὶ τοῦ παντὸς διαλεσχαίνοντα. οἱ μέντοι ἀρχαῖοι κωμικοὶ λεσχαίνειν ἔλεγον τὸ διαλέγεσθαι. καὶ λέσχαι οἱ τόποι, εἰς οὓς συνιόντες λόγοις διημέρευον.

Ἀδόλως· τὸ ἁπλῶς καὶ ἀληθῶς. τὸ γὰρ ἀληθὲς ἁπλοῦν τι καὶ ἄνευ δόλου ἐστί, τὸ δὲ ψεῦδος περιπεπλεγμένον καὶ δόλου μεστόν.

Ἀδοκίμαστος· δοκιμασθῆναι λέγεται τὸ εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. ἀδοκίμαστος δὲ ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος. οὕτως Λυσίας (fr. 73 S.).

Ἄδουλος βίος ἐρεῖς, τουτέστιν ὁ μὴ δοῦλον ἔχων. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδιάλεκτος βίος καὶ ἀγέλαστος βίος καὶ ἄγαμος βίος. Φρύνιχος Μονοτρόπῳ (fr. 18)· 'ὄνομα δὲ μοὔστι Μονότροπος, ζῶ δὲ Τίμωνος βίον, ἄγαμον, ἀ⟨σύ⟩ζυγον, ὀξύθυμον, ἀπρόσοδον, ἀγέλαστον, ἀδι-
77v άλεκτον, ἰδιογνώ|μονα.'

6. 7 B 344, 6 **9** B 344, 8 Sui. Et. gen. (ohne Quellangabe), Hes. (mehr) **10. 11** B 344 10 **12. 13** Eust. 326, 38 vgl. Hes. aus Pausanias (Schwabe p. 91) **14** B 341, 19 C Sui. **15—18** B 344, 13 **19. 20** B 342, 1 Sui. (kürzer) **21. 22** B 341, 22 Sui. aus Harp. **23—27** B 344, 29 aus Phrynichos (Bek. 25, 14)

1 γινομένης oder γενομένης *b* γενομένοις *a* 2 Ἀδικίου λέγεται ἡ δίκη *a* als neue Glosse (nach Gl. 2) 3 διπλοῦν *a* 4 γενομένη *a* 5 ἀδίκας *a* νικᾷ *ab* verb. v. Wilamowitz 6 lies Ἀδίκους ἵππους, wozu Glosse μαχομένους 8 καὶ ἀδιόρθωτα *b* 10 ὁ ἥλιος B falsch verstandene Abkürzung 11 φησὶ *ab* Lies προηγῆσθαι 12 σκολιοῦ (so) *ab* ὃν *b* 19 Ἀ. τοῦτο σημαίνει τὸ *a* 20 παραπεπλεγμένον *a* 24 βίος (an dritter Stelle) fehlt *b* Ἀφρύνιχος *b* (A rot) 25 nach μονότροπος Lücke 26 ἀσύζυγον E. Schwartz (ἄδουλος stammt aus anderem Zitat, vgl. oben 21, 26)

Ἀδούλευτος οἰκέτης· ὁ ἑνὶ δεδουλευκὼς καὶ μὴ παλίμπρατος. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους· ʽἀδούλευτον ἢ βάρβαρον πριάσθω'. λέγει δὲ καὶ τὸν νυμφίον ὁ Μένανδρος.

Ἄδουλος· ἐρεῖς ὡς Εὐριπίδης (Andr. 593), ἀλλὰ καὶ ἀδούλευτος ὡς Ὑπερείδης.

Ἀδόνητον· ἀσάλευτον.

Ἄδοξα· τὰ παράδοξα, ἃ οὐκ ἄν τις δοξάσειεν.

Ἀδόξαστον· τὸ ἀνέλπιστον. Σοφοκλῆς (fr. 204).

Ἄδοξον· τὸ ἄτιμον, ὡς Ἰσοκράτης ἐν Εὐαγόρᾳ (66) καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς (8, 66).

Ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων· ἀντὶ τοῦ ἐν ἀδοξίᾳ εἰσὶν παρὰ ταῖς πόλεσιν. οὕτως Ξενοφῶν ἐσχημάτισεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ (4, 2). φησὶ γάρ· ʽκαὶ γὰρ οἵ γε βάναυσοι καλούμενοι ἐπίρρητοί τέ εἰσι καὶ εἰκότως ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων'.

Ἀδρανές· ἀσθενές.

Ἀδράστεια· ἡ Νέμεσις, ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν. οἱ δέ φασιν ἑτέραν εἶναι τῆς Νεμέσεως, καὶ οἱ μὲν ἀπὸ Ἀδράστου φασὶ ταύτην ὀνομασθῆναι, ὅτι μόνος σωθεὶς τῶν ἑπτὰ πάλιν μόνος τὸν υἱὸν ἀπέβαλεν ἐν τοῖς ἐπιγόνοις, οἱ δὲ ἀπό τινος Ἀδράστου Μυσοῦ ἱδρυσαμένου αὐτῆς ἱερόν. βέλτιον δὲ ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀποδιδράσκειν. καὶ οἱ μὲν ταὐτὸν τῇ Νεμέσει λέγουσι, λαβεῖν δὲ τοὔνομα παρὰ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως. ἢ ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ παλαιοῦ, νεμεσηθέντος ἐφ' οἷς τῶν Θηβαίων κατηλαζονεύσατο, ἱδρυσαμένου ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ μετὰ ταῦτα προσηγορεύθη Ἀδραστείας. Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἄρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν ὑπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην. ὁ δὲ Ἀντίμαχος (fr. 23) λέγει· ʽἔστι ⟨δέ⟩ τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα πρὸς μακάρων ἔλαχε⟨ν⟩, βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος Ἄδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόῳ'.

1—3 Hes. **4. 5** Wohl aus Phrynichos, vgl. oben zu 32,23—27 **6** B 341, 26 C Sui. Hes. **7** B 344, 27 Hes., vgl, Sui., Soph. fr. 68 **8** B 344, 28 Hes. **9. 10** B 344, 25 **11—14** B 345, 5 aus Phrynichos **15** B 342, 2 C Sui. Hes. **16**—p. 34 **2** Drei Teile: 1) bis ἀποδράσειεν (16): Sui. Hes. abgekürzt C; 2) bis ἀποδιδράσκειν (20/21): Eustath. 355, 38 aus Pausanias (Schwabe p. 92); 3) B 342, 6 Sui. aus Harp.

2 εὐριπίδης *ab* verb. v. Wilamowitz vgl. Z. 5 15 fehlt *a* 17 ἑταίραν *ab* 18 ὠνομασθῆναι (so) Ende von *a* 20 Lies μηδένα 21 ταὐτὸν *b* Harp. E ταύτῃ B lies τὴν αὐτὴν 23. 24 ἱδρυσάμενος *b* ἱδρυσαμένων Harp. E 26 ἀπὸ] *b* 28 ῥόον Harp. E

ἔνιοι μέντοι ὡς διαφέρουσαν συγκαταλέγουσιν αὐτῇ τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος (fr. 321) καὶ Νικόστρατος (fr. 37 K.).

Ἄδραστα· ἀποίητα. Ἕρμιππος.

Ἀδράφαξυς· τὸ λάχανον, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδράφαξυν καλοῦσι. Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fr. 75)· 'ἀδράφαξυν ἕψουσα εἶτα ὀκλὰξ καθημένη'.

Ἁδρόν· μέγα, δαψιλές, πλούσιον. καὶ Ἁδρότης· ἡ ὑψηλότης.

Ἁδρύνοιτο· αὐξάνοιτο.

Ἁδρῦναι· ἁδρὸν ποιῆσαι καὶ μέγα. Σοφοκλῆς (fr. 892).

Ἀδρύφακτον· ἄπονον καὶ ἀταλαίπωρον.

Ἀδύνατα εἶναι (Thuk. I 59)· ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον. πολλάκις γὰρ κέχρηται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως.

Ἀδύνατοι· οἱ μέρος τι βεβλαμ⟨μ⟩ένοι τοῦ σώματος ὡς μηδὲ ἐργάζεσθαι. οἳ καὶ ἐχορηγοῦντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν παρὰ τῆς πόλεως, μισθοφορούντων αὐτοῖς τῶν ἐντός τριῶν μνῶν περιουσίαν κεκτημένων. ἐδοκιμάζοντο δὲ οἱ ἀδύνατοι ὑπὸ τῆς τῶν φ' βουλῆς καὶ ἐλάμβανον τῆς ἡμέρας, ὡς μὲν Λυσίας (24, 26) λέγει, ὀβολὸν ἕνα, ὡς δὲ Φιλόχορος (fr. 68 M.) πέντε· Ἀριστοτέλης (Rep. Ath. 49, 4 Ken.) δὲ δύο ⟨φησίν⟩. |

78r Ἀδυναμία· ἐρεῖς, ὡς Δημοσθένης (19, 186), καὶ ἀδυνασία, ὡς Ἀντιφῶν (fr. 143 Bl.), καὶ ἀδυνατία ὡς Δεινόλοχος (fr. 9 Kaibel).

Ἀδυνάτων ἐρᾶν· Εὐριπίδης (Herc. 318).

Ἀδυσώπητον· ἀπροσωπόληπτον. ἢ τὸ πρὸς τὰς δεήσεις ἀμείλικτον καὶ ἀνεπίστροφον καὶ σκληρόν.

Ἄδυτον· σπήλαιον. ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ.

---

3 Wohl aus Phrynichos (vgl. Bek. 7, 6), vgl. Hes. **4—6** B 345, 10, vgl. Hes. Et. magn. 18, 35 aus Diog. **7** B 342, 4 C Sui., vgl. Hes. **8** B 342, 3 Sui. **9** B 345, 13, vgl. Hes. aus Phrynichos (Bek. 21, 2) **10** B 345, 14 **11—13** B 342, 19 C Sui. **14—20** B 345, 15 Hes. (vgl. Bek. 200, 3); z. T. anders Sui. aus Harp. **21—23** B 345, 26 **25. 26** B 345, 23 zwei Teile: 1) bis ἀπροσωπόληπτον C Sui. **27** B 345, 25 C Sui. Hes.

---

1 αὐτῇ *b* Harp. E lies αὐτὴν 4 οἱ παλαιοὶ ἀδράφαξυν *b*, verb. aus B 5 κοριάνει *b* ἀνδράφαξυν B ἕψουσα *b* ἑψοῦσα B ὁ βλὰξ B 11 Ἀδύνατα oder Ἀδύνατοι *b* 16 ἐν τοῖς τριῶν B (?) μηνῶν *b* 22 καὶ Θουκυδίδης fügt B nach Ἀντ. ein

'Αδώνιδος κῆποι· ἐν ὀστράκοις ταῦτα κατὰ τὰς οἰκίας ἐσπείρετο. χρῶνται δὲ αὐτῷ παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων. ἔσπειρον δὲ τῇ 'Αφροδίτῃ τῶν καρπῶν τὴν εὕρεσιν ἀνατιθέντες.

'Αδώνιος· Φερεκράτης (fr. 198) εἶπεν ἀντὶ τοῦ 'Αδώνιδος. λέγει δὲ καὶ τὴν αἰτιατικὴν τὸν 'Αδώνιον. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων (fr. 4 Meineke II 694, 59) καὶ Κρατῖνος (fr. 376), ἀλλὰ καὶ 'Αριστοφάνης (fr. 737) καὶ ἕτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἄδωνιν αὐτὸν πολλάκις.

'Αδώνια· συνεσταλμένως· ''Αδώνι' ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν'. Φερεκράτης (fr. 170). καλοῦσι δὲ καὶ τὸ εἴδωλον τὸ τοῦ 'Αδώνιδος οὕτως, 'Αδώνιον.

'Αδώνια· βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ὡς 'Αριστοφάνης (Pac. 420) καὶ Φερεκράτης (fr. 170) διὰ τῶν μέτρων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ τὰ 'Αδώνια ἑορτή, οἳ μέν φασιν εἰς τιμὴν 'Αδώνιδος ἀγομένη, οἳ δὲ τῇ 'Αφροδίτῃ. ἔστι δὲ Φοινίκων καὶ Κυπρίων.

⟨Α⟩δώρητος· ἐρεῖς, ὡς Εὐριπίδης (Hec. 42)· 'οὐδ' ἀδώρητος φίλων ἔσται πρὸς ἀνδρῶν'. καὶ Θουκυδίδης δευτέρᾳ (65)· 'χρημάτων τε ἀφανῶς ἀδώρητος γενόμενος'. Πλάτων μέντοι γε ἐν Συμποσίῳ (197 d) ἄδωρος εἶπεν· καὶ γάρ φησιν· 'ἄδωρος δυσμενείας', ἀντὶ τοῦ μὴ διδοὺς δυσμένειαν. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδωροδόκητος ὡς Δημοσθένης (z. B. 19, 27), ἀλλὰ καὶ ἀδωροδοκήτως ὡς ὁ αὐτός (z. B. 18, 250).

Ἄδωρος χάρις· ἡ μὴ ἐπὶ τέλος ἐλθοῦσα δωρεά. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 869) . . . . .

'Αεί· ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι. κοινότερον μὲν ἐπὶ τοῦ κατὰ πάντα χρόνον καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, ἔστι δὲ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ μέχρι. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ (217 d)· 'ἐπειδὴ δεδειπνήκαμεν, διελεγόμην ἀεὶ πόρρω τῶν νυκτῶν', καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. καὶ Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ (670)· 'ἄπαις γὰρ δεῦρο ἀεὶ τείνεις βίον'. καὶ ἄλλοι πολλοί.

1—3 Vgl. Sui. Gl. 1; aus Pausanias(?) **4—7** B 346,1 **8—10** Sui. **11—14** B 345, 29 **15—21** B 346, 11 **22. 23** B 346, 19 aus Phrynichos (Bek. 26, 11) **24—29** Zwei Teile: 1) bis μέχρι (24) Sui., vgl. Harp.; 2) B 346, 21, vgl. Hes. vgl. Photios Amphiloch. Diels Hermes 26, 256.

---

2 ἐπιπô *b* 4 Lies ἀντὶ τοῦ Ἄδωνις 12 μερῶν *b* 17 διαφανῶς ἀδωρότατος Thuc. cod. (cf. Hes. Sui. s. v. 'Αδωρότατος) 19 δυσμενείᾳ *b* 23 Lücke von 8—10 Buchstaben für den Titel. Eurip. benutzt Soph. Aias 665. 28 τείνεις εἰς βίον *b*

ʼΑειδέϲ· λυπηρόν.

ʼΑειθαλήϲ· ἀεὶ θάλλων.

ʼΑεὶ κολοιὸϲ παρὰ κολοιὸν ἱζάνει· παροιμία. ὅτι οὐ μόνον ἐϲτὶ τὸ ζῷον φιλάλληλον καὶ ἀγεληδὸν πετόμενον, ὡϲ οἱ ψᾶρεϲ, ἀλλὰ καὶ ἁλίϲκεται διὰ τὴν ἑαυτοῦ ϲκιὰν προϲερχόμενον ταύτῃ καὶ καθʼ ὕδατοϲ ὁραθείϲῃ, ὥϲ φηϲι Κλέαρχοϲ.

ʼΑείζων· ἐρεῖϲ τριϲυλλάβωϲ, ὡϲ οἱ ʼΑττικοί, καὶ ʼΑείζωον τετραϲυλλάβωϲ. ἔϲτι δὲ ὅμοιον τῷ ἀείνῳ, ὃ ϲημαίνει τὸ ἀένναον. ὥϲπερ οὖν ἀπὸ τῆϲ ϲῶοϲ εὐθείαϲ διϲυλλάβου γίνεται ϲῶϲ εὐθεῖα μονοϲύλλαβοϲ, καὶ ἡ αἰτιατικὴ ϲῶν, οὕτωϲ ἀπὸ τῆϲ ζῶϲ ὀρθῆϲ μονοϲυλλάβου, ᾗ κέχρηται καὶ Ὅμηροϲ (Ε 887), γίνεται ἡ αἰτιατικὴ ζῶν καὶ 78r κατὰ ϲύνθεϲιν ἀείζων, ὡϲ Αἰϲχύλοϲ | Γλαύκῳ Ποντίῳ (fr. 28)· ʽὁ τὴν ἀείζων ἄφθιτον πόαν φαγώνʼ. Σοφοκλῆϲ (fr. 674) δὲ τὴν εὐθεῖαν ἔφη· ʽἀείζωϲ γενεάʼ. ἀπὸ δὲ τῆϲ ζωόϲ διϲυλλάβου εὐθείαϲ φιλόζωοϲ εἶπεν ὁ κωμικὸϲ Πλάτων, ἧϲ ἡ γενικὴ ζωοῦ. ἣν Αἰϲχύλοϲ (fr. 29) κατὰ ϲύνθεϲιν προάγει εἰπών· ʽκαὶ γεύομαί πωϲ τῆϲ ἀειζώου πόαϲʼ.

ʼΑείζων πένθοϲ ἐρεῖϲ, ὡϲ Σοφοκλῆϲ (fr. 675), καὶ ἀείζωον ἕλκοϲ.

ʼΑειλογία· πολυλογία ἢ ταυτολογία. τὸ μέντοι ῥῆμα, ἤτοι τὸ ἀειλογεῖν, ἀδόκιμον. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἑκάϲτοτε διδόναι λόγον καὶ ἀπολογίαν καὶ τὸ διὰ παντὸϲ ἐξεῖναι λέγειν. καὶ τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύναϲ ὑπέχειν. οὕτω Δημοϲθένηϲ (19, 2) καὶ ʼΙϲαῖοϲ (fr. 141 S.).

Ἄειλα· τὰ πολύϲκια χωρία κατὰ ϲτέρηϲιν τῆϲ ἕληϲ. οὕτωϲ Αἰϲχύλοϲ (fr. 334).

ʼΑείνων· τὸ ἀένναον, ʼΑριϲτοφάνηϲ τριϲυλλάβωϲ Βατράχοιϲ (146) καὶ ἄλλοι πολλοί.

ʼΑείνωϲ γλῶϲϲα καὶ ἀείνωϲ φωνή καὶ ὀργή καὶ ἐπιθυμία, καὶ

---

1 Vgl. unten S. 38, 24 **2** B 346, 29 C Sui. Hes. **7—17** B 347, 16 aus Phrynichos (Bek. 22, 16) **18** B 347, 30 wohl aus Phrynichos **19—22** Zwei Teile: 1) bis λέγειν (21) B 346, 31 Sui. aus Phrynichos (Bek. 21, 18); 2) Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 15) Et. gen. (bis ὑπέχειν, ohne Quellenangabe) **23. 24** B 347, 32, vgl. Hes. Bis ἕληϲ Et. gen. (ohne Quellenangabe) **25. 26.** B 348, 1 Sui. **27**— p. 36, **6** B 347, 7 aus Phrynichos

---

1 Lies ʼΑηδέϲ 3 παρκολοιὸν *b* 4 ψάρεϲ *b* 6 ὁραθεὶϲ *b* 8 Also ging Glosse ʼΑείνωϲ voraus, wie in B 9 διϲυλλάβωϲ *b* 18 καὶ fehlt B (daher Sophokles-Fragm. falsch erklärt; es wird durch Aesch. Suppl. 988 ἄχθοϲ ἀείζων gesichert); mit ἀ. ἕλκοϲ vgl. Lukrez I 34 *aeterno vulnere amoris*, daher wohl alexandrinisch ἀείζων ἕλκοϲ ⟨ἔρωτοϲ⟩. 25 ἀέναον *b*

ἐπὶ τῶν ὁμοίων, χρῶ. Κρατῖνος (fr. adesp. 37 K.)· 'γλῶσσάν τέ σοι δίδωσιν ἐν δήμῳ φορεῖν καλῶν λόγων ἀείνων, ᾗ πάντα κινήσεις λέγων'. ἐρεῖς δὲ καὶ τὸ ἀείνως ποταμός καὶ κρήνη διὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τῇ λέξει τὸ νάειν, ὅπερ ἐστὶ ῥεῖν· ἴδιον δὲ ὕδατος τὸ ῥεῖν. τὸ δὲ γλῶττα ἀείνως πάνυ καινὸν καὶ ἐναργῶς εἴρηται ἐπὶ τῆς δεινῆς εἰπεῖν.

Ἀείταν· τὸν ἑταῖρον, Ἀρίσταρχος δὲ τὸν ἐρώμενον.

Ἀειφυγία· ἡ εἰς ἀεὶ φυγή.

Ἄελλα· ἀνέμων συστροφή.

Ἀελλόπους· ταχεῖα τοὺς πόδας.

Ἀελλάδες ἵπποι· αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν (Soph. O. R. 466).

Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι· ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονούντων, οἱ δέ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος· ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

Ἀειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα ἐν Ἀληθείας β′ (fr. 97 Bl.), καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι. ἡ λέξις Διογενιανοῦ.

Ἄερκτον· ἀντὶ τοῦ ἄφρακτον καὶ πανταχόθεν ὁρώμενον. Λυσίας (7, 28).

Ἀεροβατεῖν· εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν.

Ἀετός· τό τε πτηνὸν ζῷον καὶ τὸ ἐπὶ τῷ προπυλαίῳ, ὃ καὶ νῦν ἀέτωμα λέγεται. ἡ γὰρ ἐπὶ τοῖς Προπυλαίοις κατασκευὴ ἀετοῦ μιμεῖται σχῆμα ἀποτετακότος τὰ πτερά. ἔστι δέ τις καὶ βοτάνη ἐν Λιβύῃ. οἱ δέ φασιν ἀετὸν τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον.

Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις· ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων διδάσκειν τινάς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν ἐθελόντων διδάσκειν.

---

7 B 348, 2, vgl. Sui. (Aristophanes Fr. 738 ist zu streichen) **8** B 346, 30 Sui. **9** B 346, 33 C Sui. **10** Sui., vgl. B 346, 32 C **11. 12** aus Phrynichos, vgl. Hes. **15—17** Sui. **18. 19** Sui. aus Harp., vgl. Hesych (Diogenian) **20. 21** B 347, 4 Sui. aus Harp. **22** B 347, 6 Sui. Hes. **23—26** Zwei Teile: 1) bis Λιβύῃ (26) B 348, 1 zum Teil aus Diogenian, vgl. Hesych und Pamphilos bei Galen de simpl. med. fac. 6; 2) aus Harp. (vgl. An Ox. II 488, 17) **27. 28** Sui.

---

1 γλῶτταν B 2 νικήσεις Meineke, aber vgl. Arist. Equ. 213ff. und die Einleitung 7 Lies Ἀίταν Ἀριστοφάνης B 14 ἀξίων *b* 18 Ἀεὶ ἔστω *b* 23 προπυλ^{ω} *b*

Ἄζα· ξηρασία. σημαίνει καὶ τὸ ἐν ἀγγείῳ ὀλίγον ὑγρόν. οὕτως Πραξιφάνης.

Ἀζάλιον· ξηρόν. ἢ ἄγαν ζέον.

79r Ἄζειν· τὸ διὰ τοῦ στόματος | ἀθρόως ἐκπνεῖν Ἀττικοί, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτως Νικοχάρης (fr. 19). καὶ τὸ στένειν Σοφοκλῆς (fr. 893).

Ἀζήν· ὁ πώγων κατὰ Φρύγας. ἡ λέξις Ἡρῳδιανοῦ.

Ἀζηνία· καὶ Ἁμαξέντια καὶ Ἀναγκαῖα ἔτι δὲ ⟨Ἀ⟩χερδοὺς καὶ Ἀγριάδαι δῆμοι πάντα ταῦτα Ἱπποθοωντίδος. καὶ φυλαί, ἀφ' ἧς ὁ φυλέτης Ἀζηνιεύς ⟦Ἀζηνεύς⟧.

Ἁζηνιεῖς καὶ Ἑρχιεῖς καὶ Ἁλιεῖς καὶ πάντα τὰ ὅμοια δασέως φησὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς παλαιοὺς Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον (fr. 65 Preller).

Ἀζησία· οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 894), οἱ δὲ τὴν εὐτραφῆ.

Ἀζήτητον· τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον. οὕτως Αἰσχίνης (III 22).

Ἀζύμου κράσεως· ἀντὶ τοῦ γλίσχρας. καὶ τὸ ἄζυμον ἐν Τιμαίῳ (74 d)· 'τὴν δὲ δὴ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως μίαν ἐξ ἀμφοῖν'. λέγεται γὰρ κρέα γλίσχρα τὰ ἄσαρκα καὶ δερματώδη. τινὲς δὲ γλίσχρον τὸ ἐπίπονον καὶ ταλαίπωρον. Πολιτείας γ' (?).

Ἄζυξ· ὁ μὴ συνεζευγμένος γάμῳ.

Ἀηδές· λυπηρόν.

Ἀηδόνα· ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα τῶν αὐλῶν λέγουσιν, ἔστι δ' ὅπου καὶ τὸν αὐλόν. ἡ λέξις Διδύμου (Schmidt p. 86).

Ἀηδόνειος θρῆνος· Αἰσχύλος (fr. 291)· 'θρηνεῖ δὲ γόον τὸν

---

1. 2 B 348, 14 **3** B 348, 16, vgl. Hes. **4—6** B 348, 18. 17 Hes., vgl. Et. magn. 22, 53 **7** B 348, 21 Herod. Lentz I 15, 8, vgl. Et. gen. = Et. magn. 22, 36 **8—10** Zwei Teile 1) bis Ἱπποθοωντίδος B 348, 23, vgl. Hes.; 2) B 348, 12 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 19) **11—13** Sui., vgl. Hes. **14. 15** B 348, 26, vgl. Hes. **16. 17** Sui. aus Harp. **18—22** B 348, 28 **23** B 348, 10 Sui. **24** B 349, 1 C Hes., vgl. oben S. 36, 1 **25—27** B 349, 3, vgl. Hes. Gl. 2 **23**— p. 39, **3** Drei Teile: 1) bis ἀηδόνειον: (39, 1) B 349, 6; 2) bis αἰτιῶ (39, 2) B 349, 8; 3) B 349, 10

---

3 Lies Ἀζαλέον 5 νικόχαρις *b* B 8 So auch B, lies Ἁμαξαντία καὶ Ἀνακαία 9 ἱπποθοοντίδος *b* 9 Lies καὶ Ἀζηνία δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, ὁ δημότης 10 ἀφ' ἧς ὀφειλέτης ἀζη|Ανιευς *b* (A rot, in Zeilentrennung)

ἀηδόνειον’. καὶ ὕπνος· Νικοχάρης (fr. 16 K.)· ‘εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον ὕπνον τῆς νυκτὸς ἀποδαρθέντα σαυτόν αἰτιῶ’. καὶ κλαγγή. Νικόμαχος (fr. 1)· ‘μέλπουσι τὴν ἀηδόνειον κλαγγή⟨ν⟩’.

Ἀηδόνος· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον.

Ἄηνα· δένδρα μικρὰ ἄκαρπα.

Ἄησιν· ἀναπνεῖ. Αἰσχύλος ἐν Ὅπλων κρίσει· ‘καὶ διὰ πνευμόνων θερμὸν ἄησιν ὕπνον’. καὶ ἀντὶ τοῦ χειμῶνα Εὐριπίδης Ἀλκμέωνι· ‘ὡς ἀμελές, ὦ δύστηνε, σῶμ’ ἔχεις σέθεν. — ἐν τοῖσδε ἄησιν καὶ θέρος διέρχομαι’.

Ἀήσυρον· ἀσθενὲς καὶ κενόν.

Ἄητον· πολύ, ἀβλαβές, καὶ οἱονεὶ ἄατον (Φ 395)· ‘θάρσος ἄητον ἔχουσα’. οἱ δὲ ὁρμὴν ἀποδεδώκασιν, ἀπὸ τῶν ἀητῶν μετενεγκόντες, οἵ εἰσι βίαια καὶ σφοδρὰ πνεύματα.

Ἀθαμβής· ἄφοβος.

Ἀθάρην· οὐκ ἀθάραν τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (673) ‘ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη.’ ⟨καὶ ἐν⟩ Γήρᾳ ‘⟨ἀ⟩θάρης ἀνακαλύψασα μεστὸν τρύβλιον’. Κράτης Ἥρωσιν (fr. 9)· ‘οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρύβλιον φέρειν καὶ τῆς ἀθάρης’.

Ἀθέλδεται· διηθεῖται. Διοκλῆς Μελίτταις (fr. 7)· ‘καὶ διὰ τετρημένων ἀθέλδεται τύπων’.

Ἄθεσμος βλάβη· ἦσάν τινες ἄθεσμοι καλούμεναι βλάβαι, περὶ ὧν νόμος οὐκ ἦν κείμενος. τὸ δὲ αὐτὸ ἐκαλεῖτο καὶ ἄθεσμος δίκη.

Ἀθέμιστα· ἄδικα.

Ἀθέμιστος· ἄνομος.

Ἀθεσίαν· παραβασίαν.

Ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν· Δείναρχος (fr. 89, 4 S.) εἶπε καὶ Ξενοφῶν (Sophokl. fr. 676). καὶ ἀθεμιστότεροι Ξενοφῶν (Cyr. VIII 8, 5), | καὶ ‘ἀθέμιστοι μοῦσαι’ εἶπεν Ἀγάθων ἐν Ἀλκμέωνι (fr. 2). **79v**

---

4. 5 Hes. **6** Hes. **7—10** B 349, 2 (bis ἀναπνεῖ) **11** B 349, 12 Et. magn. 23, 20 **12—14** Hes. **15** B 349, 13 Sui. **16—19** B 351, 33 ff., vgl. Sui. **20. 21** B 350, 14 Hes., anders Sui. Et. gen. Ἀθέλδεται· διηθεῖται (ohne Quellangabe) **22. 23** B 350, 16, vgl. Hes. **24** B 349, 14 C Sui. **25** B 349, 15 C Sui. **26** B 350, 20 C Sui. **27—29** B 353, 5

---

1 νικόχαρις *b* B 4 Ἀηδόνος] ἀηδονὸν *b* ἀηδόνων Hes. 9 ἀλκμαίωνι *b* ἀμελές E. Schwartz ἄμπελον *b* 16 οὐκ ἀθάρην *b* ἐρικτὴν *b* 17 ἀνακαλύψωσε με εἰς τὸ τρ. *b* 20 διατετριμμένον B διατετριμμένων *b* 25 παράβασιν C 29 ἀθέματοι B ἀλκμαίωνι *b* ἀλκμαίονι B

Ἀθετεῖν· ἐπὶ τοῦ μὴ ἁρμόζειν. Δίφιλοϲ κέχρηται.

Ἄθετοϲ· ὁ ἀποίητοϲ. οὕτωϲ Ποϲείδιπποϲ (fr. 39 K.).

Ἀθεώρητοϲ· ὁ ἀθέατοϲ.

Ἀθήλυντον· ἀδάμαϲτον, ϲκληρόν.

Ἄθηλον· τὸ μὴ τεθηλόϲ.

Ἄθηλον παιδίον· τὸ ἄτροφον, τὸ τροφῆϲ μὴ μετειληφόϲ. οὕτωϲ Ἀριϲτοφάνηϲ (Lys. 881).

Ἀθηνᾶ ἱππία· ἢ ὅτι ἐκ τῆϲ τοῦ Διὸϲ κεφαλῆϲ, ὡϲ ὁ μῦθοϲ, μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ἢ ὅτι, ὡϲ Μναϲέαϲ (fr. 2), ἡ Ποϲειδῶνοϲ καὶ Κόρηϲ τῆϲ Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηνᾶ τὸ ἅρμα τῶν ἵππων ἐξεῦρεν. ἄλλοι δέ φαϲιν ⟦ὡϲ⟧ Ἄδραϲτον φεύγοντα καὶ ἐπὶ Κολωνοῦ ϲτήϲαντα τοὺϲ ἵππουϲ Ποϲειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν ἱππίουϲ προϲαγορεῦϲαι.

Ἀθηναίαϲ· ὁ Μεγακλείδηϲ οὔ φηϲι καλεῖϲθαι τὰϲ γυναῖκαϲ, ἀλλ' Ἀττικάϲ, ἐν τοῖϲ περὶ Ὁμήρου, ἅμα καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδιδούϲ· μόνουϲ γάρ φηϲι τοὺϲ ἐκεῖθεν ἄνδραϲ μὲν Ἀθηναίουϲ ὀνομάζουϲι, γυναῖκαϲ δὲ Ἀττικάϲ, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προϲηγορίᾳ καταιϲχύνωϲιν. Φερεκράτηϲ δὲ ἐν Γραυϲί φηϲιν (fr. 34)· 'Ἀθηναίαιϲ αὐταῖϲ τε καὶ ταῖϲ ϲυμμάχοιϲ' καὶ Κάνθαροϲ (fr. 5 K.) Τηρεῖ· 'γυναῖκα Ἀθηναίαν καλήν τε καὶ ἀγαθήν'. καὶ Φιλήμων Πτερυγίῳ (fr. 66)· 'τὰϲ Ἱππονίκαϲ τάϲδε καὶ Λυϲιϲτράταϲ καὶ Ναυϲινίκαϲ τὰϲ Ἀθηναίαϲ λέγω'. — οἱ δὲ μὴ δεῖν φάϲκοντεϲ Ἀθηναίαϲ λέγεϲθαι τὰϲ Ἀττικὰϲ ⟦καὶ⟧ τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται, ἣν ἐπιδέχονται πρὸϲ τὴν θεόν — Ἀθηναία γὰρ ἡ θεὸϲ καλεῖται — ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίαϲ φαϲὶν ἀϲτὰϲ λέγεϲθαι καὶ Ἀττικάϲ. πλὴν πολλή γε ἡ χρῆϲιϲ τῆϲ φωνῆϲ ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖϲ ἀρχαίοιϲ, ὡϲ οἵ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦϲι καὶ Δίφιλοϲ ἐν Ἀμάϲτριδι (fr. 10)· καὶ Ἴων δὲ τὴν Θεμιϲτοκλέουϲ θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φηϲὶ καὶ

---

1 B 350, 19 **2** B. 350, 21 **3** B 349, 28 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 20) **4** B 349, 16 C Sui., vgl. 350, 22 Teil II **5** B 350, 22 (mehr), vgl. Hes. **6. 7** B 350, 23 **8—12** B 350, 25 (= Bek. 207, 32, Teil II aus Harp. Ἱππία Ἀθηνᾶ). **13**—p. 41 **3** Sui. Zwei Teile: 1) bis λέγω (21) aus Aelius Dion. oder Pausanias, vgl. Eust. 84, 17 und 1456, 44 (Schwabe p. 122, vgl. auch 50); 2) aus Oros (vgl. Stephanos Byz.) gegen Phrynichos, der z. T. dieselben Belegstellen benutzt hatte. Vgl. Einleitung

---

8 ἱππεία *b* B 9 ἵππου B Lies Κορύφηϲ 11 nach ὡϲ schwerlich Name ausgefallen 12 ἱππείουϲ *b* προϲαγορευθῆναι B 17 δὲ] τε *b* ἀλλ' ἰδού Sui. richtiger 18 τοῖϲ ϲυμμ. *b* 20 πτέρυγι *b* Sui. 20 ἱππωνίκαϲ *b* 21 λέγων *b* 24 ἀϲτὰϲ] αὐτὰϲ Sui.

Πίνδαρος ἐν Σκολίοις. ὁ μέντοι Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν ⟨καὶ⟩ θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται τῇ λέξει.

Ἀθηνόδωρος· ⟨ὄνομα⟩ κύριον. ἦν δ' οὗτος στρατιώτης Ἀθηναῖος.

Ἀθμονεύς· Ἀθμονία δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀθμονεύς.

Ἀθήρ· ἡ ἀκμὴ τοῦ ἠκονημένου σιδήρου κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ ἀθέρος, ὅς ἐστι τοῦ στάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, ἀφ' οὗ τὸ ἀθηρηλοιγόν καὶ ἀθερίζειν πεποίηται. οὕτως Φιλωνίδης.

Ἄθηρος ἡμέρα· σεμνὴ πάνυ ἡ συμπλοκὴ καὶ ἀξίωμα οὐ μικρὸν ἔχουσα. καὶ γὰρ ὁ χρησάμενος τῇ φωνῇ καὶ τῇ φράσει Αἰσχύλος ἐστὶν ἐν Τοξότισι (fr. 241). πρόσεστι δὲ τῷ σεμνῷ τῆς λέξεως καὶ τὸ πολιτικόν. λέγεται δὲ ἐπὶ Ἀκταίωνος· 'οὔπω τις Ἀκταίωνα ἄθηρος ἡμέρα κενόν, πόνου πλουτοῦντα, ἔπεμψεν εἰς δόμους'. συγγράφων χρῶ, φησὶν ὁ Φρύνιχος.

Ἀθάρη καὶ Ἀθήρα καὶ Ἀθέρα καὶ Ἀθάρα τὸ αὐτό φασιν. ἔστι δὲ ἡ ἀθάρη ἡ ἐκ πυρῶν ἡψημένων καὶ διακεχυμένων ὥσπερ ἔτνος τροφή. διαφέρει δὲ τοῦ ἔτνους, ὅτι τὸ μὲν ἔτνος ἐκ κυάμων ἢ πισῶν ἢ ἁπλῶς κατερεικτῶν ὡντινωνοῦν | σκευάζεται, ἡ δὲ ἀθάρη, **80r** ὥσπερ εἴρηται, πυρῶν ἡψημένων καὶ διακεχυμένων. ἔστι δὲ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως πολλὴ παρὰ τοῖς Ἀττικισταῖς, κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ η̄ προαγομένη, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ ᾱ. κατὰ δὲ πολλοὺς ἄλλους κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ ᾱ, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ η̄. οὕτως δὲ καὶ Ἑλλάνικος (fr. 179) καὶ Σώφρων (fr. 77 Kaibel) ἐχρήσαντο. ἐκτείνουσι δὲ ⟨καὶ⟩ τὸ ᾱ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀθήρα τῆς λέξεως μεταληφθείσης. ἴσως δέ, φασίν, ἀθέρα ἦν ἡ λέξις διὰ τοῦ ε̄ τὸ πρῶτον, ἡ ἐκ τῶν ἀθέρων κεκαθαρμένη τροφὴ καὶ ἡψημένη ἐκ τῶν πυρῶν,

4 B 349, 29 Sui. aus Harp. **5. 6** B 349, 30 Sui. aus Harp. **7—9** B 350, 32 = 353, 15 (zum Schluß hiervon vgl. unten S. 42, 20) aus Phrynichos (Bek. 21, 14) **10—15** B 351, 4 aus Phrynichos **16**—p. 42, **6** B 351, 12 aus Phrynichos (vgl. Bek. 10, 12); zu 42, 4 vgl. Phryn. Bek. 62, 29, wo es sich für Phryn. um Ionismen handelt

1 σχολίοις *b* σχ̂ο codd. Sui. Es ist weder auf fr. 124[a] Schr. (89 Boe) zu beziehen (nur um die Bezeichnung von Frauen handelt es sich), noch mit Hiller (Hermes 21, 368) an Scholien zu denken 5 Ἀθμωνεύς ἀθμωνία *b* Sui. 6 ἀθμωνεύς *b* Sui 9 ἀθηρήλαττον καὶ ἀθερίζον *b* vgl. Phryn. 14 πλουτοῦντ' B πονοῦντ' Gomperz überflüssig ἐς B 17 ἑψημένων *b* B 19 κατερικτῶν *b* 20 ἑψημένων *b* B 21 ἀττικοῖς B wohl richtig 25 καὶ aus B ergänzt 27 ἑψημένη *b* B

ὕστερον δὲ εἰς τὸ η̄ τὸ ε̄ ἐξετάθη, ὥσπερ καὶ τὸ ἔθος εἰς ἦθος. τὸ μέντοι ἀθέρα εἰς τὸ ἀθάρα Δωρικῶς γέγονεν. οἱ δὲ ἀθάρην λέγοντες Ἰακῶς φασιν· καὶ γὰρ καὶ ἄλλοις ἐχρήσαντο Ἰακοῖς διὰ τὴν ἄνωθεν συγγένειαν, ἐσημηνάμην λέγοντες ἀεὶ καὶ σημηνάμενος· ὥστε τὸ ἀθάρη παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενον τὴν μὲν παραλήγουσαν κατὰ τὴν Δώριον, τὴν δὲ κατάληξιν κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἔσχε διάλεκτον.

Ἀθῆναι πατρίς μού ἐστι χρυσάμπυκες· Πλάτων ὁ κωμικὸς ἔφη.

Ἀθήναζε· Πλάτων Παρμενίδῃ (126a). τὸ μέντοι ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς (57a) ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημένον. φησὶ δὲ οὕτως· 'καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε'. καὶ τὸ παρὰ Ἀντιφῶντι δὲ ἐν τῷ περὶ ἀνδραποδισμοῦ λόγῳ (fr. 7 Bl.) ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημένον τὴν σύνταξιν· γράφει δὲ οὕτως· 'ἐπειδὴ γὰρ ἀπῳκίσθην Ἀθήναζε καὶ ἀπηλλάγην τῆς κληρουχίας'.

Ἀθηρής· ἴσως μὲν ὁ ἀτειρής, ἢ ὁ ἄγαν θεριστικός. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (fr. 128)· 'χαλκὸν ἀθέρητον ἀσπίδος ὑπερτενῆ'. ἢ ὁ λαμπρός, ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος· ἢ ὁ ἀθερίζων καὶ οὐδενὸς ἔχων λόγον διὰ σκληρότητα· ἢ ⟨ὁ⟩ ὀξύς, παρὰ τοὺς ἀθέρας.

Ἀθήρ· λέγεται μὲν οὖν καὶ ἡ ἐπιδορατίς. λέγεται δὲ καὶ ἀθὴρ πυρός, ὡς Εὐριπίδης Σθενεβοίᾳ· 'παίω Χιμαίρας εἰς σφαγάς, πυρὸς δ' ἀθὴρ βάλλει με καὶ τοῦδ' αἰθάλη πυκνὸν πτερόν'.

Ἆθλον· ἀγώνισμα, ἢ τιμή. ὁ μισθός, τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. Ἆθλος δὲ ἀρρενικῶς τὸ ἔργον. διαφέρει δὲ τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον, τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα.

Ἄθραυστον· ἰσχυρόν, ἄκλαστον.

Ἄθρει· ὅρα, βλέπε.

Ἀθρεῖν· τὸ ἐπισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά.

---

7. 8 aus Phrynichos **9—15** B 352, 23 **16—19** B 353, 9, vgl. Hes. Ἀθερής. u. Ἀθειρής Et. magn. 25, 1 aus Diog. **20—22** Vgl. B 353, 16 Hesych, aus Atticist, vgl. Eust. 1206, 10 **23—25** Zwei Glossen: 1) bis βραβεῖον (23) B 349, 19 C Sui. (vgl. Hes.); 2) B 349, 20 C Sui. **26** B 349, 26 C Sui. **27** B 349, 27 C Sui. Hes. **28. 29** B 350, 1 Sui. wohl aus Phrynichos

---

2 λέ *b* 4 ἐσημηνάμην vgl. Phrynichos Bek. 62, 29 7 Plato: πατρὶς δ' Ἀθῆναι μοὔστιν αἱ χρυσάμπυκες 11 τῶν πολιτῶν alte Interpolation. Lies Φλειασίων 16 ἀτειρής *b* ἀτηρής B Hes. θεριστικός Hes. beidemal ἢ ὁ ἀντεριστικός *b* ἀντερειστικός B 16 Μέμνονι Wellauer 17 ἀνθερητὸν *b* der Vers ist noch nicht geheilt 22 αἰθὴρ *b* κὰκ τοῦδ' αἰθάλης E. Schwartz (vgl. Tro. 1298) 29 πάντων *b*

Ἀθροίζει· cυνάγει.

Ἀθρόουc καὶ Ἄθρουc λέγουcι διcυλλάβωc.

Ἀθράνευτον· τὸ ἄcτρωτον.

Ἄθρακτοc· ἀτάραχοc. καὶ τὸ cυνεχύθη ἐθράχθη, ὡc Σοφοκλῆc (fr. 952).

Ἄθρουc· εἰc ⟨ἓν⟩ ἅπαν⟨ταc⟩ cυνηγμένουc ὁμοῦ, ἢ ἀθρόωc.

Ἀθηνᾶ τὸν αἴλουρον· ἐπὶ τῶν κακῶc cυγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖc ἥττοcι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα ἡ παροιμία εἴρηται, ὡc εἴ τιc διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ cυμβάλοι⟦εν⟧.

Ἄθυμοc· ὅ τε ἀόργητοc παρὰ Πλάτωνι (Rep. V 456 a) καὶ τὸ περίλυποc παρ' Αἰcχίνῃ (3, 147?). ἢ ἀντὶ τοῦ ἀθυμήτηc. Πλάτων ε' Πολιτείαc (456 a). | ἢ ὁ λελυπημένοc. ***80v***

Ἀθυμία· Ἡρόδοτοc ἐν τῷ α' αὐτοῦ λόγῳ (37) τὴν ἀτυχίαν λέγει.

Ἀθυμεῖν· ἐπὶ τοῦ τῇ ψυχῇ καταπεπτωκέναι. πολύ ἐcτιν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. οὕτωc Αἰcχύλοc (Prom. 490).

Ἀθυρόγλωccοc· Εὐριπίδηc Ὀρέcτῃ (903)· 'ἀνήρ τιc ἀθυρόγλωccοc'. εἴρηται δὲ ἢ παρὰ τὸ θύραν μὴ ἐπικεῖcθαι τῇ γλώττῃ, ἢ παρὰ τὸ ἀθύρειν, ὅπερ ἐcτὶν ἀδιακρίτωc ὁμιλεῖν. cημαίνει δὲ τὸν ἀθυρόcτομον, τὸν μὴ κατέχοντα τὴν γλῶτταν.

Ἄθυρμα· παίγνιον. Κρατῖνοc Ὀδυccεῦcι (fr. 145)· 'νεοχμὸν παρῆχθαι ἄθυρμα.' καὶ ἀθύρειν τὸ παίζειν. Πλάτων Νόμοιc (VII 796 b)· 'ἡ δ' αὖ παρ' ἡμῖν Κόρη καὶ Δέcποινα, εὐφρανθεῖcα τῇ τῆc χορείαc παιδιᾷ, κεναῖc χερcὶν οὐκ ᾠήθη δεῖν ἀθῦραι'.

Ἀθύρων· παίζων.

Ἀθύρωτοc· ἄκλειcτοc. Ἀριcτοφάνηc (Ran. 838).

Ἀθώπευτον· ἀκολάκευτον, ἄcπλαγχνον.

Ἄθων· τὸ ὄροc, θηλυκῶc.

Ἀθῷοc· ἀζήμιοc· θωὴ γὰρ ἡ ζημία. ἢ ὁ ἔξω τῆc αἰτίαc. Ἀθῷον δὲ τὸ ἀτιμώρητον.

---

1 B 350, 5 C Sui. **2** B 350, 3 Sui. **3** B 352, 15 Hes. (Eurip. fr. 569) **4. 5** B 352, 16, vgl. Hes. **6** B 350, 3 Sui. Hes. **7—9** Sui. **10—12** Zwei Teile: 1) bis Αἰcχίνῃ (11) B 350, 12; 2) Sui. **13** B 352, 20 **14. 15** B 352, 18 **16—19** B 352, 5 **20—23** B 350, 6 Sui. (zwei Glossen); C nur: Ἄθυρμα παίγνιον, πήδημα **24** B 350, 11 C Hes. **25** B 352, 11, vgl. Sui. **26** B 352, 12 C Sui. Hes. **27** B 352, 13, vgl. Sui. **28. 29** B 352, 14, vgl. Hes. u. Sui. mehr C

---

6 εἰc ἅπαν *b* ἢ ἀφ' ὧν B(?) Vielleicht ἢ ἀθρόωc ταχέωc E. Schwartz 9 cυμβάλειεν *b* 11 Vielleicht ἀθυμοειδὴc E. Schwartz 13 ἀτυχείαν *b* 18 ἀθυρεῖν *b* 21 παρῆφθαι *b*

Αἰ⟨αί⟩· ἠθικὸν τοῦτο. Πλάτων Γρυψίν (fr. 16)· '⟨Α⟩ἰαί· γελῶν δ' ἐπηκροώμην πάλαι'. ἔστι δὲ πολὺ παρὰ τοῖς τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ τῆς νέας ποιηταῖς.

⟨Α⟩ἰ⟨αί⟩· ἀκόντιον Ἀθήνησι καὶ τὸ Αἰακοῦ τέμενος.

Αἶ· ψιλούμενον μὲν καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ αἶθε, δασυνόμενον δὲ ἄ⟨ρ⟩θρον θηλυκὸν ⟦καὶ⟧ ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ ψιλούμενον, ὃ καὶ διπλασιάζεται· 'αἶ αἶ τάλαινα' (Lykophr. 31).

Αἰβοῖ· σχετλιασμοῦ δηλωτικὸν ἐπίφθεγμα παρὰ Δωριεῦσιν.

Αἰγάλεως· ὄρος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀπαντικρὺ Σαλαμῖνος.

Αἶ γάρ· εἶθε γάρ.

Αἰγείρου θέα καὶ ἡ παρ' αἴγειρον θέα· Ἀθήνησιν αἴγειρος ἦν, ἧς πλησίον τὰ ἴκρια ἐπήγνυον εἰς τὴν θέαν πρὸ τοῦ τὸ θέατρον γενέσθαι. οὕτως Κρατῖνος (fr. 339).

Αἰγιάζειν· ἀντὶ τοῦ περὶ αἰγῶν λαλεῖν. Εὔπολις (fr. 2)· 'σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθαδὶ καθήμενος'.

Αἰγίζει· ἀντὶ τοῦ καταιγίζει. οὕτως Σοφοκλῆς.

Αἰγίβοτος· ἐπιτηδεία αἶγας βόσκειν.

Αἰγίθαλλος· ὄρνεον κωλυτικὸν πράξεως. Ἀλκαῖος Γανυμήδῃ (fr. 3)· 'ἔοικεν αἰγίθαλλος διακωλύειν τὸ πρᾶγμα'. τῷ δὲ τόνῳ ὡς ἀρύβαλλος.

Αἰγίς· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον, καὶ πλέγμα, καὶ θῶραξ, καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης, καὶ τὸ τοῦ Διὸς ὅπλον, καὶ ἀνέμου συστροφή, ἣν καὶ καταιγίδα καλοῦσιν.

Αἰγίπυρος· πόα πυρρά, ἣν αἶγες νέμονται.

1—3 B 360, 6 **4** B 360, 10, vgl. Hes. Αἰάκειον **5—8** B 353, 18 Sui. Hes. **9** B 360, 11 **10** B 360, 13 **11** B 353, 25 Sui. Hes. **12—14** B 354, 25 Sui. Phot. θέαν παρ' αἴγ. **15. 16** B 353, 26 Sui. **17** Vgl. Hes. **18** B 353, 29 C Sui. **19—21** B 360, 14 **22—24** B 354, 4 (mehr) aus Aelius Dion. und Pausanias (Eust. 603, 16, Schwabe p. 92): ähnlich Hes.; Sui. kontaminiert es mit der Harpokrationglosse (unten S. 45, 21) und drittem Bestandteil. Falsch beurteilt von Schwabe **25** B 360, 19 aus λεξ. ῥητ. Eust. 307, 29 (Schwabe p. 226), anders Hes.

---

2 γελω δ επικροώμην B δὲ πικρῶς ᾤμην *b* ⟨σου⟩ πάλαι Bergk 4 Αἰαί] Für A Lücke für den Rubrikator, dann ι, dann Lücke für zwei bis drei Buchst. *b* (vgl. B). Vermischt sind drei Glossen Αἰαί, Ἀἰγανέα ἀκόντιον und Αἰάκειον· οὗ φασιν Αἰακὸν οἰκῆσαι Ἀθήνησι κτλ. 15 περιάγων *b* B verb. Bekker 16 ἐνθαδὴ *b* 17 Αἰγιάζει *b* 23 πευκίαις *b* B

Αἰγιναῖον cκάφοc· τὸ ἐξ Αἰγίνηc, καὶ Αἰγίνηθεν ἐρεῖc ηὐτομόληκαc.

Αἰγίc· περιβολαίου εἶδοc ἱεροῦ. οὕτω Δημῶναξ καὶ ἕτεροι.

Αἰγύπτιον γῆραc· Σοφοκλῆc (fr. 363)· 'πρῶτον ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα cτάχυν, ἔπειτα φοινίξαντα γογγύλον μόρον, ἔπειτα γῆραc λαμβάνειc Αἰγύπτιον'. cημαίνει δὲ.........

Αἰγύπτιον· ὄνομα ἐθνικὸν καὶ κύριον τοῦ Ἰθακηcίου γέροντοc.

Αἰγύπτηc· cυβώτηc, νομεύc.

Αἴγυπτοc· ὁ Νεῖλοc ποταμόc, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα ὑπὸ τῶν νεωτέρων Αἴγυπτοc ἐκλήθη.

Αἰγυπτιάζειν· τὸ πανουργεῖν | καὶ κακοτροπεύεcθαι. *81r*

Αἰγυπιόν· οἱ παλαιοί, οὐ γῦπα.

Αἰγέα καὶ Ἐρεχθέα καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκτείνουcι τὸ τελευταῖον ᾱ. Δαιταλεῦcιν Ἀριcτοφάνηc (fr. 211)· 'τὸν Ἐρεχθέα μοι καὶ τὸν Αἰγέα κάλει'.

Αἰγεῖον· Δείναρχοc ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου (fr. 3, 1). Α⟨ἰ⟩γεῖόν ἐcτιν Αἰγέωc ἡρῷον ἐν Ἀθήναιc.

Αἰγεῖδαι· Δημοcθένηc ἐν τῷ ἐπιταφίῳ (28), εἰ γνήcιόc ἐcτιν. ἔcτι δὲ Αἰγηῒc φυλὴ ἀπὸ Αἰγέωc τοῦ Πανδίονοc, ἧc οἱ φυλέται Αἰγεῖδαι.

Αἰγίδεc· τὰ τῶν cτεμμάτων δίκτυα, ὡc Λυκοῦργοc (fr. 23) καὶ Ἡρόδοτοc (4, 189). Νυμφόδωροc (fr. 22 M.) δὲ ταῦτα ὑπὸ Λιβύων αἰγέαc φηcὶ καλεῖcθαι.

Αἰγιλιεύc· Αἰγιλία δῆμόc ἐcτι φυλῆc Ἀντιοχίδοc, ἧc ὁ δημότηc Αἰγιλιεύc.

Αἰγίc· καταιγίc. Φερεκράτηc Μυρμηκανθρώποιc (fr. 117)· 'οἴμοι κακοδαίμων, αἰγὶc ⟨αἰγὶc⟩ ἔρχεται'.

---

1. 2 B 361, 29, vgl. Sui., wohl aus Phrynichos **3** Über die αἰγίc der Priesterin vgl. Sui. **4—6** B 361, 19 **7** B 361, 24 **8** B 361, 28, vgl. Hes. **9. 10** B 361, 26 Hes., vgl. Sui. **11** B 354, 13 Sui., vgl. Hes. Et. gen. (ohne Quellenangabe) **12** B 354, 28 Sui. **13—15** Sui. **16. 17** B 354, 8 Sui. (Teil 2) aus Harp. **18—20** B 354, 10 Sui. aus Harp. (abweichend An. Ox. II 488, 21) **21—23** Sui (vgl. B 354, 4) aus Harp. **24. 25** Sui. aus Harp. **26. 27** Sui.

---

3 ἱερόν *b* 4 Lies πρῶτον ⟨μὲν⟩ 5 γογγύλων *b* B 6 λαμβάνει cφ' Herwerden 6 nach δὲ Lücke für 6 Buchst. (vgl. B) 16 Αἴγιον *b* ἄγειον *b* 17 ἀθῆνεc *b* 21 Lies τὰ ἐκ τῶν . . δικτ. 21 Ursprünglich καὶ Νυμφόδωροc, Ἡρόδοτοc δὲ

Αἰγίλιψ· ὑψηλὴ πέτρα, ὡς καὶ τὰς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ἐπιβαίνειν. ἔστι καὶ πόλις Κεφαλληνίας οὕτως καλουμένη.

Αἴγλη· λαμπηδών, αὐγή, φέγγος, φῶς. καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ ⟦ἡ⟧ εἰς Δελφοὺς ἀπαγομένη αἴγλη ἐκαλεῖτο, ⟨καὶ ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἴδωλα. καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικὸς αἴγλη ἐκαλεῖτο⟩, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη. καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περὶ μέσον. καὶ παιδιά τις, καὶ ὁ Ἀσκληπιός. καὶ χλιδὼν δέ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. ἔνιοι δέ φασι σημαίνειν καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον, ἢ τὸν ἀμφιδέα, ἢ ἁπλῶς ψέλλιον. σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ (fr. 20 Kaib.).

Αἰγλήεντος· λαμπροῦ.

Αἴγλης Χάριτες· πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης καὶ Ἡλίου, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ.

Αἴγλη· χλιδών. παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 527).

Αἰγὸς τρόπον μάχαιραν ἐσκάλευσά ⟨μοι⟩· λέγεται μέντοι καὶ ἑτέρως ἡ παροιμία Αἲξ ποττὰν μάχαιραν, ὡς Χρύσιππος καὶ Κλέαρχος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων κακά. ἡ γὰρ αἲξ σκάλλουσα τὴν μάχαιραν εὑρίσκει, δι' ἧς θύεται. καὶ ἄλλως· ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας Ἡ αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν. οὕτω λέγεται· Κορινθίων γὰρ τῇ Ἀκραίᾳ Ἥρᾳ θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρύσασθαι Μήδεια, οἱ τὴν παροχὴν μεμισθωμένοι γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι, ἡ δὲ αἲξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι ἐν Κορίνθῳ τῆς Μηδείας παισὶ μετὰ τὸ ἐναγίσαι τὴν μάχαιραν ἀποκρύπτουσι, τῷ δὲ ἑξῆς ἔτει τὸ μέλλον πάλιν ἐναγίζεσθαι ἱερεῖον τοῖς κέρασιν ἀνορύττει τὴν μάχαιραν.

Αἰδέσιμον· ἀξιοτίμητον, καλόν.

---

1. 2 Sui., vgl. Hes. Et. gen. (vgl. magn. 47, 43 . . . . . αἰγίλιψ, εἰς ἣν (ἧς B εἰς ὃν τόπον C D) καὶ αἲξ μὴ δύναται ἀναβῆναι. οὕτως Ὠρίων. ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἡ λέξις. **3—10** B 354, 15 Sui. aus Pausanias und Nebenquelle vgl. Eust. 823, 27 (Schwabe p. 95), vgl. außerdem C (Αἴγλη· λαμπηδών, αὐγή) und Hes. Αἴγλη Gl. 2 Αἰγλάηρ Αἴγλας Αἴγλη Gl. 1 **11** B 354, 14 C Sui. Hes. **12. 13** B 355, 11 Sui. Hes. **14** Hes. **15—25** Zwei Teile: 1) bis θύεται (18); 2) erste Hälfte, bis ἀνεσκάλευσεν Phot. Ἡ δὲ αἲξ (= Sui. Αἰγὸς τρόπον und Αἴξ). Anders Hes. **26** B 353, 30 C Sui.

---

4 ergänzt aus B (doch scheint nach Sui. mehr ausgefallen) 7 wohl καὶ ⟨Αἰγλάηρ⟩ ὁ Ἀσκλ. vgl. Hes. 7 χληδὼν *b* 12 ἐγενεαλόγησαν: Antimachos vgl. Pausanias IX 35, 5 16 παρ' τὰν *b*, verb. E. Schwartz 19 δούς *b* 20 ἀσκραίᾳ *b* 22 ἀνεσκάλλευσεν *b* 24 τὸ δὲ ἑξῆς ἔτι *b*

Αἰδέcαcθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπειcθῆναι. οὕτωc Λυcίαc (fr. 74 S.) καὶ Δημοcθένηc (38, 22). ἐν δὲ τῷ κατὰ Ἀριcτοκράτουc (72) ἀντὶ τοῦ ἐξιλάcεται καὶ πείcειν.|

Αἰδέcιμοc· . . . *81v*

Αἰδοῖ εἴκων· αἰδούμενοc.

Αἰδοcύνη· ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων καὶ ἀφανῶν καὶ λανθάνειν βουλομένων.

Ἄιδειc ἔχων· ἶcον τῷ μάτην λέγειc καὶ ληρεῖc.

Αἰδοῦc βωμόc· ⟨Αἰδοῦc⟩ καὶ Ἀφελείαc βωμοί εἰcι περὶ τὸν τῆc Πολιάδοc βωμὸν καὶ νεών, καθάπερ Ἴcτροc (vgl. fr. 15) ἱcτορεῖ.

Αἰδήμων· αἰδέcιμοc.

Ἀϊδνόν· τὸ ἀφανιcτικόν. οὕτωc Αἰcχύλοc.

Ἄϊδριc· ἄπειροc, ἀμαθήc. Αἰcχύλοc Ἀγαμέμνονι (1091)· 'τούτων ἄϊδρίc εἰμι τῶν μαντευμάτων'.

Ἄϊδροc· Ἴων Τεύκρῳ (fr. 34)· 'ἡμεῖc τ' ἄϊδροι πρὸc πέτραc ἐπταίομεν', ἀντὶ τοῦ ἄϊδριεc. καὶ ἐν Φοίνικι· 'ἐκ τῶν ἀΐδρων'.

Ἄϊδρα· ὁμοίωc μὴ πειραθέντα. ὁ αὐτὸc Ἴων Ἀλκμήνῃ· 'καὶ μὴν ἅπαντα τίκτεται πρῶτον γοναῖc ἄϊδρα, πειραθέντα δὲ ἐκδιδάcκεται'.

Ἀϊδροδίκηc· Σοφοκλῆc ἔφη.

Ἀΐδρυτα· τὰ κακά, τὰ κατάρατα, ἃ ἄλλοι αὐτοῖc οὐκ ἂν ἱδρύcαιντο. εἴρηνται δὲ καὶ αἱ cεμναὶ θεαὶ ἀΐδρυται ὑπὸ Κλειδήμου.

Ἄϊδοc κυνέη· ἀθάνατόν τι νέφοc, ὃ περιβάλλονται οἱ θεοί, ὅταν θέλωcιν ἀλλήλοιc μὴ γινώcκεcθαι. οἷον νεφέλη ἀφανήc, ἣν ὑποδυcάμενοι οἱ θεοὶ ἀθεώρητοι γίνονται ἀλλήλοιc.

Ἄιδειν· ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων Ἀττικοί φαcι, κοκκύζειν δὲ οὔ φαcι πλὴν μωκώμενοι τινὰ ξένον. δηλοῖ δὲ καὶ λέγειν καὶ ὀνομάζειν.

1—3 B 354, 33 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 23) **5** B 354 30 Sui., vgl. Hes. (C anders) **6. 7** B 354, 31 C Sui., (trotz Eust. 613, 24 nicht aus Pausanias) **8** Hes. **9. 10** Hes., aus Pausanias (Eust. 1279, 40, Schwabe p. 93) **11** B 354, 29 C Sui., vgl. Hes. **12** Vgl. Hes. **13. 14** Vgl. B 363, 9 Sui. bis ἀμαθήc C **15. 16** Vgl. Hes. Ἄϊδροι **21. 22** Vgl. B 363, 10 Et. magn. 42, 10 **23—25** Hes. 1756 **26. 27** Hes., vgl. Phrynichos Bek. 21, 24.

---

3 ἐξιλάcεται καὶ πείcειν auch Harp. E. 6 Lies Ἄιδοc κυνῆ (Aristoph. Ach. 390) 8 Αἴδηc *b* τὸ *b* 12 Ἄιδνον *b* 14 ματευμάτων *b* 15 πέτραιc *b* 16 ἀίδριδεc *b* 22 Wohl ἀΐδρυτοι. Cl. erwähnte in der Atthis die volkstümliche Bezeichnung. Der ἀΐδρυτοc heißt Arist. Lys. 809—11 Ἐρινύων ἀπορρώξ. 25 γίνωνται *b*

Αἰδέcεωc· Δημοcθένηc ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (43)· 'τοὺc δὲ ἀκουcίωc αἰδέcεωc καὶ φιλανθρωπίαc πολλῆc ἠξίωcαν'. ὁ αὐτὸc δὲ καὶ αἰδέcηται φηcὶν ἀντὶ τοῦ αἰδοῦc καὶ τιμῆc ἀξιώcαc οἰκτείρῃ καὶ ἐξιλαcθῇ ἐν τῷ πρὸc Πανταίνετον (59), ἀντὶ δὲ τοῦ ἐξιλάcεται ἐν τῷ κατὰ Ἀριcτοκράτουc (72) εἶπε· 'καὶ φεύγειν, ἕωc ἂν αἰδέcηταί τινα τῶν προcγενῶν τοῦ πεπονθότοc'.

Ἄιδειν ὅμοιον· καινοτάτη ἡ cύνταξιc καὶ Ἀττικῶc, εἰ καί τιc ἄλλη, εἰρημένη. cημαίνει δὲ τὸ μάτην λέγειν, ὡc εἰ καὶ ἄλλοc ᾄδειν ἐθέλοι τιc ἐν οὐδενὶ πράγματι ἀνυcίμῳ. Εὔπολιc ἐν Ἀcτρατεύτοιc 'ὅμοιον ᾄδειν· οὐ γὰρ ἔcτ' ἄλλωc ἔχειν'. Ἀριcτοφάνηc δὲ ἐν Γεωργοῖc ἐξηγούμενοc τὸ ᾄδειc, ὅπερ ἐπὶ τοῦ μάτην λέγειc τίθεται, παροιμιῶδεc αὐτὸ ποιεῖ· φηcὶ γάρ· 'καὶ τὰc δίκαc οὖν ἔλεγον ᾄδοντεc τότε, νὴ Δία· φράcω δ' ἐγὼ μέγα coι ⟦καὶ⟧ τεκμήριον· ἔτι γὰρ λέγουcι ⟦οἱ⟧ πρεcβύτεροι καθήμενοι, ὅταν κακῶc ⟨τιc⟩ ἀπολογῆται τὴν δίκην, ᾄδειc'. ⟨ἐν⟩ cυνουcίᾳ χρῶ κατὰ Φρύνιχον.

Αἰδώ· χωρὶc του ῑ. 'ἀγαθὴ δὲ ἐπὶ ἤθεcιν αἰδώ'. ἡ. λέξιc Ἡρῳδιανοῦ.

Ἀιδῆ τεκεῖν τέκνα· Εὐριπίδηc Πολυίδῳ· 'δύcτηνοι καὶ πολύμοχθοι ματέρεc ἀϊδῆ τίκτουcαι τέκνα'.

Αἰδώc· παρ' Ὁμήρῳ πολλάκιc, cπάνιον δὲ παρὰ τοῖc ἄλλοιc.

82r Αἰδώ· τὸ αἰδοῖον, καὶ ἡ cελήνη παρὰ Χαλ|δαίοιc. καὶ ἡ ῥιπὴ παρὰ Λάκωcιν. καὶ ἡ τροφὸc τῆc Ἀθηνᾶc καὶ ὁ βωμὸc ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει.

Ἀΐειν· ἀκούειν καὶ αἰcθάνεcθαι.

Ἄιδειν τὰ Τελαμῶνοc· ἦν τι cκόλιον γεγραμμένον ἐπὶ Αἴαντι, οὗ καὶ ὁ Τελαμὼν κατεμέμικτο.

Αἶα· τὰ λεγόμενα ὄα. φυτὰ δέ ἐcτι. Διονύcιοc δέ φηcι· 'τὰ δὲ ὄα τινὲc βάμμα, οἱ δὲ αἶα, οἱ δὲ λεονέον προcαγορεύουcιν.'

1—6 B 361, 32 **7—15** aus Phrynichos vgl. Bek. 13, 8 **16. 17** Herod. Lentz II 763, 20. Philetas-Fragment **18. 19** wohl aus Phrynichos **20** Phrynichos. **21** B 355, 14 Sui. Hes. (der Schluß sicher aus Pausanias vgl. Eust. 1279, 41) **24** B 363, 11 C Sui. **25. 26** Hesych, wohl aus Pausanias **27. 28** B 362, 3, vgl. Hes. Ὄα (von Schwabe p. 92 falsch unter die Fragmente des Aelius D. aufgenommen; vgl. Reitzenstein De scriptorum rei rust. qui intercedunt inter Catonem et Columellam libris deperditis 58)

---

1 μηδείου *b* τοῦ *b* 2 ἠξίωcεν *b* 3 αἰδέcεται *b* B 3 οἰκτείρει *b* 4 ἐξιλάcθη *b* 6 τῶν ἐν γένει Dem 10 ἔχων *b* 13 τῷ τε *b* λέγουcιν *b* 14 ἀπολογῆται aus ἀπολογεῖται *b* 18 πολυείδῳ *b* 19 αἰδῆ *b* 21 Αἰδῶ *b* 27 Αἶα beidemal *b* 28 βάμα *b*

Αἰεί· δι' αἰῶνος (B 400)· 'θεῶν αἰειγενετάων'. καὶ τὸ κατὰ χρόνον. καὶ τὸ συνεχῶς καὶ πυκνῶς. καὶ τὸ δι' ὅλου (A 541)· 'αἰεί τοι φίλον ἐστιν ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἐόντα'. καὶ τὸ καθ' ὥραν τεταγμένην συμβαῖνον (ι 134)· 'μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεί'. καὶ τὸ ἐν βραχεῖ χρόνῳ συνεχές (Ψ 502)· 'αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον.'

Αἰειγενετάων· διὰ παντὸς ὄντων, ἢ διὰ παντὸς ἐνεργούντων καὶ γενεσιουργούντων.

Αἰεὶ νέον ἐρχομενάων· οἱονεὶ διὰ παντὸς νεωστὶ ἐρχομένων.

⟨Α⟩ἰετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι· παροιμία. τὰ γὰρ ᾠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζουσιν οἱ κάνθαροι κυλίοντες, ἐπεὶ οἱ ἀετοὶ τοὺς κανθάρους ἀναλέγουσιν.

Αἰεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος· λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ· ἀεὶ γεωργός. μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας καὶ Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐν τῇ Εἰρήνῃ ὡς καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναγεγραμμένης· 'ἔπειτα κἂν Δελφοῖσιν ἀνατεθῇ γραφείς· ἀεὶ γεωργὸς [[ὅτι]] χρηστὸς ἦν, πρῶτον πολὺ τὸν λιμὸν ἀποφεύγων'. ἔστι καὶ παρὰ ἄλλοις ἡ ὑπόμνησις, ὥς φησιν Εἰρηναῖος.

Αἰέλουρος· τετρασυλλάβως Ἀριστοφάνης (Ach. 879) καὶ Σοφοκλῆς.

Αἰετοί· τὰ προνόμια τῶν ναῶν, καὶ τὰ φατνώματα τῶν ὀρόφων, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν ἀετοῦ.

⟨Α⟩ἰθάλη· σποδός, τέφρα, τὸ ἐκ καμίνου μέλαν.

Αἰθαλίδης· δῆμος ἐστιν Αἰθαλίδαι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἧς ὁ φυλέτης ⟨Α⟩ἰθαλίδης.

⟨Α⟩ἰθαλόεν· κεκαυμένον

Αἰθαλώδης· σκοτώδης.

Αἰθέρα· οὕτω τὸν ἐμπυρισμὸν λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι.

Αἴθ' ὄφελεν· παραλλήλως τὰ εὐκτικὰ μόρια κείμενα κατὰ τοῦτο διαφέρει, ὅτι τὸ μέν ἐστιν ἀπαρέμφατον προσώπων, τὸ δὲ ὄφελον τὰ πρόσωπα ἐμφαίνει.

1—5 B 361, 6 Hes. **6. 7** B 361, 4 Hes. **8** B 361, 15 Hes. **9—11** Hes., vgl. Sui. Ἀετόν **12—17** Irenaeus wohl sicher durch Mittelquelle (Helladios?) benutzt **19. 20** B 361, 17 **21** B 355, 3 C Sui., vgl. Hes. **22. 23** B 355, 6 Sui. (vgl. Hes.) aus Harp. **24** B 355, 4 C Sui. Hes. **25** B 355, 5 Sui. Hes. **26** Hes. **27—29** B 355, 8 C Sui.

---

2 πικνῶς *b* τοι]τι *b* 5 ἀεὶ *b* 7 καὶ γενεσιουργούντων *b* am Rand 8 νέων *b* 10 αἰετοῦ *b* 15 γραφεῖσα *b*, verb. E. Schwartz ὅτι getilgt v. E. Schwartz. Das Zitat ist zum Schluß verkürzt, die Anspielung auf εἰς νέωτα πλούσιος weggefallen 23 Lies δημότης 28 πρόσωπον *b*

Αἴθε· εἴθε.

Αἴθεςι· λαμπροῖς.

Αἰθήρ· ὁ ἐν ὕψει ἀήρ, ὁ ἐπάνω τοῦ ἀέρος καιόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Αἰθιόπιον· τῆς Εὐβοίας ἐςτὶ χωρίον.

Αἰθόμενος· καιόμενος.

Αἰθρία· εὐδία.

Αἴθριος· ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα.

Αἴθρια ςτέφη· τὰ αἰθέρια, ἢ μεγάλα, οἳ δέ τὰ ἀπὸ τῶν δένδρων, ἢ τὰ ἐξ Ὑπερβορέων τιθέμενα.

Αἴθυγμα· οἷον ςκίαςμα καὶ ςημεῖον.

Αἰθύςςειν· ἀνακαίειν, ἀναςείειν.

Αἴθων· ἀνδρεῖος καὶ πολεμικός.

Αἰκάλλειν· ἀντὶ τοῦ ςαίνειν, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦςιν. οὕτως Πλάτων.

Αἰκία· εἶδος δίκης ἐπὶ πληγαῖς. εἰςήγετο δὲ ἐντὸς ἡμερῶν τεςςάρων, πρὶν ἢ τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν ἀφανιςθῆναι. καὶ ὕβρις ἔμπληγος.

82v Αἰκίζει· κακοῖ, τύπτει. | καθυβρίζει.

Αἰκίας· εἶδος δίκης ἐςτὶν ἰδιωτικῆς ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔςτιν ὡριςμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται, ὁπόςου δοκεῖ ἄξιον εἶναι τὸ ἀδίκημα, οἱ δὲ δικαςταὶ ἐπικρίνουςιν.

Αἰκῶς· χαλεπῶς. διςυλλάβως, ἀπὸ τῆς αἰκίας. οὕτως Πλάτων (fr. 225).

Αἴλινον· κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου καὶ ἐπὶ ὕμνου ἐςτίν, ἀπὸ Αἰλίνου τοῦ Καλλιόπης.

---

1 C Sui. Hes. **2** B 355, 17 C Sui. **3. 4** B 355, 18 C Sui. **5** B 355, 32 Sui. aus Harp. **6** B 355, 20 C Sui., vgl. Hes. **7** B 355, 21 C. Hes. **8** B 355, 22 Sui. C Hes. **9. 10** B 355, 29 Sui., vgl. Hes. 1868 (Cratin. fr. 22) **11** B 360, 20 **12** B 360, 21, vgl. Sui. **13** B 360, 22 **14. 15** Anders B 358, 26; vielleicht Phrynichos, vgl. Bek. 21, 26 **16—18** Zwei Teile: 1) bis ἀφανιςθῆναι; 2) Sui., vgl. B 355, 23 (C ὕβρις πληγή) **19** B 355, 27 C Sui. **20—23** B 356, 1 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 26) **24. 25** B 360, 26, vgl. Hes. **26. 27** B 358, 29 Sui., vgl. Hes.

---

10 Ergänze aus B: ἐξ Ὑπερβορέων ⟨κομιζόμενα, ὡς ἀεὶ ἐν ὑπαίθρῳ⟩ τιθέμενα (vgl. Sui.) 20 Αἰκία *b* 26 Lies ἀπὸ Λίνου

Αἱμαςιά· τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον, ἤ, ⟨ὥς⟩ τινες, ἄρπεζον. καὶ οἱ Ἴωνες οὕτω χρῶνται. δηλοῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ α (180). φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον αὐτὸ τοῦτο τὸ δι' αἱμαςιῶν περιεχόμενον αἱμαςιὰν καλοῦςιν.

Αἱμαςιαῖς· τοῖς φραγμοῖς κυρίως τοῖς ἠκανθωμένοις.

Αἵματι κλαίειν· ἐπὶ τῶν πάντα πραττόντων καὶ μὴ δυναμένων πεῖςαί τινα οὕτω λέγουςιν οἱ ἀρχαῖοι.

Αἷμα νίψαι· οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ἐκνίψαι φόνον, ὡς καὶ Δημοςθένης (fr. 50 S.).

Αἱματόεντα· αἱματώδη.

Αἱματοπώτης· οἱ Ἀττικοὶ μηκύνοντες τὸ ō προφέρουςι τὴν λέξιν, ὥςπερ καὶ τὸ οἰνοπώτης καὶ ὑδροπώτης, ἐπεὶ καὶ τὸ πόμα οἱ μὲν ἄλλοι διὰ βραχέος τοῦ ō γράφουςιν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπεκτείνοντες.

Αἱματῶςαι· φονεῦςαι. Σοφοκλῆς (fr. 897).

Αἷμα· τὸ γένος (Z 211)· 'ταύτης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι'. καὶ τῶν ἐν ἡμῖν τεςςάρων χυμῶν τὸ κυριώτατον. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἠλέκτρᾳ (1394) τὴν μάχαιραν αἱμά φηςιν.

Αἱμ⟨ατ⟩ηρόν· αἵματος πλήρη.

Αἱμούς· τοὺς δρυμούς. Αἰςχύλος (fr. 9).

Αἱμύλος· κόλαξ, ἀπατεών.

Αἰναρέτης· ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος.

Αἰνίγματα· ζητήματα.

Αἴνειν· τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φυρῶντα.

1—4 B 356, 6 (interpoliert aus der folgenden Glosse) aus Aelius Dion. vgl. Eust. 1851, 23 (Schwabe p. 93). Bis τειχίον auch Et. gen., wo zum Schluß: οὕτως Ὠρίων. ἔςτι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἡ λέξις (so umzustellen) **5** B 356, 6 (vgl. oben) C Sui. **6. 7** B 356, 13 Sui. **8. 9** B 360, 28, vgl. Eur. fr. 71 N², welches hierdurch gesichert wird **10** B 355, 28, C Sui. **11—13** aus Aelius Dion. Eust. 1716, 37 Schwabe p. 108 (aus Photios Tzetzes zu Lykophr. 796) **14** B 360, 18 Hes. Et. magn. 35, 8 **15—17** B 356, 17 Sui. Hes. Et. magn. 35, 4 **18** B 356, 16 C Sui. **19** B 360, 30 (mehr) Hes. Αἱμοί; aus Aelius Dion. (Eust. 1851, 27) **20** B 356, 22 C Sui. **21** B 356, 23 (mehr) C Sui. (vgl. Hes.) **22** B 356, 25 C Sui. **23** B 360, 32 aus Aelius Dion. (Eust. 801, 57 Schwabe p. 94). Et. magn. 36, 19 und codd. CD (die Glosse fehlt B) Αἰνεῖν (so) τὸ ἀναβράττειν τὸν ἀληλεςμένον cῖτον, τουτέςτιν ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φυρῶντα (ohne Quellangabe)

---

1 ᾠκοδόμημα *b* | ἤ τινὲς *b* B 6. 7 in *b* verkürzt, vgl. B Sui. 18 Αἱματηρῶν C. 18 πλήρη darüber πλήρης *b* 19 Αἱμοῦς *b* 20 ἀπαταιών *b* 21 Ἀναρέτης *b* 23 Αἶνειν *b*

Αἶνος· λόγος παροιμιώδης. ἢ ἔπαινος καὶ ἐγκώμιον. ʻαἶνός τίς ἐστιν ὡς ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνήρʼ.

Αἰνίους· Αἶνος πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, ἣν Ἕλληνες τὰ πρῶτα Ἀλωπεκοννήσιοι κατῴκισαν· ὕστερον δὲ ἐκ Μιτυλήνης καὶ Κύμης ἐπηγάγοντο ἐποίκους. ἀπὸ γοῦν τῆς Αἴνου τὸ ἐθνικὸν Αἴνιοι.

Αἰξωνίδα τρίγλην (Cratin. fr. 221)· τὴν ἀρίστην φαγεῖν. κάλλισται γὰρ αἱ Αἰξωνικαί.

Αἰξωνεύεσθαι· ἐπὶ τῶν κακούργων τάττεται. ἀπὸ δήμου Αἰξωνέων. ἢ ἡ κατηγορία τοῦ Αἰξωνέως, ὡς ἀπὸ Ἀβδήρων ὁ Ἀβδηρίτης. ὡς ἐπὶ βλασφημίᾳ δὲ διαβέβληται. φησὶ γὰρ ὁ κωμικός (Menand. fr. 256)· ʻγραῦς τις κακολόγος ἐκ δυοῖν Αἰξωνέοινʼ.

Αἰξωνῆσιν· Αἰξωνεῖς δῆμός ἐστι φυλῆς Κεκροπίδος· ἐκωμῳδοῦντο δὲ ὡς βλάσφημοι· ἀφʼ οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγεσθαι αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον.

Αἰόλη νύξ (Soph. Trach. 94)· ἡ μέλαινα, ἢ ποικίλη διὰ τὴν τῶν ἄστρων ὄψιν.

Αἰόλη· ἡ ταχεῖα. οὕτως Αἰσχύλος (Septem 481).

Αἰολίζειν· τὸ ποικίλλειν. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 826).

Αἰολίδας· τοὺς ποικίλους.

Αἴολος· ποικίλος, εὐκίνητος.

83r Αἶζηοί· νεανίαι τῷ αἵματι ζέοντες, ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ καὶ θυμώδεις. | ἢ ὑψηλοί, μεγάλοι, ἰσχυροί.

Αἰονᾶν· καταντλεῖν. καὶ τὸ κατέχειν ἢ λούειν.

Αἱματωπόν· Εὐριπίδης (fr. 870)· ʻδράκοντος αἱματωπὸν αἷμαʼ.

Αἱματοσταγῆ· ὁ αὐτὸς (fr. 871) καὶ Ἀριστοφάνης (Ran. 471).

Αἵματος ἆσαι Ἄρηα· αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ. ἢ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι. ἄση γὰρ ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ἀσάμινθος, ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐλούοντο, ὅ ἐστι τὴν ῥυπαρίαν μειοῦντες.

---

1. 2 B 356, 11 Sui (mehr) **3—5** B 358, 20 Sui. aus Harp. **6. 7** Vgl. Sui. Hes. **8—11** Zwei Glossen: 1) bis τάττεται und Schluß; 2) aus Timaios; beide vereinigt B 353, 31 **12. 13** B 358, 23 Sui. aus Harp. **14. 15** B 359, 8 Sui. Hes. **16** B 361, 1 **17** B 361, 2 Hes. **18** B 361, 3 Hes. **19** B 356, 21 C Sui. Hes. **20. 21** Hesych. **22** B 363, 16, vgl. Hes. Et. magn. 37, 27 **23** B 362, 7 **24** B 362, 9 (mehr) **25—27** B 358, 31 Sui. Hes.

---

4 καὶ ἀλωπεκ. B·vgl. Sui. κατῴκησαν *b* 6 τρίγλαν *b* 12 Αἰξωνῖσιν αἰξωνιεῖς *b* 13 Lies λέγειν 14 ἡ μέλαινα *b* 14. 15 διὰ τὰ ἄστρα B Sui. Hes. 18 ποικίλλους *b* 19 ποίκιλλος *b* 20 Αἴζηοι *b* 22 κατέχειν] wohl καταχέειν oder βρέχειν oder σμήχειν vgl. Et. Sui. Hes. 23 ὄμμα Boissonade richtig 27 τὴν ἄση *b*

Αἱμαχάναι· αἱμάξαι.

Αἱμεῖον· σφάγιον.

Αἱματοσταγής· Εὐριπίδης (fr. 871) ἔφη· 'αἱματοσταγεῖ κηλῖδι τέγγει'.

Αἱμάτου· ἐξαιμάτου. ὁ αὐτός (Andr. 260)· 'αἱμάτου θεᾶς βωμόν'.

Αἱμορρυγχία· Δώριόν ἐστι τοὔνομα, πλὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Ἕρμιππος (fr. 80) ἐχρήσατο τῇ φωνῇ εἰπών· 'ἐγώ σου σήμερον τύπτων τὸ πρόσωπον αἱμορρυγχίαν ποιήσω'. σημαίνει δὲ καθημάχθαι τὸ ῥύγχος. Φρύνιχος μέντοι οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν.

Αἱμοφθόρος· Θέσπις. σημαίνει . . .

⟨Α⟩ἱματοσπόδητος· Σοφοκλῆς· 'τὸν προβώμιον κλύω δαίμονα αἱματοσπόδητον'.

Αἱματορρόφος· Ἄρχιππος εἶπε. σημαίνει δὲ . . . ⟨Σοφοκλῆς δὲ⟩ (fr. 677)· 'τίς⟨ις⟩ δ' ἄνωθεν εἶσιν αἱματορρόφος'.

Αἱμόφυρτα· Νικόμαχος εἶπε. σημαίνει δὲ . . .

Αἱμῳδεῖν· καὶ τούτῳ προσεκτέον τὸν νοῦν. οἱ γὰρ πολλοὶ αἱμῳδιᾶν λέγουσιν ὥσπερ κυλοιδιᾶν, τοῦ Κρατίνου ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ ἀπὸ τοῦ αἱμῳδῶ κλίνοντος· 'εὐθὺς γὰρ ᾐμῴδεις ἀκούων τῶν ἐπῶν τοὺς προσθίους ὀδόντας'. αἱμῳδεῖν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ τοὺς ὀδόντας μετὰ κνησμοῦ τινος ἀλγεῖν.

Αἷμον· τὸ ὄρος οὐδετέρως Ἑκαταῖος (fr. 143) διὰ παντὸς καὶ Διονύσιος καὶ Ἑλ⟨λ⟩άνικος ἐν α΄ Ἀτθίδος (fr. 101) καὶ Τίμαιος καὶ Εὔδοξος. *

Αἱμασιώδεις· Πλάτων (Leg. III 681a) εἶπε· 'περιβόλους τινὰς αἱμασιώδεις'. ἤτοι τοὺς ἐκ λίθων ἄνευ πηλοῦ κατεσκευασμένους, ἢ τοὺς ἀπό τινων ἀκανθῶν περιπεφραγμένους.

Αἱμασιολογεῖν· Θεόπομπος (fr. 73)· 'ὃς αἱμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο'.

---

1 B 363, 15 Hesych. **2** Hes. **3. 4** Vgl. B 362, 9 (oben 52, 24) **5** B 362, 12 **6—9** B 362, 15 (vgl. Hes.) mittelbar aus Phrynichos **13. 14** B 362, 21 **16—20** Phrynichos (? Bek. 10, 6); zum Schluß vgl. Αἱμωδεῖν Et. Gud. p. 617 **21—23** B 362, 24 (Schwabe p. 93, doch ist Dionysios sicher nicht der Lexikograph, sondern der Milesier. Das Hellanikos-Fragment wird für die Atthis gesichert) **24—26** B 362, 26 **27. 28** B 362, 29

---

1 αἱ μαχαναί· αἱ ἅμαξαι Dobree, denkbar αἷμα χανεῖν αἱμάζαι *b* 2 Αἴμιον cod. Hes. 3 αἱματοσταγῆ und τεγγει (η über ει) *b* 6 Wohl Αἱμορρυγχίας (mask.) 8 τὸ πρόσωπον τύπτων *b* 8 ποιήσω auch B ποῶ Bekker 10 Ohne Zeichen der Lücke *b* (ebenso im folgenden) 13 τίσις]τίσω B τίς *b* verb. Bekker εἶσιν] ἔστιν ἢ (ἡ) B *b* verb. Bekker 17 κοιλιδιᾶν *b* verb. E. Schwartz

Αἱμυλίοιϲι· τοῖϲ μετ' ἐμπειρίαϲ ϲυνετοῖϲ καὶ προϲηνέϲι, καὶ οἱονεὶ δολίοιϲ τιϲὶ καὶ παραλογιϲτικοῖϲ, μεθ' ἡδονῆϲ καὶ κολακείαϲ ἀκουομένοιϲ.

Αἱμύλοϲ· ὁ ἔμπειροϲ. ἢ ἡδὺϲ ἐν τῷ ἀπατᾶν. καὶ κόλαξ. Πλάτων (Leg. VII 823e) 'αἱμύλοϲ Ἔρωϲ' φηϲὶ καὶ Σοφοκλῆϲ (fr. 1015), Εὐριπίδηϲ (fr. 1095) δὲ καὶ αἱμύλην εἶπε θηλυκῶϲ, Σοφοκλῆϲ (Aias 389) δὲ καὶ αἱμυλώτατον, Κρατῖνοϲ (fr. 379a. b) δὲ αἱμυλόφρων καὶ αἱμυλοπλόκοϲ εἶπεν.

Αἰπόλια· αἰγονόμια.

Αἰπόλοϲ· ὁ ἑρμαφρόδιτοϲ ὑπὸ Σινωπέων οὕτω καλεῖται.

Αἴραϲθαι· προϲενέγκαϲθαι. Κρατῖνοϲ Τροφωνίῳ (fr. 218)· 'οὐ ϲῖτον αἴραϲθαι οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέροϲ'.

Αἱρεθέν· θεληθέν.

Αἱρηϲαμένων· βουλευϲαμένων.

Αἶρε μαϲχάλην· οὕτωϲ εἰώθαϲι λέγειν ἀντὶ τοῦ ὀρχήϲαϲθαι ἢ κωθωνίζεϲθαι.

Αἱρεῖ· καταλαμβάνει.

Αἱρετίζειν· οἱ περί τι ϲπουδάζοντεϲ λέγονται. πολὺ τοῦτο παρὰ τοῖϲ νεωτέροιϲ τῶν κωμικῶν.

Αἱρήϲειν· ϲυλλαβεῖν, ἑλκύϲαι, χειρώϲαϲθαι, πορθῆϲαι. καὶ Αἱρήϲεϲθαι· λαβεῖν.

83v Αἱρήϲομαι· ϲκέ|ψομαι, λήψομαι, βουλεύϲομαι, ἐκλέξομαι.

Αἶρε δάκτυλον· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. ἐπαίρεϲθαι γὰρ τὴν χεῖρα ϲύμβολον τοῦ νενικῆϲθαι.

Αἱρεῖϲθαι· ἐργάζεϲθαι.

Αἴρειν· καὶ τὸ προϲφέρειν δηλοῖ καὶ τὸ παρατιθέναι· 'αἶρ' αἶρε μᾶζαν ὡϲ τάχιϲτα κανθάρῳ' Ἀριϲτοφάνηϲ Εἰρήνῃ (1), καὶ μετὰ τῆϲ προθέϲεωϲ Φερεκράτηϲ Πετάλῃ (fr 137)· 'πρόϲαιρε τὸ κανοῦν, εἰ δὲ βούλει, πρόϲφερε'. ἐτίθεϲαν δὲ τὴν λέξιν καὶ ὡϲ ἡμεῖϲ ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδροϲ Κεκρυφάλῳ

1. 2 B 362, 31 Hes. **3—7** B 363, 1 (anders Schol. Plat.) **8** B 356, 27 Sui. Hes. **10. 11** B 358, 2 Sui. **12** B 356, 28 C Sui. **13** B 356, 30 C Sui. Hes. **14. 15** B 356, 31 Sui. (beide weniger) Hes. Αἴρειν μ. **16** B 357, 2 C Schol. Plat. Theaet. 142 b **19. 20** Zwei Glossen: B 357, 1 C Sui. und B 357, 3 C Sui. Hes. **21** B 357, 5 C Sui. Hes. **22. 23** B 357, 30 Sui. **24** B 358, 1 Sui. **25**—p. 55 **4** B 358, 4

4 καὶ fehlt *b* (?) 10 Lies Ἄραϲθαι οὐχ ὕπνου λ. μ. οὐ ϲῖτον αἰρ. *b* (verb. von *b* selbst) 14 Lies Ἆραι 16 Αἶρει *b* 19 Αἱρήϲαϲθαι *b* Sui. 27 πετάλοιϲ *b*

(fr. 273)· ‘εἶτ’ εὐθὺς οὕτω τὰς τραπέζας αἴρετε· μύρα στεφάνους ἑτοίμαςον, cπονδὰς ποίει’. καὶ Συναριςτώςαις (fr. 451)· ‘ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῷ τις. ἀλλ’ ἡ βάρβαρος ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾤχετο ἄραςα ἀφ’ ἡμῶν’.

Αἰνῶ· παραιτοῦμαι καὶ ἐπαινῶ. Σοφοκλῆς (fr. 105).

Αἰρόμενος· φερόμενος.

Αἱρούμενος· βουλόμενος.

Αἱρεῖ· καταλαμβάνει.

Αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων ἐν πράγμαςιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας.

Ἅιπερ· ὥςπερ.

Αἰόλλει· πλανᾷ.

Αἴςιος· ὁ καθήκων, ἀληθής.

Αἰςυητῆρι· χοιροβοςκῷ.

Αἲξ οὐρανία· τὰ τοῦ λευκοῦ κυάμου γένη, ᾧ ἐπεψήφιζον καὶ ἐχειροτόνουν. ὁ δὲ Κρατῖνος (fr. 244)· ‘καθάπερ ⟦τοῦ⟧ Διὸς αἶγα Ἀμαλθείαν τροφόν,’ οὕτως ⟦καὶ⟧ ‘τῶν δωροδοκούντων αἶγα οὐρανίαν’. οἳ δὲ τὰ εἰς τὸ ἀργυρίζεςθαί τιςιν ἀφθόνως ἀφορμὴν παρέχοντα οὕτως εἰώθαςι λέγειν κωμῳδοῦντες ⟦καὶ καταλαμβάνειν⟧.

Αἴςακος· ὁ θαλλὸς τῆς μυρρίνης, ὃν κατέχοντες ἀντὶ βαρβίτου παρὰ πότον ᾖδον. οἳ δέ φαςι τῆς δάφνης τὸν κλάδον, ὃν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεούς.

Ἀϊςτωθείη· ἀφανιςθείη.

Ἀΐςτωρ· ἀνήκοος, μὴ πεπειςμένος νόμῳ.

Ἀϊςτώςας· ἀντὶ τοῦ διαχέας, τήξας. Σοφοκλῆς (fr. 493).

Αἴςχιον· ἀντὶ τοῦ αἰςχρόν. Θουκυδίδης (II 40?).

Αἴς⟨θ⟩εςθαι καὶ αἰςθάνεςθαι. ἔνιοι διαφορὰν ὑπέλαβον εἶναι τούτων καὶ δὴ ἀπεφήναντο τοὺς ῥήτορας κεχρῆςθαι τῷ αἴς⟨θ⟩εςθαι

---

5 B 358, 28 Sui. Hes. **6** B 357, 4 C Sui. **7** B 358, 19 Sui. **8** B 357, 2 C Sui., vgl. oben S. 54, 16 **9. 10** Sui. **11** Hes. **12** B 360, 5 Sui. (beide mehr), vgl. Hes. **13** B 357, 8 Sui. δίκαιος ἀληθής C **14** B 537, 9 C Sui. **15—19** Sui., vgl. Hes; anders Photios u. Sui. Οὐρανία αἴξ und Pausanias (Eust. 917, 47 Schwabe p. 95) **20—22** Zwei Glossen 1) bis ᾖδον vgl. Plut. quaest. conv. I 1, 5 p. 615 b 2) B 359, 26 Sui. Hes. **23** B 363, 13 Sui. **24** Plato-Glosse (Leg. 8, 845 b), anders B 363, 12 Sui. Timaios **25** Hes. **26** B 363, 5 **27**—p. 56 **4** B 359, 6 gegen Sui. (der reicher)

---

2 ποίηςον B (?) 11 Αἴπερ *b* 16 ἀμαλθίαν *b* 19 καὶ καταλαμβάνειν (so auch Sui.) vielleicht aus Glosse Αἴρειν B 359, 20 28 τῷ]τὸ *b*

μὲν ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶc εἰδέναι τι, τῷ δὲ αἰcθάνεcθαι ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν. ἡμεῖc δὲ περὶ ἀμφοτέρων ἐροῦμεν. τὸ αἰcθάνεcθαι κατὰ ἀλήθειαν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι τι ἔταξαν· οὕτωc Ἀντιφῶν (fr. 68 Bl.)· καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποπτεύειν, ὡc Λυcίαc (fr. 8 S.)

Αἶcχοc· ἀτιμία.

Αἰcχίω· χείρω.

Αἰcχροεπεῖν· αἰcχρολογεῖν.

Αἰcχυνόμενοc περιπλέκει τὴν cυμφοράν· ἐν cυνουcίᾳ ⟨χρῶ⟩.

Αἰτιαζομένουc· τοὺc ἐν αἰτίᾳ ὄνταc.

Αἴτιον γενέcθαι· ἀντὶ τοῦ ἐν αἰτίᾳ. Θουκυδίδηc (VIII 56).

Αἰτναῖον πῦρ· 'τὸ Cικελικὸν πῦρ ἐκ τοῦ ὄρουc τοῦ λεγομένου Αἴτνη καὶ αἰτμίζοντοc'.

Αἰχμάcουcι· δορατομαχήcουcιν.

Αἰχμή· ἡ ἐπιδορατίc, ὁ cίδηροc τοῦ δόρατοc.

Αἰχμητήc· πολεμικόc. |

84r Αἰών· μυελόc, ὡc Ἱπποκράτηc (Epid. VII 122 L.), ἢ βίοc, ἢ χρόνοc ἀΐδιοc, ἢ ζωή.

Αἰῶ· τὸν αἰῶνα κατὰ ἀποκοπὴν Αἰcχύλοc.

Αἰωνίζει· διὰ παντόc ἐcτιν.

Αἰώρα· ἡ μετέωροc κίνηcιc. ἀγχόνη, ὕψοc, ἔπαρcιc.

Αἰωρήcειc· κρεμάcειc.

Αἰωροῦνται· κρέμανται.

Αἰτούμενοc· κιχράμενοc. Μένανδροc Ὕμνιδι· (fr. 476)· 'οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν οὐδὲ λοπάδα αἰτούμενοc'.

Αἰνίζομαι· ⟨θαυμάζω⟩, ἐπαινῶ. ἢ καταπλήccομαι. παρὰ τὸν αἶνον. ὅ ἐcτι δεινόν. τὸ εἰc αἶνον καὶ παραβολὴν ἄγω· οἷον αἰνιγματοῦμαί cε.

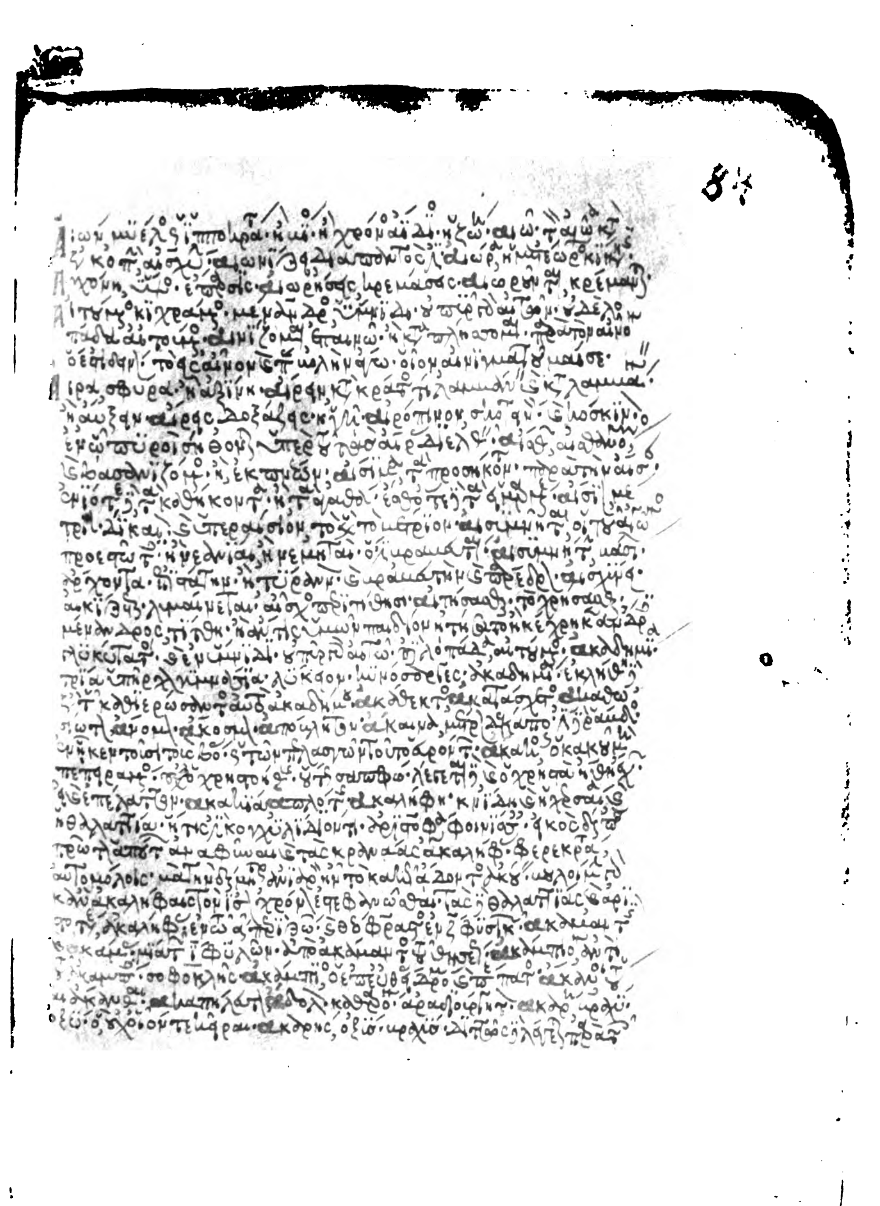
Αἶρα· cφύρα, ἢ ἀξίνη.

---

5 B 357, 11 C Sui. **6** B 357, 10 C Sui. Hes. **7** B 363, 6 aus Phrynichos (Bek. 26, 15) **8** B 359, 4 Sui. aus Phrynichos (Bek. 3, 22) **9** B 363, 7 **10** B 363, 8 **11. 12** B 357, 13 C Sui. **13** B 357, 12 C Sui. Hes. **14** B 357, 15 C Sui. Hes. **15** B 357, 16 C Sui. **16** B 357, 18, vgl. Sui. Hes. (Erot. p. 74 Kl.) **18** B 363, 17 **19** B 357, 19 Sui. **20** Zwei Teile 1) bis κίνηcιc 2) B 357, 20 C Sui. **21** B 357, 21 C Sui. **22** B 357, 22 C Sui. **23. 24** B 359, 14 Sui. (Ammonius) vgl. Harp. Ἠιτήμην. **25. 26** B 359, 16, vgl. Hes. **27** B 359, 19 Hes., vgl. Sui.

---

1 μὲν]μου *b* τὸ δὲ *b* ἐπὶ τοῦ ἐπινοεῖν *b* 7 Αἰcχροπρεπεῖν *b* 8 χρῶ fehlt auch B Sui. 12 αἰτνίζοντοc B Sui. vielleicht καιομένου καὶ ἀτμίζοντοc 13 Αἰχμάcουcι auch Hes. δωρατομ. *b* 17 ἡ ζωὴ *b* 20 μετέωροc zu μετεώρων *b* 25 θαυμάζω Hes. fehlt *b* μαζω B 26 ὃ ἐcτι δ. Einschub aus der Erklärung des Komanos (vgl. Hes. B)

Cod. Berol. graec. oct. 22 fol. 84

Αἶρειν· κατὰ κράτος τι λαμβάνειν. καὶ καταλαμβάνειν. ἢ αὔξειν.

Αἱρεῖς· δοξάζεις, ἡγῇ.

Αἰρόπινον· σκοτεινόν. καὶ κόςκινον, ἐν ᾧ πυροὶ ςήθονται ὑπὲρ τοῦ τὰς αἶρας διελθεῖν.

Αἴςθων· αἰςθανόμενος. καὶ βαςανιζόμενος. ἢ ἐκπνέων.

Αἴςιμα· τὰ προςήκοντα, παρὰ τὴν αἶςαν. ἐνίοτε δὲ τὰ καθήκοντα, ἢ τὰ ἀγαθά. ἔςθ᾿ ὅτε δὲ τὰ εἱμαρμένα.

Αἴςιον· μέτριον, δίκαιον. καὶ ὑπεραίςιον· τὸ ὑπὲρ τὸ μέτριον.

Αἰςυμνῆται· οἱ τοῦ ἀγῶνος προεςτῶτες. ἢ νεανίαι. ἢ νεμηταί, ὅ ἐςτι βραβευταί.

Αἰςυμνήτην· βαςιλέα, ἄρχοντα, ἐπιςτάτην. ἢ τύραννον καὶ βραβευτὴν καὶ πάρεδρον.

Αἰςχύνει· αἰκίζεται, λυμαίνεται, αἶςχος περιτίθηςι.

Αἰτήςαςθαι· τὸ χρήςαςθαι. Μένανδρος Τίτθῃ (fr. 461)· ʽἢ ἄν τις ὑμῶν παιδίον ᾐτήςατο ἢ κέχρηκεν, ἄνδρες γλυκύτατοιʼ; καὶ ἐν Ὕμνιδι (fr. 476)· ʽοὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ⟨ν⟩ οὐδὲ λοπάδα αἰτούμενοςʼ.

Ἀκαδημία· τρία ὑπῆρχον γυμνάςια, Λύκειον Κυνόςαργες Ἀκαδημία. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ καθιερώςαντος αὐτὸ Ἀκαδήμου.

Ἀκάθεκτος· ἀκατάςχετος.

Ἀκαθοςίωτον· ἄνομον, ἄκοςμον, ἀπόβλητον.

Ἄκαινα· μέτρον δεκάπουν. ἔςτι δὲ ῥάβδος, ⟦ἐν⟧ ᾗ κεντοῦςι τοὺς βόας, ὡς τῶν Πελαςγῶν τοῦτο εὑρόντων.

Ἄκακος· ὁ κακοῦ μὴ πεπειραμένος, οὐχ ὁ χρηςτοήθης. οὕτως Σαπφώ (fr. 149 B⁴). λέγεται δὲ καὶ ὁ χρηςτὰ ἤθη ἔχων, εἰ καὶ ἐπ᾿ ἔλαττον.

Ἀκακία· ἁπλότης.

Ἀκαλήφη· κνίδη καὶ ἡ χερςαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐςτὶ

---

1 Zwei Glossen 1) bis καταλαμβάνειν B 359, 20 (verschrieben für Αἱρεῖν?) 2) B 359, 21 Sui. **2** B 359, 22 Sui. Hes. **3. 4** B 359, 24 Sui. Hes. (anders Phrynichos Bek. 22, 11) **5** B 359, 28 Sui. **6. 7** B 359, 29 Sui., vgl. B 357, 7 Et. magn. 39, 23 **8** B 359, 32 Sui. Et. magn. 39, 21 **9. 10** B 359, 33 Sui., vgl. Hes. **11** Vgl. Et. magn. 39, 15 **13** B 360, 3 Sui. Hes. **14—16** B 360, 4 (kürzer) Sui. **17. 18** B 363, 18 Sui. aus Harp. **19** B 357, 23 Sui. (C. Ἀκ. ἀκράτητος, vgl. Hes.) **20** B 357, 24 Sui. (C bis ἀκόςμιτον so), vgl. Hes. **21. 22** B 357, 25 C Sui., vgl. Schol. Apoll. Rh. 3, 1323 und Hes. **23—25** B 370, 14 **26** B 370, 17 **27**—p. 58 **6** B 370, 18 Sui. aus Herodians Symp., vgl. Ath. III 90a Hes. (Miller Mélanges p. 382)

---

2 Αἵρεις *b* 5 Lies Ἀίςθων 14. 15 Lies ἤδη τις C. F. Hermann 20 Ἀκαθωςίωτον *b*

κογχυλίδιόν τι. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις (fr. 560)· ‘εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων ἀναφῦναι καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας’. Φερεκράτης Αὐτομόλοις (fr. 24)· ‘νὴ τὴν Δήμητρ’, ἀνιαρὸν ἦν τὸ κακῶς ᾄδοντος ἀκούειν. βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι’. τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ζῴων (p. 487a 25) καὶ Θεόφραστος ἐν ἑβδόμῳ Φυσικῶν.

Ἀκαμαντίς καὶ Ἀκάμας· μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως.

Ἀκάμπιον· ἀντὶ τοῦ ἀκαμπές. Σοφοκλῆς.

Ἀκάμπιος· ὁ ἐπ’ εὐθείας δρόμος καὶ περίπατος.

Ἄκανοι· οὕτως αἱ ἄκανθαι.

Ἀκαπήλευτον· ἄδολον, καθαρόν, ἀρᾳδιούργητον.

Ἀκαρῆ· βραχύ, ὀξύ, ὃ οὐχ οἷόν τε κεῖραι.

84v Ἀκαρής· ὀξύς, βραχύς. διττῶς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς | Ἀττικοῖς, καὶ ὀνομαστικῶς, οἷον ἀκαρὴς χρόνος, καὶ τῷ ἀκαρεῖ, καὶ τὸν ἀκαρῆ, καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀκαρῆ ἀντὶ τοῦ βραχέως καὶ συντόμως.

Ἀκαριαῖον· μικρόν, βραχύ. ῥοπή.

Ἄκαρ· τὸ μικρὸν ἢ οὐδέν. οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 146 Bl.).

Ἄκασκα· ἥσυχα, βραδέα. Κρατῖνος Νόμοις (fr. 126)· ‘ἢ πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες’.

Ἀκαταλήκτως· ἀκαταπαύστως.

Ἀκαταλλήλως· ἀναρμοδίως.

Ἀκάτιον· μικρὸν πλοῖον.

Ἀκάτια· ὑποδημάτων εἶδος.

---

7. 8 B 363, 29 Sui. aus Harp. **9** B 370, 31 **10** B 363, 21 Sui. (vgl. Hes.) aus Pausanias (Eust. 1328, 22 Schwabe p. 96), ähnlich Methodios im Et. gen. **11** B 370, 32 **12** B 357, 28 C Sui. **13** Sui. Ἀκαρές, vgl. Hes. (B 363, 23 mit der folgenden Glosse verbunden) Schol. Plat. Axioch. 366 c **14—16** B 363, 23 (C bis βραχύς) **17** B 363, 28 C Sui. **18** B 363, 31 Sui. aus Harp. (E) **19. 20** B 371, 1 Hes. aus Aelius Dion. (Eust. 668, 28 Schwabe p. 96) **21** B 363, 32 C Sui. **22** B 363, 33 C Sui. **23** B 364, 1 C **24** B 371, 4 Hes.

---

1 εἰκὸς δήπου *b* B Sui. ἔχε τὸν Ath. πρῶτον φυαφῦναι B πρῶτον ἁπάντων φύα φῦναι Sui. (?) πρῶτον πάντων ἴφυα φῦναι Ath. 2 καὶ] εἶθ’ ἑξῆς Ath. 3 νὴ] μὰ *b* ⟨ἄρ’⟩ ἦν Dind. 6 φυτῶν B φυτ κῶν Küster 15 ἀκαρεῖ] ἀκαρῆ *b* 17 Lies ⟨καὶ ἀκαριαία⟩ ῥοπή 18 Ἄκαρ für ἀκαρῆ auch Harp. E. 20 πρεσβύταις . . γηραλαίοις *b* 20 προβοῶντες *b*

Ἄκατος· φιάλη, διὰ τὸ ἐοικέναι στρογγύλῳ πλοίῳ. οὕτως Θεόπομπος (fr. 3 K.).

Ἀκατεύναστος· ἀκοίμιστος.

Ἀκεανοί· τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκατάκοπτα ὄσπρια.

Ἀκέραιον· ἄκακον, ὁλόκληρον, καθαρόν. σημαίνει καὶ τὸν ἔξω κήρας.

Ἀκερδὴς χάρις· ἡ μὴ δεόντως διδομένη.

Ἀκειρεκόμης· τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

Ἀκέραιος· ὁ μηδὲν κακὸν πεπονθώς.

Ἀκέσασθαι καὶ ἀκέσαι· ἰάσασθαι. ὅθεν καὶ Ἀττικοὶ τὴν ἠπήτριαν ἀκέστριαν καλοῦσιν.

Ἀκεῖσθαι· λέγεται θεραπεύειν, παραιτεῖσθαι, ἰᾶσθαι. καὶ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγγανείας ἐπηγμένας τισί. Πλάτων ἐν δευτέρῳ Πολιτείας (364c). Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀντιγόνῃ (1027) ἐκλαμβάνει τὸ ἀκεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ἁμαρτίαν ἐπανορθοῦσθαι κατὰ μεταφοράν.

Ἄκεσιν· ἴασιν.

Ἀκεσίπονον· θεραπευτικόν.

Ἀκέσματα· ὑγιάσματα, ἰάματα.

Ἀκεσμόν· ἰατρείαν.

Ἀκεσίας· ἰατρός. καὶ Ἀκέστωρ.

Ἀκέστας· ἰατρούς.

Ἀκεσταί· οἱ τὰ ἱμάτια ἀκούμενοι. Ξενοφῶν (Cyrop. I 6, 16)· ‘ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταί’.

Ἀκέφαλον· ἀτελείωτον. Πλάτων Νόμων ἕκτῳ (752a)· ‘μῦθον ἀκέφαλον ἑκὼν καταλείπομαι’.

---

1. **2** B 371, 5 aus Herodians Symp., vgl. Athen. XI 502a Hes. Ἀκάτιον **3** B 364, 2 C Sui. Hes. **4** B 371, 7 Hes. aus Aelius Dion. (Eust. 1528, 44 Schwabe p. 96) **5. 6** B 364, 5 Sui.; zwei Teile: 1) bis καθαρόν aus C; 2) aus Timaios **7** B 364, 3 Sui. **8** B 364, 4 C Sui. **10. 11** B 364, 8 C Sui. (vgl. Hes.) vgl. Aelius Dion. (Eust. 1647, 57 Schwabe p. 97) **12—16** Vgl. Sui. und Hes aus Phrynichos (Bek. 27, 26) **17** B 364, 10 C Sui. Hes. **18** B 364, 11 C Sui. **19** B 364, 12 C Sui. Hes. **20** B 364, 13 C Sui. Hes. **21** B 371, 19 und 364, 14 C (unter Ἀκέστωρ und Ἀκεσίας danach Ἀκέστας· ἰατροὺς καὶ ἀκέστωρ) **22** B 364, 14 C Sui. **23. 24** B 364, 15 **25. 26** B 371, 20

---

4 Ἀκέανοι B 6 κήρας auch Tim. vgl. Ruhnken 12 ἀπάγειν ἀπαγωγάς *b* 15 ἐκλαμβάνεται *b* 22 Lies Ἀκεστάς 25 μῦλον zu μῦθον *b* 26 Lies καταλίποιμι

Ἀκή· ἀκμὴ cιδήρου. καὶ ἡ ἡcυχία.

Ἀκήδεcτοι· μηδεμιᾶc φροντίδοc τυχόντεc. ἢ ἀκήδευτοι καὶ ἄταφοι.

Ἀκηδήc· ὁ μὴ φροντίζων. καὶ ἄταφοc.

Ἀκήματα· ἰάματα.

Ἄκη· πόλιc ἐν Φοινίκῃ, ἣν οἱ μὲν τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην οὕτω πάλαι φηcὶν ὀνομάζεcθαι, Δημήτριοc δὲ οὐ τὴν πόλιν ἀλλὰ τὴν ταύτηc ἀκρόπολιν.

Ἀκηλίδωτον· ἄcπιλον, ἀκήρατον.

Ἀκήρατοc· ἄφθαρτοc, ἀπαθήc, ἀκέραιοc.

Ἀκίβδηλον· καθαρόν.

Ἀκίβδηλοc ἀνήρ· ὁ πολλοῦ ἄξιοc καὶ δόκιμοc. οὕτω Φρύνιχοc.

Ἀκίδαc· τοῦ βέλουc τὰc ὀξύτηταc.

Ἀκιδωτὸc ὅρμοc· cυγκείμενοc ἐκ πολλῶν ἀκίδων.

Ἀκιδνότερον (c 130)· ἀcθενέcτερον, μεταφορικῶc ἀπὸ τοῦ μὴ κίειν, ἤγουν μὴ ἰcχύειν, ἢ κίκυν μὴ ἔχειν, οἷον ἰcχύν, διὰ τὴν τῆc ψυχῆc ἀcθένειαν. Δίδυμοc δὲ ταλαιπωρότερον καὶ ἀθλιώτερον ἔφη.

Ἄκικυc· ἀcθενήc, ἀδύνατοc. κατὰ cτέρηcιν ἤτοι τοῦ κίειν, ἢ τῆc κίκυοc, ἥτιc παρὰ τὴν κίνηcιν λέγεται, ἰcχὺc οὖcα.

Ἀκινάκηc· μικρὸν δόρυ Περcικόν.

Ἀκκιζόμενοc· θρυπτόμενοc, προcποιούμενοc, γυναικιζόμενοc. ἢ μωραίνων, ἀπό τινοc γυναικὸc μωρᾶc, ἥτιc ἐκαλεῖτο Ἀκκώ. cημαίνει δὲ καὶ τὸν θέλοντα μέν, προcποιούμενον δὲ μὴ θέλειν.

Ἀκκιcμούc· προcποιήcειc, ὑποκρίcειc.

Ἀκιόμενοι· ἐπιcκευάζοντεc. μεταφορικῶc ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν.

Ἀκίονεc· ἀcτήρικτοι.

85r Ἀκληρεῖ· οὐ μετέχει, | οὐ κεκλήρωται.

---

1 B 364, 20 C Sui. Hes. **2** B 364, 22 Sui., anders C **3** B 364, 21, vgl. Sui. **4** B 364, 25 C Sui. Hes. **5—7** 364, 17 Sui. aus Harp. (Et. gen. = magn. 47, 25 benutzt Oros, der aus Harp. schöpft) **8** B 364, 24 Sui. Hes (C mehr) **9** B 364, 27 C (bis ἀπαθήc) Sui. **10** B 364, 28 C Sui. **11** B 371, 22 (mehr) aus Phrynichos **12** B 364, 29 C Sui. Hes. **13** B 371, 24 **14—16** B 371, 9 (weniger), vgl. Hes. Sui. **17. 18** B 371, 10 Hes. **19** B 364, 30 Sui. (C umgeformt), anders Harp. **20—22** B 364, 32 C Sui. (vgl. Et. gen. = magn. 49, 3) **23** C Sui., vgl. B 364, 31 Hes. **24** B 371, 14, vgl. Hes Ἀκίμενοι (vgl. Et. magn. 46, 38) **25** B 371, 13 Hes. **26** B 365, 3 C Sui.

---

6 φηcὶν auch Harp. E. 15 κίχυν *b* 17 Ἄκικηc *b* 24 Lies Ἀκειόμενοι (ἀκιόμενοι auch B) 26 Ἀκληρί *b*

Ἄκληροι· ἔξω τοῦ κεκληρῶσθαι. Εὐριπίδης (Troad. 32).

Ἀκληρία· ἀτυχία. Σοφοκλῆς (fr. 898).

Ἀκλήρῳ (λ 489)· πτωχῷ, κλῆρον μὴ ἔχοντι μηδὲ οὐσίαν· κλῆρος γὰρ ἡ οὐσία, ὅθεν καὶ ἐπίκληρος.

Ἄκλυτον· ἀνώνυμον.

Ἀκλητί· ἄνευ κλήσεως.

Ἀκλόνητον· ἄσειστον, ἀδόνητον.

Ἀκμάζει· νεάζει.

Ἀκμάζεις· τὰ νέων πράττεις. οὕτως Ὑπερείδης (fr. 122 Bl.) καὶ Λυσίας (fr. 188 S.).

Ἀκμαῖος· νεανίσκος σφριγῶν.

Ἀκμή· ὀξύτης, αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ ἡ δύναμις. καὶ ἡ νεότης. Ἀκμὴ δὲ καιροῦ· ἡ εὐτυχία. οὕτω καὶ Ἰσοκράτης (2, 33)· 'τὸ μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν'. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτως Ὑπερείδης (fr. 116 Bl.)

Ἀκμὴ καλεῖ· καιρὸς καλεῖ.

Ἀκμῆτες· μὴ κάμνοντες.

Ἀκμητί· ἀκαμάτως.

Ἀκμοθέτῳ· τῷ κοιλώματι, ἐν ᾧ ὁ ἄκμων τίθεται.

Ἀκμονίδης· ὁ Χάρων καὶ ὁ Οὐρανός. Ἄκμονος γὰρ παῖς.

Ἀκνίσωτος οἶκος· ὁ ἄνευ πυρὸς καὶ κνίσης. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 292).

Ἄκοιτις· γαμετή.

⟨Ἀ⟩κολασία· ἀκρασία.

Ἀκόλαστον· ἀκρατῆ, θρασύν.

Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστὸν πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος. λέγοι δ' ἂν τις καὶ ὑβριστικόν.

---

1 B 367, 14 **2** B 367, 15. **3. 4** B 371, 16 Hes. **5** B 371, 18 Sui. Hes. **6** B 365, 4, vgl. Sui. **7** B 365, 5 Sui. **8** B 365, 7 C Sui. **9. 10** B 365, 9 Sui. aus Harp. (An. Ox. II 488, 28) **11** B 365, 8 Sui. **12—15** B 365, 10 Sui. (C nach Ἀκμάζει νεάζει: ἀκμὴ γὰρ ἡ νεότης als neue Glosse, dann Ἀκμὴ καιροῦ κτλ.) **16** B 365, 15 C Sui. Hes. **17** B 365, 16 Sui. Hes. (C umgeformt) **18** B 365, 17 C Sui. **19** B 367, 11 Hes. **20** B 367, 12 Hes. **21. 22** B 368, 29 **23** B 365, 19 **24** B 365, 20 C Hes. **25** B 365, 21 C Sui. **26. 27** B 365, 23 Sui. aus Phrynichos

---

2 ὁ σοφοκλῆς *b* (ὁ rot) 5 Ἄκλυτον in B richtig überliefert; Phot. las, wie die Reihenfolge zeigt, Ἄκλητον wie Sui. Hes. 14 Αμὴ κάμνοντες *b* (A rot)

Ἀκόλαςτος ὄχλος· Εὐριπίδης (Hec. 607) ἔφη, ἀκόλαςτον δὲ cῶμα Σοφοκλῆς (fr. 678)· ἀκολαςτήματα δὲ λέγουςιν μὲν κατακόρως οἱ Ἐπικούρειοι, πλὴν καὶ Ἀναξανδρίδης (fr. 73) κέχρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριςτοφάνης (Lys. 398).

Ἀκολαςία· ὁ Θουκυδίδης (III 37) ἔφη· ἀκολαςτία δὲ Ἄλεξις (fr. 345), ἀκολαςτότατον δὲ Ἀριςτοφάνης καὶ ἀκολαςτοτέραν Νικόλαος (fr. 2).

Ἀκόλαςτον καὶ ὑβριςτὸν πρᾶγμα· Ἀττικῶς ςυντέθειται, διττὴν δὲ ἔχει τὴν θεωρίαν, μίαν μὲν ὅτι ἐχρήςατο τῷ ὑβριςτὸν ἀντὶ τοῦ ὑβριςτικοῦ, ὅμοιον ὂν τῷ τύπῳ τοῖς τοιοῖςδε τῶν ὑπερθετικῶν βέλτιςτον κάλλιςτον κράτιςτον καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἑτέραν δὲ διότι ςυμπέπλεκται τὸ ὑβριςτὸν τῷ ἀκολάςτῳ. Πλάτων δὲ ἐχρήςατο ἐν Πειςάνδρῳ (fr. 98) λέγων· 'γυνὴ γάρ, ἣν μὲν αὐτὴν ἀεὶ κολάζῃς, ἐςτὶν πάντων κτημάτων κράτιςτον· ἐὰν δὲ ἀνῇς, ὑβριςτὸν χρῆμα καὶ ἀκόλαςτον'. Φερεκράτης (fr. 162) δὲ τῷ κόβαλον ςυμπλέξας τὸ ὑβριςτὸν εἶπεν· 'ὑβριςτὸν ἔργον καὶ κόβαλον εἰργάςω'. ςυγγραφικαὶ δὲ αἱ ςυνθῆκαι.

Ἀκολαςτανεῖτε· Ἀριςτοφάνης (Aves 1227) ἔφη ὁμοίως τῷ ςημανεῖτε, Πλάτων δὲ ἐν ἕκτῳ (VIII 555d IX 590a 591a?) Πολιτείας ἀκολαςταίνειν.

Ἀκόλουθος· Δημοςθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (4) ἀντὶ τοῦ δούλου. ὡςαύτως δὲ καὶ Ξενοφῶν (Rep. Ath. I 19).

Ἀκόλουθον· οὐδετέρως μὲν Ἀριςτοφάνης, θηλυκῶς δὲ Πλάτων ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς (111c). Δημοςθένης δὲ ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον (24) ἐν ἴςῳ τῷ ἐφεξῆς εἶπε τὸ ἀκόλουθον, Ἀντιφῶν (fr. 147 Bl.) δὲ τὰ ἑπόμενα καὶ ςύμφωνα.

Ἀκολουθία· ἡ ἀκολούθηςις. Σοφοκλῆς (fr. 899).

Ἀκολουθοῦντε· ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦςαι δυϊκῶς. οὕτως Ἕρμιππος (fr. 85). καὶ γὰρ κέχρηνται ταῖς ἀρςενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν πολλάκις.

1—4 B 367, 20 **5—7** B 367, 24 (vgl. auch Erotian 42, 11 Klein) **8—17** B 368, 12 aus Phrynichos **18—20** B 368, 26 aus Phrynichos (vgl. ςημανεῖτε Bek. 62, 29 oben S. 42, 4) **21. 22** B 367, 27 **23—26** B 367, 29 und 367, 31 **27** B 367, 32 **28—30** B 367, 33 aus Phrynichos (?)

---

2 ἀκολαςτάματα B falsch 3 ἐπικούριοι *b* ἀλεξανδρίδης *b* (?) 6 ἀκολαςτότατα δὲ Ἀριςτοτέλης B falsch 9 τῷ]τὸ *b* 12 ὑβριςτικὸν *b* B 13 κολάζεις *b* 15/16 τὸ ὑβριςτικὸν *b* 25 τὸ ἐφεξῆς *b*

Ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ· οὕτωϲ ϲυντάϲϲουϲιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ | ἀκολουθεῖν αὐτῷ. καὶ γὰρ Λυϲίαϲ (12, 12) οὕτω κέχρηται *85v* καὶ Πλάτων (Menex. 249d), ἀλλὰ καὶ Ἀριϲτοφάνηϲ ἐν Πλούτῳ (823)· 'ἕπου' φηϲὶ 'μετ' ἐμοῦ, παιδάριον'. καὶ Μένανδροϲ (fr. 616)· 'νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενὴϲ ἕποιτο ἀεί' κἀν τῇ Παρακαταθήκῃ (fr. 388)· 'ϲυνακολούθει μεθ' ἡμῶν' φηϲι.

Ἀκόμπαϲτοϲ λόγοϲ· Εὐριπίδηϲ (fr. 872) φηϲί, καὶ ἀκόμπαϲτοϲ φάτιϲ (fr. 873).

Ἄκομψον· ἀπάνουργον καὶ φαῦλον. ἢ κομψείαϲ καὶ πανουργίαϲ ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρύνιχοϲ.

Ἀκονιτί· ἄνευ ἀγῶνοϲ καὶ μάχηϲ. ἢ ⟨εὐμαρῶϲ⟩, ἐκ μεταφορᾶϲ τῶν ἀθλητῶν τῶν εὐμαρῶϲ περιγινομένων, ὥϲτε μηδὲ κονίϲαϲθαι.

Ἀκοήν· ἀντὶ τοῦ οὖϲ. Φερεκράτηϲ (fr. 199).

Ἄκοοϲ· ἀντὶ τοῦ ἀκουϲτικόϲ. Πλάτων (fr. 226).

Ἀκοήν· τὸν λόγον, ὡϲ καὶ τὰ ἡμέτερα λόγια· 'ἀκοὴν ματαίαν μὴ παραδέχου', οἷον μάταιον λόγον μὴ προϲδέχου.

Ἄκοποϲ ἀνήρ· ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἠνωχλημένοϲ ὑπό τινοϲ. οὕτωϲ Ἀμειψίαϲ (fr. 29).

Ἄκοϲ· ἴαϲιϲ, θεραπεία.

Ἄκοϲμα· ἀπρεπῆ, ἄτακτα.

Ἀκόρητοϲ· ἀκόϲμητοϲ· κορεῖν γὰρ τὸ ϲαίρειν παρὰ Ἀττικοῖϲ.

Ἀκορεϲταίνω· ἀκόρεϲτα πράττω.

Ἀκοϲμήτωϲ· ἀντὶ τοῦ ἀτάκτωϲ· Πλάτων (Leg. VI 781b).

Ἀκούει καλῶϲ· ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖται. οὕτωϲ Ἡρόδοτοϲ (III 131).

Ἄκουε· ἀντὶ τοῦ ϲίγα. Κρατῖνοϲ (fr. 284). οἷον τόπον δίδου διὰ τῆϲ ϲιγῆϲ τῇ ἀκοῇ. '⟨ἄκουε, ϲίγα⟩, πρόϲεχε, τὸν νοῦν, δεῦρ' ὅρα' καὶ Σοφοκλῆϲ (fr. 1014)· 'ἄκουε, ϲίγα, τίϲ ποτ' ἐν δόμοιϲ βοή;'

1—6 B 368, 3 aus Phrynichos (? vgl. Bek. 82, 21) **7. 8** B 369, 18 **9. 10** B 365, 22 aus Phrynichos (Bek. 6, 19 Ἄκομψον καὶ φαῦλον) vgl. B 368, 31 (ἀπάνουργον vgl. Bek. 213, 27, vgl. Sui. und Hes., wo Schmidt richtig ⟨Κρατῖνοϲ⟩ Ἀρχιλόχοιϲ vermutet) **11. 12** B 365, 25 C Sui. (vgl. Bek. 213, 24) **13** B 369, 1 **14** B 368, 33 (vgl. Et. magn. 51, 24) **17. 18** B 365, 30 Sui. **19** B 365, 32 C Sui. **20** B 365, 33 C Sui. Hes. Et. gen. fügt μωρά zu **21** B 365, 28 C **23** Vgl. unten S. 66, 12 B 369, 2 **24** B 366, 1 **25—27** Zwei Glossen B 369, 15 und 372, 10 zusammengearbeitet

---

6 ϲυνακολουθεῖ *b* 11 ergänzt aus B Sui. 14 Lies Ἀκοόϲ 14 ἀκουϲτικῶϲ B falsch 21 Ακορεῖν *b* (A rot)

Ἀκουσίμη· ἀντὶ τοῦ ἀκουστή.

Ἀκουσείων· ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς (fr. 900).

Ἀκουτίσαι· διδάξαι.

Ἀκοῦσαι ὀργῶ· Κρατῖνός φησιν, ἀλλὰ καὶ Θουκυδίδης (IV 108)· ʻΛακεδαιμονίων ὀργώντωνʼ. σημαίνει δὲ τὸ ὀργᾶν ⟨τὸ⟩ πάνυ ἐπαίρεσθαι πρὸς τὸ πρᾶξαί τι ἢ ἀκοῦσαι. καθόλου δὲ ποικίλως χρῶνται τῷ ὀνόματι· καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ βρέξαι, ὡς Ἀρχίλοχος, Αἰσχύλος δὲ ἐπὶ τοῦ παίοντα ἐξελαύνειν καὶ μαλάττειν τίθησι, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰγεῖ ⟨φησι⟩ τὸν Θησέα στρέφοντα καὶ μαλάττοντα τοὺς λύγους ποιῆσαι δεσμὰ τῷ ταύρῳ. λέγει δὲ οὕτως· ʻκλωστῆρσι χειρῶν ὀργάσας κατήνυσε σειραῖα δεσμά.ʼ καὶ Ἡρόδοτος δὲ ἐν τετάρτῳ (64) ἀντὶ τοῦ μαλάξας κέχρηται τῷ ὀργάσας. οὐκοῦν ἐπεὶ τὸ μαλάξαι καὶ βρέξαι σημαίνει ἡ φωνή, ὀργᾶν λέγεται τὸ σπαργᾶν καὶ μετεωρίζεσθαι; καὶ γὰρ τὰ βρεχόμενα ὑποιδεῖ. θεατέον δὲ καὶ οὕτω τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς· ὀργάδες καλοῦνται πάντα τὰ ἀνειμένα εἰς ὕλην καὶ ἀνημέρωτα καὶ ἀργά, ὡς καὶ Σόλων φησίν. ἀπὸ τούτου οὖν τὸ ὀργᾶν εἴρηται ἐπὶ τοῦ ἀνεῖσθαι πρὸς τὸ πρᾶξαί τι ἢ ἀκοῦσαι. ἢ ἐπεὶ αἱ ὀργάδες ἄτμητοι οὖσαι αὔξουσιν εἰς ὕψος, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ὀργᾶν ὑψοῦσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι πρὸς τὸ ἀκοῦσαί τι ἢ πρᾶξαι σημαίνει. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ὀριγνᾶσθαι καὶ ἡ ὀργὴ ἐντεῦθεν γεγονέναι, οἷον ὄρεξίς τις
86r καὶ ἔφεσις καὶ αὔξησις καὶ μετεωρισ|μὸς οὖσα τῆς ψυχῆς. συγγραφικὴ μέντοι ἡ φωνὴ ἡ ἀκοῦσαι ὀργῶ.

Ἀκούειν· ἐπὶ τοῦ πείθεσθαι. Δημοσθένης (z. B. 18, 6?) καὶ Ἡρόδοτος (III 61) καὶ πρὸ αὐτῶν Ὅμηρος (η 11).

Ἀκούοντα ἄριστα· ἀντὶ τοῦ εὐφημούμενος. Ἡρόδοτος (VIII 93) καὶ Εὔπολις (fr. 3[illegible]5).

Ἀκούων διατεθρύληται· τοῦτο προστιθέντες ἐνίοτε καὶ τὰ ὦτα χρῶνται (Plat. Lys. 205 b Rep. II 358 c).

---

1 Vgl. unten S. 65, 16 = B 373, 1 aus Phrynichos **2** B 369, 13 (aus Phrynichos? vgl. unten 65, 3) **3** B 366, 3 Sui., vgl. Hes. Ἀκουστίσας **4—22** aus Phrynichos, vgl. Bek. 7, 3 u. 53, 31. Die Glosse scheint aus einem längeren Traktat über Ὀργάζω herausgelöst. **23. 24** B 369, 14 **25. 26** B 372, 6 **27. 28** aus Phrynichos (?)

---

7 Anders das bei Didymos zu Demosth. col. 14, 14 erhaltene Fragment 8 ἐναργῆ *b* (ähnlich Schol. Od. η 106 ἐναργῶς und ἐν ἄργει) 10 κλώστρεσι *b* 16 vgl. Photios Ὀργεῶνες: Seleukos im Kommentar zu den Ἄξονες erklärte dies Wort 25 Ἀκούων τὰ ἄρ. *b* 27 διατεθρύλληται *b*

Ἄκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς· ἀντὶ ⟨τοῦ⟩ τῶν ἐμῶν ἐπιστολῶν. Αἰσχύλος (fr. 293) εἶπεν.

Ἀκουσέτην Σοφοκλῆς (fr. 900). Ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης.

Ἄκουσμα, οὐκ ἀκρόαμά φασί τινες λέγειν τοὺς Ἀττικούς, διαμαρτάνουσι δέ. καὶ γὰρ πλεονάζουσι μὲν ἐν ταύτῃ τῇ φωνῇ, χρῶνται δὲ ὅμως καὶ τῷ ἀκροάματι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (241)· 'βαρύτερον τῶν ἔργων, ὧν πεπόνθαμεν, τὸ ἀκρόαμα γίνεται' καὶ Ξενοφῶν δὲ χρώμενος τῷ ἀκούσματι, οὐδὲν ἧττον καὶ τῷ ἀκροάματι κέχρηται ἀλλαχοῦ τε λέγων καὶ ἐν τῷ Συμποσίῳ (2, 2) τὸν Σωκράτην εἰσάγων λέγοντα· 'νὴ Δία, ὦ Καλλία, τελέως ἡμᾶς ἑστιᾷς· οὐ γὰρ μόνον τὸ δεῖπνον ἄμεμπτον παρέθηκας, ἀλλὰ καὶ θεάματα καὶ ἀκροάματα ἥδιστα παρέχεις.' Δίφιλος (fr. 122) δὲ ἐκ παραλλήλου τέθεικε τὰς λέξεις· 'μόνος γὰρ ἦν λέγων ἄκουσμα καὶ ἀκρόαμα'.

Ἀκούεις ἃ λέγει σε· οὕτως Φερεκράτης (fr. 73) ἔφη λέγων· 'ὦ Ζεῦ πολυτίμητε, ἆρα ἀκούεις, ἅ σε λέγει ὁ πανοῦργος υἱός;'

⟨Ἀ⟩κουσίμη· ἀντὶ τοῦ ἀκουστή. Σοφοκλῆς (fr. 679)· 'σπουδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη'. δύναται λέγεσθαι καὶ φωνὴ ⟨ἀκουσίμη. καὶ Ἀκούσιμα καὶ⟩ ἀκουστά, ὡς ἐν τῇ Κρεούσῃ (fr. 330)· 'ἄπελθ', ἄπελθε παῖ· τάδ' οὐκ ἀκουστά σοι'. καὶ Εὐριπίδης (fr. 334, 4) δὲ πολλάκις. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀκούσιμα φησί. πολιτικώτερον δὲ λέγει ὁ Φρύνιχος τὸ ἀκουστά μᾶλλον ἢ τὸ ἀκούσιμα.

Ἀκούσας ἥκειν, οὐχ ἥκοντα. Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν (3, 1, 1). καὶ Μένανδρος (fr. 966) δὲ καὶ ἄλλοι πολλοί.

---

1. 2 B 372, 8 aus Phrynichos (? Vorausging wohl Kratinos Fr. 285, wie in der in B unmittelbar folgenden Glosse Ἄκουε σίγα Kratinos dem Sophokles vorausgeht) **3** B 372, 14 **4—13** B 372, 16 aus Phrynichos (vgl. φωνῇ); dagegen Thomas Mag. Moeris. Eine attizistische Einlage der Codices D C des Etymol. bietet: Ἀκούσματα· πλέον Ἀττικοὶ τῷ ἀκροάματι κέχρηνται· ⟨καὶ⟩ ἀκούειν μέν φασι, ἀκουστὴν δὲ οὐκέτι, ἀλλ' ἀκροατήν, καίτοι θεάσασθαί φασιν καὶ θεατὴν ὁμοίως. λέγουσιν Ἀκέραιον δύναμιν ἀντὶ τοῦ ἀκεραίαν, καὶ βέβαιον κόλασιν καὶ φαῦλον πρᾶξιν, καὶ ἄλλα θηλυκὰ ὀνόματα διὰ τοῦ ᾱ κοινῶς προφερόμενα Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο̄ς λέγουσιν. Ἀκαιρία καὶ ἀκαίρως Δημοσθένης· 'τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου' (1, 24 u. prooem. 38). Ἀκούσας ἥκειν τόνδε, οὐχ ἥκοντα· οὐδετέρως (οὐδὲ ἑτέρως?) μετὰ τοῦ ῥήματος. Das scheint nach Anfang und Schluß Exzerpt aus Phrynichos, vgl. unten Z. 23 **14. 15** B 372, 31 aus Phrynichos **16—22** B 373, 1 aus Phrynichos **23. 24** B 373, 10 aus Phrynichos

---

3 Lies ἀκούσεσθε 15 σε fehlt B 17 πρὸς θυραῖον B πρὸς θυραιον *b* 19 σοι fehlt B 20 ⟨καὶ⟩ ἀκούσιμα Ellendt richtig (wohl auf fr. 679)

⟨Ἀ⟩κούμενος· θεραπευόμενος ἢ θεραπεύων.

Ἀκουσία· τὸ πρᾶγμα. Σοφοκλῆς (fr. 680)· 'ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν'.

Ἀκοινώνητος· Πλάτων ἐν Νόμων ς′ (768b), καὶ Ἀκοινώνητα. καὶ Ἀντιφῶν δὲ καὶ Εὐριπίδης (Andr. 470). καὶ ⟨Ἀ⟩κοινωνία Πλάτων ἐν ταῖς πρὸς τὸν Διονύσιον ἐπιστολαῖς (III 318e).

⟨Ἀ⟩κοίτιδος· Εὐριπίδης.

Ἀκονῶ· Δημοσθένης ἐν Ἐπιστολαῖς (II 11)· 'ἀκονῶν τὴν πόλιν'.

Ἀκόρεστα· Εὐριπίδης (Med. 638), ἀκορεστότερα δὲ Ξενοφῶν (Symp. 8, 15).

Ἀκοσμοῦντες· Σοφοκλῆς (Phil. 387. vgl. Ant. 730). ἀκοσμεῖ δὲ καὶ ἀκόσμους, καὶ ἀκοσμήτως ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως Πλάτων ἐν Νόμων ς′ (781b)· 'τὸ περὶ τὰς γυναῖκας ἀκοσμήτως περιορώμενον'.

Ἀκοσμεῖν· τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολασταίνειν. Σοφοκλῆς.

Ἀκοσμία· Εὐριπίδης (Iph. A. 317)· 'τίς ποτ' ἐν θύραισι θόρυβος καὶ λόγων ἀκοσμία'.

⟨Ἄ⟩κος περίαπτον· Ἀττικῶς εἴρηται. κέχρηται τῇ συνθήκῃ Κρατῖνος.

Ἀκραγγές· ἀκρόχολον, ἀσθενές, χαλεπόν.

Ἀκράδαντον· ἀσάλευτον, ἀκίνητον.

Ἀκραιφνές· καθαρόν, ὑψηλόν, τέλειον. ἢ ἀκραιφνοῦς οἷον
86r ἀκηραφανοῦς ἀβλαβοῦς· | κὴρ γὰρ ὁ θάνατος.

Ἄκρα κόρυμβα· τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν τὰ ἐξέχοντα κατὰ πρύμναν ἢ πρῷραν.

Ἀκρέμονες· βλαστοί, κλάδοι.

Ἀκρασίας· ἀνωμαλίας, παρὰ τὸ μὴ συγκεκρᾶσθαι.

Ἀκράτισμα· ἔμβρωμα.

---

1 B 373, 12 **2. 3** B 373, 13 **8. 9** B 369, 11 **10. 11** B 369, 20 **12—14** Vgl. B 369, 2 oben S. 63, 23 **15. 16** B 369, 5 aus Phrynichos (Bek. 18, 22) **17. 18** B 369, 10 aus Phrynichos (? Fortsetzung der vorigen Glosse) **19. 20** B 369, 10 aus Phrynichos (Bek. 16, 29) **21** B 369, 17 Hes. Et. gen. (codd. CD u. Et. magn.) **22** B 366, 4 C Sui., vgl. Hes. **23. 24** Zwei Glossen: 1) bis τέλειον B 366, 8 Sui. (C weniger) 2) B 366, 10 Sui. **25. 26** B 366, 6 Sui. **27** B 366, 5 C Sui. Hes. **28** B 366, 12 C Sui. Hes. **29** B 366, 13 A Sui.

---

16 ὁ vor Σοφοκλῆς rot *b* 17 θύρεσι *b* πύλαισι cod. Eur. 19 περιαπτόν *b* 21 ἀκρόχωλον *b* 23 Ἀκραιφνές (αι aus ε) *b* 24 Ακὴρ *b* (A rot)

'Ακρατῆς γάμων· σεμνὸς καὶ εὐπρεπὴς ὁ λόγος ἐπὶ γυναικὸς τιθέμενος ἀκολάστου καὶ μοιχικῆς. οὕτως Φρύνιχος.

'Ακρατὴς χειρός· ὁ κλέπτης. ὅμοιον τῷ πρώτῳ.

'Ακρατῆ γίνεσθαι τοῦδε· οἷον μὴ κατακρατεῖν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιρρεόντων πραγμάτων ἢ λόγων.

Ἄκρατος· κατὰ τὸ ἐναντίον τὸ πολύκρατος.

'Ακρατίσασθαι· τὸ μικρὸν ἐμφαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου.

⟨'Α⟩κριβοῦν· ἐγνωκέναι τὸ ἀκριβές.

'Ακριτί· ἄνευ κρίσεως.

Ἄκριτος· ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος. οὕτως Δημοσθένης (z.B. 1[illegible],18).

Ἄκριτα· ἀχώριστα.

'Ακριτόμυθος· πολύλογος, ἀδιακρίτους ἔχων τοὺς λόγους.

'Ακριτόφυλλον· σύμφυτον πολλοῖς δένδροις, ὥστε μὴ διακρῖναι αὐτῶν τὰ φύλλα, ἃ φέρει. ἢ κατάσκιον.

'Ακροᾶσθαι· ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν, οὕτως 'Αντιφῶν (fr. 62 Bl.)

'Ακροβολίζεται· τὸ ἐν πολέμῳ προκατάρχεσθαι τῆς συμβολῆς. ἢ τὸ ἄκραις συμπλέκεσθαι χερσίν· ἢ καὶ τὸ διὰ βελῶν μάχεσθαι, καὶ τὸ ἐπιδείκνυσθαι τὸν πόλεμον.

'Ακροβελίδας· τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων. Ἄρχιππος Ἡρακλεῖ γαμοῦντι (fr. 10)· 'τὸ πῦρ πολὺ λίαν· ὕπαγε τὰς ἀκροβελίδας'.

'Ακροβολίζεται· τὰ ἄκρα τοῦ σώματος . . . . .

'Ακροβόλοι· ἀκοντισταί, τοξόται.

'Ακροβολισμός· ἐρεθισμός.

'Ακρόδρυα· καρποὶ δενδρικοί.

---

1. 2 B 369, 22 aus Phrynichos (Bek. 28, 24 danach zu korrigieren) 3 B 369, 25 aus Phrynichos (Bek. 28, 31, danach zu korrigieren, vgl. den Komikervers Plutarch Aristid. 4, Wilamowitz Hermes 14, 183) 4. 5 B 369, 27 aus Phrynichos (?) 6 B 371, 25 7 B 371, 26 aus Phrynichos (Bek. 23, 15) 8 B 366, 14, vgl. Sui. 9 B 366, 15 Sui. 10 B 366, 16 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 30) 11 B 366, 17 A Sui. 12 B 366, 18 A Sui. 13. 14 B 366, 20 A Sui., vgl. Hes. 15 Sui. B 366, 28 (aus Platoglosse interpoliert, vgl. Hes.) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 1) 16—18 B 366, 22, vgl. Hes. 19. 20 B 371, 28, vgl. Hes. (Et. magn. 53, 40) 21 A Sui. 22 B 366, 26 A Sui. Hes. 23 B 366, 25 A Sui. 24 B 366, 27 A Sui. (vgl. Schol. Plat. Crit. 115b)

---

6 τὸ] τῷ Bekker, falsch; ἄκρατος ist erklärt wie ἄξυλος. 7 'Ακρατήσασθαι *b* 11 ἀδιαχώριστα B 16 Lies 'Ακροβολίζεσθαι 17 ἄκροις *b* 19. 20 'Ακρωβελίδας *b* 21 Das Verbum fehlt auch A 22 'Ακρόβολοι *b* B 24 Ακαρποὶ (A rot) *b*

'Ακροδίκαιος· ὁ εἰς ἄκρον δίκαιος.

'Ακροθίνια· τὰς τῶν ἐνιαυσιαίων καρπῶν ἀπαρχάς. κυρίως δέ, ἃς ἀνατιθέασιν οἱ ἐξ ἐμπορίας, παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ θινός, τουτέστιν τοῦ αἰγιαλοῦ, σεσῶσθαι αὐτά. ἄλλοι δὲ τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων, παρὰ τὸ σίνεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ πολλούς, τουτέστι βλάπτεσθαι. ἢ τὰ ἄκρα τῶν σωρῶν.

'Ακροκώλια δίεφθα. Τηλεκλείδης (fr. 48).

'Ακρόκομοι· μετρίως κομῶντες, ἢ λίαν, ἢ τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομῶντες.

'Ακρώνια· τὰ ἀθροίσματα. καὶ ἡ ἀκρότης. καὶ ἡ ἀκμή. καὶ τὸ ἐπίλεκτον σύστημα.

'Ακρομανής· ὁ φρενήρης.

⟨'Α⟩κρόνυξ· οἷον ἀρχὴ νυκτός. Σοφοκλῆς (Ai. 285).

'Ακροπόλισιν· ἀκρωρείαις.

Ἄκρον φρονεῖν, ἄκρον δρᾶν· οἷον ἐξέχων ἐν τῷ φρονεῖν καὶ πράττειν. οὕτως Σοφοκλῆς (nicht auf El. 1499).

'Ακροσφαλεῖς· ἀκροσφαλισμένους.

'Ακρότομος· σκληρός, ὑψηλός.

⟨'Α⟩κροσφαλές· τὸ ἄκρως σφαλερὸν καὶ μὴ δυνάμενον παγίως ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι. οὕτως Φρύνιχος.

87r 'Ακρώρεια· | ἐξοχή, κορυφή. εἰς τρία γὰρ διῃρεῖτο τὸ ὄρος, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. ἀκρώρεια μέν ἐστιν ἡ κορυφή, ὑπώρεια δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, τέρμα δὲ τὰ τελευταῖα.

'Ακροτελεύτιον ἔπους· τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικοῦ. κυρίως γὰρ ἐπὶ ποιημάτων τιθέασιν 'Αττικοὶ ἀκροτελεύτια. οὕτως Φρύνιχος.

'Ακροφύσιον· τὸ τῇ χώνῃ προστιθέμενον. Σοφοκλῆς (fr. 901).

2—6 A Sui. B 366, 30 (erweitert aus Theognost) **7** B 371, 32, vgl. Sui. **8. 9** B 367, 9 A Sui., vgl. Hes. **10. 11** B 372, 2, vgl. Hes. **12** B 372, 4 **13** B 372, 1 Sui. **14** B 369, 29 A Sui. **15. 16** B 372, 5 **17** B 367, 17 A Sui. (Schol. Plat. Pol. 403 c) **18** B 369, 30 A Sui. **19. 20** B 367, 18 aus Phrynichos (Bek. 20, 4) **21—23** B 370, 1 A Sui. **24—26** B 369, 31 Sui. aus Phrynichos **27** B 373, 15

---

2 ἀπαρχάς, ἀκροθίνια δὲ κυρίως καλοῦσι (καλεῖσθαί φασι) τὰς ἀπαρχὰς ἃς A Sui. B 10 'Ακρωνία B vgl. M. Schmidt zu Hes. 14 Lies 'Ακροπόλοισιν (E 523) 14 ἀκρωρίαις *b* verb. *b*[1] 15 Lies Ἄκρος oder ἐξέχοντα 17 Lies ἄκρως ἐσφαλμένους 19 Ακαὶ *b* (A rot) 20 ἀσφαλῆ zu ἀσφαλεία corr. cod. Phryn. ἀσφαλεῖ Bekker 25 Lies ἀκροτελεύτιον

Ἀκροχειρίζεσθαι· πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς. ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι.

Ἀκροχόρδων· ἐξοχή τις περὶ τὴν ἕδραν καὶ περὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος.

Ἀκταινῶσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι. πεποίηται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτή, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται. οὕτως **Ἀνακρέων** (fr. 137 B[4]).

Ἀκταίνειν· γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν. ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν.

Ἀκτή· αἰγιαλός, παραθαλάσσιος ⟨τόπος⟩. ἰδίως ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. ὅθεν καὶ ὁ ἀκτίτης λίθος. ἐκάλουν δὲ οὕτως καὶ τὴν Ἀττικήν, οἱ μέν ἀπό τινος Ἀκταίωνος βασιλέως, οἱ δέ διὰ τὸ τὴν πλείω τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

Ἄκτια· ἀγὼν παλαιός, ὡς **Καλλίμαχος** ἐν τῷ περὶ τῶν ἀγώνων (fr. 1) δῆλον ποιεῖ.

Ἀκύκλιος· ὁ ἀπαίδευτος παρὰ **Πλάτωνι** (fr. 227).

Ἄκυλος· ὁ τῆς πρίνου καρπὸς ὑπὸ τῶν παλαιῶν, βάλανος δὲ ὁ τῆς δρυός· 'καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντας'. **Φερεκράτης** Ἀγρίοις (fr. 186).

Ἀκύμονα· ἀτάραχον, ἀσάλευτον.

Ἀκύμων· ⟨ἡ⟩ μὴ γεννῶσα, ὡς ἐγκύμων ἡ συνειληφυῖα. καὶ ⟨**ἀκύμων**⟩ **θάλασσα** ἡ μὴ ἀνέμοις ταρασσομένη καὶ κυμαινομένη.

Ἀκώπητον· ἀπαράσκευον. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας μηδὲ τὰ πρὸς τὸν πλοῦν εὐτρεπισμένα.

Ἀκωδώνιστον· ἀβασάνιστον· ἢ ἀδοκίμαστον. οὕτως **Ἀριστοφάνης** (Lys. 485).

Ἅλα· θάλασσαν. ἢ τὰς τῶν ὀνύχων ὀξύτητας.

---

1. 2 B 370, 5 Sui. aus Timaios (Schol. Plat. Alc. 107 e) **3. 4** B 373, 16, vgl. Hes. **5—7** B 373, 18 aus Phrynichos (Bek. 23, 7) **8** B 370, 12 Sui. Zwei Teile: 1) bis πηδᾶν aus Timaios (vgl. Schol. Plat. Leg. 672 c) **9—12** Zwei Teile: 1) bis παραθαλάσσιος (τόπος) A Sui., vgl. Hes.; 2) B 370, 8 Sui. aus Harp. **13. 14** B 373, 30 Sui. aus Harp. **15** B 373, 21 Hes. (Et. magn. 55, 4) **16—18** B 373, 25, vgl. Sui. Hes. aus Phrynichos (Bek. 22, 6) **19** B 365, 18, vgl. Sui. Hes. **20. 21** Zwei Teile: bis συνειληφυῖα A Sui., vgl. Hes.; 2) aus Phrynichos (Bek. 6, 1). Beide vereinigt B 373, 22 **22. 23** B 373, 32 Hes. (vgl. Et. magn. 55, 6) **24. 25** B 374, 1 Sui. Hes. (beide mehr) aus Phrynichos (Bek. 29, 1) **26** Zwei Teile: 1) bis θάλασσαν A Sui. Hes. Beide vereinigt B 374, 5

---

2 ἄκρως *b* 3 Ἀκροχόρδων so *b* B Hes. 8 γαβριᾶν *b* (?) 23 εὐτρεπισμένων E. Schwartz 26 θάλα *b*

'Αλαβαστοθήκας· ⟨τὰς θήκας τῶν ἀλαβάστων⟩ Δημοσθένης (19, 237) ⟨λέγει⟩, ἃς ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦςιν. ἀλάβαστοι δέ εἰςι λήκυθοι, ὧν οὐκ ἔςτι λαβέςθαι διὰ λειότητα. ⟨'Αλάβαςτος⟩· οὕτως Μένανδρος ἄνευ τοῦ ρ̄ 'Οργῇ (fr. 990)· 'καὶ Λαμπρίας ὄπιςθεν ἀλάβαςτον φέρων'. ςημαίνει δὲ μυροθήκην. ἔνιοι δὲ αὐτὴν προάγουςι ςὺν τῷ ρ̄.

'Αλαζών· ὑπερήφανος. κυρίως δὲ ὁ ἀπατεὼν καὶ κομπ⟨ηρ⟩ός· ψεύςτης καὶ κομπαςτής. οὕτως Κρατῖνος (fr. 380).

'Αλαζονεύεςθαι· τὸ ψεύδεςθαι λέγουςι, καὶ ἀλαζόνα τὸν ψεύςτην καὶ φένακα.

'Αλαλαγμός· ἐπινίκιος ὕμνος.

⟨Ἁ⟩λαιεύς· ὄνομα δήμου.

'Αλαλητόν· θόρυβον.

88r 'Αλαπάξαι· πορθῆςαι, κε|νῶςαι, ὁμαλίςαι.

'Αλάςτωρ· ὁ ἁμαρτωλός, κατὰ μὲν Χρύςιππον (fr. 158 Arn.) τὸν

1—6 Zwei Glossen: 1) bis λειότητα B 375, 12 Sui. (vgl. Hes. Et. magn. 55, 34) aus Harp.; 2) aus Aelius Dion. Eust. 1161, 30 (Schwabe p. 98); aus anderer Quelle B 374, 6 (Teil I = A) **7. 8** B 374, 18, vgl. A Sui. **9. 10** B 381, 20 **11** B 374, 9 A Sui. Hes. **12** B 375, 18 Sui. aus Harp. **13** B 374, 10 A Sui. **14** A B 374, 12 (mehr) Sui. (mehr) Hes. **15—p. 71 19** Vgl. Et. gen. (cod. B u. Et. magn.) 'Αλάςτωρ· ὁ ἁμαρτωλός. ἢ ὁ φονεύς, ἢ ὁ ἐφορῶν τοὺς φόνους Ζεύς. κατὰ μὲν Χρύςιππον τὸν φιλόςοφον ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ φονέως ⟨ἀπὸ τῆς ἐλάςεως⟩, ὁ ἄξιος τοῦ ἐλαύνεςθαι διὰ φόνον. [ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλᾶςθαι τοῦ πλανᾶςθαι ἢ ὁ ἄλαςτα δρῶν]. κατὰ δὲ 'Απολλόδωρον ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, ὅ ἐςτιν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν. μήποτε δέ ἐςτιν ὁ διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων αὐτῷ λιτῆς μὴ καταξιούμενος, ἢ ὁ τοιαῦτα τολμήςας πράττειν, ὧν μὴ ἔςτιν ἐπιλαθέςθαι; ἐπὶ δὲ τοῦ Διός, οἷον 'ἀλάςτωρ Ζεύς', ἀπὸ ⟨τοῦ⟩ τοῖς ⟨ἄλας⟩τα πάςχουςιν ἐπαμύνειν. [ἢ ὁ τὰ ἄλαςτα τηρῶν τουτέςτι τὰ χαλεπά]. Μένανδρος· 'ὁ δ' ἀλάςτωρ ἐγὼ καὶ Ζηλότυπος ἄνθρωπος'. ⟨οὕτως εὗρον εἰς τὸ λεξικὸν τὸ ῥητορικόν, ςυμφωνεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Μεθόδιος εἴς τινα.⟩ (Nur die steil eingeklammerten Sätze könnten aus Methodios stammen). Photios Amphil. vgl. Hermes 26, 256: καὶ ἀλάςτωρ δὲ ςημαίνει μὲν ἁπλῶς τὸν κακοῦργον, ςημαίνει δὲ καὶ τὸν αὐτοχειρίᾳ φόνον εἰργαςμένον, ἀλλά γε δὴ καὶ τὸν ἐπεξιόντα τούτους ὡς τὰ ἄλαςτα ἐπιςκοποῦντα καὶ τοὺς εἰργαςμένους εἰςπράττοντα δίκας. ἔνθεν παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ Ζεὺς ἀλάςτωρ. Vergleiche hiermit Eust. 474, 22: παρὰ δὲ τοῖς ὕςτερον καὶ 'Ζεὺς ἀλάςτωρ', ὃν ἔλαθεν οὐδέν, ἢ ὁ τοῖς ἄλαςτα πάςχουςιν ἐπαμύνων κατὰ τοὺς παλαιούς. κοινῶς μέντοι ἀλάςτωρ, φαςίν, ὁ ἁμαρτωλός, ἢ κατὰ Χρύςιππον ὁ φονεύς, διὰ τὸ ἄξιος εἶναι ἀλᾶςθαι,

1 Ergänzt aus B Sui. Harp. 3 λίκυθοι *b* 4 'Οργῇ] ῥήγη *b* 5 μυρο^{θ} *b* 7 ἀπαταιών *b* κόμπος *b* 14 Blatt 87^{v} ließ der Schreiber frei, weil die Tinte durchgeschlagen war

φιλόσοφον ἀπὸ τῆς ἐλάσεως, ὁ ἄξιος ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον, κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον (fr. 211) ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, τοῦτο δέ ἐστιν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν, κατὰ δὲ Δίδυμον ἀπὸ τοῦ τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν. μήποτε δέ ἐστιν ὁ διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων αὐτῷ κακῶν λιτῆς μὴ καταξιούμενος; ἢ ὁ ἀλιτὼν εἴς τινα, ὅπερ ἐστὶ τοιοῦτόν τι διαπραξάμενος, ὃ μὴ λιταῖς ἀναλύσῃ. μήποτε δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἀλιτηρίῳ καὶ ἀλιτρῷ; Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας (305)· 'βάρβαρον πολλάκις καὶ ἀλάστορα τὸν Φίλιππον δημηγορῶν ἀπεκάλει'. λέγουσι δὲ καὶ τὸν Δία, ὡς οὐδὲν αὐτὸν τῶν τολμωμένων παρὰ ἀνθρώποις λαθεῖν δυνάμενον. Νικοχάρης (fr. 18 K.) δὲ καὶ θηλυκῶς ἔφη 'τὴν ἀλάστορα σφίγγα'. καὶ δαίμων τις καλεῖται ἐπεξιὼν τοὺς ἄλαστα εἰργασμένους, καὶ αὐτὸς ὁ πράξας τι τοιοῦτον, μάλιστα δὲ φόνον αὐτοχειρίᾳ. Περικειρομένῃ Μένανδρος (fr. 862 Grenfell-Hunt Oxyrh. pap. II N. 211, 12)· 'ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ καὶ Ζηλότυπος ἄνθρωπος'. ⟨καὶ⟩ ἐν Ὀργῇ· 'ἐμφαίνεται, ὅτι πρόσφατος ἦν ἐπιχωρία. — καὶ τοὔνομα τί λέγεις; — Ἀλάστωρ, φησί'. τοῦτο δὴ τοίνυν καινὸν λεγόμενον, εἰ μὴ πρὸς τραγῳδοποιούς τινας λέγεται κατακόρως χρωμένους τῷ ὀνόματι. ὁ δὲ Αἰσχύλος (fr. 294) 'μέγαν ἀλάστορον' εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀλάστορα, ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀλάστορος.

ἢ ἀπελαύνεσθαι. βαρύτερον (?) δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπί τινων δαιμόνων κεῖται. δαίμονες γὰρ ἀλάστορες οἱ κακύνοντες (aus derselben Quelle hat Eust. 1415, 13 ff. eine Glosse Ἐπαλαστεῖν interpoliert, vgl.: φθονερὸν δαιμόνιον. καὶ 'Ζεὺς ἀλάστωρ', οὗ ἡ βλάβη ἄληστος, ἢ ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν, ἢ ὁ ἐπαμύνων τοῖς ἄλαστα παθοῦσι. λέγεται δέ, φασίν, ἀλάστωρ καὶ ὁ τιμωρός καὶ ὁ φυγῆς ἄξια εἰργασμένος). Die in B 374, 22 stark verkürzte Hauptglosse, welche aus Aelius Dion. oder Pausanias stammt, ist von Photios aus B 382, 26 und B 382, 29 interpoliert. Im Anfang erweist sich Photios besser als B und das ῥητορικόν, indem er das Sätzchen B 374, 28—29 ἢ bis ἐπιλαθέσθαι, welches aus der Harpokration-Epitome stammt, als selbständige Glosse (verbunden mit einer bei Suidas erhaltenen) bietet, (unten S. 72, 4). Dagegen haben B und Photios fälschlich κατὰ δὲ Δίδυμον (δι^δ) für ἐπὶ δὲ τοῦ Διός (δι^ο) gelesen und daher diesen im ῥητορικόν richtig gestellten Satz verschoben und ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ φονέως gestrichen. Das ῥητορικόν des Etymol. genuin. ist also nicht das Werk des Photios, wie Wentzel und ich früher annahmen, sondern gehört einer selbst B vorausliegenden Entwicklungsstufe (vgl. Meier bei Gaisford Et. magn. praef. XIX). Didymos *sed. dub. fr.* 1 (p. 401 Schmidt) ist zu streichen.

---

8 ἀπεκᾶ *b* 10 νικόχαρις *b* 13 περικειομένη *b* 15 προσφάτως und ἐπὶ χωρία *b* vielleicht ἐπιχώριος Interpunktion von E. Schwartz 17 λε *b*

Ἀλάcτορα προcβαλεῖν· οἷον μύcοc καὶ ἀνοcιουργίαν. Εὐριπίδηc (fr. 874)· ʻοὐ coὶ παραινῶ μηχανωμένῃ κακὰ ἐχθροῖcι, cαυτὴν προcβαλεῖν ἀλάcτορα.ʼ

Ἀλάcτωρ· ὁ τοιαῦτα τολμήcαc, ὧν μὴ ἔcτιν ἐπιλαθέcθαι. ἢ φονικὸc δαίμων τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληcτα ποιῶν. ἢ ὁ πάντα ποιῶν τὰ κακά.

Ἀλᾶται· πλανᾶται, ῥέμβεται.

Ἄλγεα· κακά, λυπηρά.

Ἀλδαίνων· αὐξόμενοc.

Ἀλέα· θέρμη, ἔλλαμψιc. καὶ πόλιc Θεccαλική. οἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖc.

⟨Ἀ⟩λεεινόc· θερινόc, θερμόc.

Ἁλεῖται· πηδήcει.

Ἀλείτηc· ἁμαρτωλόc. πλανήτηc.

Ἀλείφατι· ἐλαίῳ, ἢ ἑτέρῳ ἀλείμματι.

Ἀλειφοίβιον· τὸν περὶ παλαίcτραν ἀναcτρεφόμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. Ἀριcτοφάνηc (fr. 740).

Ἀλείψαc· διεγείραc, ἀπὸ μεταφορᾶc τῶν ἀθλητῶν.

Ἀλέξανδροc· ὄνομα, οὗ μνημονεύει Δημοcθένηc ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν (6, 11), ὁ καλούμενοc Φιλέλλην, υἱὸc μὲν Ἀμύντου τοῦ βαcιλέωc, πατὴρ δὲ Περδίκκα. ἕτεροc δέ ἐcτιν ὁ ἀδελφὸc Φιλίππου, οὗ ὁ αὐτὸc ἐν τῷ ⟨περὶ⟩ παραπρεcβείαc (195) μνημονεύει. ἄλλοc δέ ἐcτιν ὁ Θετταλόc, περὶ οὗ ἐν τῷ κατὰ Ἀριcτοκράτουc (23, 120) λέγει.
88v ἄλλοc | δέ ἐcτιν ὁ Μολοττόc, ἀδελφὸc Ὀλυμπιάδοc τῆc γυναικὸc Φιλίππου· μνημονεύει δὲ καὶ τούτου ἐν ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν (7, 32), καὶ γνήcιοc ὁ λόγοc.

Ἅλαc ἄγων καθεύδειc· ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥᾳcτωνευομένων. ἐμπόρου γάρ τινοc τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώcαντοc καὶ καθεύδοντοc τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι καὶ ἐκτῆξαι τοὺc ἅλαc. ἔνθεν ἡ παροιμία.

1—3 B 382, 31 **4—6** Drei Glossen: 1) bis ἐπιλαθέcθαι aus Harp.; 2) bis ἀνεπίληcτα ποιῶν Sui. **7** B 374, 33 A Sui., vgl. Hes. **8** B 375, 1 A Sui. **9** B 382, 16 **10** Zwei Glossen: 1) bis ἔλλαμψιc B 375, 2 A Sui.; 2) aus Harp. **11** B 375, 4 A Sui. **12** B 375, 5 A Sui. Hes. **13** B 375, 6, vgl. Sui. Zwei Glossen in A und Hes. Ἀλείτηc und Ἀλήτηc. **14** B 375, 7 A Sui. Hes. **15. 16** B 382, 17 **17** B 375, 8 A Sui. **18—25** B 375, 19 aus Harp. **26—29** Sui. (mehr)

---

2 Lies cαυτῇ 5 ἀνέλπιcτα *b* 7 Απλανᾶται *b* (A rot) 15 Lies Ἀλειφόβιον 20 περδίκα *b* 25 καὶ auch Harp. E (lies εἰ) 26 καθεύδηc *b* verb. *b*[1]

'Αλέξειν· ἀποτρέπειν.

'Αλεξίκακον· κακίας καθαρτικὸν καὶ θεραπευτικόν.

'Αλεξίλογα· οὕτω τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ τύραννος (fr. 1, 9 B[4]).

'Αλέξιμα· τὰ βοηθήματα.

'Αλεξητῆρα· βοηθόν.

'Αλεξήσοντα· βοηθήσοντα.

'Αλεξιφάρμακον· ἀντιφάρμακον.

'Αλεξιφάρμακα· ἀλεξιτήρια φαρμάκων. Μένανδρος Παιδίῳ (fr. 371)· ''Εφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ λέγων ἀλεξιφάρμακα'.

'Αλε⟨αίν⟩οιμι· θερμαινοίμην. 'Αριστοφάνης (Eccl. 540).

'Αλετρίβανον· ὁ αὐτός (Pax 265).

'Αλεσούριον· θαλάσσιον αἰδοῖον. καὶ γένος κογχυλίων.

'Αλευάδαι· οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ ⟨'Α⟩λεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.

'Αλευρόμαντις· ὁ 'Απόλλων διὰ τὸ καὶ ἀλεύροις μαντεύεσθαι.

'Αλευρόττησις· ᾧ τὰ ἄλευρα διαττῶσιν, οἳ δὲ τηλίαν αὐτὸ καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ καὶ σηλίαν. ὃ καὶ κόσκινον.

'Αλευραττίς· ἀγγεῖον εἰς ἄλφιτα.

⟨'Α⟩λεύσω· φυλάξω.

'Αληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγει Μένανδρος 'Αφροδισίῳ (fr. 87)· 'εἰ τὰς ἀληθείας, ἃς ἁπλῶς τίς σοι λέγει.'

Ἆληθες· ὅταν ἡ πρώτη ὀξύνηται, σημαίνει τι ἐν ἐπερωτήσει λεγόμενον, οἷον ὄντως, ἀληθῶς.

'Αληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ· ἐπὶ τῶν ἀληθεστάτων μέν, οὐ πιστευομένων δέ. Σάγρα ποταμὸς τῆς Λοκρίδος. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν 'Ανατιθεμένῃ (fr. 34). Λοκροὺς δέ φασι τοὺς 'Επιζεφυρίους πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας

---

1 B 375, 9 A Sui. **2** B 375, 12 A Sui. **3. 4** B 382, 19 **6** B 375, 10 A Sui. **7** B 375, 11 A Sui. **8** B 375, 31 Sui. **9. 10** B 375, 31 Sui. **11** B 376, 1 Sui. aus Phrynichos (Bek. 14, 24: ἀλέαι ἀλεαίνοιμι, so cod.) **12** B 379, 24, vgl. Bek. 79, 14 **13** B 382, 21 Hes. **14. 15** B 375, 29 Sui. aus Timaios (vgl. Schol. Plat. Menon 70 c) **16** B 382, 22 Hes. **17. 18** B 382, 24 (vgl. Hes.) **19** B 383, 3 **20** B 383, 4 (Soph. fr. 902) **21. 22** B 376, 4 Sui. **23. 24** Vgl. B 376, 7 u. Sui. **25**—p 74, 7 Sui. Teil I, aus Pausanias (vgl. Eust. 278, 5 Schwabe p. 99)

---

6 'Αλεξιτῆρα *b* 10 οὕτως *b* 11 'Αλέοιμι auch B θερμαίνοιμι *b* B 14 'Αλευάβδαι *b* 15 ἀπὸ λεύου *b* 19 'Αλεύραττις B 20 ἅς auch B Sui., zu tilgen

αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. τῶν δὲ στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν φησάντων, διδόναι δ' αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους τοὺς ⟦δὲ⟧ Λοκροὺς οἰωνισαμένους τὸ κερτομηθὲν τήν τε ναῦν ἀποστρέψαι καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκούρων συμπλεῖν αὐτοῖς. νικησάντων δὲ αὐθημερὸν καὶ τῆς φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι, ἐπεὶ δὲ εὑρέθη ἀληθῆ, ἐπιλέγεσθαι τοῖς ἀληθεστάτοις μέν, οὐ πιστευομένοις δέ.

Ἀλληλίζειν· ἀλλήλους πειρᾶν, ὅ ἐστι λόγους περὶ συνουσίας προσφέρειν.

Ἀληθέγγυος ὅμηρος· ὁ τὴν ἀλήθειαν ἐγγυώμενος.

Ἀληλιμμένον· τὰ τοιαῦτα Ἀττικοὶ ἀναδιπλοῦντες λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἠλειμμένον. οὕτως Θουκυδίδης (IV 68).

Ἀλήπτως· ⟨ἀ⟩καταγνώστως.

Ἀλητεύω· πλανητεύω.

Ἀλητόν· τὸν ἀληλεσμένον σῖτον.

Ἀλλ' ἤ· ἀντὶ τοῦ εἰ μή. καὶ ἀντὶ ⟦τοῦ⟧ ἁπλοῦ τοῦ ἤ. τίθεται δὲ
89r ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἄρα | καὶ ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ ἄρα. Πλάτων (Gorg. 447a)· 'ἀλλ' ἦ κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν'; ἀντὶ τοῦ ἄρα.

Ἀλεία· πορεία.

Ἁλιάδας· μικρὰ σκαφίδια.

Ἁλιεύεσθαι· τὸ ἁλιεύειν· λέγουσι δὲ καὶ ὡς ἡμεῖς.

Ἁλιακή· ἁλιευτική.

Ἀλίαστον· τὸ μάταιον. Εὐριπίδης (fr. 1123). ἔστι δὲ καὶ τὸ ἀνέγκλητον, ὃ οὐκ ἔστι φυλάξασθαι, κατ' ἀπόφασιν.

Ἀλίβας· ὁ νεκρός. ἢ ποταμὸς ἐν Ἅιδου. λέγεται καὶ τὸ ὄξος, ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι τοῖς θεοῖς.

Ἄλιμον· βοτάνη δενδροειδὴς ἐσθιομένη.

Ἁλιμούσιος· Ἁλιμοῦς δῆμος τῆς Λεοντίδος.

---

8. 9 B 383, 5 (kürzer) **11. 12** B 383, 6 (vgl. Sui.) aus Phrynichos (Bek. 20, 1) **13** B 375, 33 Sui. vgl. A **14** B 375, 3 A Sui. **15** Vgl. Hes. Erotian (47, 4) **16—18** B 376, 8 Sui. **19** B 376, 12 A Sui. Hes. 2814 **20** B 376, 13 A Sui. Hes. **21** B 381, 23 Sui. (aus Phrynichos?) **22** B 376, 3 Sui. **23. 24** B 383, 8 **25. 26** B 376, 21 A Sui., vgl. Hes. **27** B 376, 23 Sui., vgl. A **28** B 376, 25 Sui. aus Harp. (fehlt E)

---

3 ὑποστρέψαι *b* 6 ἐπιλέγειν *b* 8 Ἀληλίζειν ἀλήλλους *b* περαίνειν B sinnlos 10 ὅ] ὡς *b* 11 Ἀληλειμμένον *b* 12 εἰλημμένον *b* 14 πλανιτεύω *b* 15 Ἄλητὸν so mit Doppelakzent *b* 19 Ἀλία *b* Sui. 24 Lies ἀνέκκλιτον Nauck 26 λίβεσθαι *b*

Ἀλίνουσι· λεπτύνουσι. Σοφοκλῆς (fr. 904).

Ἁλίπαστα· οἴονται οἱ πολλοὶ τὰ ταριχηρά, οὐ χρῶνται δὲ οὕτως Ἀττικοί, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἁλσὶ πεπασμένων κρεῶν ὀπτῶν προσφάτων.

Ἀλινδῆθραι· κυλίστραι.

Ἁλίπεδον· ὁμαλὸν ἔδαφος παρὰ τῇ θαλάσσῃ. τινὲς τὸν Πειραιᾶ φασιν. ἔστι δὲ καὶ κοινὸς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα, αὖθις δὲ γέγονε πεδίον. διὸ καὶ δασυντέον τὴν πρώτην, ἁλὸς γὰρ πεδίον. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῷ ἵππους ἀλινδεῖσθαι, τουτέστι κονίσασθαι, τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν.

⟨Ἁ⟩λίπλοα· ἐν θαλάσσῃ πλέοντα.

Ἁλιρρόθιον· κῦμα θαλάσσης. καὶ υἱὸς Ποσειδῶνος.

⟨Ἅ⟩λις ἀφύης μοι, παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων· Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς (fr. 506).

Ἅλις· ἱκανῶς, δαψιλῶς. Εὐριπίδης (Alc. 907, vgl. Schol u. Hes.) δὲ ἀντὶ τοῦ μετρίως.

Ἀλῖσαι· κυλῖσαι τὸν ἵππον.

Ἀλισγηθέν· ἑστιαθέν. μισηθὲν ἢ λυπηθέν.

Ἀλισγημάτων· τῶν μιασμάτων ἐκ μιαρᾶς τῶν εἰδώλων θυσίας.

Ἁλίσκει· νικᾷ.

Ἁλίσκεται· καταλαμβάνεται, κρατεῖται.

Ἅλις τοῦδε· οἷον ἀπόχρη καὶ ἱκανῶς ἔχει. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἁλός, ὅτι καὶ αὐτὴ δαψιλὴς καὶ ἱκανή. ἢ ἀπὸ τοῦ ἅλες, ὅπερ ἐστὶν ἀθρόον.

Ἁλίσπαρτον· κυρίως τὸ ἁλὶ κατεσπαρμένον χωρίον, καὶ τὸ ἄλευρον δὲ οὕτως ⟨λέγεται⟩. οἱ δὲ ἰδιῶται συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀχρήστου γεγονότος χρῶνται τῇ φωνῇ.

---

1 B 383, 11 **2. 3** B 383, 12 attizist. Quelle, vgl. Eust. 1827, 60 **4** Vgl. Hes., vgl. Phryn. Bek. 4, 32 **5—9** Zwei Teile: 1) bis θαλάσσῃ A; 2) aus Harp. Beide Teile B 376, 14 Sui. **10** B 376, 24 A Sui., vgl. Hes. **11** Zwei Glossen: 1) bis θαλάσσης 376, 26 A Sui. Hes; 2) B 377, 22 Sui. aus Harp. **12. 13** Sui. (aus Phrynichos?) **14. 15** B 376, 27 Sui., vgl. Hes. **16** B 383, 15 (Sui. Hes. Ἀλίσαι) **17** Zwei Teile: 1) vgl. Hes. Ἀλισγηθῇ; 2) B 377, 4. Beide vereinigt auch B 376, 33 Sui. Etwas anders C Ἀλιγησθέν (so) μιανθέν. λέγεται δὲ καὶ ἐσθιαθέν. καὶ λυπηθέν. **18** B 377, 1 Sui., vgl. Hes. **19** B 377, 3 Sui. Hes. C Ἁλίσκειν· νικᾶν, κρατεῖν. **20** B 377, 5 Sui. **21—23** B 383, 24 aus Phrynichos (Bek. 11, 16) **24—26** B 383, 27, vgl. Et. gen. = Et. magn. 65. 12, vgl. Hes.; aus Phrynichos (vgl. φωνῇ)

---

6 Lies κοινῶς 12 ἐσθίων] τὰ λιπαρὰ κάπτων Athen. II 96 c richtig 16 Ἀλίσαι und κυλίσαι *b* 17 ἐσθιαθὲν *b C* 18 θρησκείας καὶ θυσίας C 22 δαψιλὶς *b*

Ἀλιτρία· ἁμαρτία. Ἀριστοφάνης (Ach. 907).

⟨Ἀ⟩λιτήμων· ἁμαρτωλός.

Ἀλιτήριος· ἀνόσιος, ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι καὶ ἐξημαρτηκὼς εἰς θεούς. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν (445)· ʽἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φημι γεγονέναιʼ. οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲ ἀλιτήριοι ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο καὶ πονηροί· λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες διήρπαζον τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα. ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς ἐλέχθησαν οἱ τοὺς ἀλοῦντας τηροῦντες καὶ ἁρπάζοντες ἀλιτήριοι. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. ἔστι δὲ καὶ παράγωγος ἀπὸ τοῦ ⟨ἀ⟩λιτραίνειν, ὅ ἐστιν ἁμαρτάνειν.

Ἀλιτρίας· ἁμαρτωλίας. Ἀριστοφάνης (Ach. 907).

Ἀλκάθω καὶ Ἀλκάθειν· Σοφοκλῆς (fr. 905) καὶ Αἰσχύλος (fr. 411). σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν.

89v Ἀλκαία· οὐρὰ ζῴου, | κυρίως δὲ τοῦ λέοντος, ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν, ὅ ἐστιν βοηθεῖν, ὥσπερ οὐρὰ ἀπὸ τοῦ οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. ἔνιοι δὲ ἀλκαίαν διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν παρορμᾶν, ἐπεὶ ὁ λέων ἰσχία τε καὶ πλευρὰς μαστίζων τῇ οὐρᾷ εἰς μάχην ἑαυτὸν ἐποτρύνει. καὶ ταῦρος δὲ καὶ κύων καὶ ἄλλα ζῷα πολλὰ τῇ οὐρᾷ πρὸς ἀλκὴν κέχρηται. φασὶ δέ τινες καὶ τὴν οὐρὰν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ ὀρίνειν καὶ παρορμᾶν εἰς ἀλκήν.

Ἀλκμαίων· ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων.

---

1 B 377, 6 Sui., vgl. Eust. 1529, 45 Et. magn. 65, 10 **2** B 377, 7 C Sui. (vgl. Eust. a. a. O.) **3—11** Zwei Glossen: 1) bis γεγονέναι (5) Sui.; 2) B 377, 11 wieder aus zwei Teilen: a) 377, 11—14 (ἐκάλουν) und 377, 18—21 (παρέτεινε bis ἁμαρτάνειν) = C. Die Συναγωγή benützt hier wie oft Plato-Scholien (Leg. 854 b), die ihrerseits Aelius Dionys. benutzen (Schwabe p. 100, vgl. auch L. Cohn Jahrbb. f. Phil. Suppl. XIII 821 ff.) b) B 377, 14—18 (καὶ ἄλλως—ἀλιτήριοι) durch eine andere lexikalische Quelle (Miller Mélanges 411 = Schol. Plat. Rep. 470 c) ebenfalls aus Aelius. Beide Teile schon vereinigt in Et gen. Ἀλιτήριος· ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἄδικος. ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν κτλ. wörtlich gleich B 377, 11 (15 δὲ fehlt, 18 παρέτεινε richtig, 20 παράγωγον) Quellangabe: ταῦτα ἐκ τοῦ λεξικοῦ σχηματίζεται καὶ ἄλλως. Der Anfang ist hier in ursprünglicher Fassung erhalten **12** Vgl. Hes. (wo ἁμαρτωλίας zu schreiben). Vgl. oben S. 76, 1 **13. 14** B 383, 31 **15—21** B 384, 24, vgl. Didymos Schol. Apoll. Rh. IV 1614 **22** B 376, 28 C: Ἀλκμαῖον· ἰσχυρόν, ἀνδρεῖον

---

1 Ἀλέτρια *b* 6 καὶ πονηροί aus dem Schluß des ersten Teiles in B 8 παρεγίνετο *b* (falsch aufgelöst παρέτειν^e^) 10 γινομένης *b* 11 Lies παράγωγον 20 ὀρείνειν *b* 20 εἰς] τὴν *b* 22 Lies Ἀλκαίων

Ἀλκμαιωνίδαι· γένος ἐστὶν ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀλκμάνος.

Ἁλκυών· ὄρνεον θαλάσσιον, ἥτις τίκτει κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (Ζῴων ἱστ. V 8 p. 542 b 4) περὶ τροπὰς χειμερινάς, καὶ γίνεται τὸ πέλαγος ἀκίνητον ἐπὶ ἡμέρας ιδ'. καὶ καλοῦνται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι ἀλκυονίδες. τίκτει δὲ ἡ ἀλκυὼν ε' καὶ ἐκτρέφει. γίνονται δὲ αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι οὐ πανταχοῦ, ἀλλὰ περὶ τὴν Σικελίαν. δυσοιώνιστον δὲ εἶναι λέγεται τὸ ζῷον. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀλκυών ὁ μὲν Ποιητὴς (I 563) συστέλλει τὸ ῡ, ὁ δὲ Εὐφορίων ἐκτείνει. λέγεται δὲ παρά τισι καὶ ἀλκυδὼν ἡ ἀλκυών, καὶ δαίμων τις Ἀλκύων παρὰ Λάκωσι.

Ἁλκυονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις (fr. 12 B⁴) ια' φησὶν αὐτάς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῴων (V. 8), Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος (fr. 3) ἑπτά, Φιλόχορος (fr. 180 M) ἐννέα. τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἀγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων (fr. 4 b) λέγει οὕτως· Ἁλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν αὗται· Χθονία Ἄνθη Μεθώνη Ἀλκίππα Παλλήνη Δρυμὼ Ἀστερίη, αἳ μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὅ ἐστιν ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἔρριψαν αὑτὰς εἰς τὴν θάλασσαν, Ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἀλκυονίδες καλοῦνται.

Ἄλκαρ· βοήθημα, ἀλέξημα.

Ἀλκύωρον· εἶδος μαγγάνου. ἢ λίνον θηρευτικόν.

Ἀλκέτας· Μολοττῶν βασιλεύς. ἀλλὰ καὶ ὑποστράτηγος ἄλλος Ἀλεξάνδρου.

Ἀλκιβιάδης· ὁ Κλεινίου παῖς, ἀλλὰ καὶ ὁ πρόπαππος αὐτοῦ. ἄλλος δέ ἐστιν Ἀλκιβιάδης, οὗ μνημονεύει Ἀντιφῶν (fr. 8 S.).

Ἀλκίμαχος· στρατηγός ἐστιν οὗτος Ἀναγυράσιος τὸν δῆμον. ἕτερος δέ ἐστιν ὁ Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπερείδης (fr. 77 Bl.).

---

1 B 378, 11 Sui aus Harp. **2—9** Zwei Glossen: 1) bis θαλάσσιον (2) B 376, 29 C Sui.; 2) Nicht attizistisch, vgl. Hesych Ἀλκύων· εἶδος ὀρνέου. καὶ δαίμων τις (so zu schreiben, Ἀλκίων und δῆμος cod.) **10—19** Sui. B 377, 26 (aus Etymol. gen. erweitert), Photios aus Pausanias, vgl. Eust. 776, 33 (Schwabe p. 101) **20** Hes. **22. 23** B 378, 18 Sui. aus Harp. (E) **24. 25** B 378, 20 aus Harp. (E) **26. 27** B 378, 23 Sui. aus Harp. (E)

---

1 Lies Ἀλκμεωνίδαι Ἀλκμέωνος 2 θαλ^α *b* (wie meist) θαλάσσης B 5 καὶ ἐκτρέφει fehlt bei Arist. 6 δυσοιόνιστον *b* 7 ἀλκύων *b* wie 9 11 ια'] vielmehr ιδ' 13 Lies Ἡγήσανδρος 15 Αχθονία *b* (A rot am Zeilenanfang), φθονία χθονία B (über χ war ursprünglich φ geschrieben) 15 παλλίνη *b* δρειμῶ *b* B 16 καναστρέου *b* 17 πελλίνης *b* 20 ἀλέξιμα *b*

'Αλλ' ἄναξ· ἐξοδίου κιθαρῳδικοῦ ἀρχή, ὥςπερ κωμικοῦ μέν 'ἥδε καλλιςτέφανος', ῥαψῳδῶν δέ· 'νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐςθλῶν ἄφθονοι ἐςτέ.'

'Αλλὰ οὐ· ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ πάλιν· Πλάτων Νυκτὶ μακρᾷ (fr. 83)· 'ἀλλὰ οὐ γέλοιον ἄνδρα μοι φροντίςαι μηδέν.'

'Αλλὰ γάρ· ἀντὶ τοῦ δέ. Εὔπολις Βάπταις (fr. 68)· 'ἀναρί-
90r στητος ὢν καὶ οὐ | βεβρωκώς, ἀλλὰ γὰρ ςτέφανον ἔχων'.

'Αλλὰ χρή· ἔςτω. ἢ τοῦτο δηλοῖ ςυγκατάθεςιν οἷον καὶ μάλα.

'Αλλαχοῖ καὶ ἀλλαχόςε· τὸ εἰς τόπον, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἀλλαχόθι τὸ ἐν τόπῳ.

'Αλλάχθητε· ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφοκλῆς (fr. 906).

'Αλληγορία· ἐπειδὰν ἄλλο τὸ γράμμα κατὰ τὸ πρόχειρον δηλοῖ, καὶ ἄλλο τὸ νόημα καταλαμβάνηται.

῎Αλλῃ· ἀντὶ τοῦ ἄλλως. ἢ κατ' ἄλλο. Θουκυδίδης (VI 96).

'Αλλογνοεῖν· τὸ μὴ ςαφῶς τι γνωρίζειν. ὅμοιον δέ ἐςτι τὸ ἀμφιγνοεῖν.

⟨'Α⟩λλοδαπά· ξένα, παντοῖα.

'Αλλήλων· ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 1124). καὶ Θουκυδίδης (II 70)· 'καί πού τινες ἀλλήλων ἐγεύςαντο', ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν.

'Αλλοθρόους· ἀλλοφώνους.

'Αλλόκοτον· ἄτοπον, ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυές, ἐξ ἄλλου, ἀςυνάρτητον, ἀλλότριον. Πλάτων (fr. 228) δὲ καὶ ἀλλοκοτώτατον καὶ ἀλλοκοτώτερον εἶπεν.

'Αλλοκότως· ἐπιρρηματικῶς. Φερεκράτης (fr. 201).

'Αλλοπρόςαλλος· ὁ εὐμετάβλητος.

'Αλλοτριόγνωμος· ὁ τὰ ἀλλότρια ἐν γνώμῃ ἔχων καὶ μὴ τὰ ἑαυτοῦ.

1—3 Aus Aelius Dion., vgl. Eust. 239, 20 (Schwabe p. 102), vgl. Hes. **4. 5** B 384, 10 **6. 7** B 377, 8 Sui. **8** Sui. Zwei Teile B 376, 30 C und B 378, 26 **9. 10** B 378, 27 Sui. **11** B 376, 31 Sui. (C etwas umgestaltet) **12. 13** B 377, 23, vgl. Sui. **14** B 377, 25 Sui. **15. 16** B 385, 5 aus Phrynichos (Bek. 13, 3) **17** B 378, 16 Sui. C bis ξένα. **18. 19** B 378, 13 Sui. **20** B 378, 17 C Sui. Hes. **21—23** B 378, 31 Zwei Teile: 1) bis ἀλλότριον Sui. aus C der ξένον ἐναντίον ἐξ ἄλλου ἀςυνάρτητον ἀλλότριον ἀλλογενές. **24** B 379, 1 **25** C Hes. Erweitert B 378, 29 Sui. **26. 27** B 385, 7

---

2 καλλιςτέφα *b* 4 οὐ *b* B αὖ Bekker richtig μοι] μου Bekker 7 κοὐδὲν (richtig) B? 13 καταλαμβάνεται *b* 15 τὸ] lies τῷ E. Schwartz 22 Lies ἔξαλλον 26 μὴ] τιμὴ *b*

Ἀλλοτρίως· πολεμίως.

Ἄλλως· μάτην. ἢ μάλιστα, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον.

Ἄλλως τε· μάλιστα.

Ἀλλοτριονομοῦντες· ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες. ἢ ὅλως τισί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες.

Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε· ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι, ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν δανειζομένων.

Ἄλλος ⟨ἄ⟩λλον· ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους.

Ἄλλος· ἀντὶ τοῦ ἕτερος. Ὅμηρος (I 313)· 'ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ'. τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τις (λ 127)· '⟨ὁπ⟩πότε ⟨κεν .... ἄλλος⟩.'

Ἄλλο ἕτερον· ἐκ παραλλήλου λέγεται. Μένανδρος Μέθῃ (fr. 322)· 'εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ οὐ λίθον οὐκ ἄλλ' ὁτιοῦν ἕτερον.' Κράτης Παιδιαῖς (fr. 24)· 'τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν λόγος ἄλλος ὅδ' ἔστιν' ⟦ἄλλος μάτην⟧.

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς· παροιμιῶδες ἐπὶ Θησεῖ λεχθὲν τὸ πρῶτον, ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ, ἢ τῷ Ἀλκμήνης διὰ τοὺς παλαιοτέρους.

Ἀλλόφασις· θόρυβος ταραχώδης.

Ἀλλοφάσειν· ἑτεροχροεῖν, περιορᾶν, οὐχ ὑποφέρειν βάρος.

Ἀλλοφάτοις· ὑπὸ ἄλλων πεφατισμένοις, οἷον ἀνῃρημένοις.

Ἅλμα· πήδημα.

⟨Ἁ⟩λμάδες· κολυμβάδες ἐλαῖαι.

Ἁλμυρίδες· τόπος τις περὶ τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστοφάνης τηρεῖ (fr. 132)· 'ἔδει δέ γέ σε βληθεῖσαν εἰς Ἁλμυρίδας τῇ θυγατρὶ δει⟨λῇ⟩ μὴ παρέχειν σε πράγματα.'

Ἁλμυρόν· τὰ πολλὰ ἐκτεταμένως. λέγουσι δὲ καὶ ἁλυκόν.

---

1 B 379, 3 C Sui., vgl. Hes. **2** B 379, 4 C Sui., vgl. Hes. **3** B 379, 5 C Sui. Hes. **4. 5** B 379, 7 Sui. aus Timaios **6. 7** Sui. **8** B 379, 9 Sui. **9—11** B 379, 11 **12—15** B 379, 31 Sui. **16—18** Sui. Teil 2 aus Aelius Dion. (Eust 589, 41 Schwabe p. 101) **19** B 386, 8 Hes. **20** B 386, 9. 10 Hes. **21** B 386, 11 Hes. **22** B 379, 6 C Sui. Hes. **23** B 379, 15 C Sui. Hes. Et. magn. 69, 7. Ähnlich Herodians Symp. vgl. Athen. IV 133a **24—26** B 383, 16, vgl. Hes. **27**—p. 80 **2** B 383, 20

---

8 ἀλλήλως *b* 10 κεύθει auch Eudemos, lies κεύθῃ 13 ἄλλ' ὁτιοῦν Porson ἄλλο τι οὐχ *b* ἀλλοτιοῦθ' B Sui. 14 πασιλόγος *b* 15 Rest einer Glosse Ἄλλως vgl. oben Z. 2 17 ἀλκμίνης *b* 20 Lies Ἀλλοφάσσειν (vgl. Hes.) παρορᾶν B 25 Lies Γήρᾳ und ἐκβληθεῖσαν (Seidler, Bergk) μὴ τῇ θυγατρὶ δεῖ *b* τηδι μη B δει⟨λῇ⟩ E. Schwartz

Ἀριcτοφάνηc Λυcιcτράτῃ (403)· ‘νὴ τὸν Ποcειδῶ τὸν ἁλυκὸν δίκαιά γε.’

90v Ἀλοάcαντα· ἐν τῷ ᾱ Φερεκράτηc | Ἰπνῷ (fr. 65)· ‘ὑποζυγίοιc ἀλοάcαντ’ εὐθὺc ἐκποιῆcαι.’ τὸ δὲ cυγκόψαι πληγαῖc ⟨ἀ⟩λοῆcαι ἐν τῷ η̄.

Ἀλοᾶν· τύπτειν, βάλλειν. καὶ τὸ θρύπτειν ἐπὶ τῆc ἅλω cῖτον.

Ἀλοία· ἔτυπτεν. ἀφ’ οὗ καὶ πατραλοίαc Ἀττικῶc, ὁ πατροτύπτηc.

Ἁλοῖεν· ληφθεῖεν.

Ἀλογήcει· ἀμελήcει, οὐ φροντίcει.

Ἀλογίου· δίκη, ἣν φεύγουcιν οἱ ἄρχοντεc λόγον οὐ δόντεc τῶν τῆc ἀρχῆc διοικημάτων.

Ἄλογα· ⟨ἄ⟩ρρητα. Σοφοκλῆc (fr. 241).

Ἄλογοι ἐρανιcταί· οἱ μήπω τὸν ἔρανον ἀνῃρημένοι, μηδὲ καταθέμενοι τὴν τοῦ ἐράνου καταβολήν, οἷc οὐδείc ἐcτι λόγοc πρὸc τὸ μὴ ὀφείλειν. ἢ οἱ μήπω ἐξειληχότεc τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖc.

Ἁλῷα· ἑορτὴ Δημητρὸc καὶ Διονύcου. προcηγόρευται δὲ διὰ τὸ ταῖc ἀπαρχαῖc ⟨ταῖc⟩ ἀπὸ τῆc ἅλω τότε καταχρήcαcθαι φέρονταc εἰc Ἐλευcῖνα. ἢ ἐπεὶ ἐν ἅλωcιν ἔπαιζον ἐν τῇ ἑορτῇ. ‘ἤγετο δὲ ἐπὶ τῇ cυγκομιδῇ τῶν καρπῶν ἑορτὴ Ἁλῷα, ἐν ᾗ καὶ Ποcειδῶνοc πομπή.’ ἀπὸ δὲ τοῦ cυναυλίζεcθαι εἴρηται, ὅθεν καὶ ἄλωc, καὶ ἡλιαία δέ, ἐπεὶ πολλοὶ δικαcταὶ cυναθροίζονται.

Ἀλοῶν· ἀντὶ τοῦ περιάγων, ὡc οἱ ἀλοῶντεc βόεc. οὕτωc Ἀριcτοφάνηc (Thesm. 2).

Ἀλύειν· ἔνιοι τὸ μὲν ἐπαίρεcθαι δαcέωc ἀξιοῦcι προφέρεcθαι

3—5 B 379, 28 Sui. (anders Phrynichos Bek. 16, 1) **6** B 384, 6, vgl. Et. magn. 69, 57 **7. 8** B 384, 8 Hes. Ähnlich (nur ἔτυπτεν παρὰ τὸ ἀλοιῶ, ὅθεν καὶ) Et. gen. ohne Quellenangabe. **9** B 379, 17 C Sui. (κρατηθεῖεν zugefügt C) **10** B 379, 16 C Sui. Hes. **11. 12** Sui. Hes. Et. magn. 70, 34 **13** Hes. B 385, 16 (mehr) **14—16** Zwei Glossen: 1) bis ὀφείλειν (16) B 380, 6 Et. magn. 70, 34 2) Sui. aus Harp. **17—22** B 384, 31 aus Pausanias (Eust. 772, 25 Schwabe p. 104), dieser z. T. aus Philochoros **23. 24** B 384, 3 (das hier angefügte Komiker-Fragment ἀλοᾶν χρὴ τοὺc γνάθουc, angeblich Aristoph. fr. 661, gehört zur folgenden Glosse Ἀλοᾶν· τύπτειν), vgl. Sui. und Schol. Thesm. 2 **25** — p. 81 **6** B 380, 20 Sui. (beide interpoliert) aus Aelius Dion. (Eust. 1636, 25 wörtlich; es folgt Pausanias; falsch behandelt Schmidt. a. a. O. und Schwabe p. 103 Anm.)

---

1 ποcειδῶν *b* 3 Αἴπνω *b* (A rot) 7 πατραλλοίαc *b* 16 ἐξειλεχότεc *b* 17 Ἀλοῖα *b* 18 φέροντεc *b* 19 ἔπεζον *b* 20 ἄλωα *b* 21 cυναλίζεcθαι Schwabe richtig (vgl. Eust.) 23 Lies τοὺc βόαc 25 ἐνίοτε μὲν *b*

(ϲ 333)· ‘ἦ ἀλύειϲ ὅτι Ἶρον ἐνίκηϲαϲ’; τὸ δὲ λυπεῖϲθαι ψιλῶϲ (Ε 352)· ‘ὣϲ ἔφαθ’, ἣ δ’ ἀλύουϲα ἀπεβήϲατο’. Δίδυμοϲ (Comment. Od. fr. 9 p. 185 Schmidt) δὲ ἀμφότερα ψιλῶϲ· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεϲθαί φηϲι, τὸ δὲ ἀπὸ τῆϲ ἄληϲ. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἀμφότερα δαϲέωϲ. καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεϲθαι δαϲύνουϲιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἁμίϲ ἅμαξα ἁμνόϲ Ἁλαεῖϲ ἁνύειν ἁμῶϲ.

Ἁλόντεϲ· ληφθέντεϲ.

Ἁλὸϲ ἄχνη· ἀφρὸϲ θαλάϲϲηϲ.

Ἁλὸϲ θείοιο· τοῦ ἐντίμου, διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ καὶ πανταχοῦ χρῆϲιν. ἢ τοῦ καθαροῦ καὶ ἀφθάρτου. ἢ τοῦ δικαίου καὶ ἀναγκαίου, δικαίου μέν, καθότι μυϲτικῶϲ οὕτωϲ προϲαγορεύεται· ϲπονδαὶ γὰρ καὶ ὁμεϲτίων ... καὶ ἱερῶν ⟦καὶ ἱερέων⟧ καὶ τραπέζηϲ κοινωνία τούτῳ χαρακτηρίζονται· ἀναγκαίου δὲ πρὸϲ διαμονὴν καὶ ἐπιτηδειότητα καὶ εὐεξίαν τῶν χρηϲίμων ἀνθρώποιϲ. καὶ τὸ πῦρ δὲ θεῖον καὶ ἡ θάλαϲϲα ἔοικε διά τινα τοιαῦτα καλεῖϲθαι. ἢ διὰ τὸ καθάρϲιον λυμάτων εἶναι. ἔτι τε τὸ ϲπουδαῖον ⟨καὶ καλὸν⟩ καὶ ἀγαθόν, ἢ τὸ μέγα καὶ ἄριϲτον θεῖον λέγεται.

Ἀλοϲτατεῖ· ϲτρατεύεται.|

Ἀλοκίζειν· ἀροτριᾶν. **91r**

Ἀλοιμόϲ· τὸ τῶν τοίχων χρῖϲμα.

Ἀλοιφή· τὸ λίποϲ.

Ἄλοπον· ἀλέπιϲτον.

Ἄλογοι ἐρανιϲταί· ....

Ἀλογίαν· τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογιϲτὶ δὲ πράττειν. οὕτωϲ Δημοϲθένηϲ (23, 168) καὶ Πλάτων ⟦ά⟧.

Ἁλόνηϲϲοϲ· νηϲύδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.

Ἀλόπη· Κερκύονοϲ θυγάτηρ, ἐξ ἧϲ καὶ Ποϲειδῶνοϲ Ἱπποθόων, ὁ τῆϲ Ἱπποθοωντίδοϲ φυλῆϲ ἐπώνυμοϲ.

---

7 B 379, 19 Sui. **8** B 379, 21 C Sui. Hes. **9—17** B 384, 13, vgl. Schol. zu I 214, Plut. quaest. conv. V 10 **18** B 381, 22 Sui. **19** B 385, 10 Hes. Et. magn. 70, 37, vgl. Sui. **20** B 385, 9, vgl. Hes. Ἄλοιμα Eust. 764, 15 aus den ῥητορικὰ λεξικά **21** B 379, 18 Sui., vgl. Hes. **22** B 379, 20 Sui. Hes. Et. magn. 70, 38 **23** Der Stellung nach Wiederholung der Harpokration-Glosse oben S. 80, 14 **24. 25** B 380, 4 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 2) **26** Sui. aus Harp. **27. 28** B 380, 10 Sui. aus Harp.

---

1 ἦ] τί *b* 6 ἀλάειϲ *b* 11 καθότι] κὰ *b* (am Zeilenschluß) 12 ohne Lücke *b* B 13 ἀναγκαῖον *b* B 15 καθάρϲια *b* 18 Lies Ἀλλοϲτατεῖ (? Dind. im Thes.) 23 Lücke von etwa 10 Buchstaben *b* 26 Ἀλόννηϲοι *b* αἰγέῳ *b*

῾Αλοcύδνηc· τῆc ἐν ἁλὶ γενομένηc. ὁ δὲ ῾Ηλιόδωροc τῆc θαλάccηc ἀπέδωκεν.

῾Αλουργά· θαλαccοπόρφυρα. ἁλουργικά δὲ τὰ πορφυροβαφῆ νήματα καὶ λεπτά.

῾Αλουργίc· πορφύρα.

῾Αλουργοπωλική· ἡ πορφυροπωλικὴ λεγομένη. οὕτωc ᾿Ιcαῖοc (fr. 38 S.).

῾Αλουργαῖον· ἀντὶ τοῦ ἁλουργέc. ᾿Αριcτοφάνηc.

᾿Αλόχευτοc· ἀγέννητοc.

῾Αλοῦcα· ληφθεῖcα.

᾿Αλύβαc· λίμνη λέγεται ἐν ῾Υπερβορέοιc.

῎Αλυδιc· μεταλλαγή. ἢ ἄλλη.

᾿Αλύει· ἀδημονεῖ, δυcχεραίνει, ἀθυμεῖ, ἀπορεῖ.

᾿Αλυκτεῖν· δυcφορεῖν.

᾿Αλύξαι· ἐκφυγεῖν. ἢ καταξύcαι.

῎Αλυποc· ὁ μὴ λυπούμενοc. λέγεται δὲ καὶ ἀλύπητοc. Θεόπομποc (fr. 81 Kock).

῎Αλυπον ἄνθοc ἀνίαc· εἰ θέλοιc εἰπεῖν ἐπί τινοc πράγματοc, ὃ λύπηc ἀπαλλάττει, οὕτωc ἂν χρήcαιο, ὡc καὶ Σοφοκλῆc ἐν τῷ Διονυcιακῷ τῷ cατυρικῷ (fr. 174) ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευcαμένων τῶν κατὰ τὸν χορὸν cατύρων· ῾πόθεν ποτὲ ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθοc ἀνίαc;᾿ ὅλον δὲ τὸ μελύδριον πολιτικῶc ἄγαν γέγονε. μετὰ γὰρ τῆc ἄλληc ἐναργείαc λελυμένην ἔχει τὴν ἑρμηνείαν καὶ μεθύουcιν ἁρμόττουcαν. δεῖ δὲ τὰc λύcειc τῆc ἑρμηνείαc ἁρμόττειν τοῖc νοήμαcι καὶ μὴ cφίγγειν, καὶ μηδαμοῦ cύνδεcμον παρατιθέναι, ἀλλ᾿ ἀκήρατον τὴν λύcιν φυλάττειν.

---

1. 2 B 384, 1, vgl. Sui. Hes. **3. 4** B 379, 23, vgl. Sui. (Hes.) **5** B 379, 22 C, vgl. Sui. **6. 7** 379, 25 Sui. aus Harp. **8** B 380, 14 Sui. ῾Αλουργίδιον **9** B 380, 13 C Sui., vgl. Hes. **10** B 380, 12 C Hes. **11** B 380, 9, vgl. Et. magn. 70, 41 **12** B 385, 12, vgl. Hes. ῎Αλλυδιc ἄλλη **13** C Sui. **14** B 385, 13 atticist., vgl. Eust. 1636, 29 **15** B 380, 19 C Sui. (ἢ καταξύcαι aus Glosse ᾿Αμύξαι) **16. 17** B 385, 14 **18—26** B 385, 18 aus Phrynichos

---

2 θαλαῶ απέδωκεν *b* 5 Lies πορφυρᾶ ⟨χλανίc⟩ wie Sui. 8 Lies ῾Αλουργίδιον ἀ. τ. ἁλουργίc. ᾿Αντιφάνηc (fr. 310; die Lemmata sind auch in den Handschr. des Et. gen. in Majuskeln geschrieben; Aristoph. fr. 741 ist zu streichen) ῾Αλουργιαῖον B Sui. ἀντιφάνηc B Sui. 11 ὑπερβοραίοιc *b* 12 Lies ῎Αλλυδιc ἄλλη· μεταλλαγή 16 λέγει *b* 18 θέλειc *b* 21 τῶν] τὸν *b* 23 ἐναργίαc *b* λελυμμένην *b* 23 μεθύουcαν *b*

Ἀλυcθαίνειν· ἀδυνατεῖν.

Ἄλυc· ἡ ἄλη καὶ ὁ ῥιπαcμόc. καὶ ἀλύειν τὸ μηδὲν πράττειν. 'τί δ' οὐ ποιεῖc ἄριcτον; ὁ δὲ ἀλύει πάλαι κατακείμενοc.' Μένανδροc Ἐπιτρέπουcιν.

Ἀλυcιτελέc· τὸ ἀcύμφορον.

Ἁλύcιον· ἁλυcίδιον, πλόκιον ⟨περὶ τὸν τράχηλον⟩. Μένανδροc ⟨Καρίνῃ⟩ (fr. 258)· 'περὶ τὸν τράχηλον ἁλύcιόν τί cοι δότω'.

Ἀλυcκάζειν· τὸ διεκδύεcθαι καὶ ἀποδιδράcκειν. ἢ περιίcταcθαι, ἐκκλίνειν.

Ἄλφα· τοῦτο ὑπὸ Φοινίκων βοὸc κεφαλὴ ἐκαλεῖτο. καὶ Μωϋcῆc δὲ ὁ νομοθέτηc ὑπὸ Ἰουδαίων διὰ τὸ πολλοὺc ἔχειν ἀλφοὺc ἐν τῷ cώματι οὕτωc ἐκαλεῖτο. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Νίκαρχοc ὁ τοῦ Ἀμμωνίου ἐν τῷ περὶ Ἰουδαίων (FHG III p. 335) φλυαρεῖ. οὕτω καὶ ὁ cῦc ὁ πλήξαc τὸν Ἄδωνιν. | ἐκλήθη δὲ οὕτωc ὑπὸ ἀcβωτῶν τῶν ἐν Φοινίκῃ. *91v* παρὰ Φοίνιξι δὲ καλεῖται καὶ ἀπηνὴc καὶ ἄγριοc. Ἄλφα δὲ καλεῖται καὶ ὁ Ὄcιριc ὑπὸ Βυβλίων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλάχιcτον.

Ἀλφάνει· εὑρίcκει. Μένανδροc Ὁμοπατρίοιc (fr. 362)· 'ἣν δηλοιουτι νυμφίοc τε ἀλφάνει'. Ἀριcτοφάνηc Θεcμοφοριαζούcαιc (β' fr. 324)· 'οἴμοι κακοδαίμων τῆc τόθ' ἡμέραc, ὅτε εἶπεν μ' ὁ κῆρυξ· οὗτοc ἀλφάνει.' Εὔπολιc Ταξιάρχαιc (fr. 258)· 'οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν ἄγων ἀποκηρύξει τιc, ὅ τι ἂν ἀλφάνῃ'. καὶ ὁ Ποιητὴc (Φ 79)· 'ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον'.

Ἀλφαίνειν· τὸ παραλλάccειν. ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐν τῷ cώματι ἀλφοί· παραλλάccουcι γὰρ κατὰ τὸν χρῶτα.

Ἀλφαίνει· ζητεῖ, εὑρίcκει. ἔνθεν τιμαλφὴ ἡ πολλὴν εὑρίcκουcα τιμήν.

---

1 B 385, 31 aus Atticist, vgl. Eust. 1636, 29 Et. magn. 70, 47 Ἀλυcιαίνειν **2—4** Atticist. Eust. 1636, 25 ἄλυc· ἄλη ῥιπαcμόc, καὶ ἀλύειν τὸ μηδὲν πράττειν **5** B 381, 3 C Sui. Hes. **6. 7** B 380, 30 Sui., vgl. Hes. **8. 9** Zwei Teile: 1) bis ἀποδιδράcκειν vgl. Hes.' Gl. 2; 2) Sui., aus Atticist, vgl. Eust. 1636, 28 **10—16** B 381, 27; bis ἐκαλεῖτο (10) vgl. Hes. Ἄλφα; Rest wohl z. T. aus Ptolemaios Hephaistion, vgl. Phot. Bibl. I p. 151b 7 Bekker (vgl. auch Helladios ebenda II p. 529b 27) **17—22** Sui. B 382, 8 **23. 24** B 382, 4 **25. 26** B 382, 6

---

2 ἢ ἄληc *b* 4 ἐπιτρεπούcῃ *b* 6 Ἀλύcιον immer *b* 14 ἀπὸ *b* Ἀcδωτίων (Ἀζωτίων) E. Schwartz φοινίκι^{η} so *b* 16 βιβλίων *b* B 18 δηλοιουτι *b* δηλονοῦνι Sui. codd. B E[1] 19 τιc ποθ' *b* 21 ἀλφάνει *b* 22 τοι] τι *b* 24 γὰρ] δὲ *b*

'Αλφινία· ἡ λευκή.

'Αλφηστῆσιν· ἐντίμοις.

"Αλφι· ⟨ἄ⟩λφιτον. τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπότρωκτον, ὅ φασι πρῶτον εὑρεῖν 'Επίχαρμον.

"Αλφιτα· κυρίως μὲν τὰ ἀπὸ πεφρυγμένων καὶ ἀλεσθεισῶν κριθῶν θραύσματα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἀπὸ πυρῶν ἢ φακῶν.

'Αλφιταμοιβοί· ἀλφιτοπῶλαι, οὐ πρὸς ἀργύριον, ἀλλὰ ἀλφίτων κριθὰς ἀμειβόμενοι.

'Αλφιτόχρωτος· τῆς λευκῆς. ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς τῆς πολιᾶς Τελεμησσεῦσιν 'Αριστοφάνης (fr. 533).

⟨'Α⟩λφιτεῖς· οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. 'Υπερείδης (fr. 224 Bl.).

'Αλφίτων στοά· ἡ ἀλφιτόπωλις, ἐν ᾗ καὶ ἡ Ζεύξιδος ἀνέκειτο 'Ελένη.

⟨'Α⟩λφός· ἡ μέν τις λευκὴ παραλλαγὴ κατὰ τὸ χρῶμα μετά τινων λεπτῶν στιγμάτων, καὶ καλεῖται λευκὸς ἀλφός, ἡ δὲ ὑπομελανίζουσα, καὶ καλεῖται μέλας ἀλφός.

'Αλφούς· λευκούς, ἢ λευκάς.

"Αλω· ἀντὶ τοῦ ἄλες. Φιλύλλιος (fr. 28).

'Αλῷ· πιασθῇ, καταγνωσθῇ.

'Αλῶα· Ποσειδεῶνος πέμπτῃ φθίνοντος. ἑορτή ἐστιν 'Αττική. Φιλόχορος (fr. 161 M.) δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι.

'Αλωαί· ἀλωνίαι. ἢ παράδεισοι.

---

1 B 386, 18 aus Diogenian. Hes. 'Αλφινία· ἡ λευκή. Περραιβοί. **2** B 386, 17, vgl. Hes. 'Αλφισταί **3. 4** B 381, 1 Sui., vgl. Hes. (vgl. Strabo 8, 364) **5. 6** Schol. Plat. Pol. II 372b. Atticist vgl. Eust. 868, 41 **7. 8** B 386, 1, vgl. Hes. (entgegengesetzt Schol. Ar. Nub. 640) **9. 10** B 386, 6 (vgl. Hes.) atticistisch vgl. Eust. 868, 37 (Quelle οἱ παλαιοί) 976, 53 **11** B 381, 7 Sui. **12. 13** B 385, 32, vgl. Sui. 'Αλφιτόπωλις; attic. Eust. 868, 37 (nach 'Αλφιτόχρωτος) **14—16** B 386, 13, vgl. Hes. **17** B 381, 4 C Sui. **18** B 381, 6 Sui. **19** B 381, 5 Sui., vgl. Hes. C: 'Αλῷ κρατηθεῖ καταγνωσθεῖ (so) **20—22** Zwei Glossen: 1) bis φθίνοντος atticistisch (indirekt aus Philochoros, das Datum ist neu); 2) B 381, 14 Sui. aus Harp. **23** B 381, 8 Sui. C: 'Αλωαί· ἀλωνίαι καὶ αἱ ἄμπελοι. καὶ ὅταν μὲν γράφηται διφθόγγῳ σημαίνει ταῦτα, ὅταν δὲ διὰ μικροῦ ο̅ σημαίνει ξυλαλόην.

---

1 'Αλφηνία *b* 10 τελμισεῦσιν *b* 11 'Αλφιστεῖς B 12 'Αλφίστων B vielleicht 'Αλφιτῶν? 12 ἀλφιτόπολις *b* 18 Lies 'Αλῶ ἀντὶ τοῦ ἀλέσω (Pierson zu Moer. 17) φιλίλλιος *b* φιλάλλιος B 19 πιασθεῖ καταγνωσθεῖ *b* vgl. C 20 'Αλωὰ *b* αἰτικὴ *b*

Ἀλώβητον· ἄμωμον, ἀβλαβές.

Ἀλώμενος· πλανώμενος.

Ἀλωπόχρους· ὁ πολιός.

⟨Ἁ⟩λώνητος· οἷον βάρβαρος. οἱ γὰρ Θρᾷκες ἀνδράποδα ἁλῶν ἀπεδίδοντο.

Ἁλῶναι· ληφθῆναι, συνδεθῆναι.

Ἀλώπηξ δωροδοκεῖται· ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως δώροις ἁλισκομένων. Κρατῖνος Νόμοις (fr. 128)· | ʽὑμῶν εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδο- **92r** κεῖταιʼ.

Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει· τάττεται ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον ἀποβαινόντων.

Ἀλωπεκῆθεν· δῆμός ἐστιν ἡ Ἀλωπεκὴ τῆς Ἀντιοχίδος, καὶ ὁ δημότης Ἀλωπεκεύς.

⟨Ἀ⟩λωπεκόννησος· πόλις ἐστὶ μία τῶν ἐν Χερρονήσῳ.

Ἁλώσιμα· εὔληπτα.

Ἁλωτοί· ληπτοί, χειρωτοί.

Ἀλωπεκέως· ἀμπέλου εἶδος.

Ἅμα· ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ. καὶ ἐκ διαφόρων τόπων εἰς ἕνα τόπον. καὶ ὁμόσε.

Ἁμάδρυα· κοκκύμηλα. Σικυώνιοι.

Ἀμᾶν· θερίζειν. παρὰ τὸ ἅμα.

Ἀμάδοκος· δύο γεγόνασι, πατὴρ καὶ υἱός, ὃς Φιλίππῳ συμμαχήσων ἦλθεν εἰς τὸν κατὰ Κερσοβλέπτου πόλεμον.

Ἀμαζόνιον· ἱερόν, ὃ Ἀμαζόνες ἱδρύσαντο. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 27 S.).

Ἀμαθίας ὕψος· λαμπρὰ καὶ συγγραφικὴ ἡ φράσις. Πλάτων ἐχρήσατο ἐν Ἐπιστολαῖς (VII 351 e).

Ἀμαθία· ἀντὶ τοῦ ἀναισθησία. Πλάτων (z. B. Leg. III 689 a).

---

1 B 381, 9 C Sui., vgl. Hes. 2 B 381, 10 C Sui. Hes. 3 B 381, 11 Sui. Eust. 1968, 40 4. 5 B 380, 16 Sui. (Teil 2), vgl. Hes. 6 B 381, 12 C Sui. Hes. 7—9 Sui. (vgl. Bek. 218, 29) 10. 11 Sui. 12. 13 B 381, 17 Sui. aus Harp., vgl. Hes. 14 B 381, 19 Sui. aus Harp. 15 B 381, 13 C Sui., vgl. Hes. 16 C Sui. Et. gen.: Ἁλωτός· ληπτός, χειρωτός. εἴρηται περὶ τούτου εἰς τὸ Δῶρον, εἰς τὸ Δ. στοιχεῖον. ἔστι δὲ ῥητορική. 17 B 386, 16, vgl. Hes. 18. 19 Hes. 20 Hes. 21 B 386, 20 C Hes. 22. 23 Sui. aus Harp. 24. 25 Sui. aus Harp. 26. 27 aus Phrynichos 28 Sui.

---

20 Ἅμα δρύα *b* 24 Ἀμαζώνιον *b*

Ἀμαθής· ἀντὶ τοῦ ἀπαίδευτος καὶ ἀκόσμητος. ὁ αὐτός (z. B. Theaet. 171 d). τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δυσμαθοῦς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ μαθόντος, φύσει δὲ ἐπισταμένου.

Ἀμαιμάκ⟨ετ⟩ον· ἀνυπόστατον.

Ἀμαλθείας βίος· ὁ λιπαρὸς καὶ εὐδαίμων.

Ἀμαλθείας κέρας· τὸ πάντων ἐπιτυγχάνειν, ἐπειδὴ οἱ εὐχόμενοι τῇ οὐρανίᾳ αἰγὶ ἐπιτυγχάνουσιν. Ἀριστοφάνης· 'ἡ μὲν πόλις ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας, σὺ μόνον εὖξαι καὶ πάντα πάρεσται'.

Ἀμαλθεύειν· τρέφειν. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ. ἔνθεν καὶ ἡ Ἀμάλθεια.

Ἀμαλδύνεσθαι· ἀφανίζεσθαι.

Ἀμάλθακτον· ἀνένδοτον, ἑδραῖον.

Ἀμαλόν· ἀσθενές.

Ἀμαλλεῖον· νῦν δὲ οὐλόδετον τινές. οἳ δέ ὠρόδεσμον, τὸν ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενον δεσμόν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα καὶ τὴν συγκειμένην ἐκ τούτων ἀμάλλαν· ἀμάλλαι γὰρ αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων ἀγκαλίδες. οἳ δέ τὸν δεσμὸν τοῦ δράγματος. ἀμάλλας γὰρ τὰ δράγματα ἐκάλουν. Καλλίας Πεδήταις· 'ὅτε ἀμαλλείῳ παῖς ὢν ἐδέθην'.

Ἀμάμαξυς· ἄμπελος ἀναδενδράς.

Ἀμαμιθάδες· ἥδυσμά τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων.

Ἀμαμηλίδας· τὰς ἀπίους.

Ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει.

⟨Ἅ⟩μαξα· ἡ ναῦς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ἴσως εἰκάζουσιν αὐτὴν ἁμάξῃ ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν θάλασσαν. ἡ λέξις παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἀμαξαντεύς· Ἀμαξάντεια δῆμός ἐστι τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.

Ἁμαξίδας· τὰ μικρὰ ἁμάξια, ἃ τοῖς παιδίοις ἐποίουν παίγνια.

1—3 Sui. **6—8** Hes. (Teil I) **9. 10** Vgl. Hes. **11** Sui. **12** Sui. C: σκληρόν, ἑδραῖον **13** Vgl. Hes. **14—18** Atticist vgl. Eust. 1162, 31 und das ῥητορικόν des Symeon Reitzenstein Gesch. d. griech. Et. 263, 9 **19** Vgl. Sui. **20. 21** Hes. Ἀμμαμηθάδες (hiernach zu verbessern, vgl. Hes. Ἀμιθάς, cod. Ἄμιθα) **22** Vgl. Hes. Ἁμαμηλίς und das ῥητορικόν des Symeon a. a. O. 263, 11 **23** Sui. **26** aus Harp. (vgl. Hes.) **27** Atticist, vgl. Eust. 913, 50 (οἱ παλαιοί)

---

1 ἀκώμητος *b* (?) 7 Lies πόλις σοί γ' ἐστ' Ἀμ. κ. εὖξαι μόνον καὶ πᾶν 10 ἀμαλθεία *b* 13 Lies ἀσθενῆ, Eurip. Herakleid. 75 14 Ἀμάλλιον *b* verb. aus Symeon und dem Fragment 14 ὀρόδεσμον *b* 15 τρεφόμενον *b* 16 ἅμαλλον *b* 18 παιδίταις *b* ἀμαλλίῳ *b* 20. 21 κεκομμένον *b* 23 ἕλκει] ἐλ^αυ^ει d. h. ἐλαύνει *b* 27 Ἁμαξιάδας *b*

Ἁμαξιαῖα ῥήματα· μεγάλα, ἃ φέρει ἅμαξα, οὐκ | ἄνθρωπος ἢ ὑποζύγιον. Πολύζηλος ἐν Διονύσου γοναῖς· 'ῥήματ' ἁμαξιαῖα'. ὁ δὲ Κάνθαρος ἐν Τηρεῖ 'ἁμαξιαῖα κομπάσματα' εἴρηκεν. οὐ χρήσῃ δὲ σὺ τῇ τοιαύτῃ φράσει· κωμικὰ γάρ, ἀλλ' οὐ πολιτικὰ τὰ τοιαῦτα. 92v

Ἁμαξεύς· ζευγηλάτης.

Ἁμαξιτόν· ὁδὸν δημοσίαν.

Ἆμαρ· ἦμαρ, ἡμέρα.

<Ἀ>μάραι· αἱ ἐν τῷ ὠτὶ κοιλότητες.

Ἀμάρακος· γένος τι μύρου, ἀπὸ φυτοῦ ὁμωνύμως καλουμένου.

Ἀμάραντον· φυτὸν θαμνῶδες, ἐξ οὗ τοῦ ἄνθους οἱ στέφανοι.

Ἀμαρεῖν· ἀκολουθεῖν, πείθεσθαι.

Ἀμάρην· ὀχετόν, τάφρον.

Ἀμάρῃσι· πόροις.

Ἀμάρη· ἡ ὑδρορροή, διὰ τὸ τὰ ἐν αὐτῇ ὄντα φυτὰ <ἀ>μάραντα εἶναι. ἢ παρὰ τὸ ἅμα καὶ ἴσως καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν.

Ἀμαρία· παραγώγως ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ.

Ἀμαρυγή· λαμπηδών.

Ἀμάρυγμα· φόρημα, εἴδωλον, κίνησιν, λαμπηδόνα. οἳ δέ αἴθυγμα, ὅ ἐστι σκίασμα, ἢ ὁμοίωμα, ἢ κίνημα.

Ἀμαρύσσει· στίλβει, λάμπει.

Ἀμαρυγάς· ὄψεις. οἳ δέ ἀκτῖνας ὄψεως.

Ἀμαρύσια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν.

Ἀμαρυστεῖν καὶ Ἀμαρύζειν· καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες διχῶς καὶ Ἀμφάσειν καὶ Ἀφανίζειν.

Ἀμαρτυρήτως· ἀμαρτύρως. οὕτως Ἀντιφῶν.

Ἄμαρτυς· Ἀγάθων εἴρηκεν· 'ἀλλ' οὐκ ἄμαρτυς ἡ χάρις δοθήσεται'.

1—4 aus Phrynichos (Bek. 24, 32, wo ῥήματα zu schreiben, vgl. Meineke Fr. com. IV p. 663) **5** Hes. **6** B 386, 21 A Sui. **7** Hes. **8** Vgl. Et. magn. 77, 23 **9** Hes. **10** Vgl. Hes. **11** Hes. (vgl. auch Ὁμαρτεῖν) **13** Hes. Et. magn. 77, 24 **14. 15** Hes., vgl. Eust. 1235, 56 u. Lex. Αἱμωδεῖν 621, 16 **16** Hes. (ebenso Methodios Et. gen.) **17** B 386, 22 A Sui. **18. 19** Zwei Teile: 1) bis λαμπηδόνα A; beide vereint B 386, 24 (die Worte nach οἳ δέ durch Zufall verloren) und Sui. der aus der ebenso verstümmelten Glosse etwas neues macht. **20** Hes. **21** B 386, 23 A Sui. **22** Hes., vgl. Pausan. I 31, 5 **25** Sui.

---

5 Ἀμαξεύς *b* Hes. 8 κοιλότηταις *b* 14 ὑδροράη *b* φυτὰ ὄντα *b* 16 τοῦ νῦ *b* 18 λαμπηδόνα (ό aus ώ) *b* 23. 24 Lies Ἀμαρύσσειν καὶ Ἀμαρύζειν (vgl. Zonaras 158) καὶ Ἀφάσσειν καὶ Ἀφάζειν (vgl. Hes. u. d. W.) 25 ἀντιφάνης Sui. (fr. 311)

Ἁμαρτεῖν (Soph. Phil. 231)· ἀποτυχεῖν.

Ἁμαρτίαν· οἱ Αττικοί, Ἁμαρτάδα Ἡρόδοτος (I 91) καὶ οἱ ἄλλοι Ἴωνες.

Ἁμαρτωλῶς· ἐπιρρηματικῶς. Εὔπολις.

Ἁμαρτωλία· Ἀριστοφάνης (Pa. 415).

Ἁμαρτωλή· Φρύνιχος. καὶ Σοφοκλῆς Ἁμαρτάς.

Ἁμαρτάδας· Αἰσχύλος καὶ Ἁμάρτια Πλάτων (Kom.).

Ἁματροχιά· ὁ τύπος τῶν τροχῶν· καίτοι τινὲς παρ' Ὁμήρῳ (Ψ 422) τὰς συμπτώσεις τῶν τροχῶν ἀκούουσιν.

Ἀμαυρά· σκοτεινά, ὅθεν καὶ ἀμαυρόν, τὸ μὴ διαφανές.

Ἀμαυρόβιοι· Ἀριστοφάνης (Aves 685) ἔφη, καὶ ἀμαυροῦν Ξενοφῶν (Kyn. 5, 4), καὶ ἀμαυροῦσθαι Φίλιστος. ἀμαυρὸν δὲ Ὅμηρος (δ 824)· 'εἴδωλον ἀμαυρόν'. οὕτως καὶ Μένανδρος.

Ἀμαυρός· θηλυκῶς. Πλάτων Ἑλλάδι· 'αὐτὴ δ' ἀμαυρὸς ἀσθενής τ' ἐγιγνόμην'. Εὐριπίδης δὲ 'ἀμαυρὰ γλῶσσα'.

Ἀμαυροῖς· Ἀριστοφάνης· 'σαυτὸν δ' ἀμαυροῖς, ὥστε λήσει⟨ς⟩ τῷ χρόνῳ'.

Ἄμαχον ⟨κακόν⟩· τὸ καθ' ὑπερβολὴν κακόν, πρὸς ὃ οὐδὲ μαχέσασθαι ἔνι. δυσκαταμάχητον. Πίνδαρος (Ol. 13, 13)· 'ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.'

Ἄμαχον πνῖγος· τὸ ὑπερβάλλον κατὰ τὴν ἰσχύν, ὡς μηδὲ μαχέσασθαι πρὸς αὐτό. οὕτω Κρατῖνος. ἐρεῖς δὲ καὶ ἄμαχον πρᾶγμα καὶ ἄμαχος χειμών.

Ἄμαχος· ἀντὶ τοῦ μὴ μαχόμενος. Ξενοφῶν (Hell. IV 4, 9. Cyr. **93r** IV 1, 16). καὶ ἀμάχητοι (Cyr. VI 4, 14) | οἱ μήπω μεμαχημένοι.

Ἀμαχί· Ξενοφῶν (Anab. I 7, 9)· 'οὐκ ἀμαχὶ ταῦτα ἐγὼ λήψομαι'. καὶ Θουκυδίδης α' (143).

---

1 Sui., vgl. Hes. **2. 3** Sui., vgl. Hes. Ἁμαρτάδας **5** Vgl. Antiattic. 79, 3 **7** Sui. Hes. **8. 9** Et. gen. (nach Schol. Il.) ἁρματροχία δέ ἐστιν ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ (ohne Quellenangabe). **10** B 386, 26 A Sui. **14. 15** Zitiert war von Eur. wohl Andr. 204 αὐτή τ' ἀμαυρά, hierauf aus anderem Dichter ἀμ. γλ., vgl. Hes. Ἀμαυρῇ γλώσσῃ. Vielleicht Phrynichos, vgl. oben Note zu 65, 4 **21—23** aus Phrynichos (Fortsetzung) ἄμαχον πρᾶγμα wohl Menander fr. 403, 6 **24. 25** Sui.

---

7 ἁμάρτημον *b* (ἁμάρτημα ist zu bekannt, um hier ausgeführt zu werden) 8 Ἁματροχία *b* Lies Ἁρματροχιά 15 ἐγενόμην *b* 21 ὑπερβάλον *b* 22 ἐρεῖσθαι δὲ *b*

Ἀμαχητί· Ἡρόδοτος (IX 2)· 'ὅπως ἀμαχητὶ πᾶσαν Ἑλλάδα καταστρέψεται'.

Ἀμάχετοι· Σοφοκλῆς· 'ἀμάχετοι λοχαγοί'.

Ἄμαχοι· οἱ μὴ μαχεσάμενοι.

Ἀμάχαιρος· Φερεκράτης (fr. 82)· 'ἀμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω κρέα'.

Ἀμβλίσκουσιν· ἀποβάλλουσιν.

Ἀμβλύς· ὁ μὴ ὀξύς, ἀλλὰ σκοτεινός. καὶ ἀμβλύτερος Θουκυδίδης (z. B. II 65).

Ἀμβλυώττειν· τυφλώττειν.

Ἀμβλωθρίδια· ἐκτρώματα. τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα.

Ἀμβλῶσαι καὶ ἐξαμβλῶσαι· τὸ φθεῖραι βρέφος. καὶ Ἀμβλωθρίδιον· αὐτό τε τὸ φθόριον φάρμακον καὶ δὴ καὶ τὸ διαφθαρέν.

Ἄμβλωσις καὶ Ἀμβλωθέντες· Λυσίας (fr. 24 S.). καὶ Ἀμβλουχία Σοφοκλῆς καὶ Ἄμβλωμα Ἀντιφῶν (fr. 148 Bl.).

Ἀμβλωπός· Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ· 'ἀμβλωπὸς ὄψις'. καὶ ἐν Θησεῖ· 'καὐτῷ δ' ἔπεισι νυκτὸς ἀμβλωπὸν σέλας'. καὶ ἀμβλῶπας ὁ αὐτὸς ἐν Θυέστῃ· 'ἀμβλῶπας αὐγὰς ὀμμάτων ἔχεις σέθεν'. καὶ Ἴων καὶ Σοφοκλῆς καὶ Πλάτων.

Ἀμβλυφαεῖ· Σοφοκλῆς Τυνδάρεῳ· 'ἀμβλυφαεῖ δ' ὄμμ' ὑπὸ γήρως'.

Ἀμβλυδερκές· Νικόμαχος Ἀλεξάνδρῳ· 'Διὸς γὰρ οὐκ ἀμβλυδερκὲς ὄμμα'.

Ἀμβλὺς ὄρθρος· Ἴων· 'νῦν δ' ἐγγὺς ἠοῦς ἡνίκ' οὐδέπω φάος οὐδ' ἀμβλὺς ὄρθρος'.

Ἀμβρακοῦ καὶ Ἀπαμβρακοῦ. Πλάτων Λαΐῳ· 'ἀπαμβρακοῦ καὶ μὴ προδῷς σαυτήν', ἀντὶ τοῦ καρτέρει, ἀνδρίζου. τικτούσῃ δὲ παρακελεύεται.

Ἀμβρόσιον· θεῖον, ἢ ἀθάνατον. ἢ θαυμαστόν.

Ἄμβροτα· θεῖα, ἄφθαρτα.

---

7 B 386, 29 A, vgl. Sui. **8. 9** Zwei Teile: 1) bis σκοτεινός A Sui., vgl. B 386, 30 **10** Vgl. B 386, 31 A Sui. Hes. **11** B 386, 32 A Sui. Hes. **12. 13** Sui. **14. 15** Vgl. Pollux II 7 **26—28** Vgl. unten S. 155, 25 (B 418, 8 Hes. Ἀπαμβρακοῦ) **29** B 386, 33 A Sui. **30** B 387, 1 A Sui., vgl. Hes.

---

11 Αξμβρυα *b* (A rot) 17. 18 ἀμβλωπὰς (beidemal) *b* vgl. ἀμβλῶπες αὐγαί Rhesos 737 25 οὔτ' *b* verb. E. Schwartz 26 λαῖα *b* ἀπαμπρακοῦ *b*

'Αμβρακία· πόλις ἐν τῷ 'Αμβρακικῷ κόλπῳ, ἄποικος Κορίνθου.

῎Αμβρυττοι καὶ 'Αμβρύττιοι ἐχῖνοι· οἳ δὲ πέτρας ἀπέδοσαν, ἐφ' ὧν φυκία πέφυκεν ἐπιπολῆς. Εὐριπίδου δὲ εἰπόντος· 'βρυττὸς(?) μέγας' τινὲς τὴν τελευταίαν διὰ τοῦ η̅ γράφουσιν, οὐκ ὀρθῶς, ⟨ὡς⟩ μαρτυρεῖ 'Ηρῳδιανός. 'Αριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς περὶ Ζῴων (Ζ. ἱστ. IV p. 530a 34) πλείω γένη φησὶ τῶν ἐχίνων, ἓν μὲν τὸ ἐσθιόμενον, ἐν ᾧ τὰ λεγόμενα ᾠὰ μεγάλα γίνεται καὶ ἐδώδιμα ὁμοίως ἐν μείζονι καὶ ἐλάττονι· καὶ γὰρ εὐθὺς ἔτι μικροὶ ὄντες ἔχουσι ταῦτα. ἄλλα δὲ δύο γένη τό τε τῶν σπατάγγων καὶ τῶν καλουμένων ἀμβρύττων. γίνονται δὲ οὗτοι πελάγιοι καὶ σπάνιοι. φησὶ δὲ ὁ 'Ηρῳδιανὸς ὅτι 'Αριστοτέλης καὶ διὰ τοῦ σ̅ καὶ δισυλλάβως τὴν λέξιν προφέρεται· βρυσσοὺς γὰρ αὐτοὺς λέγει.

῎Αμβωνες· τὰ χείλη τῶν λοπάδων, καὶ οἱ λόφοι τῶν ὀρῶν καὶ ἡ ἴτυς πᾶσα καὶ οἷον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή. 'Αριστοφάνης ὁ κωμικός (Eup. fr. 52 K.)· 'ἀλλ' ὦ πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας'. καὶ οἱ ὀρεινοὶ τόποι καὶ αἱ προσαναβάσεις.

'Αμέθυστον· οὐδετέρως Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ λίθων (fr. 2, 31)· 'τὸ δ' ἀμέθυστον οἰνωπὸν τὴν χρόαν'.

'Αμείβεσθαι· ἀποκρίνεσθαι. μεταβάλλεσθαι.

'Αμείβεται· ἀντὶ ⟨τοῦ⟩ παραιτεῖται. Εὐριπίδης (fr. 156).

93v 'Αμείβων | ἀλλάσσων.

'Αμείβεται· ἀντικελεύεται. Δίδυμος.

'Αμειδές· στυγνόν, σκυθρωπόν.

'Αμείλικτος· ἀπάνθρωπος. ἀπηνής.

'Αμείλιχος· σκληρός, ἀκολάκευτος.

'Αμέλει· τοιγαροῦν. δηλαδή, πάντως· ἐπίρρημα γάρ ἐστι συγκατάθεσιν δηλοῦν.

---

1 Sui. aus Harp. **2—12** aus Herodians Symp. (vgl. Athen. III 91 b Hes.) **13—16** Zwei Teile: 1) bis περιλείξας aus Aelius Dion. (Eust. 1636, 50 Schwabe p. 106, vgl. Erotian p. 52 K.); 2) vgl. Hes. Zum Ganzen vgl. Methodios Et. gen. **19** Zwei Teile: 1) bis ἀποκρίνεσθαι B 387, 2 A; beide vereinigt Sui. **20** Hes. **21** B 387, 3 A Sui. Hes. **22** Neues Fragment **23** B 387, 4 Sui., vgl. Hes. **24** Zwei Glossen B 387, 5. 6 A Sui., vgl. Hes. **25** B 387, 7 A Sui. **26. 27** Zwei Teile: 1) bis τοιγαροῦν B 387, 11 A Sui.

---

3 ἐφ' ᾧ *b* Lies βρυσσὸς 6 γένει *b* 9 πατάγων *b* βρύσσων codd. Ar. (oder βυρσσῶν, βυρσῶν) 11 δισσυλλάβως *b* 15 περιλίξας *b* 16 προσβάσεις *b* 18 τῇ χρόᾳ Edd. Theophr.

Ἀμελλητί· ἀνυπερθέτως, ταχέως.

Ἀμελία καὶ ἀμέλεια· ἀμφότερα Ἑλληνικά· καὶ γὰρ καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου.

Ἀμειψόμεθα· ἀνταποδώσομεν.

Ἀμέργειν· καρπολογεῖν. Ἀριστοφάνης Νήσοις· ʻὁ μέν τις ἀμπέλους τρυγῶν ἄν, ὁ δʼ ἀμέργων ἐλάας'.

Ἀμήρυτον· πολύ, ἐκτεταμένον, ἀτέλεστον, τουτέστι διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον.

Ἀμηγέπη· ὅπως δήποτε, καθοτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέπως καὶ ἀμόθεν καὶ ⟨ἀ⟩μηγέπου καὶ ⟨ἀ⟩μηγέποι καὶ ἀμωσγέποι.

Ἀμήσαντες· θερίσαντες. ἢ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἀποτεμόντες.

Ἀμητῆρες· θερισταί.

Ἀμητός· αὐτὰ τὰ τεθερισμένα ὀξυτόνως. προπαροξυτόνως δὲ ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, ὡς καὶ τρύγητος ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν.

Ἀμηχανία· ἀπορία.

Ἀμήχανον· ὑπὲρ λόγον.

Ἄμης· γένος πλακοῦντος.

Ἀμήτορος· Εὐριπίδης· ʻἌφιδνε Γαίας υἱὲ τῆς ἀμήτορος', οἷον τῆς αὐτόχθονος.

Ἁμίδα· δασέως. ʻτί δῆτʼ ἂν εἰ μὴ τὴν ἁμίδα καθεῦδʼ ἔχων' Εὔπολις Αὐτολύκῳ. καὶ ὁ Ἀριστοφάνης· ʻκατεσκέδασέ μου τὴν ἁμίδα κεχηνότος'. λέγουσι δὲ καὶ ἅμαξαν δασέως καὶ καθημαξευμένα, καὶ ὅλως τῇ δασείᾳ προσῳδίᾳ χαίρουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ⟦ὡς⟧ λέγεται ἐν τῇ Θετταλῇ διὰ τοῦ θ ἡ συναλοιφὴ αὕτη· ʻἑκκαίδεκα κεῖνθʼ ἁμίδες'. καὶ τὸ ἁμάξιον οὕτως λέγουσι θαμάξιον, καὶ ʻ⟨οὐκ⟩ ἀναβεβήκει πώποτε ἐφʼ ἅμαξαν, ἀλλʼ ἐφʼ ἵππον'. Νικόστρατος ἐν Παρακολυμβώσῃ.

1 B 387, 12 A Sui., vgl. Hes. **2. 3** Sui. **4** Sui. Hes. **5. 6** aus Pausanias (Eust. 838, 55) **7. 8** B 387, 18 A Sui. **9. 10** B 387, 16 A Sui. Schol. Plat. Soph. 259d, vgl. unten S. 93, 7 u. 105, 22 **11** Zwei Teile: 1) bis θερίσαντες; 2) B 387, 20 A Sui. **12** B 387, 21 A Sui. Hes. **13. 14** B 387, 22 A Sui., vgl. Hes. **15** B 387, 25 A Sui., vgl. Et. magn. 83, 31 **16** B 387, 26 A Sui. **17** Vgl. Sui. Ἄμητα Athen. XIV 644 f. **20—27** aus Aelius Dion. vgl. Eust. ὅθεν καὶ τὸ καθημαξευμένως, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος καὶ θαμάξιον τὸ ἁμάξιον· χαίρουσι γάρ, φησί, τῇ δασείᾳ οἱ Ἀττικοί vgl. oben S. 81, 5. 6 u. Eust. 1636, 27 καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνειν δασύνουσιν Ἀττικοὶ ὡς καὶ τὸ ἁμὶς καὶ ἅμαξα καὶ ἀμνός.

1 Ἀμελητί *b* 4 ἀνταποδόσομεν *b* 6 ἀμπέλου *b* 10 Lies ἀμουγέπου καὶ ἀμοιγέποι 13 τὰ θερίσματα *b* 22 κατημαξευμένα *b* 24 ἐν τῷ θέτῃ *b* συναλειφὴ *b* 25 ἐκκαίδεκάκινθʼ *b* 26 πώποτʼ *b*, verb. E. Schwartz ἵππων *b*

Ἁμίδας· τὰ ὑπηρέσια. ἰδίως δὲ Δημοσθένης (54, 4) τὰ σταμνίσκια, οἷς ἐνούρουν. λέγεται δὲ ἁμὶς καὶ ἡ χύτρα καὶ οὐχ ὁ ἵπνος, ἀλλὰ πλακοῦντος γένος. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ (fr. 491)· ʻτὸν ἄμιτα Χαρίππου κατὰ ἄδην πέμπει τινὰ ἄμιτα ἐν ἅδου προσδοκᾷς.ʼ ἔστι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ὄνομα κωμικοῖς.

Ἀμιθρεῖν· τὸ ἀριθμεῖν. Νικοχάρης.

Ἅμιλλα· ἀνταγώνισμα, φιλονεικία, ἐξίσωσις.

Ἁμιλλητηρίους λόγους· τοὺς ἐναγωνίους.

Ἅμιλλον· τὴν ἅμιλλαν Δωρόθεος εἴρηκεν ἀρσενικῶς. καὶ ἁμιλλοφόρος Ἀριστοφάνης.

Ἀμισόν· τὴν πόλιν ἀρσενικῶς Δίφιλος εἶπεν.|

94r Ἀμμάς· ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ. καὶ ἡ Ῥέα, καὶ ἡ Δημήτηρ, καὶ Ἀρτέμιδος τροφός. καὶ τὰς ἀντλίας δὲ Λέσβιοι οὕτως ἔλεγον.

Ἀμμάθω· μεταμέλωμαι.

Ἀμμαλώ· ἑορτὴ παρὰ Τενεδίοις ἀγομένη Διΐ.

Ἅμματα· δεσμά.

Ἀμμωνίς· ἡ τοῦ Ἄμμωνος ἱερὰ τριήρης, ὡς Δείναρχος (fr. 14, 1 S.)

Ἀμμών· ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἀγομένη. καὶ ὄφεις οἱ Κυρηναῖοι. καὶ Στράττις· ʻἈμμὼν ὁ κριοῦ δέρμα καὶ κέρατʼ ἔχωνʼ.

Ἅμιππον· ἵπποι ἐζευγμένοι τοῖς τραχήλοις χωρὶς δίφρου, ὃ πάλαι καὶ ξυνωρὶς ἐκαλεῖτο καὶ συνωρίς. ἦν δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου καθεζόμενος ἡνίοχος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὁπλίτης. ἀπὸ οὖν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθέζεσθαι ἐκλήθη ἅμιππον.

1—5 Zwei Glossen: 1) vgl. B 387, 27 A Sui.; 2) von πλακοῦντος γένος zum Lemma Ἄμης gehörig aus Herodians Symp. vgl. Ath. XIV 644 f. Hes. Ἄμητες **6** Hes. **7** B 387, 28 A Sui. **8** Hes. Ἀμιλτορίους (Ἁμιλλητηρίους Skaliger; schreibe ἐναγωνί⟨ους⟩) **9. 10** Dorotheos, vielleicht Verf. der von Phot. Bibl. cod. 156 erwähnten ξένως εἰρημέναι λέξεις, wird auch Et. magn. 87, 49 zitiert. **11** Vgl. Steph. Byz. **12. 13** Hes. (danach zu verb.). Diogenian erklärte zunächst das syrische Wort (vgl. z. B. Hist. Laus. p. 99, 18 Butler) und nannte dann die mit der syrischen Gottesmutter verbundenen griech. Gottheiten; dann glossographische Notizen. **14** Hes. **15** Hes. **16** B 386, 25 A Sui. **17** aus Harp. **18. 19** Hes. **20—23** aus Pausanias (Eust. 1539, 26 Schwabe p. 107), bei Sui. durch Umstellung verdorben, vgl. Hes.

---

2 ὁ ἵπνος verdorben 3 ὑποβολιμαία *b* 4 κτ ἄδην *b* Vielleicht τὸν ἄμητα, Χαίριππʼ οὐκ ἐς Ἅιδου πέμπετε; — τίνʼ ἄμητʼ ἐν Ἅιδου 6 νικόχαρις *b* 11 Ἄμισον *b* 14 Ἀμμαθῶ καταμελοῦμαι *b* 18 Ἄμμων hier *b* (wohl Ἀμμώνια) ὄφεις] ὁ Ζεὺς Albertus zu Hes. 20 δύο ἵπποι Hes. Sui. τραχείλοις *b*

῞Αμιπποι· οἱ cὺν ἵπποις στρατευόμενοι. οὕτως Ἰcαῖος (fr. 125 S.).

Ἀμογητί· ἀκόπως.

Ἀμόθεν· ἀπό τινος μέρους, ὁπόθεν θέλεις (α 10)· 'τῶν ἀμόθεν γε θεά, θύγατερ Διός, εἰπέ'. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μοναχὸς καὶ καθ' ἕνα τινὰ τρόπον.

Ἀμοιβή· ἀνταπόδοcιc.

Ἀμοιγέποι· εἴc τινα τόπον. ἢ ἀντὶ τοῦ καθ' ἕνα τρόπον.

Ἀμοιβαία ἔκτιcιc· ἀνταπόδοcιc ἡ ἐκ διαδοχῆc ὁμοία.

Ἀμοιβαδόν· ἐξαίφνηc. ἢ ἐφεξῆc.

Ἀμοιρῆcαι· ἀποτυχεῖν.

῎Αμοιροι· ἀμέτοχοι. ἢ κακόμοιροι.

Ἀμολγόν· cκοτεινήν.

Ἀμόργινα· παραπλήcιά ἐcτι βύccῳ.

Ἀμοργίc· κυρίωc ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧc γίνονται ἐνδύματα ἀμοργίδια λεγόμενα. ἢ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποcτάθμη καὶ ἡ τρὺξ τοῦ οἴνου. ἔcτι δὲ cμηκτή. καὶ ἡ μᾶζα παρ' Ἡcιόδῳ (Op. 590). λέγεται δὲ ἀρcενικῶc καὶ θηλυκῶc.

Ἀμνήν θερίζειν· ὅταν γὰρ ᾖ ἀμνίον, οὐκ ἀποκείρεται. θερίζειν δὲ τὸ διάγειν τὸ θέροc ἄκαρπον ὡc τὰ ἀμνία. ἔαροc γὰρ γεννώμενα τοῦ θέρουc ἐᾶται ἄκαρπα. τίθεται οὖν ⟨ἡ⟩ παροιμία ἐπὶ τῶν χρόνῳ ὕcτερον τιμωρουμένων.

Ἀμνημυοῦντεc· οἱ ἀθυμοῦντεc.

Ἀμνηcία· ἡ ἠλιθυῖα.

Ἀμνήcτευτοc γυνή· ἡ παλλακή. Εὐριπίδηc (fr. 818).

Ἀμνίον· τὸν ὑμένα τοῦ cώματοc· τοῦτο γὰρ ⟨τὸ⟩ πρῶτον τοῦ ἐμ-

---

1 Sui. (mehr) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 4) **2** B 387, 29 A Sui. **3—5** Hes., vgl. Timaios **6** B 387, 31 A, vgl. Sui. **7** Hes. **8** B 387, 32 A Sui. **9** B 387, 30 A, vgl. Sui. Hes. **10** B 387, 33 A Sui. Hes. **11** Sui. **12** Hes. (zu Eur. fr. 104) **13** aus Harp. **14—17** Zwei Glossen: 1) bis οἴνου vgl. Sui., aus Paus. (Eust. zu Dion. Per. 525, Schwabe p. 108, vgl. Schol. Plat. Epist. 363 a); 2) aus Paus. Ἀμολγός (?) vgl. Eust. 838, 51 **18—21** Eust. 1627, 14 aus Pausanias, vgl. unten S. 94, 5. 7, vgl. Hes. Ἀμνεῖν θερ., wo die Ordnung Ἀμνήν verlangt **22** Hes. Ἀμνημύονες **23** Hes. **24** Hes. **25**— p. 94, **3** Hes., anders Schol. zu γ 444 und Methodios

---

3 τῶν] τὸν *b* 4 μοναχὸς auch Hes. für μοναχῶς 5 τόπον *b* 12 σκοτεινόν *b* 13 Ἀμόργινα aus Ἀμόργυνα *b* Ἀμοργίνα und παραπληςία Harp. E (vgl. Sui. Ἀμόργινον, anders Methodios Gesch. d. griech. Et. 28, 10) 14. 15 ἀμοργίδια auch Eust. (ΔΙ = Ν) 16 σμικτὴ *b* 18 ῎Αμνην *b* ᾖ] ἢ *b* 19. 20 ἄκαρπα für ἄκαρτα auch Eust. 23 Vielleicht Ἀμνιςία ἠλιθυῖα auch Hes. 25 Ἀμνίων *b* σώματος auch Hes.

βρύου. ἔστι δὲ ἐνδοτέρω τοῦ χορίου. λέγεται δὲ καὶ ⟨ἡ⟩ σκάφη, εἰς ἣν δέχονται τὸ αἷμα τῶν θυομένων. τινὲς δέ φασι τὸ πεπληρωμένον ἀγγεῖον θαλάσσης.

Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους (Ar. Pa. 935)· πρᾷοι καὶ μαλακοί.

Ἀμνός· πρόβατον μέσον τὴν ἡλικίαν. καὶ ἀμνή τὸ θῆλυ. τρεῖς γὰρ ἡλικίαι· ἀρήν, ἀμνός, ἀρνειός.

Ἀμνόν· τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα. Ἴστρος ἐν ταῖς Ἀττικαῖς (fr. 53)· ʽἄρνα, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ἀρνειόν, εἶτα λιπογνώμονα, μοσχίαν δὲ τὸν πρῶτον.ʼ

Ἀμοργοί· τὰ κοινὰ διαμοργοῦντες καὶ λυμαινόμενοι ἄνδρες.

Ἀμόργματα· ἀρτύματα.

Ἀμοργοὶ πόλεως ὄλεθροι· οὕτως Κρατῖνος (fr. 214). καλοῦσι
94v δὲ αὐτοὺς | ⟨καὶ⟩ μοργούς, τὸ ᾱ ἀφαιροῦντες, ὥσπερ καὶ μαῦρον τὸ ἀμαυρὸν καὶ σφοδελὸν τὸ ἀσφοδελόν.

Ἀμοργίδα· ἐξεσβηκυῖαν τὸ γάλα.

Ἀμόρφωτος· ἀδιόρθωτος, ἄπλαστος, ἀσχημάτιστος.

Ἀμοχθί· ἄνευ πόνου. Αἰσχύλος Προμηθεῖ (224). συγγραφικὴ ἡ φωνή, ὥς φησιν ὁ Φρύνιχος.

Ἄμουσα· ἀτερπῆ, ἀηδῆ, ἀπαίδευτα.

Ἀμούσωτος· Σοφοκλῆς ἔφη· ʽἀμούσωτος γὰρ οὐδαμῶς ἄπει.ʼ

Ἀμπαλίνωρος· ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλέταιρος Μελεάγρῳ (fr. 11)· ʽοὐ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρος. οἴκαδε, ὦ κόρη, ἄπιθι ἀμπαλίνωροςʼ. δοκεῖ δὲ Βοιωτιακὸν εἶναι τὸ ὄνομα. Κρατῖνος Θρᾴτταις (fr. 310)· ʽοὗτοι δʼ εἰσὶν συοβοιωτοί, ⟨κρου⟩πεζοφόρον γένος ἀνδρῶνʼ. καὶ μετʼ ὀλίγον ʽἀμπαλίνωροςʼ. σημαίνει δὲ τοῦτο καὶ τὸ ὀπίσω καὶ τὸ ὀλίγωρον καὶ τὸ παλιμπόρευτον. καὶ ὁδὸν τὴν ἐπιστροφὴν οὐκ ἔχουσαν.

---

4 Hes. (vgl. Sui.) **5. 6** Sui. Eust. 1627, 10 aus den παλαιοί (Pausanias) **7. 8** Sui., vgl. Eust. aus Pausanias (Fortsetzung) **9** aus Pausanias (?) vgl. Eust. 1608, 57 und 838, 54, vgl. unten Zeile 11 **10** Vgl. Hes. Ἄμοργμα (von Photios nachträglich eingeschoben) **11—13** Sui. aus Pausanias (Fortsetzung; vgl. Eust. 838, 55. 1608, 57. Schwabe p. 107) **14** Hes. **15** zu Soph. fr. 228, anders Hes. **16. 17** aus Phrynichos. **18** B 388, 1 A Sui. **20—26** Sui. (kürzer), anders Hes.

---

3 θαλ^ά *b* verdorben 6 ἄρρην ἀρνός *b* 8 ἀρνιόν *b* 8 τὸν α′ *b* τὸν πρῶτον Sui. (?) Lies τριετῆ. 9 διαφοροῦντες Eust. 838, 55 14 ἐξεσβικυῖα Hes. ἐξησύηκυῖα *b* (vielleicht ἀμοργίδα, für θρυαλλίδα, ἐξεσβηκυῖαν· τὸ γάλα ἀπολωλεκυῖαν) 19 ἀπεῖ *b* 20 Ἀμπαλίνορρος Blomfield 21 οὐκ οἶδα ὦ *b* 22 ἄπειθι *b* 23 εἰσὶ συβοιωτοὶ πεζοφόρων *b*

Ἀμπεχόμενος· περιβαλλόμενος.

Ἀμπεχόνη· ἄμφιον, ἱμάτιον, παλλίον.

Ἀμπέλια· ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως λέγουσιν.

Ἀμπελουργός καὶ Ἀμπελουργεῖν. Ἀριστοφάνης (Ra. 190).

Ἀμπέχονον· σύμμετρον καὶ λεπτὸν περίβλημα, ὡς Ἀριστοφάνης (fr. 320, 7).

Ἀμπέχει καὶ ἅπτει· διὰ τῆς ει λέγουσιν ἀντὶ τῆς η̄.

Ἀμπλακίαις· ἁμαρτίαις.

Ἀμπρεύειν· ὡς ἡμεῖς τὸ πολλοῖς ζεύγεσιν ἓν μέρος ἕλκειν. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ (286)· 'ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ λοιπόν ἐστι χωρίον τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμόν, οἷ σπουδὴν ἔχω· ⟨χὤ⟩πως πότ' ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου'.

Ἀμπρευτής· χρήσιμος ἡ φωνή. Σοφοκλῆς· 'ὥσπερ ἀμπρευτὴς ὄνος ἀεὶ μαστιγούμενος'.

Ἀμπρεύοντι· Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ· 'ἕπου δὲ μοῦνον ἀμπρεύοντί μοι'. ἀντὶ τοῦ προηγουμένῳ καὶ ὁδηγοῦντί σε καὶ οἷον ἕλκοντι.

Ἄμπρον· ᾧ ἐχρῶντο ἀντὶ τοῦ ῥυμοῦ σχοινίῳ μέσον τεταμένῳ τῶν ἑλκόντων ζυγῶν.

Ἄμπυκας· χαλινούς.

Ἄμπυξ· δεσμὸς τριχῶν. ἢ κόσμος κεφαλῆς.

Ἄμπυκες· διάδημα. ἢ τροχοὶ κατὰ μεταφοράν.

Ἀμπυκοῖς καὶ καταμπυκοῖς· Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ· 'στεφάνοισι κρᾶτα καταμπυκοῖς.' ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ἀμπυκώμασιν.

Ἄμπωτις· ξηρασία ἢ πλημμύρα. Ἀττικοὶ δὲ ἀνάπωσιν μᾶλλον λέγουσιν. ἰδίως δὲ ⟦αὐ⟧τὰ περὶ τὰ παρὰ τῇ θαλάσσῃ στενὰ συμβαίνοντα πάθη ἀμπώτιδες, οἷον αἱ τοῦ ῥοθίου ὑποχωρήσεις καὶ ἐπικλύσεις.

---

1 B 388, 2 A Sui. Hes. 2 B 388, 3 A Sui. 3 Vgl. Hes. Ἀμπέλιοι ἀμπέλια (so zu schreiben) 4 aus Phrynichos (? vgl. Bek. 29, 17) 5. 6 Hes. 8 B 388, 5 A Sui. Et. gen. (ohne Quellenangabe) 9—12 Atticist., wohl aus Phrynichos (?), anders Sui. 13. 14 aus Phrynichos (φωνή) 18. 19 Hes. Eust. 623, 38 20 B 388, 6 A Sui. 21 B 388, 7 A Sui. 22 Vgl. Hes., aus Pausanias (Eust. 1280, 57 Schwabe p. 109) 25—27 Zwei Teile: 1) bis πλημμύρα B 388, 8 A Sui.; 2) attizistisch

---

2 Απαλλίον *b* (A rot) 16 οἷον] οἶνον *b* 18 σχοινίον *b* verb. E. Schwartz 23 Ἀμπύκοις und καταμπύκοις (beidemal) *b* στέφανουσι *b* 26 δὲ αὐτὰ τὰ περὶ τῇ θαλά Αστενὰ (A rot) *b*

Ἄμπωτις· καὶ ἡ ἀνάπωσις.

95r Ἀμυδρά· ἀφανῆ, | σκοτεινά.

Ἀμυδρῶς· λεπτῶς, ἀσαφῶς, σκοτεινῶς.

Ἀμύητος· ἄπειρος, ἀτέλεστος.

Ἀμύμων· ἄψογος, ἄμεμπτος.

Ἄμυνα· καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης. ἣ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, οὐδέπω εὕρομεν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τὸ δὲ χειμάμυνα παρὰ πολλοῖς.

Ἀμυνάθειν καὶ ⟨Ἀ⟩μυνάθετε· Ἀριστοφάνης (Nub. 1323) καὶ ἕτεροι (z. B. Soph. Oed. C. 1015).

Ἀμυδροῦνται· ἐλαττοῦνται.

Ἀμυδροῦται τὰ πράγματα· ἀντὶ τοῦ εἰς κατόπιν ἥκει, μειόνως ἔχει.

Ἀμυνίας· ὁ ἕτοιμος ἀμύνεσθαι.

Ἀμυντρόν καὶ Ἀμυνάνδρως· Αἰσχύλος, Ἀμύνανδρον δὲ Σοφοκλῆς.

Ἀμύνεσθαι· Θουκυδίδης (I 42) ἀντὶ τοῦ ⟨ἀ⟩μείβεσθαι, Σιμωνίδης (fr. 229 B[4]) δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι, Σοφοκλῆς (Oed. C. 872?) δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπαλεξῆσαι.

Ἀμύντης καὶ Ἀλκήστης· στρατηγικὰ καὶ αἰσχυληρὰ τὰ ὀνόματα.

Ἀμύναιντο· Κρατῖνος (fr. 171).

Ἀμύντωρ· βοηθός.

Ἀμύξ· ἀντὶ τοῦ μόλις. Εὐφορίων.

Ἄμυξις· σπάραξις.

Ἄμυρις μαίνεται· θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαριτῶν ἔσεσθαι τότε, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσι, θεασάμενος δοῦλον

---

2 B 388, 9 A Sui. **3** A Sui. **4** B 388, 11 A Sui. **5** B 388, 12 A Sui. **6—8** Zwei Teile: 1) bis δίκης Sui. aus Timaios; 2) Phrynichos (? ἄμυνα = βοήθεια vgl. Herodian Philetairos bei Cohn Rhein. Mus. 43, 413) **9. 10** Vgl. Hes. **14** Sui., vgl. Schol. Arist. Equ. 573 **17—19** Sui. **20** Sui., aus Phrynichos, vgl. Apparat **21** Sui. (mehr) **22** B 388, 13 A Sui. Hes. **24** B 388, 14 A Sui. **25—27** Sui. (Teil 2) aus Pausanias (Eust. 298, 4, Schwabe 171)

---

2 Ασκοτεινά *b* (A rot) 6 δίκη *b* ἣ wohl erst von *b* statt des wiederholten Lemmas eingesetzt 9 Ἀμυνάθεται *b* 20 Lies Ἀμυντής καὶ ἀλκηστής (Dindorf im Thes.) τραγικὰ καὶ σκληρά (die Schreiber dachten bei ὀνόματα an Eigennamen) vgl. S. 12, 10 24 Lies Ἀμύξεις· σπαράξεις vgl. Hes. (Il. A 243) 26 ἀπῶ *b*

πρὸς ἱερῷ μαστιγούμενον καὶ προσφυγόντα τῷ ἱερῷ [[καὶ]] μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα ἀπολυθῆναι καὶ συνεὶς τὸ λόγιον, ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον. ὃ οὖν λογισμῷ πεποίηκεν Ἄμυρις, τοῦτο εἰς μανίαν Συβαρῖται μετέτρεψαν. ὁ δὲ τῷ χρόνῳ μᾶλλον διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη.

⟨Ἄ⟩μυροι· Σοφοκλῆς Ποιμέσιν 'ἀμύρους τόπους' ἐπιθετικῶς αὐτῷ ἐχρήσατο, ὡς Ἡρῳδιανός.

Ἀμύσσει· ξέσει, σπαράξει.

Ἀμυστὶ πιεῖν· οὕτως Φερεκράτης (fr. 202) ἐπιρρηματικῶς. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων, οἱονεὶ μηδὲ μυσάντων. τοῦ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἐξαμυστίσαι. λέγεται δὲ καὶ ἀμυστίζειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Ἄμυστις· ἡ ἀπνευστὶ γινομένη πόσις.

⟨Ἀ⟩μυσχῆναι· καθᾶραι, ἁγνίσαι.

Ἀμύττεται· τοῖς ὄνυξι ξέει ...

Ἀμυσχρόν· καθαρόν, ἁγνόν, ἀλλόχροον.

Ἀμυχή· ἐπιπόλαιον ἕλκος.

Ἀμυχρόν· τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 909).

Ἀμύλους· καὶ τὸν ἄμυλον ἀρσενικῶς λέγουσι. ⟨Τηλεκλείδης⟩ (fr. 32)· 'χαίρω λαγῴοις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις.' Στράττις Καλλιππίδῃ· 'δὸς νῦν τὸν ἄμυλον πρῶτον αὐτῷ τουτονί'. Ἀριστοφάνης Νήσοις· 'ἄμυλος, τάριχος, πυός, ἰσχάδες, φακῆ.'

Ἀμυγδαλῆ· περι|σπᾶται τὸ δένδρον, Ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπὸς **95v** παροξυτονεῖται. Εὔπολις Πόλεσιν· 'ὤφειλ' Ὑάκινθος ἀποθανεῖν ἀμυγδαλῇ'. ἀμύγδαλα δὲ ὡς ἡμεῖς τὸν καρπὸν καὶ Ἕρμιππος Φορμοφόροις (fr. 63, 20 vgl. Bek. A. G. 82, 19) καὶ Φιλήμων ἐν Μύ-

---

6. 7 Vgl. Herod. I 199, 18 L., vgl. Hes. Ἄμυροι **8** B 388, 15 A **9—12** Sui., vgl. Ath. XI 783d **13** Sui., vgl. Hes. **14** Hes. **16** Hes. **17** B 386, 16 A Sui. Hes. **18. 19** Sui. **20—23** aus Herodians Symposion, vgl. Athen. XIV 648 e Hes. (vgl. Nachr. d. Kgl. Ges. d. Wiss. Gött. 1906 S. 44) **24**— p. 98, **2** aus Herodians Symposion, vgl. Athen. II 53 f (aus Pamphilos) Hes.

---

8 ξέει σπαράσσει A B richtig 9 ποιεῖν *b* φερεκράτης οὕτως (so) *b* am Rand (vgl. Sui. am Ende) 11 καὶ τοῦ *b* 15 nach ξέει Rasur dreier Buchstaben, deren mittelster γ oder χ war (vielleicht Ἀμύττετε ... ξέετε vgl. Hes. Ἀμυττέτωσαν) 16 ὁλόχροον Hes. vielleicht richtig 17 ἐπιπόλεον *b* 18 Lies Ἀμυσχρόν 21 καὶ ῥωγαλέοις *b* ἐπ' ἀμύλων *b* καλλιπίδη *b* 23 Ανήσοις *b* (A rot) ποιός *b* 25 ὀφεῖλεν *b* 25 wohl ⟨ὑπ'⟩ ἀμυγδαλῇ (ἀμυγδάλῃ E. Schwartz)

cτιδι καὶ Δίφιλος Τελεcίᾳ (fr. 79)· ‘τρωγάλια, μυρτίδεc, πλακοῦc, ἀμύγδαλα’.

Ἄμυδις· ἅμα, κατὰ τὸ αὐτό.

Ἀμυκλᾷδες· ὑποδημάτων εἶδοc. προcγράφεται μὲν τὸ ῑ, οὐ μὴν καὶ cυνεκφωνεῖται. κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαίμονι Ἀμυκλῶν, ὡc ἐκεῖ καταcκευαζομένου τοῦ τοιούτου ὑποδήματοc. οὕτωc Ἀριστοφάνης καὶ Φρύνιχος.

Ἀμυλιδωτόν· χιτωνίcκου τι γένοc καλοῦcιν. Ἕρμιππος Θεοῖς.

Ἀμφαξονεῖν· τὸ μὴ ἐπ’ εὐθείαc πορεύεcθαι.

Ἀμφαρίστερος· ἀμφοτέρωθεν ⟨ἀριcτερόc⟩. οὐκ αἴcιοc οὐδὲ ἐπιτήδειοc. cκωπτικὴ δὲ ἡ φωνή, ὡc φηcι Φρύνιχος.

Ἀμφ’ αὐτούς· περὶ αὐτούc.

Ἀμφαδόν· Ἴων Φοίνικι· ‘ὡc ἀμφαδὸν πέπραγα πανταχῇ καλῶc’. τοῦτο καὶ ἀναφανδὸν ἔλεγον.

Ἀμφέξομαι· τὸ ἀμφιέcομαι. Φερεκράτης Μυρμηκανθώποις.

Ἀμφέμενον· τὸν ἐν μάχαιc καὶ λοιδορίαιc πρῶτον ὑπείξαντα κατὰ μεγαλοψυχίαν καὶ ἀφιλόνεικον οὕτωc ἐκάλουν Λακεδαιμόνιοι.

Ἄμφηκες· ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον.

Ἀμφηρεφές· ἀμφοτέρωθεν ἐcτεγαcμένον. ἢ κατάcκιον.

Ἀμφήρικον· μικρὸν ⟨ἀ⟩κάτιον, ἐν ᾧ ἐπελαύνει τὰc δύο κώπαc. ἔcτι δ’ ἐν δ′ Θουκυδίδου (67) τὸ ὄνομα.

Ἀμφήριστον· ἄνιcον, ἀμφίβολον.

Ἀμφηγάπαζες· Κάνθαρος Τηρεῖ· ‘καὶ πρότερον οὖcα παρθένοc αὐτὸν ἀμφηγάπαζεc’.

Ἀμφί· περί. ἐξ ἑκατέρου μέρουc.

---

3 Vgl. Hes. 4—7 Vgl. Hes. Phrynichos vielleicht der Grammatiker vgl. unten S. 104, 18 8 Vgl. Hes. 9 Atticist. vgl. Eust. 918, 63 (Schwabe p. 109 anders Phryn. Bek. 23, 30) 10. 11 aus Phrynichos (vgl. Bek. 3, 20) vgl. Hes. (zu Arist. fr. 512) Et. magn. 89, 25 12 B 388, 17 A Sui. 16. 17 Hes. Ἀφέμενον 18 B 388, 18 A Sui. 19 B 388, 19 A Sui. 20. 21 Vgl. Sui. Hes. 22 B 388, 20 A Sui. 23. 24 Vgl. Hes. Ἀμφαγαπαζόμενος 25 B 388, 21 A Sui.

---

1 τρωγάλια] vgl. Kaibel zu Athen. I p. 123, 18 8 Ἀμυλλίδωτον Hes. ἀλυcίδωτον Ruhnken 10 ἀμφοτέροθεν *b* 11 cκοπτική *b* φωνή] in Bekkers Fassung ὄνομα (das für Phrynichos charakteristische Wort ist dort mehrfach beseitigt) 15 Αφερεκράτης *b* (A rot) 18 ἀμφοτέροθεν *b* 19 Ἀμφιρεφές *b* (ι aus η) ἀμφοτέροθεν *b* 21 Lies εἰc ἐλαύνει (vgl. Hes. εἰcελαύνει verb. von Palmer) 24 Lies ἀμφηγάπαζες αὐτόν

'Αμφιανακτίζειν· ᾄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον τὸν καλούμενον Ὄρθιον.

'Αμφὶ ἄνακτας· ἀρχή τίς ἐστι νόμου κιθαρῳδικοῦ Βοιωτίου ἢ Αἰολίου, ἢ τοῦ 'Ορθίου. οὕτω Κρατῖνος (fr. 67) καὶ 'Αριστοφάνης (Nub. 595 fr. 59) καὶ Ἴων.

'Αμφιάραος καὶ 'Αμφιάρεως ἑκατέρως λέγουσιν. 'ὦ δέσποτ' 'Αμφιάραε πολυτίμητ' ἄναξ.'

'Αμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν· Ξενοφῶν ἐν 'Αναβάσει (I 8, 1).

'Αμφίβιον· ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν, θαλάσσῃ καὶ γῇ.

'Αμφίβληστρον· 'Επίλυκος Κωραλίσκῳ· 'πλοῖόν τε λαβὼν κατ' ἐμαυτὸν καὶ ἀμφίβληστρον τήν τε τρίαιναν'. οὕτως δὲ καὶ Στράττις.

'Αμφίβολοι· πανταχόθεν βαλλόμενοι. καὶ ἀπορούμενοι, διαφόροις συνεχόμενοι λογισμοῖς ἀγνοίᾳ τοῦ αἱρετοῦ καὶ εἴτε τοῦτο εἴτε ἐκεῖνο ποιήσουσιν. |

'Αμφίβολοι· λέγονται καὶ οἱ ὑπό τινος πανταχόθεν περισχεθέντες **96r** καὶ περιεχόμενοι.

'Αμφιγνοεῖν· ἀγνοεῖν ἢ ἐνδοιάζειν. ἢ τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν. ἔστι δὲ καὶ ⟨ἀ⟩μφιβάλλειν.

'Αμφιγύοισι· τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους πλῆξαι ἢ γυῶσαι δυναμένοις.

'Αμφίδεα⟨ι⟩· ψέλλια. ἢ κόσμος περιτραχήλιος, ἀπὸ τοῦ περιδεῖσθαι.

'Αμφιδεές· περιδεές.

'Αμφιδεξίοις χερσί· διὰ τὸ ἑκατέραν χεῖρα ἐνεργεῖν ἐν τῷ τοξεύειν.

'Αμφιδέξιοι μῦθοι· οἱ διχογνωμονούμενοι.

'Αμφιδέας· περισκελίδες τινές εἰσιν. ἰδίως δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου (fr. 100 S.) φησίν· 'οὐ δυνάμενος ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας'.

1 2 Sui. Gl. 2 (mehr) **3—5** Vgl. Hes. **9** B 388, 22 A Sui. **13—15** B 388, 24 A Sui. **18. 19** Zwei Teile: 1) bis ἐνδοιάζειν Sui. aus Harp.; 2) Hes. vgl. Bek. 183, 23 Et. magn. 87, 48 aus Dorotheos **20. 21** B 388, 27 A Sui. **22. 23** Zwei Teile: 1) bis ψέλλια B 388, 29 A Sui., vgl. Hes. 'Αμφιδέαι **24** B 388, 30 A Sui. Hes. **25. 26** Hes. (Aesch. fr. 240) 27 Hes. 'Αμφίδοξοι **28—30** Sui. aus Harp.

6 ἀμφιάραως καὶ *b* 8 ἀναβάσεσιν *b* 9 θαλ^α *b* 10 καρανίσκω *b* 13 πανταχόθι *b* 20 'Αμφιγυίοισι *b* 28 λύσις *b*

Ἀμφιδρομία· ἡμέρα τιϲ ἤγετο ⟨ἐπὶ⟩ τοῖϲ νεογνοῖϲ παιδίοιϲ, ἐν ᾗ τὸ βρέφοϲ περὶ τὴν ἑϲτίαν ἔφερον τρέχοντεϲ καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων ⟨καὶ⟩ φίλων πολύποδαϲ καὶ ϲηπίαϲ ἐλάμβανον. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμφιδρομεῖν καὶ περιτρέχειν μετὰ τοῦ παιδὸϲ ἐπιθύοντα τοῖϲ θεοῖϲ.

Ἀμφιδρανέϲ· ἱμάτιον διπρόϲωπον ἐν τῷ πεποικίλθαι καὶ τὴν αὐτὴν ἔχον ἐπιφάνειαν.

Ἀμφίδοχμοι λίθοι· οἱ μέγεθοϲ ἔχοντεϲ.

Ἀμφίδρομοϲ πορθμόϲ· ὁ ἀμφοτέρωθεν ὅρμον ἔχων. οὕτωϲ Πλάτων.

Ἀμφίδρομοϲ δαίμων· οἷον ὁ γενέθλιοϲ. οὕτωϲ Αἰϲχύλοϲ (fr. 222 vgl. 65). καὶ ὁ δολιχὸϲ δρόμοϲ. Δολίχου δέ τινοϲ Δελφοῦ πολλάκιϲ τοῦτον νικῶντοϲ κληθῆναι δολιχόν. οὕτωϲ Ἀπολλώνιοϲ ἐν τῷ περὶ Δελφῶν.

Ἀμφίδρυμα τὸ ἐν ταῖϲ Σφενδόναιϲ· ἔϲτι μὲν καὶ τὸ ἄγαλμα. Σφενδόνη δὲ Ἀθήνηϲι τόποϲ.

Ἀμφίδουλοϲ· ὁ ἐξ ἑκατέρων τῶν γονέων δοῦλοϲ. ἔϲτι παρ' Εὐβούλῳ ἐν Πεντάθλῳ ἡ λέξιϲ· 'νόθοϲ, ἀμφίδουλοϲ, οὐδαμόθεν οὐδείϲ, κύων'.

Ἀμφιετηρίϲ· ἡ κατ' ἔτοϲ γινομένη ἑορτή τε καὶ θυϲία. Κρατῖνοϲ Ἀρχιλόχοιϲ· 'εἶτ' ἀμφιετιζομέναιϲ ὥραιϲ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ'.

Ἀμφιέϲαϲθαι· Ἀριϲτοφάνηϲ Πελαργοῖϲ· 'οὐ γὰρ ϲὺ παρέχειϲ ἀμφιέϲαϲθαι τῷ πατρί'.

Ἀμφιετίδαι· οἱ μωροί. ἀπὸ Ἀμφιετίδου τινὸϲ μωροῦ. Μένανδροϲ Ὑποβολιμαίῳ.

Ἀμφιετιζομέναϲ· τὰϲ κατ' ἔτοϲ περιερχομέναϲ.

Ἀμφιθαλήϲ· ἑκατέρωθεν θάλλων. ἢ οἱ ἐξ ἀμφοῖν τεθηλότεϲ καὶ

1—4 Zwei Teile: 1) bis ἐλάμβανον aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 7), vgl. Hes. Schol. Plat. Theaet. 160e; 2) vgl. Bek. 207, 13 **5. 6** Hes. **7** Hes. (Pollux 1, 200) zu Xenoph. Equ. 4, 4 **10—13** Hes. **14. 15** Vgl. Bek. 202, 22 (Phryn. com. fr. 30) **16—18** Hes., vgl. Eust. 1445, 50 Et. magn. 87, 54 **19—21** Vgl. Sui. und das ῥητορικόν Symeons (Reitzenstein Gesch. d. gr. Et. 267, 25) **24. 25** Vgl. Eust. 1669, 51 **26** Hes., vgl. Eust. 1384, 64 Et. magn. 90, 27 und das ῥητορικόν Symeons (Reitzenstein Gesch. d. gr. Et. 268, 13) **27**—p. 101, **2** Zwei Glossen: Ἀμφιθαλήϲ (B 388, 31 A Sui.) und Ἀμφιθαλεῖϲ

---

1 Ἀμφιδρομία auch Harp. Hes. 2 Lies ἀπὸ 8 ἀμφοτέροθεν *b* 10 Αοῖον (A rot) *b* 14 Lies Ἀφίδρυμα 20 ἀμφιετηριζομέναιϲ *b*, vgl. Einleitung 24 ἐμφιετίδου *b* 26 περιεχομέναϲ *b* 27 Ἀμφιθαλήϲ *b* im Text, εῖϲ am Rand 27 ἑκατέροθεν *b*

ὄντες ἀδελφοὶ ἐκ μητρός τε καὶ πατρός. ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι θάλλουσιν οἱ γονεῖς.

Ἀμφίθετον ⟨φιάλην⟩ (Ψ 270)· κατὰ πᾶν μέρος αὐτῆς τιθέμενον ἀπύθμενον.

Ἀμφίθυρος· ἡ ἔχουσα οἰκία θύρας ἑκατέρωθεν φερούσας εἰς ὁδόν. Σοφοκλῆς (Phil. 159) δὲ 'οἶκον ἀμφίθυρον' τὸ τοῦ Φιλοκτήτου | ἄντρον. χρήσῃ δὲ οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων, *96v* οἷον ἀμφίθυρον τρίκλινον, ⟨ἀ⟩μφίθυρον δωμάτιον. οὕτως Φρύνιχος.

Ἀμφίκαυστις· ἡ πρώτη τῶν ἀσταχύων ἔκφυσις. καλεῖται δὲ καὶ καῦστις, καθ' ὅσον εἰώθασιν ἔτι χλωροὺς ὄντας τοὺς πρώτους στάχυς καίειν. οἳ δὲ ἁπλῶς τὸν στάχυν φασίν. Φρύνιχος δὲ ἀμφίκαυστιν τὴν ὡραιοτάτην. οἳ δέ τὴν ἐρυσίβην. οἳ δέ τὴν ὥριμον κριθήν. παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καῦστις εἴρηται μεταφορικῶς ἡ μάχη, παρά τισι δὲ ἡ ὀσφῦς καὶ τὰ ἰσχία, παρ' ἐνίοις δὲ ὁ ξηρὸς χόρτος. ἔνιοι δὲ τὸ αἰδοῖον.

Ἀμφικελέμνους· ἀμφιβαρεῖς.

Ἀμφικέφαλος κλίνη· ἡ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχουσα ἀνάκλιντρον. Πλάτων Ἑορταῖς (fr. 34)· 'ἔπειτα κλίνην ἀμφικέφαλον'. καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀμφίκρανος ὕδρα· Εὐριπίδης Ἡρακλεῖ (1274). ⟨Ἀ⟩μφίκρανος ῥάβδος· Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ· 'καὶ ῥάβδος ὡς κήρυκος Ἑρμαία διπλοῦ δράκοντος ἀμφίκρανος'.

Ἀμφικίων ναός (Soph. Ant. 285)· οἱ δὲ νῦν περίστυλος ναὸς ἢ οἰκία λέγουσιν.

Ἀμφίκρημνος· περίκρημνος. ἢ βραχυτάτη.

Ἀμφικτύονες· οἱ ἐκ πόλεων καὶ ἐθνῶν αἱρετοὶ δικασταί, οἷον ἀμφικτύονες καὶ περίοικοι. ἔστι δὲ συνέδριον Ἑλληνικὸν συναγόμενον

---

3. 4 Sui., vgl. B 388, 32 und Ath. XI 501 a—d **5—9** aus Phrynichos (vgl. auch Hes. und Bek. 204, 15) **10—16** Vgl. Hes., Phot. Καῦστις, vgl. auch Eust. 1446, 26 (Schwabe p. 164) und Methodios] Reitzenstein Gesch. d. griech. Et. p. 35, 6 **17** Vgl. Hes. Et. magn. 91, 1 **18. 19** Hes. vgl. Et. magn. 90, 29 **20—22** Vgl. Hes. Aus dem Phil. in Troja, vgl. fr. 638 **25** B 389, 1 A Sui. **26**—p. 102, **5** Zwei Glossen: 1) bis περίοικοι (27) Sui. Gl. 1 aus Timaios; 2) Sui. Gl. 2 aus Harp.

---

5 εἴσοδον *b* 11 καῦσις *b* ἔτι] ἐπὶ *b* 11. 12 τοὺς ἄσταχυς *b* 19 ἀμφίκολλον Pollux 20 Lies Ἀμφίκρανος κύων· ἡ ὕδρα 22 ἑρμαῖα *b* 26 πόλεως *b*

ἐν Θερμοπύλαις, ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος. αὐτὸς γὰρ συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων. ταῦτα δὲ ἦν ιβʹ Ἴωνες, Δωριεῖς, Περραιβοί, Βοιωτοί, Μάγνητες, Ἀχαιοί, Φθιῶται, Μηλιεῖς, Δόλοπες, Αἰνιᾶνες, Δελφοί, Φωκεῖς. οἳ δέ φασιν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας.

Ἀμφίκορος· ἣν ἑκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν.

Ἀμφιλαφές· κατάσκιον, ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον. δαψιλές. 'ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλιστα ἀμφιλαφής.' ἐν Φαίδρῳ Πλάτων (230 b). πολὺ δέ ἐστι παρὰ τοῖς τραγικοῖς.

Ἀμφιλογῆσαι· ἀντειπεῖν.

Ἀμφιλαφής· μεγάλη· οἷον ⟨ἀμφιλαβής, ὅτι⟩ ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστιν.

Ἀμφιλαφῆ κακά· ξένως εἴρηται Αἰσχύλῳ Νεανίσκοις· 'πρὸς δ' ἐπὶ τοῖς ἀμφιλαφῆ πήματ' ἔχων ἀθανάτων.'

Ἀμφίκορος· ὁ μέσος τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Ἀμφίκουρον· τὸν ἀμφοτέρωθεν κεκαρμένον. ⟨καὶ 'ἀμφίκουρον⟩ κορμόν'. Σοφοκλῆς.

Ἀμφίμα⟨λ⟩λον· ἀμφίμιτον· ⟨τοῦτο⟩ ἀπὸ τοῦ μιτώσασθαι. περὶ 97r ὃ τὸν μίτον εἰλοῦσιν | ἐν τῷ μιτοῦσθαι. Φερεκράτης Ἀγρίοις.

Ἀμφιμάσχαλος χιτών· δύο χειρίδας ἔχων, ἅσπερ μασχάλας ἐκάλουν. ὃς ἦν τῶν ἐλευθέρων· ὁ δὲ τῶν οἰκετῶν μίαν εἶχε καὶ διὰ τοῦτο ἑτερομάσχαλος ἐκαλεῖτο. ἦν δὲ τοιοῦτος, ἵνα γυμνῷ τῷ ὤμῳ εὐκολώτερον ἐργάζωνται.

Ἀμφιμάτορας· ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας.

Ἀμφιμήτωρ· ὁμοπάτριος μὲν οὐχ, ὁμομήτριος δέ.

Ἀμφιματῶσαι· ἀποδῦσαι.

Ἀμφιμήτρια· τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεὼς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα.

---

6 Sui. Ἀμφίκουρος vgl. unten Z. 15 (u. 16) **7—9** Zwei Teile: 1) bis βοηθούμενον B 389, 3 A Sui.; 2) von δαψιλὲς wohl Phryn. 26, 18 **11. 12** B 389, 6 Sui. **13. 14** aus Dorotheos (?) **15** Sui. Hes. **16. 17** Vgl. Hes. **18. 19** Vgl. Hes. Ἀμφίβαλλος, anders Pollux VII 57 τὸν ἀμφίμαλλον χιτῶνα δασὺν καὶ ἀμφίμιτον. Zwei Glossen, vgl. unten S. 103, 1 **20—23** Vgl. Hes. Et. magn. 90, 54 uud das ῥητορικόν Symeons (Reitzenstein Gesch. d. gr. Et. 268, 25) **24** B 389, 8 A Sui. **25** Hes., vgl. Phrynichos Bek. 6, 24. Sui. Et. magn. 91, 3 **26** B 389, 9 A **27. 28** Hes.

---

3 περρεβοὶ *b* μιλιεῖς *b* 6 Vielleicht ἣν ⟨ἂν⟩ 8 ἀμφιλαφίς *b* 13 Αξένως *b* (A rot) 19 ἐν τῷ] ἐκ τοῦ *b* vgl. unten S. 103, 1 25 ὁμοπάτωρ *b* 26 Lies Ἀφιματῶσαι Dind. 27 ῥοπήν *b* ἑκατέρους *b*

Ἀμφίμιλλον· ὃ περὶ τὸν μίτον είλοῦcιν ἐν τῷ μιτοῦcθαι.

Ἄμφιον· ἱμάτιον, ἔνδυμα.

Ἀμφιορκία· ἐπειδὰν ὅ τε διώκων καὶ ὁ φεύγων ὀμνύωcι. πολλῶν δὲ κλοπῆc ἔγκλημά τιcιν ἐπιφερόντων, ἐπειδὴ τοῦτο πολλάκιc ὤφθη μάτην γινόμενον, ἔθεντο Ἀθηναῖοι νόμον κατὰ τῶν ἀπαγόντων εἰc δεcμωτήριόν τιναc ἐπὶ δίκῃ κλοπῆc, χιλίαc διδόναι δραχμὰc τοὺc ἁλόνταc. ἀλλὰ καὶ τοὺc οὐcίαν ἀπογράψανταc τῶν πολιτῶν τινοc ὡc τῷ δήμῳ προcήκουcαν, εἰ cυκοφαντοῦντεc ἁλοῖεν, καὶ οὗτοι χιλίαιc ἐζημιοῦντο.

Ἀμφιπλίξ· ἀμφιβάδην. τὸ περιεχόμενον ὑπὸ τῶν ποδῶν. πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα.

Ἀμφίπολιc· πόλιc ἐcτὶ τῆc Θρᾴκηc· πρότερον δὲ Ἐννέα ὁδοὶ ἐκαλοῦντο. φαcὶ δέ τινεc αὐτὴν οὕτωc ὠνομάcθαι διὰ τὸ περιοικεῖcθαι τὸν τόπον.

Ἀμφίπολοc· θεράπαινα, τουτέcτιν ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἢ τὴν οἰκίαν πολουμένη, ὅ ἐcτιν ἀναcτρεφομένη καὶ περιέπουcα.

Ἀμφίπρυμνοc λόγοc· Εὐριπίδηc· 'ὡc ἀμφιπρύμνῳ δύο μ' ἐλέγχετον λόγω'.

Ἀμφιρύτη· περιρρεομένη κύκλῳ.

Ἀμφιπλήκτοιc· ἀμφιθαλαccίοιc, ἑκατέρωθεν πληccομέναιc ὑπὸ θαλάccηc. λέγει δὲ τὸν Ἰcθμόν.

Ἀμφί<c>βαινα· ὄφιc ὁ καὶ ἐπὶ τῆc οὐρᾶc κεφαλὴν ἔχων. Πελαργοῖc Ἀριcτοφάνηc.

Ἀμφιcβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν· ὅταν τελευτήcαc τιc ἄπαιc εἶναι δοκῇ, φάcκῃ δέ τιc ἑαυτὸν ἐκείνου υἱόν, οὗτοc ἀμφιcβητεῖν τοῦ κλήρου λέγεται. εἰ δὲ παῖδα μὲν τοῦ θανόντοc ἑαυτὸν μὴ εἰcάγοι, λέγοι δὲ ἄλλωc κατὰ γένοc αὐτῷ προcήκειν τὸν κλῆρον, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουcι. πλὴν ἀμφότερα ἐπ' ἀντιλογίαc τάccεται. ἢ μὴ cυμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶc βαίνειν καὶ ἀμφιβάλλειν.

---

1 Vgl. S. 102, 18 **2** B 389, 10 A Sui., vgl. Hes. **3—9** Sui. **10. 11** Vgl. Schol. Arist. Ach. 217 Gregor. Cor. de dial. 548 (zu Soph. fr. 539) **12—14** Sui. aus Harp. **15. 16** Vgl. B 389, 11 A Sui. **19** B 389, 12 A Sui. **20. 21** Vgl. Hes. **22. 23** Vgl. Hes. (ähnlich erklärt Nikander Ther. 372, anders Eust. 1445, 53) **24—30** Zwei Glossen: 1) bis τάccεται (29) Sui. Gl. 2, anders Harp.; 2) B 389, 13 A Sui.

---

1 Wohl Ἀμφίμαλλον vgl. oben S. 102, 18 περὶ ὃ oben S. 102, 18 ὀμνύουcι *b* 6 δραγμὰc *b* 10 Ἀμφίπληξ ἀμφιβάδιν *b*. πλὴξ *b* 18 ἔλεγχον λόγοι *b* 25 δοκεῖ φάcκει *b*

Ἀμφισβητήσιμον· Πλάτων (z. B. Soph. 231e) καὶ ὁ Θεόπομ-97v πος. | Ἀμφισβητήτου δὲ Θουκυδίδης (VI 6).

Ἀμφισβήτησις· Δημοσθένης (z. B. 18, 131).

Ἄμφι⟨σ⟩σα· πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος, καὶ ὠνομάσθη οὕτως διὰ τὸ περιέχεσθαι τὸν τόπον ὄρεσιν.

Ἀμφιστεφέες· πάντοθεν πλήρεις, περιπεπλεγμέναι ἀλλήλαις.

Ἀμφίταποι· τάπητες ἀμφίμαλλοι.

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως· περὶ τὴν αὐγήν.

Ἀμφιτρυχῆ· κατερρωγότα.

Ἀμφίσβατα· τὰ ἀμφισβητήσιμα. Ἑλλάνικος (fr. 177).

Ἀμφιφορεῖα· ἀγγεῖα.

Ἀμφιφορεῦσι· κεραμίοις, ἀμφορεῦσιν.

Ἀμφι⟨πά⟩τορες· οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ἑτέρας δὲ μητρός.

Ἀμφὶ τὰ στρατεύματα δαπανᾶν· καινὸς ὁ λόγος καὶ διεσχηματισμένος. ἦν γὰρ τὸ κατὰ φύσιν εἰπεῖν εἰς τὰ στρατεύματα δαπανᾶν. εἴποις δ' ἂν καὶ οὕτως· περὶ ἀθλητὰς δαπανᾶν, περὶ ἑταίρας, ⟨καὶ⟩ πᾶν ὅ τι ὅμοιον. οὕτως Ξενοφῶν (Anab. I 1, 8) καὶ Φρύνιχος.

Ἀμφίχυτον· περικεχωσμένον.

Ἄμφοδον· δίοδον, ῥύμην.

Ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ Ἀμφορεαφορεῖν καὶ Ἀμφορείδιον καὶ Ἀμφορείδια (Eccles. 1119) Ἀριστοφάνης (fr. 299, 3 und Pa. 202), Ἀμφορίσκον δὲ Μάγνης.

Ἀμφορεῖς· κέραμοι (Ar. Nu. 1203).

Ἀμφορεύς· ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον.

Ἀμφότερα· κατ' ἀμφότερα Θουκυδίδης (I 13).

Ἀμφοτερόπλουν· ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον ἐπὶ τῷ

---

4. 5 Sui. aus Harp. **6** B 389, 16 A Sui. Hes. **7** B 389, 15 A Sui., vgl. Hes Ἀμφιτάποις Pollux IV 9 **8** B 389, 18 A Sui. **9** B 389, 19 A Sui. **10** Sui., vgl. Hes. **11** B 389, 20 A Sui. **12** B 389, 21 A Sui. **13** Sui. **14—18** aus Phrynichos (Bek. 27, 32) **19** B 389, 22 A Sui., vgl. Hes. **20** B 389, 23 Sui. **21—23** Sui. (mehr). Zwei Glossen: 1) bis φέροντας B 389, 24 A Sui., vgl. Hes.; 2) Sui. **24** A Sui. **25** A Sui. **26** Sui. **27**—p. 105 **2** Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 10)

---

4 Ἀπόλις *b* (A rot) 6 πλήρης *b* 9 Ἀμφιτρυγῆ *b* 10 Ἀμφίσματα *b* 11 Ἀμφιφορία *b* Ἀμφιφορῆα ἀγγεῖον Sui. 22 ἀμφορίδιον καὶ ἀμφορίδια *b*

καὶ ἐνθένδε πλεῦςαι ποιῶν κἀκεῖθεν ἐνθάδε, οὕτως καλεῖται. Δημοcθένης οὕτως (z. B. 34, 6).

⟨Ἄ⟩μφω τὼ χεῖρε· ἀμφοτέρας.

Ἀμφοτέρως εἰπεῖν, ὁποῖόν τί ἐςτι τοῦτο. Πλάτων (Phil.)

⟨Ἀ⟩μφορῆ· τὸ δυικὸν ςυναλείφοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουςιν ἀντὶ τοῦ ἀμφορέε καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως. Ἀριςτοφάνης Θεςμοφοριαζούςαις (282)· 'ἀλλ' ὦ περικαλλῆ Θεςμοφόρω δέξαςθέ με'. Πλάτων Μετοίκοις 'τώδ' ἀναιςχυντοῦντε τὼ μίλ⟨τῳ⟩ τηλεφανῆ' ⟨καὶ⟩ Διὶ Κακουμένῳ· 'τὼ προςεμφερῆ τὴν ςοφίαν'. οὕτως Τηλεκλείδης Ἡςιόδοις καὶ οἱ λοιποί.

Ἀμφώβολα· τὴν διὰ τῶν ςπλάγχνων μαντείαν. Σοφοκλῆς (fr. 910).

Ἀμφώτιδας· οὐκ ἀμπώτιδας, τὰς περὶ τὰ ὦτα.

Ἀμφιφόων· πλακοῦς τις Ἑκάτῃ καὶ Ἀρτέμιδι φερόμενος δᾳδία ἐν κύκλῳ περικείμενα ἔχων. Φιλόχορος (vgl. fr. 170) ἐν τῇ περὶ ἡμερῶν· 'ἕκτη ἐπὶ δέκα: καὶ τοὺς καλουμένους δὲ νῦν ἀμφιφῶντας ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ πρῶτον ἐνόμιςαν οἱ ἀρχαῖοι φέρειν εἰς τὰ ἱερὰ τῇ Ἀρτέμιδι καὶ ἐπὶ τὰς τριόδους. ταύτῃ γὰρ ςυμβαίνει περικαταλαμβάνεςθαι τὴν ςελήνην πρὸς ταῖς δυςμαῖς ὑπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.'

Ἄμφω· | ἀμφότεροι καὶ ἀμφοτέρους, καὶ αἱ πλάγιαι ἀμφοῖν. *98r*

Ἀμωςγέπως· ὁπωςδήποτε, ἐν γέ τινι, καθ' ὁ⟨ν⟩τιναοῦν τρόπον. λέγεται δὲ καὶ Ἀμηγέπη· καθ' ἕνα τινὰ τρόπον, καὶ Ἀμόθεν· ἐξ

---

3 B 389, 26 A Sui. Hes. **5—10** Atticist., eher Dionysios als Phrynichos **11**. **12** Hes., vgl. Eust. 1405, 30 (vorausgeht Pausanias Schwabe p. 212) **13** Vgl. Eust. 1324, 38 ἀμφώτιδες κατὰ Παυςανίαν, ἃς οἱ παλαιςταὶ παρὰ τοῖς ὠςὶν ἔχουςιν **14—20** aus Herodians Symp. vgl. Athen. XIV 645a Hes. (vgl. Nachr. d. Kgl. Ges. d. Wiss. Göttingen 1906 S. 43). Die Stellung zeigt, daß Photios hier das Exzerpt aus Pausanias in seiner Quelle fand, das Sui. bietet; er ersetzt es durch Herodian. Vgl. auch Methodios im Et. gen. (Reitzenstein Gesch. d. griech. Et. 37, 25). **21** Sui. **22—p. 106, 2** Zwei Teile: 1) bis τρόπον B 389, 28 A Sui. Et. gen. (ἔςτι δὲ ῥητορικὴ ἡ λέξις) Schol. Plat. Phaed. 228c; 2) vgl. oben S. 91, 9 (93, 3)

---

1 ποιῶν auch Harp. E und An. Ox. lies ποι 6 ὅμοια *b* 8 ὧδ' ἀναιςχύντουτε τωμηλτηλεφῆ *b* τῶ προςεμφερεῖ *b* 10 ἡςίοδος *b* 11 Ἀμφωβολατεῖν διὰ *b* 14 Ἀμφιφόων auch cod. Hes. Lies Ἀμφιφῶν 15 Vielleicht περικαιόμενα (Athen. ἐν κύκλῳ καόμενα) φιλόχωρος *b* 16 ἕκτῃ] ἐξ *b* 18 Lies καὶ ἔτι εἰς τὰς (ἔτι τε καὶ εἰς τὰς Athen.) 18 Lies ἐπικαταλαμβάνεςθαι wie Athen. 19 Lies ἐπὶ ταῖς (wie Athen.) 21 ἀμφοτέροις *b* 21 πλάγιοι *b* 23 ἀμῶθεν *b*

ἑνόϲ γέ τινοϲ τρόπου ἢ τόπου, καὶ Ἀμουγέπου· ἐν ἑνί γέ τινι τόπῳ ἢ τρόπῳ, ἀλλὰ καὶ ⟨Ἀ⟩μοιγέπῃ.

Ἀμῶϲιν· θερίζουϲιν.

Ἄνα· ἄναξ. ἢ ἄνω. ἢ ἀνάϲτηθι. ἢ ἐνέργει. καὶ.. Ἀνάλυϲιϲ...

Ἀναβάτηϲ· ἵπποϲ ὀχευτήϲ.

Ἀναβαλλίδαϲ· ταινίαϲ. ἢ ϲφαίραϲ.

Ἀνάβαλλε· ἀναβολὴν δίδου. καὶ ἀναβάλλου. οἱ δ' Ἀττικοὶ περιϲπῶϲιν.

Ἀναβάδην καθῆϲθαι· ἢ τὸ μετέωρον καθέζεϲθαι.

Ἀναβάλλεϲθαι τὸ ἱμάτιον· οὐ περιβάλλεϲθαι λέγουϲιν.

Ἀναβάλλειν· ἀντὶ τοῦ ἀναβολὰϲ καθίϲτηϲιν.

Ἀναβαϲμοί· διὰ τοῦ $\bar{ϲ}$ λεκτέον καὶ οὐ διὰ τοῦ $\bar{θ}$. ἀμαθῶν γὰρ τὸ οὕτωϲ λέγειν δέον ἀναβαϲμοὶ καὶ βαϲμοί. τὰ γὰρ διὰ τοῦ $\bar{θ}$ ὀνόματα Ἰάδοϲ μᾶλλον, μηνιθμόϲ, κηληθμόϲ. καὶ ἄλλοϲ οὐδεὶϲ ἂν εὑρεθείη ποιητὴϲ ἢ ῥήτωρ ἢ ἱϲτοριογράφοϲ. ῥητέον οὖν μόνωϲ διὰ τοῦ $\bar{ϲ}$, ὡϲ Ἀριϲτοφάνηϲ· 'ἐκ τῶν ἀναβαϲμῶν ἀπιᾶϲιν'.

Ἀναβεβαμένοι· ἀναβάτην ἔχοντεϲ. οὕτωϲ Ξενοφῶν (Hipparch 1, 4).

Ἀναβέβρυχεν· ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, ἀναβλύζει.

Ἀναβεβραϲμένη· ἀνακεκινημένη. Ἀριϲτοφάνηϲ Ἀναγύρῳ· 'τήνδε ἕωλον ἀναβεβραϲμένην'.

Ἀνάβηθι καὶ ἀνάβα· ἑκατέρωϲ. καὶ κατάβηθι καὶ ⟨κατάβα, καὶ⟩ ἀνάϲτηθι καὶ ἀνάϲτα, καὶ ἀνίϲτω καὶ ἀνίϲταϲο, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀναβήϲομαι· Δημόκριτοϲ ⟨ἀντὶ τοῦ⟩ ἐπανεξελεύϲομαι ἐξ

---

3 B 389, 30 A Sui. **4** Vgl. Sui. Hes. **5** Hes. u. Cyrille **6** aus Diogenian, vgl. Hes. Ἀναβαλλίδα τὴν ὑάκινθον (verdorben aus Ἀναγαλλίδα). ταινία ἢ ϲφαῖρα. Et. magn. 95, 42 Ἀναβαλλίδεϲ· ταινίαι. οἱ δὲ ϲφαίραϲ ἀπέδοϲαν. Διογενιανόϲ **7. 8** Zwei Glossen: Hes. Ἀνάβαλλε und Sui. Ἀναβαλοῦ (zu Arist. Vesp. 1135) vielleicht erst vom Schreiber verbunden **9** Vgl. Sui. Hes. **10** Sui. (aus Phrynichos?) **11** Sui. aus Harp. **12—16** aus Phrynichos (?), vgl. Hes. **18** Vgl. Hes. **19. 20** Vgl. Hes. **21—23** Vgl. Bek. 81, 12, vgl. B 405, 15 unten S. 142, 41 **24**— p. 107, **2** Hes. (vgl. Bek. 81, 15 vgl. auch Hes. Ἀναβήμεναι, Apoll. Soph. 33, 4)

---

1 ἀμηγέπου früher S. 91, 10 γέ τινι] δέ τινι *b* 2 ἀμηγέποι früher S. 91, 10 4 Vor Ἀνάλυϲιϲ kleine Lücke nach ihm keine *b* 7 Ἀνάβαλε *b* verb. aus Hes. 7 ἀναβάλλου *b* Hes. οἱ δ' Ἀττ. περιϲπῶϲιν in *b* nach καθέζεϲθαι (also ursprüngl. am Rand) 11 Ἀναβάλλειν auch Harp. Lies ⟨εἰϲ⟩ ἀναβολάϲ 14 κηλιθμόϲ *b* 17 Ἀναβεβαμμένοι *b* 20 τὴν δὲ αἴωλον *b* 22 ἀνίϲτων *b*

ἀρχῆς. καὶ τὸ ἀναχωρῆσαι. Ὅμηρος (z. B. α 210) δὲ τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει.

Ἀναβιβῶμαι· ἀναβιβάσομαι. Ἀμειψίας (fr. 30).

Ἀναβιῴην καὶ ἀναβιούς· Ἀριστοφάνης (Ran. 177 und fr. 742), ἀναβεβίωκα δὲ Εὐριπίδης, καὶ Ἀναβιῶναι Πλάτων (fr. 131) καὶ ἀναβεβιῶσθαι Σαννυρίων.

Ἀναβιώσκεσθαι· ἀναζῆν.

Ἀναβιώσκειν· τὸ ἀναβιοῦν. καὶ ἀναβιῶσαι λέγουσιν.

Ἀναβοθρεύουσιν· ἀναμοχλεύουσιν.

Ἀναβόλιμοι δίκαι· αἱ διά τινα πολιτικὴν περίστασιν εἰς ὑπέρθεσιν ἐμπίπτουσαι.

Ἀναβολή· προοίμιον διθυραμβικοῦ ᾄσματος. Εὔπολις Βάπταις· 'αὔλησον αὐτῇ κύκλιον ἀναβολήν τινα.'

⟨Ἀ⟩ναβλυσθωνῆσαι· τὸ ἀναβλῦσαι. ὁ αὐτὸς Δήμοις (fr. 105). πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ κωμικοὶ ποιοῦσι παρόντες.

Ἀναβράσσουσιν· | ἀναδιδοῦσιν. *98v*

Ἀναγαγών· ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγών. Ξενοφῶν (Cyr. VII 1, 45).

Ἀνάγειν· τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. οὕτως Λυσίας (fr. 62 S) καὶ Δείναρχος (fr. 89, 6 S).

Ἀναγεῖς· διὰ μὲν τοῦ ᾱ τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ τοῦ ε̄ τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (110).

Ἀναγινωσκομένους· ἀναπειθομένους. οὕτως Ἀντιφῶν (I β 7) Ἰσαῖος (fr. 144 S.) καὶ Ἡρόδοτος (z. B. VIII 110).

Ἀναγαλλίς· πόα τις. λέγεται δὲ καὶ ἀρρενικῶς. ἔστι δὲ διττὸν τὸ εἶδος αὐτῆς· ἡ μὲν γὰρ φέρει τὸ ἄνθος κυανοῦν, ἡ δὲ ἐρυθρόν, ἥτις καὶ κοράλλιον καλεῖται.

Ἀναγκαῖον· Ἰσαῖος (fr. 52 S.) καὶ Καλλισθένης οὕτως καλεῖ τὸ δεσμωτήριον. Καλλισθένης (fr. 48 M.) δὲ ἀνώγαιον εἶπε, καὶ οὕτως δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι.

---

3 Sui. Ähnlich Phrynichos Bek. 28, 26 **4—6** Vgl. Bekker Note zu Harp. 35, 21 Moeris 188, 14 **7** B 389, 31 A Sui. Hes. **9** B 389, 33 A Sui. **10. 11** Hes. **14. 15** Sui. (mehr), vgl. Eust. 1095, 8 (Schwabe p. 229) aus einem ῥητορικὸν λεξ. Hes. Ἀναβλυστανεῖται **16** A Sui. **17** Sui. **18. 19** Sui. aus Harp. **20—22** Sui. aus Harp. **23. 24** Sui. aus Harp. **25—27** Hes. **28—30** Sui. aus Harp. (mehr als E)

---

10 παράστασιν *b* 13 αὐτὴν *b* 15 παρῳδοῦντες E. Schwartz 16 ἀναδίδουσιν *b*

Ἀναγαγγανεύουϲιν· ἀναβοῶϲιν.

Ἀναγκαία· ἡ ἀνάγκη.

Ἀναγκαῖοι πολεμιϲταί· κατὰ ἀνάγκην πολεμικοὶ γεγονότεϲ γέροντεϲ ὄντεϲ ὅ τε Λαέρτηϲ καὶ ὁ Δόλιοϲ. καὶ οἱ προϲήκοντεϲ κατὰ γένοϲ. Μένανδροϲ Θυρωρῷ· ʿοὐκ ἀδελφὸϲ οὐκ ἀδελφὴ παρενοχλήϲει Τιτθίδᾳ, οὐδὲ ἑώρακε⟨ν⟩ τὸ ϲύνολον θεῖοϲ οὐδ' ἀκήκοεν. εὐτύχημα δ' ἐϲτὶν ὀλίγουϲ τοὺϲ ἀναγκαίουϲ ἔχειν'.

Ἀνάγκη· ἡ δικαϲτικὴ κλεψύδρα.

Ἀνάγκηϲ ἄτρακτον· τὸν ἄξονα λέγει.

Ἀνάγραπτον· τὸ ἀναγεγραμμένον. ἢ τὸ φανερῶϲ γεγραμμένον. ἢ τὸ πᾶϲιν ἐγνωϲμένον.

Ἀναγκόδακρυϲ· ὁ πρὸϲ ἀνάγκην δακρύων καὶ μὴ ἐκ πάθουϲ τινὸϲ ἢ ϲυμφορᾶϲ. Αἰϲχύλοϲ Ξαντρίαιϲ (fr. 418).

Ἀναγυράϲιον· τὴν τρίτην ἐκτείνουϲι καὶ τὴν τετάρτην βραχύνουϲιν. Ἀριϲτοφάνηϲ Ἀναγύρῳ· ʿχαίρειν μὲν Ἅλον τὸν Φθιώτην, χαίρειν δ' ἀτεχνῶϲ Ἀναγυραϲίουϲ'.

Ἀναγυροῦϲ· δῆμοϲ Αἰαντίδοϲ. καὶ Ἀναγυράϲιοϲ δῆμοϲ τῆϲ Ἀττικῆϲ, ἔνθα καὶ φυτὸν δυϲῶδεϲ φύεται. ἦν οὖν καὶ δαίμων· ἐπεὶ τὸν παροικοῦντα πρεϲβύτην καὶ ἐκτέμνοντα τὸ ἄλϲοϲ ἐτιμωρήϲατο Ἀνάγυροϲ ἥρωϲ. Ἀναγυράϲιοι δὲ δῆμοϲ τῆϲ Ἀττικῆϲ. τούτου δέ τιϲ ἐξέκοψε τὸ ἄλϲοϲ. ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν, ἥτιϲ μὴ δυναμένη ϲυμπεῖϲαι τὸν παῖδα διέβαλεν ὡϲ ἀϲελγῆ τῷ πατρί. ὁ δὲ ἐπήρωϲεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμηϲεν. ἐπὶ τούτοιϲ καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτηϲεν, ἡ δὲ παλλακὴ εἰϲ φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριψεν. ἱϲτορεῖ δὲ Ἱερώνυμοϲ ἐν τῷ περὶ τραγῳδοποιῶν (fr. 5 Hiller) ἀπεικάζων τούτοιϲ τὸν Εὐριπίδουϲ Φοίνικα. ὅταν οὖν ἐπὶ οἰκείοιϲ κακοῖϲ πράϲϲῃ τιϲ λέγεται κινήϲειϲ τὸν Ἀνάγυρον.

99r Ἀνάγυρον κινεῖν· τὸ φυτὸν τὸν ὀνόγυρον κινεῖν. | ἔϲτι δὲ

1 Hes. 2 Hes. Ἀναγκαίη (?) 3—7 Zwei Glossen: 1) bis Δόλιοϲ Hes.; 2) Lemma Ἀναγκαῖοι, attizistisch 8 Hes., vgl. Pollux VIII 17 9 Sui. Platoglosse (Rep. X 616c) 10. 11 B 390, 1 A (C = B) Sui., vgl. Hes. 12. 13 aus Phrynichos (Bek. 20, 13) 17—27 Drei Glossen: 1) bis Αἰαντίδοϲ; 2) bis φύεται (18) vgl. Hes. (Sui.); 3) Sui. (das Lemma war Ἀ. δαίμων, zu streichen ist ἦν οὖν) Sprichwort aus zwei Quellen 28—p. 109, 2 Vgl. Sui., vgl. Hes.

2 Trotz Hesych schwerlich Ἀναγκαίη ἀνάγκη zu schreiben, vgl. Phryn. Bek. 73, 31 6 θεῖον *b* 7 ὀλιγοϲτοὺϲ *b* 15 μέναλον *b* ἀναγυραϲίοιϲ *b* 17 Ἀναγύρρουϲ *b* 18 δαϲῶδεϲ *b* 18—20 ἐπεὶ — Ἀττικῆϲ aus der ersten kürzeren Quelle. Anfang der zweiten verstümmelt. 26. 27 πράϲϲῃϲ τι E. Schwartz 27 Ακινήϲειϲ *b* (A rot)

ἀλεξίκακον καὶ δυσῶδες. καὶ τέμενος 'Αναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τῶν 'Αναγυρασίων.

'Αναγρύζειν· Κράτης Γείτοσι· 'σὲ δὲ χρὴ σιγᾶν μηδ' ἀναγρύζειν'. καὶ Ξενοφῶν (Oec. 2,11)· 'οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας'.

'Ανάγνωσις· ἀναγνώρισις. ἢ ἐπίγνωσις. ἢ ἀνάπεισις. 'Αττικοὶ καὶ Ἴωνες.

'Αναγχίππους· τοὺς ἀναγκαστικοὺς ἱππέας. Εὔπολις Πόλεσι (fr. 394). καὶ 'Αναγχιππεῖν τὸ μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν.

'Αναγωγή· ἡ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις ἐχόντων αἰτίαν τινά.

'Ανάγωγος· ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀναγωγῆς.

'Αναγωγότερον· ἁμαρτητικώτερον, ἀτακτότερον.

'Αναγώγῳ· φιληδόνῳ, ἐκλελυμένῳ.

'Αναγώνιστος· ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν (Cyr. I 5, 10).

'Αναγωγή· ἐπὶ πλοῦ. Κρατῖνος Ὥραις.

'Ανάδαστα καὶ ἀναδάσασθαι καὶ ἀναδασμός· τὸ κοινῇ ἀναμερίσασθαι πάντα.

'Αναδέσμην· ὅμοιόν τι διαδήματι. ἢ μίτραν κεφαλῆς.

'Αναδεῖ· ἀναπλέκει, στέφει.

'Αναδαιμονίζειν· τὸ ἐκ δευτέρου κληροῦσθαι.

'Αναδήσασθαι· στεφανώσασθαι.

'Αναδήσοντες· στέψοντες. καὶ 'Αναδῆσαι· ταινιῶσαι.

'Αναδέχομαι· ἀναλαμβάνω.

'Αναδιδοῦσαν· ἀντὶ τοῦ ἀναδιδομένην.

'Αναδιδάξαι· πάνυ διδάξαι. ἐπιτατικὴ γάρ ἐστι νῦν ἡ ἀνά.

'Αναδικάσασθαι· τὸ ἄνωθεν ⟨δικάσασθαι⟩. οὕτως 'Ισαῖος (fr. 145 S).

---

6. 7 B 389, 32 Sui. (beide weniger) C: 'A. ἀναγνώρισις. Erweiterung attizist. **8. 9** Vgl. Sui. **10. 11** Schol. Plat. Leg. 916a Hes. **12** B 390, 3 C Sui., vgl. Et. magn. 96, 5 **13** B 390, 4 C Sui. **14** B 390, 5 C Sui. **15** Sui. **16** Hes. **17. 18** Vgl. B 390, 6 C Sui. Hes. 'Αναδάσασθαι **19** B 390, 7 C Sui., vgl. Hes. **20** B 390, 8 C Sui. **21** Hes. **22** B 390, 10 C Sui. **23** B 390, 10 Sui., vgl. Hes. 'Αναδῆσαι **25** Sui. **26** B 390, 12 C Sui. **27**—p. 110, **5** Zwei Glossen: 1) bis ἀνακρινόμεναι: Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 13); 2) Glosse 2 berührte sich im Anfangssatz mit dem Schlußsatz des Harp. vgl. Schol. Leg. 987 d.

---

6 ἀναγνώρησις *b* 9 τὸ] τοῦ *b* 12 Lies ἀγωγῆς 19 μήτραν *b* μίτρᾳ C 21 'Αναδεμονίζειν τὸν *b* 22 'Αναδήσασθαι (η aus ει) *b* 23 τενιῶσαι *b* verb. am Rand 26 ἐπιτατικὸν *b*

ἐντεῦθεν καὶ τὸ Ἀνάδικοι κρίσεις· αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι καὶ ἐξ ἀρχῆς ἀνακρινόμεναι. ἐγίνετο δὲ τοῦτο, ἐπειδὰν τῶν μαρτυρούντων ἢ πάντες ἑάλωσαν ψευδομαρτυριῶν ἢ ὑπὲρ ἡμίσεις. οὐ μὴν ἐπὶ πάντων τῶν ἀγώνων ⟨ἀν⟩άδικοι ἐγίνοντο αἱ κρίσεις, ἀλλ' ἐπὶ τριῶν τούτων, ξενίας, ψευδομαρτυριῶν καὶ κλήρων.

Ἀναδενδρᾷς· ἀξιοῖ περισπᾶν Σέλευκος. ἔλεγον γάρ φησι σὺν τῷ ῑ· 'ἐβλάστουν ἀναδενδρᾷδες'.

Ἀνάδοχος καὶ Ἀναδέχεσθαι· Δημοσθένης (z. B. 19, 36). καὶ 'ἀνάδοχον τῶν χρημάτων' Μένανδρος (fr. 516).

Ἀναδούμενος· στέφανον περιτιθέμενος.

Ἀναδοιδυκίζειν· ἀναταράσσειν, ἀνατρίβειν.

Ἀναδῦναι· ἀναχωρῆσαι.

Ἀναδεύειν· φυρᾶν.

Ἀναδρύψει· ἀναξηράνει.

Ἀναδρύματα· θύματα.

Ἀναδρομαί· ἀναβάσεις.

Ἀναδῦναι· ἐκκλῖναι. ἢ ἀναφυγεῖν. ἢ ἀνανήξασθαι καὶ ἀναπνεῦσαι.

Ἀναδύεσθαι· ἀρνεῖσθαι.

Ἀναδυόμενος· φεύγων, ἀναβαλλόμενος.

Ἀναζεύξας· ἀναστάς, ἀναστήσας. Θουκυδίδης η' (108)· 'ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τῆς Ἰωνίας.'

Ἀναζυγαῖς· ἀναστροφαῖς, στρατοπεδείαις.

Ἀναζυγῶσαι· τὸ τὰς θύρας ἀναπετάσαι.|

99v Ἀναζωπυρῆσαι· ἀνανεῶσαι, ἀνεγεῖραι, ζωῶσαι.

Ἄνθης· ἀνθήσεως.

⟨Ἀναθέσθαι⟩· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Προνοίας (fr. 106 Bl.) φησίν· 'ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν,' ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν βιῶναι μετανοήσαντας ἐπὶ τῷ προτέρῳ βίῳ.

---

8. 9 Vgl. Sui. (entgegengesetzt Hesych Ἀνάδοχος) **10** B 390, 9 C Sui. **11** Hes., vgl. Et. magn. 96, 7 **12** B 390, 14 C Sui., vgl. Hes. **13** Sui. **14** Hes. **15** Hes. Ἀναδρύγματα Schol. Plat. Tim. 21 b **16** Sui. **17** Hes. (kontaminiert aus Cyrill = Z. 12 oben) **19** B 390, 15 C Sui. **22** B 390, 16 C Sui. **23** Vgl. Et. magn. 96, 22 **24** B 390, 17 C Sui. **25** Sui. Hes., vgl. Phrynichos (Bek. 12, 30), zu Plato Phaedr. 230 b **26—28** Sui. aus Harp.

---

11 Ἀναδοιδικίζειν *b* 13 Ἀφυρᾶν *b* (A rot) 14 Lies ἀναξανεῖ Dind. 15 Lies Ἀναρρύματα E. Schwartz 17 ἀναφυγὴν *b* 20 ἤλαυνεν aus ἔλ. *b* ἀπὸ τῆς γωνίας *b* 25 Lies περὶ ὁμονοίας

Ἀναθερμαίνειν τὰς φρένας, τὴν γνώμην, τὸν νοῦν· οἷον ἀνακινεῖν, ἀνιᾶν, ἀναταράττειν. Σοφοκλῆς.

Ἀναθέντας· ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν (An. III 1, 30).

Ἀναθεῖναι καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Ἀραρὼς (fr. 17) ἔφη.

Ἀναθηλήσει· ἀναβλαστήσει.

Ἀνάθημα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ η̄ Ἀττικοί.

Ἀναθολῶσαι· ἀναταράξαι. Νόμων ζ′ Πλάτων (824 b)· ‘ὅπως ἀναθολώσῃ’. κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς σηπίας τὸ μέλαν θόλος καλεῖται.

Ἀναθορεῖ· ἀνατρέχει.

Ἀναθρούμενα· ἀνασκοπούμενα.

Ἀναθρώσκει· ἀναπηδᾷ.

Ἀναθυᾶν· ἀνασκιρτᾶν. καὶ αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν.

⟨Ἀ⟩ναθύοντες· ἀναιροῦντες, παραβαίνοντες.

Ἀναθύειν· τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου. Φερεκράτης (fr. 35)· ‘πάλιν αὖθις ἀναθύωσιν αἱ γεραίτεραι’.

Ἄναια· οἱ ἄλλοι οὐδετέρως. Θουκυδίδης η′ (19) τὴν Ἀναίαν.

Ἀναίδεια καὶ ἄγνοια καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκτείνοντες προφέρονται τὴν τελευταίαν οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες, μεταβάλλουσι δ’ οἱ Ἴωνες τὸ τελευταῖον ᾱ ἀναιδείη καὶ ἀγνοίη· (Π 498) ‘σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος’ καὶ Ἀνακρέων ‘νεότης τε καὶ ὑγιείη’. καὶ ἀναρροίη δὲ καὶ εὐπλοίη καὶ τὰ ὅμοια ἅπαντα παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐκ μακροῦ τοῦ ᾱ μετείληπται εἰς τὸ η̄.

Ἀναιδὲς καὶ θρασὺ βλέπειν· ἀναιδὴς μὲν καὶ θρασὺς καθωμίληται. τὸ δὲ πρῶτον καινῶς εἴρηκε Κρατῖνος. ἡ λέξις Φρυνίχου.

Ἀναίδην· ἀπηρυθριασμένως, ἀθρόως, σφοδρῶς.

Ἀναίμονες· ἀναίματοι.

---

1. 2 aus Phrynichos (Bek. 28, 22 der hiernach zu verbessern) **3** Sui. **4** Sui. (mehr) **5** B 390, 18 C Sui. **6** Vgl. Moeris 188, 30 Bek. **7. 8** Sui. **9** Vgl. Hes. (wo ἀνατρέχει zu schreiben) **10** B 390, 19 C Sui. **11** C Sui. **12** Hes. Ἀναθύειν (hiernach zu verbessern), vgl. Phrynichos Bek. 33, 20 **13** Hes. **14. 15** Sui., vgl. Et. cod. D. (Gaisf. col. 266 D) **16** Vgl. Steph. Byz. p. 92, 8 Mein. καὶ θηλυκόν. Der Autor las ἐς Ἀναίαν **17—22** aus Aelius Dion. (vgl. Eust. 1579, 25) **23—25** aus Phrynichos (Bek. 10, 7) **26** B 390, 20 C Sui. **27** C Sui.

---

2 ἀνιᾶν verdorben 4 ἄραρος *b* 7 Ανόμων *b* (A rot) 7 Lies ὀπῶν ἀναθολώσει 8 Lies ⟨ἧς⟩ τὸ μέλαν 9 Ἀναθρεῖ *b* 20 ἔγωγε *b* 21 ὑγείη *b* 24 τὸ δὲ ᾱ *b*

’Αναιμωτί· ἄνευ αἵματος.

’Αναίνομαι· ⟨ἀ⟩παρνοῦμαι, προΐεμαι.

’Αναίνεσθαι· κοινῶς μὲν τὸ ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τοῦ κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια.

’Αναιρεθείς· ἀντὶ τοῦ ἀναληφθεὶς καὶ τραφείς. οὕτως ’Ισοκράτης (5, 66).

’Αναιρεῖν· τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν, καὶ τὸ τεχθὲν ἀνατρέφειν, καὶ τὸ φονεῦσαι, καὶ τὸ ἀναλαβεῖν, καὶ ἔτι τὸ ἀπολλύναι, καὶ τὸ αἴρειν ἢ προσενέγκασθαι. καὶ τὸ κυΐσκειν, καὶ τὸ ἀμέλγεσθαι.

’Αναισιμοῦν· δαπανᾶν, ἀναλίσκειν.

’Αναισιμώματα· ἀναλώματα.

’Αναίτιος εἶναι ἀφροσύνης (Xenoph. Cyr. I 5, 10)· ἀντὶ τοῦ ⟨ἀ⟩νέγκλητος ἐπὶ ἀφροσύνῃ.

’Ανακάθαρσις· ἐπίλυσις, διευκρίνησις.

’Ανακούς· τοὺς Διοσκούρους λέγουσιν, ὡς Αἰακούς. καὶ κατεύ-
100r χονται οὕτως, καὶ | ‘⟨ἀ⟩νακοῖν Διοσκούροιν’ περισπῶντες.

’Ανακαθίσαι· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ⟨ἐπὶ⟩ τῶν πρὸς ὀλίγον διεγειρομένων. Πλάτων (Phaed. 60 b).

’Ανακαλυπτήρια· δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις παρά τε τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν οἰκείων ⟨καὶ⟩ φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ἀνδράσιν ὁραθῆναι. ἔστι δὲ ταῦτα καὶ ἐπαύλαια.

’Ανακές· τὸ ἀνίατον. Εὔπολις (fr. 21). οἳ δέ βαρέως, οἷον ἀνωφελές.

’Ανάκεια· ἑορτὴ Διοσκούρων.

’Ανακῶν· τῶν Διοσκούρων, ἀπὸ τῆς ἀνακοί εὐθείας περισπωμένως.

’Ανακεφαλαιοῦται· ἀναπληροῦται, ἀνακτίζει.

’Ανακῶς· ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, πεφροντισμένως. Πλάτων Φάωνι (fr. 202).

---

1 B 390, 21 Sui. **2** B 390, 22 Sui. C (προΐεμαι fehlt) **3. 4** Sui. aus Harp. **5. 6** Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 14) **7—9** B 390, 23 C Sui. (nur bis προσενέγκασθαι), vgl. Hes. **10** Sui. (mehr) Hes. **11** Hes. **12. 13** Sui. **14** B 390, 29 C Sui. **15. 16** aus Aelius Dion. vgl. Eust. 1425, 59 (Schwabe p. 111) **19—21** Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 16); etwas anders B 390, 26 **22** Vgl. Moeris 191, 20 Bek. **23** aus Pausanias vgl. Eust. 1425, 61 (Schwabe p. 112) **24** B 390, 30. 31 C Sui. **26. 27** C: ’Α. φυλακτικῶς ἢ βασιλικῶς ἔχειν φροντίζειν vgl. Eust. 1425, 58 (Schwabe p. 111) vgl. auch Moeris 189, 22. Et. gen. (aus Methodios): ’Α. ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως.

---

11 ’Αναισιμώτατα *b* 12 ἀφροσύνη *b* παρὰ oder ἐπὶ ἀφρ. Sui. 14 διευκρινῆς *b* 17 Wohl ’Ανακαθίσασθαι 22 ῎Ανακες *b*

Ἀνακορεῖν καὶ κορεῖν· Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ· ʽῥαίνειν, ⟨ἀ⟩νακορεῖν ἀγοράς'.

Ἀναιτίατος· Ἴων Ἀργείοις· ʽοὐδεὶς ἀναιτίατος ἀγγέλλων κακά'.

Ἀναίσχυντος καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος· ἐπὶ τῶν ἀπηρυθριακότων καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν τρόπου ποιουμένων.

Ἀνακαλλύνειν· τὸ σαίρειν, ὅπερ καὶ ἀνακορεῖν λέγεται, καὶ εἰκότως· κάλλυντρον γὰρ καὶ κόρημα καλοῦσι τὸ σάρον. Φρύνιχος Ποαστρίαις· ʽσὺ δ' εἰσιοῦσα δουλικῶς ἐνσκεύασαι καὶ τἄνδον ἀνακάλλυνον'.

Ἀνάκειται σκώμμασιν, ἀνάκειται λοιδορίαις, ἀνάκειται πόρνοις, κύβοις, συμποσίοις· σημαίνει δὲ τὸ οἷον πρόσκειται ἰσχυρῶς.

Ἀνακεχυμένη· ἀνετή.

Ἀνακαλπάζει· τινὲς μὲν ὡς οὐ δόκιμον ἐφυλάξαντο τὴν φωνήν, Αἰσχύλος δὲ ἐχρήσατο Μυσοῖς ὡς δόκιμον· λέγει γάρ· ʽεἶδον καλπάζοντας ἐν αἰχμαῖς'. ὁμοίως Σοφοκλῆς, Ἀριστοφάνης καὶ Πλάτων καὶ ἕτεροι.

Ἀνακηρυχθῆναι· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (60)· ʽμὴ ἀνακηρυχθῆναι αὐτῶν τὴν βδελυρίαν'.

Ἀνακηκεῖ· ἀναπηδᾷ.

Ἀνάκλητος· ὁ μετακληθείς. Σοφοκλῆς.

Ἀνακλῖναι· ἀνάξαι. Ὅμηρος (χ 156). οὕτως Ἡρῳδιανός.

Ἀνακομιδή· ἀναγωγή, ἐπάνοδος.

Ἀνακογχυλιάσαι· ἀναγαργαρίσασθαι.

Ἀνακωχή· ἀνάπαυσις.

Ἀνακῶς· βασιλικῶς.

---

1. 2 Vgl. Z. 6—9 **4. 5** aus Phrynichos **6—9** aus Phrynichos (Bek. 14, 12) **10—12** Sui. aus Phrynichos **13** B 390, 32 C 1 vgl. Sui. **14—17** aus Phrynichos (vgl. φωνή) **20** Sui. aus Timaios **21** aus Phrynichos (vgl. Bek. 27, 22) **22** B 390, 33 Sui. Hes. C: Ἀνακλῖναι· ἀνάξαι Et. magn. 96, 57 **23** B 391, 1 C Sui. **24** Sui. Hes. aus Timaios (vgl. Schol. Plat. Symp. 185 d) **25** B 391, 2 C Sui. Hes. **26** C, vgl. B 391, 7 Sui.

---

8 ἐνεσκεύασαι *b* 8. 9 ἀνακάλλυναι *b* 15 vielleicht ἰδών (Schluß eines Glykoneus, dann Pherekrateus) 19 ἀνακηρυχθῇ αὐτῶν ἡ βδελυρία Aesch. βδελλυρίαν *b* 20 Ἀνακηκεῖ auch Sui., lies ἀνακηκίει 21 μεταμεληθείς *b* 22 ἀνοῖξαι B Sui. richtig Ἡρόδοτος Sui. richtig 23 Ἀνακο|Αμῆδή *b* in Zeilentrennung (zweites A rot) 24 ἀναγαργαρήσασθαι *b* 25 Ἀνάκως *b*

Ἀνακοινώcαcθαι καὶ ἀνακοινῶcαι· ἄμφω λέγουcι. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀνεξυνοῦτο ἐν ταῖc Ἑλληνικαῖc (I 1, 30).

Ἀνακραγγάνειν· λέγουcιν, οὐκ ἀνακραυγάζειν, καὶ ἀνέκραγε. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· 'ἤκουcα τῶν ἐκκραγγανομένων'.

Ἀνάκριcιc· ἐξέταcιc ὑφ' ἑκάcτηc ἀρχῆc γινομένη πρὸ τῶν δικῶν περὶ τῶν cυντεινόντων εἰc τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουcι δὲ καὶ εἰ ὅλωc εἰcάγειν χρή.

Ἀνακρουόμεθα· οἷον ἀναπροοιμιαζόμεθα.

Ἄνακτεc καὶ ἄναccαι· Ἀριcτοτέληc ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ (fr. 483)· 'καλοῦνται δὲ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βαcιλέωc ἄνακτεc, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκεc ἄναccαι.'

Ἀνακτορία· δεcποτεία.

Ἀνακτόριον· ἱερόν.

Ἀνακτόρων· ἱερατειῶν.

Ἀνακωχεύειν· τὸ ἐν πελάγει χειμῶνοc ὄντοc cτήcανταc τὰ

100v ὀθόνια cαλεύειν. μετα|φορικῶc δὲ ἐπὶ τοῦ ἅρματοc εἴρηκε Σοφοκλῆc ἐν Ἠλέκτρᾳ (733).

Ἀνακτᾶcθαι· Θουκυδίδηc (VI 92). καὶ ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν. τίθεται δὲ ἡ λέξιc καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ προαπολωλὸc αὖθιc κτήcαcθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Ἀνακωχῆc· ἀναπαύcεωc, ἐνδόcεωc, τῆc πρὸc μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνηc. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄνω τὰc ἀκωκὰc ἔχειν.

Ἀναλγήτωc· ἀναιcθήτωc, ἀπόνωc. καὶ Ἀναιcθηcία· ἡ ἀναλγηcία.

Ἄναλδεc· ἄναυξεc, ἄτροφον.

Ἀνάλημμα· ὕψωμα, cτήριγμα.

Ἀναλέγειν· τὸ cυλλέγειν χαμόθεν καὶ ἀνοικοδομεῖν.

---

1. 2 Sui. **3. 4** Hes. Ἀνακραγγαίνειν (hiernach zu verb.), vgl. Sui. Ἐκκραγγανομένων· μετὰ κραυγῆc λεγομένων **5—7** Sui. aus Harp. **8** Sui. zu Plat. Phileb. 13 d **9—11** Sui. aus Harp. **12** Hes. C und Sui.: Ἀνακτορίαν· δεcποτείαν **13** B 391, 4 C Sui. **14** B 391, 6 Sui. **15—17** Vgl. Sui. (und mit ihm Hes.) Zwei Teile: 1) bis cαλεύειν B 391, 9 C (vgl. Et. magn. 96, 50) **18—20** Sui. **21. 22** B 391, 11 C Sui., vgl. Hes. **23. 24** B 391, 14 C, vgl. Sui. **25** Hes. Ἄναλδοc (richtig von Schmidt zu Ἄναλδεc verb., interpoliert aus Ἄναλθεc) **26** B 391, 16 C Sui., vgl. Hes. **27** Vgl. Hes.

---

2 ἀνεξοινοῦτο *b* 14 ἱερατείων B Lies ἀνακτόριον· ἱεράτειον 15 ὄνταc *b* 18 θουκυδίδηc] an den Schluß zu stellen καὶ am Rande rot *b* 20 ἀπολαύειν *b*

'Αναλαβεῖν· ⟨οὔτ⟩ως φαςὶν ἐπὶ τῶν νενοςηκότων. Πλάτων ἐν Σοφισταῖς.

'Αναλεῖ· ἀνειλεῖ τὸ βιβλίον.

"Αναλθες· ἀνίατον, ἀνυγίαςτον, ἀναίςθητον.

'Αναλκής· ἄνανδρος, ἀςθενής.

"Αναλτος· ἀπλήρωτος, παρὰ τὴν ἄλςιν καὶ τὴν ἐκ τῆς αὐξήςεως τελειότητα, παρ' ὃ καὶ ἄλςη τὰ κατάφυτα χωρία. πλήρωςις γάρ τις ἡ θεραπεία τοῦ πεπονθότος καὶ λείποντος, ὅθεν καὶ τὸ θεραπεύεςθαι ἄλθεςθαι λέγουςι.

"Αναλτος· βραχεῖα ἡ μέςη.

'Αναλίςκειν καὶ ἀναλοῦν ἑκατέρως. καὶ ἀναλῶν 'Αριςτοφάνης Πλούτῳ (248). ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ η̅, οἷον ἀνήλιςκον, καὶ ⟨διὰ του α̅, οἷον⟩ ἀνάλιςκον, καὶ ⟨ἀ⟩νάλουν.

'Αναλοῦντες· ἀντὶ τοῦ ἀναιροῦντες. Θουκυδίδης (IV 48)· καὶ ἀναλῶν, καὶ ἀναλοῦν (II 24) τὸ ἀναιρεῖν. καὶ ἀνάλωμα ὁ αὐτός (I 99).

'Αναλύειν· τὸ ἑτέροις φαρμάκοις καθαίρειν τὸν πεφαρμαγμένον.

'Αναλύζειν· σημαίνει τὸ μετὰ βίας καὶ οἷον λύζων κλαίειν, τοῦ πνεύματος ἐνιεμένου πολλοῦ ταῖς ἀρτηρίαις.

'Αναλυθῆναι· τὸ καθαρμῷ τινι χρήςαςθαι φαρμάκων. Μένανδρος Ἥρῳ (fr. 213)· 'ἐπεφαρμακεύςω γλυκύτατ' ἀναλυθεὶς μόλις'.

'Αναλῦςαι· τὸ δι' ἐπῳδῆς τινα τῆς βλάβης ἀπαλλάξαι.

'Αναλογιςμοί καὶ 'Αναλογίζεςθαι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ Πλάτων (Prot. 332 d) εἴρηκεν· 'ἀναλογιςώμεθα τὰ ὡμολογημένα ἡμῖν'. καὶ Θουκυδίδης (V 7)· 'ἀναλογιζόμενος πρὸς οἵαν ἐμπειρίαν'. καὶ ἀνελογίζοντο· ὁ αὐτός (VIII 83).

'Αναλώματα νόμιμα· ὁ Δημοςθένης.

'Αναλφάβητος· ἐδόκει μὲν εἶναι εὐτελές. Νικοχάρης δὲ αὐτὸ

---

3 Vgl. Phrynichos Bek. 19, 14 'Ανίλλειν βιβλίον **4** Hes. **5** Hes., vgl. Sui. "Αναλκις **6—9** Vgl. Hes., vgl. Sui. Die Erklärung ist ähnlich wie bei Phrynichos in 'Ακοῦςαι ὀργῶ oben S. 64, 4 **10** Wohl Fortsetzung (aus Phrynichos?) **11—13** Sui. (mehr) aus Phrynichos (?) **14. 15** Sui. **19. 20** Sui. **21** Vgl. Hes. **27**— p. 115, **2** aus Phrynichos

---

3 Lies 'Ανείλλει 6 ἀναπλήρωτος *b* 6 ἄλςιν auch Hes. (hierdurch gesichert, lies ἄλςιν) 7—9 πλήρωςις κτλ. erläutert die Erklärung ἀνίατον (so bei Hesych. für ἱκανόν zu schreiben) 14 καὶ ἀναλῶν (auch Sui.) wohl Wiederholung aus Z. 11 17 λυττῶν *b* verb. E. Schwartz 19 φαρμάκωι *b* (gegen die Gewohnheit) φαρμάκων Sui (?) Αμένανδρος *b* (A rot) 20 ἥρωςι *b* 27 νικόχαρης *b*

ἐποίηcεν ἀρχαῖον χρηcάμενοc ἐν Γαλατείᾳ οὕτωc· ʻτὸν ἀναλφάβητον, τὸν ἄπονον'. ταῦτα ὁ Φρύνιχοc.

᾿Ανάλφιτον· Φιλύλλιοc Αἰγεῖ (fr. 2 K.).

᾿Αναμφίδοξον· ἀναμφίβολον.

᾿Αναμάθω· ἐξ ἀρχῆc μάθω.

᾿Αναμάττεcθαι· ἀναφυρᾶν.

᾿Αναμέλποντεc· ἀνυμνοῦντεc.

101r ᾿Αναμετρή|cαιμι· διεμπεράcαιμι.

᾿Ανὰ μέροc· ἀντὶ τοῦ ἐν μέρει.

᾿Αναμηρύcαcθαι· ἀνατεῖναι.

᾿Αναμίλλητον· ἀφιλόνεικον.

᾿Αναμύειν· ἀναβλέπειν.

᾿Αναμιλώcαιμι· ἀναγλύψαιμι.

᾿Ανανεοῦcθαι· ἀναμιμνήcκεcθαι. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν τοῖc πέντε δακτύλοιc τῆc χειρὸc cυνεχὲc ἀριθμούντων καὶ ἐπαναλαμβανόντων οἱονεὶ κατὰ πεντάδα ἀριθμούντων. καὶ ἀνανεοῦcθαι ὡc ἡμεῖc Θουκυδίδηc ε′ (18) καὶ Πλούτοιc Κρατῖνοc (fr. 167).

῎Ανατα· ἄνω. ἀνωφερῆ. ὑψηλά. δυcχερῆ. τινὲc τὰ μὴ βεβρεγμένα, Σοφοκλῆc δὲ ᾿Ινάχῳ (fr. 272) τὰ μὴ ἐκκεκομμένα, παρὰ τὸ αἴνειν, ὅ ἐcτι κατακόπτοντα πτίccειν. ᾿Αρίcταρχοc δὲ ἐνταῦθα γράφει ἑνικῶc ἄνατα, ἀντὶ τοῦ ἄνευ βλάβηc.

῎Ανανδροc· ᾿Ιcοκράτηc Εὐαγόρᾳ (66) καὶ Δημοcθένηc ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτουc (53)· ʻτὸ μὲν γὰρ χρηcτῶν, τὸ δὲ ἀνάνδρων ἀνθρώπων ἔργον ἐcτί'. καὶ ῾Υπερείδηc ἐν τῷ κατὰ Δημοcθένουc.

᾿Ανανταγωνίcτῳ εὐνοίᾳ τετίμηται· Θουκυδίδηc β′ (45).

᾿Ανάνιοc· ὑπερήφανοc, ἄλυποc.

---

3 Sui. (danach zu berichtigen Bek. 83, 18) **5** C Sui. Hes. **6** B 391, 19 C Hes. **7** B 391, 20 C Sui. Hes. **8** B 391, 21 C Sui. Schol. Plat. Epist. 345 d **9** Hes. **10** B 391, 22 C Sui. **11** B 391, 23 C Sui. Hes. **12** B 391, 24 C Sui. Hes. **13** Vgl. Hes. ᾿Αναμηλῶcαι· μή⟨λη⟩ ἀναγλῦψαι **14—17** Zwei Glossen: 1) bis ἀριθμούντων gleich Sui. Gl. ᾿Αναπεμπάζειν (das Lemma durch Zufall verloren); 2) ᾿Ανανεοῦcθαι Sui. **18—21** Zwei Glossen: 1) bis δυcχερῆ (mit Ausschluß von ὑψηλά) B 391, 25 C Sui. Et. magn. 98, 27; 2) ὑψηλά und Forts. Hes. **25** aus Phrynichos (?) **26** Hes., vgl. Et. magn. 97, 43

---

8 ᾿Αναμετρήcαιμι[οι] *b* διεμπεράcαμε C διεκπεράcοιμι B richtig **10** ἀνακτεῖναι *b* 12 Lies ᾿Αναμηλῶcαι μήλῃ ἀναγλύψαι 18 ὑψηλά am Seitenrand *b* τινὲc—βλάβηc am obern Rand *b* ἐκκεκομένα *b*

Ἄναξ θηλυκῶς· οὕτως Αἰσχύλος (fr. 342).

Ἀναξαγόρας· σοφιστής, Ἡγησιβούλου υἱός, Κλαζομένιος. Νοῦς δὲ ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ ὕλην καὶ νοῦν πάντων φρουρὸν εἶπεν. οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἥλιον εἰπὼν μύδρον διάπυρον.

Ἀναξίβιος· Λακεδαιμονίων στρατηγός.

Ἀναξίαν· βασιλείαν. Αἰσχύλος (fr. 283).

Ἀναξιδώρα· ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιεῖσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ. Σοφοκλῆς δὲ καὶ ἀναγαγεῖν ἀμπελῶνάς φησιν.

Ἀνάξοιτο· ἀνασχήσοι. Ξενοφῶν (Hell. II 1, 22).

Ἀναξυρίδας· φιμινάλια, βρακία. ἢ τὰ βαθέα καὶ ἄβατα ὑποδήματα.

Ἀνὰ οὐλαμόν· κατὰ τὸ ἄθροισμα.

Ἀναπάλλει· ἀναπηδᾷ, ἀνασείει.

Ἀνάπαλιν· τὸ τὰ ἔσχατα πρῶτα λέγειν ἢ πράττειν.

Ἀνάπαυλαν· ἀνάπαυσιν.

Ἀναπαύεσθαι· τὸ κατακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον.

Ἀνάπαιστα· κυρίως τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ᾄσματα, καὶ ἰδίως τὰ τῶν ῥυθμῶν. ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀνάπαιστος ὄνομα μετρικοῦ ποδὸς λεγόμενος ἀρρενικῶς.

Ἀναπατάξασθαι· ἀνακρούσασθαι ᾆσμα.

Ἀναπαντῶσιν· ἀνακύπτουσιν.

Ἀναπαιστρίδες· σφῦραί τινες παρὰ τοῖς χαλκεῦσιν.

Ἀναπεμπαζόμενοι· ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Πλάτων (Leg. IV 724b).

Ἀναπεμπάσαι· ἀνασκέψασθαι, ἢ ἀριθμῆσαι.

Ἀναπεμπάζεσθαι· ἐπαναλαμβάνειν τὰ εἰρημένα.

⟨Ἀ⟩ναπεποιημένης· ⟨ἀ⟩ναπεφυρμένης, ἐζυμωμένης.

---

1 Sui. **2—4** Sui. aus Harp. **5** Sui. aus Harp. **6** Hes. **7. 8** Hes. **9** Sui. **10** B 391, 27 C Sui. Hes. (vgl. Et. magn. 98, 1) **11** B 391, 29 C, vgl. Hes. **12** B 391, 32 Sui. C (ἀνασείει fehlt) **13** Vielleicht zu Plato Phaidr. 264 a **14** Sui. Hes. C Ἀνάπαυλα· ἀνάπαυσις **15** Sui. (im Lemma Ἀναπαύεσθαι zu schreiben) **16—18** Sui. Hes. bis ῥυθμῶν **19** Hes. **20** Hes. **21** Hes. **22. 23** B 392, 1 C Sui. (bis σκεπτόμενοι) **24** Dagegen Thomas Mag. **25** Hes. aus Timaios (anders Miller Mélanges 400). Et. gen. A. ἐπαναλαμβάνειν. ἢ ἀναλέγεσθαι καὶ ἀναπέμπειν (ohne Quellenangabe) **26** B 392, 2 C Sui., vgl. Hes.

---

8 καὶ vor σοφ. *b* 10 Ἀναξιρίδας *b* 16 Ἀνάπεστα *b* Ἀνάπαιστοι Sui. falsch ἀνάπεστος *b* 20 Ἀναπαντοῦσιν Hes. Denkbar Ἀναπαπταίνουσιν 21 Ἀναπεστρίδες *b* 22 ἀναριθμούμενοι B Sui. 26 ἀναπεφυραμένης *b* Hes. gegen B Sui. C

'Αναπετῶ· ἀναπετάcω. Μένανδρος Θεοφορουμένῃ.

'Αναπεφλαcμένον· ἀνατεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον· ἀναφλᾶν γὰρ λέγουcιν οἱ 'Αττικοὶ τὸ ἀναμαλάccειν τὰ αἰδοῖα.

'Αναπῆξαι· ἀνεγεῖραι.

'Ανάπηρον· οὐδὲν πλέον cημαίνει τοῦ πηρός.

⟨'Ανάπηρον⟩· νοcώδη. ἢ λυπηρόν.

'Αναπηδύουcα· ἀναπηδῶcα.

'Ανάπηρον ψυχήν· τὴν ἐπιβλαβῆ, μὴ ὑγιαίνουcαν, ἀλλὰ cεcινωμένην καὶ ἀχρείαν. |

101v 'Αναπηρόβιος ⟨ἐν⟩ ὀργῇ· Φρύνιχος· 'ἐν χαλεπαῖc ὀργαῖc ἀναπηροβίων ⟨τρι⟩γερόντων'.

'Αναπίπτειν· τὸ ἀθυμεῖν λέγεται παρὰ τοῖc παλαιοῖc.

'Αναπίμπλαται· ἀναπληροῦται.

'Αναπίπτειν· οὐ τὸ κατακλίνεcθαι, ἀλλὰ τὸ μεταμέλεcθαι καὶ μετατίθεcθαι καὶ ἀποκνεῖν. Θουκυδίδηc α' (70)· 'καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιcτον ἀναπίπτουcιν'.

'Ανάπλαcμα· cχῆμα.

'Ανάπλεωc· λέγουcι δὲ καὶ ἀνάπλεοc καὶ ἀναπλέα (Plato Phaid. 83d).

'Αναπλήcαc· ἀναπληρώcαc. ἢ μολύναc, ὡc Πλάτων.

'Αναποδίζειν· τὸ ἐξετάζειν καὶ ὡcανεὶ cυγκρούειν. 'Ηρόδοτοc (V 92).

'Αναπόδραcτον· ἄφευκτον.

'Αναπόμπιμα δῶρα· τὰ ἀποcτρεφόμενα.

'Αναπόνιπτοc ⟨καὶ⟩ ἄνιπτοc· διττῶc λέγεται. Φρύνιχοc Τραγῳδοῖc· 'ἄcιτοc, ἄποτοc, ἀναπόνιπτοc'.

---

1 Sui. (mehr, doch gegen die Vorlage schon verkürzt; er zitiert 'Αλιεῖc, Cυνερῶcα 'und andere', Photios nur einen Titel aus den letzteren) **2. 3** Hes. vgl. Et. magn. 98, 43 **4** Hes. **5** Gegen Sui. (Bek. 183, 13; 216, 15): ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένοc **8. 9** Sui. (Platoglosse) **10. 11** aus Phrynichos (?) **12** Sui. aus Herodians Symp. (?) vgl. Athen. I 23 b, aber auch Eust. 1641, 6 **13** B 392, 4 C Sui. **14—16** Sui., vgl. Athen. I 23 b Eust. 1641, 6 **17** B 392, 5 C Sui. **20** Sui. Zwei Teile: 1) bis ἀναπληρώcαc B 392, 6 C **21. 22** Sui., vgl. Hes. Et. cod. D. (Gaisf. col. 267 G) **23** B 392, 9 C Sui. (mehr), vgl. Hes. **24** Sui., anders Eust. 757, 17

---

4 ἀνεγεῖραι] ἀναπεῖραι Schmidt 6 am untern Rand *b* 7 Lies 'Αναπιδύουcα 8 ἐπὶ βλάβῃ *b* 10 ὀργή *b* 14 'Αναπίπτει *b* 18 ἀνάπλεα *b*

Ἀναποδιζόμενα· ἐξεταζόμενα. ἢ ἄνωθεν πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα.

Ἀνάποινος· ἄνευ λύτρων. Κυρηναῖοι δὲ ὁ μάταιος.

Ἀναπολεῖ· ἀναμιμνήσκεται.

Ἀναπόνιπτον· ἀνεξάλειπτον.

Ἀναπτεροῖ φόβος, ἢ λόγος, ἢ ἔπαινος, ἢ λοιδορία. Σοφοκλῆς Κρεούσῃ· 'τί δ' ὦ γεραιέ; τίς σ' ἀναπτεροῖ φόβος';

Ἀναπτερώσας· μετεώρους ποιήσας, προθυμοποιήσας.

Ἀναπρήσας· ἀναφυσήσας, ἀναπέμψας, ἀνενέγκας.

Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν· οἷον ⟨ἀ⟩νασεσοβῆσθαι. Κρατῖνος (fr. 384) καὶ Εὔπολις (vgl. fr. 314).

Ἀνάπτειν· περιτιθέναι. ἢ ἀνατιθέναι.

Ἀναπτησιοκέρως· Ἀττικῶς τὸν ἴκτινον.

Ἀναπτήτω· πετασθήτω.

Ἀναπτομένας· ἀναπετασθείσας.

Ἀναπτύξω· ἀντὶ τοῦ ἐπιδείξω. Εὐριπίδης (Herc. 1256).

Ἀνάπτυξις· ἑρμηνεία, διασάφησις.

Ἀνάπτυστα· ἔκπυστα, δῆλα.

Ἀνάπυστα· ἀνεκλάλητα, ἀνεξάκουστα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ἀνάγγελτα καὶ ἄρρητα. ἢ ἐξάγγελτα καὶ ἔκδηλα καὶ ἐξάκουστα.

Ἀναπτυχαί· ἀνατολαί.

Ἄναρ· ἤκουσα. Κρῆτες. οἱ δέ ὄναρ.

Ἄναρθρα. ἀτύπωτα, ἀτράνωτα. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ συλλαβῆς

---

1. 2 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 19) 3 Zwei Teile: 1) bis λύτρων B 392, 7 C Sui. Vgl. Hes. Ἀνάποινος und Ἀνάπυνος (wo mit Mus. zu ändern) 4 B 392, 8 Sui. C Ἀ. ἀνέρχεται, ἀναμιμνήσκεται 5 B 392, 11 C Sui. Hes. Ἀναπότριπτον 6. 7 aus Phrynichos 8 Vgl. Hes. Ἀναπτερώσω. 9 Vgl. Sui. Hes. Ἀναπρῆσαι Et. gen. Ἀ. ἀναφυσήσας. ἢ ἀθρόως ἀναβαλών (ohne Quellenangabe) 10. 11 B 398, 6 Sui. aus Phrynichos (Bek. 10, 20) 12 B 392, 13 Sui. (C bis περιτιθέναι) 13 Hes. Ἀναπτησιοκέρας (von Schmidt zu Ἀναπτύσσειν τὸ κέρας verdorben). Komikerglosse 14 B 392, 12 C Sui. 15 Hes. 16 Sui. 17 B 392, 14 Sui. (C ἑρμηνεία, ἄνοιξις) 18 B 392, 15 C Sui. 21 Hes. 22 Hes. 23—p. 120, 2 B 392, 17 C Sui.

---

5 Ἀναπόνιπτρον *b* Ἀναπόνιπτον B Sui. Ἀναποίνητον C 7 σ' über der Zeile nachgetragen *b* 10 Ἀναπτεροῦσθαι und ἀνασεσοβεῖσθαι *b* 15 ἀνασταθείσας *b* 18 Ἀνάπτυστα auch C Hes. ἔκπυστα nur *b* 22 Wohl οἱ δὲ Κρῆτες ὄναρ (Ahrens Dial. II 120, ἤκουσα verdorben), denkbar auch Ἄναρ ἤκουσα· Κρῆτες, οἱ δὲ ⟨Ἕλληνες⟩ ὄναρ

λειπούcηc cτοιχεῖον, ἢ λόγου λείποντοc λέξιν, ἢ λέξεωc λειπούcηc cυλλαβήν.

Ἀναρᾶcθαι· ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην καταράν. οὕτωc Καλλιcθένηc (fr. 49 M.).

Ἀνάργυροc· Πλάτων Νόμων γʹ (679 b)· ʽἄχρυcοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντεcʼ. ἀναργυρία δὲ Στράττιc.

Ἀναρίθμιον· ἐχθρόν.

Ἀνάριcτοc, μᾶλλον δὲ ἀναρίcτητοc. Ἀριcτοφάνηc Πολυίδῳ (fr. 454)· ʽδιὰ τῆc ἀγορᾶc τρέχων ἀναρίcτητοc ὤνʼ. οὕτωc δὲ 102r ⟨καὶ⟩ Ἄλεξιc (fr. 233). Μένανδρ(ο)c (fr. 992) | ⟨ἀ⟩νάριcτον.

Ἄναρκτοc· δήμιοc.

Ἄναρκτον· τὸ ἀνυπότακτον.

Ἀναρρηθῆναι· ἀνακηρυχθῆναι.

Ἀνάρρημα· κήρυγμα.

Ἀνάρρηcιc· ἀναγόρευcιc.

Ἀναρριπίζεται· Φερεκράτηc Αὐτομόλοιc· ʽἀνὴρ ἀναρριπίζεταιʼ.

Ἀναρριπτεῖν· ἀναλαμβάνειν.

Ἀναρρίπτεcθαι· μεταμελεῖcθαι, μετατίθεcθαι.

Ἀναρριχᾶcθαι· τὸ πρόcαντεc ἀναβαίνειν ἅμα ταῖc χερcὶν ἀντιλαμβανόμενον καὶ cτηριζόμενον. Ἀριcτοφάνηc Εἰρήνῃ (70)· ʽπρὸc ταῦτʼ ἀνηρριχᾶτʼ ἂν εἰc τὸν οὐρανόνʼ.

Ἀναρροφεῖ· Κρατῖνοc Πανόπταιc· ʽκαὶ πάντʼ ἀναρροφεῖʼ, καὶ ʽταῦτʼ εὐθὺc ὑποκαθήμενοι ἀναρροφοῦcιν ἄνδρεcʼ.

Ἀναρροὰc κυμάτων· Νικοχάρηc· ʽῥηγνὺc δὲ πολλὰc κυμάτων ἀναρροάcʼ.

Ἀναροδανιcθῆναι· ἀναβληθῆναι.

Ἀναρροιβδεῖν· Ὅμηροc (μ 104) μὲν τὸ ἀναρροφεῖν, Σοφοκλῆc (fr. 407) δὲ τοὐναντίον ἔοικεν ⟨ἐν⟩ Ναυcικάᾳ· ʽὄχημά μοι ἐπᾶραν ἡcύχωc ἀναρροιβδεῖ πάλινʼ.

---

3. 4 Sui. **7** Hes. **8—10** Sui. (mehr), vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 D) **11** Vgl. unten S. 126, 16 **12** Sui., vgl. Hes. **13** B 392, 20 C Sui. Hes., vgl. Et. magn. 99, 3 **14** B 392, 22 C Sui. **15** B 392, 21 C Sui., vgl. Hes. **18** B 392, 16 Sui. (C Ἀναρρίπτει· ἀναλαμβάνει) **19** B 392, 23 C Sui. **20—22** Sui. **27** Hes. (anders Diogenian Et. magn. 99, 13) **28—30** B 392, 24 C Sui. erweitert aus Hes.

---

8 πολυείδω *b* 11 Lies Ἄνδραγχοc vgl. unten S. 126, 16 19 Ἀναρρίπτειν B Sui. 20 πρὸc ἄναντεc Sui. (vielleicht εἰc τὸ πρόcαντεc) 25 νικόχαρηc *b* 25 ῥήγυcι *b* 29 ἔοικεν αὐτίκα ὄχημά μεπαρήcυχα *b*

Ἀνάρσια· ἃ οὐκ ἄν τις ἄραιτο.

Ἀναρσίας· ἐχθράς. οὕτως Ἴων.

⟨Ἀ⟩νάρτησον· κρέμασον.

Ἀναρύει· ἀντὶ τοῦ ἀναθύει καὶ σφάττει. Εὔπολις (fr. 395). καὶ ἡ θυσία δὲ ἐπανάρρυσις ὀνομάζεται.

Ἀναρύτειν· ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύτεσθαι. Κρατῖνος Διδασκαλίαις (fr. 36)· 'ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσα ἀπηχθάνου'.

Ἀνασαρῶσαι· εἰς τὴν ὀροφὴν ἐμπῆξαι.

Ἀνασειράζει· ἀνθέλκει, ἀνατρέπει.

Ἀνασείσας· ἀπειλησάμενος. Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος (25, 47).

Ἀνασεμνύνειν· ἔστι μὲν καὶ τὸ ἀποσεμνύνειν πολιτικόν, ἀλλὰ τὸ ἀνασεμνύνειν πολιτικώτερον καὶ ὑψηλότερον.

Ἀνασείειν· ἐκτινάσσειν, ἀπειλεῖν, ἐρευνᾶν, ἐπηρεάζειν.

Ἀνασηκῶσαι· ἀνταποδοῦναι, ἀναλαβεῖν, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ἱστάντες, οἷον ἐξισῶσαι τὸ λεῖπον τῷ πλεονάζοντι. λέγεται δὲ καὶ ἀνασήκωσον καὶ ἀνεσηκώθη καὶ ἀνασηκώσας, ἀντὶ τοῦ ἀναθέμενος, καὶ ἀνασηκωθείς, καὶ ἀνασηκώσασθαι.

Ἀνάσιλλος· ἀναφαλαντίας.

Ἀνασιμοῦν· ἀναλίσκειν. καὶ τὸ τὰ ζῷα πρὸς ὀχείαν ὁρμῶντα ὀσφραίνεσθαι.

Ἀνασκευασθείσης τῆς τραπέζης· οἷον ἀναστάτου γενομένης. οὕτως Δημοσθένης (33, 9).

Ἀνασκαλεύων· ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος.

Ἀνασκευασάμενοι· ἀπάραντες.

---

1 Sui. aus Timaios **3** B 392, 25 C Sui. **4. 5** Sui. aus Pausanias (Eust. 250, 17. 1159, 56 Schwabe p. 110) **6—8** Sui. **9** Hes. Ἀνασαβρῶσαι **10** B 392, 26 C Sui. **11. 12** Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 21) **13. 14** aus Phrynichos **15** Vgl. Sui. **16—19** Zwei Teile: 1) bis πλεονάζοντι Sui.; 2) Aufzählung der Formen von ἀνασηκοῦν, vgl. Einl. **20** Sui. **21. 22** Hes. (zwei Glossen: Ἀναισιμοῦν und Ἀνασιμοῦν nachträglich auch bei Hes. verbunden; vgl. unten S. 134, 6 und Et. cod. D (Gaisf. col. 266 D) **23. 24** Sui. **25** B 392, 27 C Sui. **26** B 392, 29 C Sui.

---

1 Ἀναρσία ὧ . . . αἵρετο *b* 2 ἔχθρας *b* 4 Lies Ἀναρρύει . . . θύει 6 Ἀναρυτεῖν *b* 6 τοῦ ἀναρύτεσθαι *b* διδασκά *b* 9 ἐμπλῆξαι Hes. Glosse unverständlich 11 Lies ἀπειλήσας 13 πολιτικῶς *b* 18 ἀντισηκώσας *b* (nicht auf Eurip. Hec. 59 zu beziehen) 19 ἀντισηκωθείς *b*

Ἀνασκινδυλευθῆναι· ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι. κέχρηται τῇ λέξει Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ (II p. 362 a).

Ἀνασκυζᾶν· ἐπὶ τοῦ ἐξοιστρεῖν καὶ ἀκολασταίνειν. καὶ ἐκσκυζᾶν Κρατῖνος, Φρύνιχος δὲ σκυζᾶν.

Ἀνασπᾷ· ἀντὶ τοῦ καταλύει, ἢ ἀναιρεῖ. Θουκυδίδης | (VI 100).

102v Ἀνασπᾶν· τὸ ἀντλεῖν τὸ ὕδωρ. Φερεκράτης (fr. 180)· 'κάδους ἀνασπῶν'.

Ἀνασπᾶν βούλευμα καὶ ἀνασπᾶν γνωμίδιον· Ἀριστοφάνης. ἡ συμπλοκὴ ἁρμόζει συνουσίαις.

Ἀνασταδόν· ἀνιστάμενοι.

Ἀνάστασις· ἀναστάτωσις.

Ἀνάστατος· κατεστραμμένος.

Ἀναστάτως· πεπορθημένως.

Ἀναστεῖλαι· ἀντὶ τοῦ ἀνασχέσθαι.

Ἀναστήσας· ἀνοικίσας. ἢ μεταστήσας καὶ μεταγαγών.

Ἀνάστατοι· πλακοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀρρηφόροις ἐγίνοντο. ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι, ἀμφιφῶντες, φθόϊς, σελῆναι, πέλανοι, πόπανα.

Ἀνάστατα ποιεῖν· Πλάτων (Soph. 252 a)· 'πάντα ἀνάστατα γέγονεν, ὡς ἔοικεν'. οὕτως Ἄλεξις, Μένανδρος καὶ Εὐριπίδης (Androm. 1249?). Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας (39)· 'ἀνάστατος αὐτῶν ἡ πόλις γέγονε'.

Ἀναστάτω· ἡ συνήθεια. Θουκυδίδης (I 87) δὲ ἀναστήτω λέγει διὰ τοῦ η̄· 'ἀναστήτω ⟨ἐς ἐκεῖνο τὸ χωρίον⟩.'

Ἀναστῆναι ἕωθεν· ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ὕπνου φαμέν. Πλάτων Χαρμίδῃ (155 b)· 'ἀνιστάμενος ἕωθεν'.

Ἀναστῶ· ἀντὶ τοῦ ἀναστήσω. Κράτης, Φερεκράτης καὶ Ἄρχιππος.

---

1. 2 Zwei Teile: 1) bis ἀνασταυρωθῆναι Sui. aus Timaios vgl. Schol. Plat.; 2) Phrynichos, vgl. Bek. 27, 14 **3. 4** Anders Phrynichos (Bek. 12, 15) **5** Sui. **6. 7** Sui. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 D) **8. 9** aus Phrynichos (Bek. 27, 13 vgl. 6, 5) **10** B 392, 30 C Sui. Hes **11** Sui. **12** B 392, 31 C Sui., vgl. Hes Ἀναστάτους **13** B 393, 3 C Sui. **14** Sui. **15** Anders B 392, 32 C Sui. **16—18** Sui. (mehr) aus Pausanias (Eust. 1165, 10 Schwabe p. 130) **25. 26** aus Phrynichos (?), vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 268 E) Et. Gud. Ἀναστῆναι ἐγρηγορότας, ἐγερθῆναι ἐξ ὕπνου

---

4 Αφρύνιχος *b* (A rot). Denkbar auch Φρύνιχος δὲ σκυζᾶν ⟨ἐπὶ νεωτέρων κτλ.⟩ 8 γνωμήδιον *b* 15 ἀνοικήσας *b* 17 χαρήσιοι *b* 18 φθώεις *b* πελανοί *b* 25 ἐπὶ τοῦ *b* 26 χάρμιδι *b*

Ἀνασυντάξας· ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν συντάξας. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου (fr. 151 Bl.).

Ἀνασύνταξις· τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις ὅταν δόξῃ τῷ δήμῳ χρήζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλωνται τοὺς τοῦτο πράξοντας, τοῦτο οὕτω καλοῦσιν.

Ἀναστοιχειοῖ· ἀναπλάττει, ὡς μεταστοιχειοῖ· μεταπλάττει.

Ἀναστροφὴ δίκης· ὅταν ὁ ἐγκαλούμενος τῷ ἠδικημένῳ ἐγκαλῇ.

Ἀναστῦψαι· ἢ τὸ αἰδοῖον ἐπᾶραι. ἢ στυγνάσαι. Σοφοκλῆς (fr. 388).

Ἀνασῦραι· ἀποκαλύψαι, περιποιῆσαι.

Ἀνασύρειν καὶ Ἀνασεσυρμένην· εἰώθαμεν χρῆσθαι τῷ ὀνόματι ἐπὶ τῶν φορτικῶν ἢ ἀναισχυντούντων. Ἀνακρέων ἐν αἱ.

⟨Ἀ⟩νασφήλας· ἀνανήψας. ἑαυτὸν ἀναστήσας. ἢ ἀναλαβών.

Ἀνασχοῦσα· ἀναδοῦσα.

Ἀνασχών· ἀνατείνας.

Ἀνατί· ἀβλαβῆ. καὶ ἄνευ τίσεως καὶ τιμωρίας καὶ ἄτης.

Ἀνατεθυμένος· ἀναπεπεισμένος. οἱ δέ ἀνακεκαυμένος.

Ἀνάσχετος· Δημοσθένης (?) καὶ Θουκυδίδης (I 118). καὶ ἀνάσχωμαι Φερεκράτης, ἀνασχήσομαι δὲ Ἀριστοφάνης (Ach. 299).

Ἀνατίθεμαι τὰ πράγματα τούτῳ· οἷον τὴν ἐξουσίαν πᾶσαν τῶν πραγμάτων τόνδε ἔχειν βούλομαι.

Ἀνατεῖλαι· ἀνθῆσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοτανῶν.

Ἀνατλάντες· ὑπομείναντες.

Ἀνατείνας τὴν ψυχήν· ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

Ἄνατος· ὁ ἀβλαβής.

Ἀνατάξασθαι· εὐτρεπίσασθαι.

Ἀνάτλημα· ὑπομονή.

Ἀνατλῆναι· ὑπομεῖναι. |

---

1. 2 Sui. aus Harp. **3—5** Sui. **6** B 393, 1 Sui. (C bis ἀναπλάττει) **8** Hes. (vgl. auch Pollux II 176) **9** Hes. **12** B 393, 5 C Sui. **13** B 393, 4 C Sui. **14** B 393, 7 C Sui. **15** B 392, 33 C Sui. Schol. Plat. Leg. 871 e, vgl. Timaios, Hes. **16** Hes Ἀνατεθυμιασμένος (zu verbessern) vgl. unten S. 124, 5 **19. 20** aus Phrynichos (?) **21** B 393, 9 C Sui., vgl. Hes. **22** B 393, 10 C Sui. **23. 24** Sui. aus Timaios **25** Hes., vgl. Et. magn. 100, 56 **26** B 393, 8 C Sui. Hes. **27** B 393, 12 C Sui. **28** B 393, 12 Sui. Hes.

---

4 ἕλονται *b* 11 denkbar ἐν α΄. 16 ἀναπεπεισμένος verdorben 17 18 καὶ ἀνάσχομαι *b* 24 θείων Tim. richtig

103r 'Ανατύπωϲιϲ διανόηϲιϲ.

'Ανατυπῶϲαι· ἀνατρέψαι. 'Αντίμαχοϲ (fr. 96).

⟨"Α⟩ναυδοϲ· ἄφωνοϲ.

'Ανατρέχω· ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Μένανδροϲ (fr. 993).

'Ανατεθυμιαμένοϲ· ἀναπεπειϲμένοϲ.

'Ανατρέπειν· ἀναϲτρέφειν.

'Ανάτριπτα ἱμάτια· ἐγνωρίζετο παρὰ τοῖϲ ἀρχαίοιϲ καὶ αὕτη ἡ χρῆϲιϲ τῶν ἱματίων. ἔϲτι δὲ ἀνάτριπτα τὰ ἀνατριβόμενα ἐν τῷ κνάπτεϲθαι καὶ τὴν κροκύδα ἀνιέντα πυκνὴν καὶ λεπτήν.

'Αναφαίνειϲ· φανερὰ ποιεῖϲ.

'Αναφαιρέτουϲ· μὴ ἀφαιρουμένουϲ.

'Αναφανδόν· φανερῶϲ.

'Αναφῆναι· ἐκφῆναι.

'Αναφοιτῆϲαι· ἀνελθεῖν.

'Αναφορεῖϲ· οἱ ἀνέχοντεϲ, ἢ ἀναβαϲτάζοντεϲ.

'Αναφαλαντίαν, οὐκ ἀναφάλαντον, καὶ ἀνάϲιλλον τὸ αὐτὸ λέγουϲιν.

'Αναφλαϲμόν· τὰ ἀφροδίϲια. Εὔπολιϲ (fr. 61) Αὐτολύκῳ. καὶ ἀναφλᾶν τὸ μαλάττειν τὸ αἰδοῖον.

'Αναφλύϲτιοι· δῆμοϲ φυλῆϲ 'Αντιοχίδοϲ. ἔνιοι μέντοι τῶν ἱϲτορικῶν ὡϲ πόλεωϲ τῆϲ 'Αναφλύϲτου μνημονεύουϲιν.

'Αναφοράν· τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τῶν ἁμαρτηθέντων ἐπ' ἄλλουϲ. Δημοϲθένηϲ ὑπὲρ Κτηϲιφῶντοϲ (219).

'Αναφοιβάϲαϲ· ἀνακαθάραϲ.

'Αναφράξαντεϲ· ἀναπτύξαντεϲ, ἀναπετάϲαντεϲ.

'Αναφρονέων· ἀναλογιζόμενοϲ.

'Αναχάϲκειν· ὃ ἡμεῖϲ ἀνέχαϲκεν.

'Αναχαιτίζει· ἀναποδίζει, ἀνακόπτει. Σοφοκλῆϲ (fr. 180) δὲ ἀπειθεῖ καὶ ἀντιτείνει.

---

1 B 393, 11 C Sui. **2** Sui. **3** B 393, 13 C Sui. Hes. **4** Sui. **5** Hes., vgl. oben S. 123, 16 **6** Hes. **10** B 393, 14 Sui. (C 'Αναφαίνει· φανερὰ ποιεῖ) **11** B 393, 15 Sui. (C 'Αναφαιρέτοιϲ u. φαινομένοιϲ) **12** B 393, 16 C Sui. Hes. **13** B 393, 17 C Sui. **14** B 393, 18 C Sui. **15** B 393, 19 Sui. Hes. (C bis ἀνέχοντεϲ) **16. 17** Sui. **18. 19** Sui. **20. 21** Sui. aus Harp. **22. 23** Sui. aus Harp. **24** Hes. **25** Hes. **26** Hes. **27** Sui. **28. 29** Sui. Zwei Teile: 1) bis ἀνακόπτει B 393, 20 C; 2) vgl. Hes.

---

8 vor αὕτη ein Adjektiv ausgefallen 23 ὑπὲρ] κατὰ *b* 27 'Αναχάϲκει Sui. vgl. oben S. 26, 14 "Αγχαϲκε (etwa 'Αγχάϲκειν . . ἀναχάϲκειν)

Ἀνὰ χθόνα· ἐπὶ τὴν γῆν.

Ἀνάχυσιν· βλακείαν, ἔκλυσιν. καὶ ἐπίτασίν τινος ἢ πλεονασμόν.

Ἀναχωρίζει· ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ποιεῖ. Ξενοφῶν (Anab. V 2, 10) καὶ ἀναχωρεῖ τὸ παθητικόν.

Ἀνάψαι· ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι.

Ἀναψύχουσα· ξηραίνουσα, ῥιπίζουσα.

Ἀναψύχοντα· ἀναπνέοντα πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν.

Ἀναψυχῆναι· ἀναπαύσασθαι. ἢ ἀναψύξαι. Ἀμειψίας Μοιχοῖς (fr. 13).

Ἀναψῦχον· ἀναπνοὴν διδοῦν.

Ἀναψηφίσασθαι· τὸ μεταψηφίσασθαι. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ (fr. 47)· 'κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία'.

Ἀναψυχομένη· ἀναπαυομένη.

Ἁνδάνει· ἀρέσκει.

Ἄνδηρα· τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ εἶναι. Ὑπερείδης (fr. 113 Bl.) δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν.

Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς· Δοῦρις (fr. 62 M.) μὲν αὐτοσχεδιάζει, ὡς ἔοικεν, Ἀνδοκίδου εἶναι λέγων τὸν Ἑρμῆν ἀνάθημα, Αἰσχίνης (I 125) δὲ καὶ αὐτὸς Ἀνδοκίδης (I 62) τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς μαρτυροῦσιν εἶναι ἀνάθημα.

Ἀνδράγρια· σκῦλα ἐξ ἀνδρῶν.

Ἀνδράχλη· διὰ τοῦ λ Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ν. Σοφοκλῆς 'χλωροῖσι κορμοῖς ἀνδράχλης ἀναίθεται'. |

Ἀνδραγαθία· Ὑπερείδης· (pro Lyc. § 16 Bl.)· 'ἐστεφάνωμαι δὲ *103v* ὑπό τε τῶν ἱππέων ἁπάντων ἀνδραγαθίας ἕνεκα'. λέγεται δὲ καὶ ἀνδραγαθίζεται (Thuc. II 63) καὶ ἀνδραγαθίζεσθαι.

Ἀνδράποδον· καὶ ἐπὶ θηλείας εἴρηκε Φερεκράτης.

---

1 B 393, 21 C Sui. **2** Zwei Teile: 1) bis ἔκλυσιν B 393, 22 C Sui.; vgl. Hes. **3. 4** Sui. **5** Hes. **6** Hes. (mehr) **7** Hes. (die folgende Glosse Ἀνάψω ἀναθήσω ist umzustellen) **8. 9** Zwei Teile: 1) bis ἀναπαύσασθαι Hes.; 2) Sui. (mehr) **10** Sui. **11. 12** Sui. **13** Sui. **14** B 393, 23 C Sui. Hes. **15—17** Sui. aus Harp., vgl. Hes. (Et. magn. 101, 39) **18—20** aus Harp., vgl. Hes. **21** B 393, 24 Sui. **22. 23** Vgl. Sui.

---

2 ἔκχυσιν C ἔκχυσιν ἔκλυσιν B 4 ἀναχώρει τὸ πάθος *b* 12 κἀναψηφίσαστ' *b* 15 δίαιρα *b* 17 διαίρων *b* Harp. E 18 αὐτοσχεδιάζειν und 19 λέ *b* αὐτοσχεδιάζων λέγει Harp. E αὐτοσχεδιάζει λέγων Harp. 22 χλωροῖς *b* 23 ἀνέθεται *b* 25 ὑπέρ τε *b* πάντων pap. Hyp.

Ἀνδραποδοκλόπος· Σοφοκλῆς, ἀνδραποδοκλέπτης δὲ Μένανδρος.

Ἀνδράριον· Ἀριστοφάνης (Ach. 517).

Ἀνδρεία φύσις· Ἄρχιππος· 'Πειθοῦς γὰρ οὐκ ἦν οὔτε βωμὸς οὔτε πῦρ οὔτ' ἐν γυναιξὶν οὔτ' ἐν ἀνδρείᾳ φύσει'.

Ἀνδραποδισμός· αἰχμαλωσία.

Ἀνδραποδοκάπηλος· ὁ μεταβολεὺς ἀνδραπόδων. ὁ σωματέμπορος, παρὰ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ἤγουν πιπράσκειν.

Ἀνδραποδώδεις· δουλοπρεπεῖς, δουλογνώμονας.

Ἀνδρακάς· τὸ κατ' ἄνδρα χωρίσαι. Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις (fr. 19). Θουκυδίδης δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσον καὶ ἀντικείμενον.

Ἀνδραποδιστής· οὐ μόνον ὁ τοὺς ἐλευθέρους δουλούμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν δεσποτῶν τοὺς δούλους εἰς ἑαυτὸν ὑποσπῶν.

Ἀνδραπόδητοι· οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀποδημήσαντες.

Ἀνδραφάσσειν· κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαι.

Ἄνδραγχος· δήμιος, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων.

Ἀνδραφόνων· οὕτως Σόλων ἐν τοῖς Ἄξοσιν ⟨ἀντὶ⟩ τῶν ἀνδροφόνων ἀεί φησιν.

Ἀνδρεία· ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας (fr. 112 Bl.).

Ἀνδρείκελον· ὅμοιον ⟨ἀνδρί⟩. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μῖγμα τῶν ζωγράφων, ὃ καλεῖται χρωμάτων κρᾶσις.

Ἀνδραποδώδη τρίχα· τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἰδίαν κουράν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον αἱ δοῦλαί τε καὶ οἱ δοῦλοι.

Ἀνδρεῖος πρὸς δωροδοκίαν· ὁ Ῥήτωρ· 'πρὸς μὲν τὴν τῶν πραγμάτων κίνησιν, ὡς ἔοικε, δεινὸς τυγχάνεις, πρὸς δὲ τὴν δωροδοκίαν ἀνδρεῖος'.

Ἀνδρικήν· τὴν ἰσχυράν. Πλάτων Νόμων ζ' (VII 814 e).

---

6 B 393, 26 C Sui. Hes. **7. 8** Zwei Teile: 1) bis ἀνδραπόδων B 393, 27 C Sui.; 2) Sui. aus Harp. **9** B 393, 28 Sui., vgl. Hes. C Ἀνδραποδώδης· — πής — γνώμων **10. 11** B 394, 8 Sui. **12. 13** B 394, 11 Et. magn. 102, 7 (vgl. auch Sui.) Pollux III 78 **14** B 394, 14 Hes. (zu verb.) **15** B 394, 15 Hes. **16** B 393, 25 C Hes. **19. 20** Sui. aus Harp. **21. 22** Sui., vgl. Hes. **23. 24** Sui. aus Timaios, vgl. auch Eust. 79, 8 **25—27** aus Phrynichos.

---

10 χωρῆσαι B χωρίς cod. Sui. 11 Θουκυδίδης — ἀντικείμενον gehört zu Gl. Ἀντίπαλον (Blomfield) 13 ἀποσπῶν *b* Et. m. 15 Ἀνδραφασάειν B 17 ἄξοσι *b* 21 Ἀνδρίκελον *b* 22 κρίσις Sui. 24 ἤλασσον *b* 28 ζ'] ς' *b*

'Ανδριστὶ μιμεῖσθαι φωνήν· ὡς ἀνήρ. Κράτης Λαμίᾳ.

*Ἄνδριον· τὸ ὑποκοριστικόν. Εὐριπίδης Αὐτολύκῳ· 'μηδὲν τῷ πατρὶ μέμφεσθ' ἄωρον ἀποκαλοῦντες ἄνδριον'.

'Ανδρικός καὶ 'Ανδρικώτατος· Πλάτων (Phaedr. 273 b) καὶ 'Αριστοφάνης (Equ. 81), 'Ανδρικώτερος δὲ 'Αναξανδρίδης, καὶ 'Ανδρωδῶς 'Ισοκράτης Παναθηναϊκῷ (12, 31).

'Ανδρηλατεῖν· ἄνδρας ἐλαύνειν καὶ 'Ανδρηλατεῖσθαι· ἐλαύνεσθαι. καὶ πολλὴ τῆς τοιαύτης φωνῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ χρῆσις.

⟨'Α⟩νδρογύνων· ἀσθενῶν, γυναικῶν καρδίας ἐχόντων.

'Ανδρό|γυνον ἄθυρμα· Εὔπολις ἐν 'Αστρατεύτοις. τοὺς **104r**
ἄνδρας μὲν τὸ σῶμα φύντας, εἰς γυναῖκας δὲ σφᾶς αὐτοὺς ἀφέντας καὶ τὰς τούτων ἐπιτηδεύσεις ἐπιτηδεύοντας οὕτως ἔλεγον.

'Ανδροκόβαλος· κακοῦργος, πανοῦργος.

'Ανδροκτασιάων· ἀνδροφονιῶν.

'Ανδροληψία· τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἔκ τινος πόλεως. ἠνεχύραζον γὰρ τὴν ἔχουσαν πόλιν τὸν ἀνδροφόνον καὶ μὴ προϊεμένην αὐτὸν εἰς τιμωρίαν, καὶ τοῦτο οὕτως ἐκάλουν, καὶ οὐδετέρως ⟨'Α⟩νδρολήψιον.

'Ανδριάς· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγουσιν αἱ μητέρες περὶ τῶν υἱῶν 'ὁ καλὸς ἀνδριάς μου', Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος (129)· 'τὸν καλὸν ἀνδριάντα' γράφοντα. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ ἐκ χαλκοῦ καὶ ξυλίνου καὶ χρυσίου καὶ τῆς ἄλλης ὕλης, ὅση δύναται δέξασθαι καὶ κατέχειν εἶδος. λέγεται δὲ τούτων ἕκαστον καὶ κατὰ συνθήκην τῆς ὕλης, ὁ χαλκοῦς ἀνδριάς, καὶ ὁ ξύλινος, καὶ τὰ ὅμοια. λέγεται μέντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζῴων καταχρηστικῶς ἀνδριάς.

'Ανδρόπαις· ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς.

'Ανδροσάθων· ὁ μέγα ἔχων τὸ αἰδοῖον.

'Ανδροκάπραινα· Φερεκράτης· 'ἀνδροκάπραινα καὶ μεθύση καὶ φαρμακίς'.

---

1 aus Phrynichos. **7. 8** aus Phrynichos (vgl. φωνῆς, anders Sui. aus Timaios) **9 B** 393, 29 C Sui. **10—12** aus Phrynichos (? vgl. Bek. 11, 29) **13** Sui. Hes. **14 B** 393, 30 C Sui. Hes. **15—17 B** 393, 33 Sui. aus Harp., vgl. Hes. und mit ihm C 'Ανδροληψία· ἐνεχειράζων τοὺς ἔχοντας ἀνδροφόνον **18—24 B** 394, 29 **25** Sui., vgl. Hes. **26 B** 394, 5 Sui., vgl. Hes. (verbunden mit Gl. 'Ανδροσάθης) Eust. 1968, 43 **27. 28** aus Phrynichos (?)

---

1 Ακρᾶ (Α rot) *b* 2. 3 'Ανδρεῖον beidemal *b* 3 μέμφεσθαι *b* 5 καὶ 'Αριστοφάνης in *b* am Rand 16 προεμένην *b* 20 γράφοντα auch B, lies γράφει καὶ ἄλλοι πολλοί fügt B hinzu 21 καὶ ὁ ξυλίνου B (ξύλου Bekker richtig) 28 φαρμακής *b*

ʼΑνδροcάθηc· ἀνδρὸc αἰδοῖον ἔχων. τὸ γὰρ αἰδοῖον cάθη ἀπὸ τοῦ cάττειν.

ʼΑνδρομέοιο· ἀνθρωπίνου.

ʼΑνδρωθεῖcα· ἀνδρὶ cυνοικήcαcα, διακορηθεῖcα.

ʼΑνδρώcαcθαι· cυγγενέcθαι.

ʼΑνδρῶνα· οἶκον, ἔνθα ἄνδρεc ἀθροίζονται.

<ʼΑ>νεβάλλοντο· ἐcχηματίζοντο.

ʼΑνέβαλλεν· ἀναβολὴν ἐδίδου.

ʼΑνεβάλλετο· ἀνεκρούετο. ἀναβολάc γὰρ καὶ τὰc ἀνακρούcειc καὶ τὰc ἀρχάc. ὅθεν καὶ τὸ ἤρχετο καὶ ἀπήρχετο. cημαίνει δὲ καὶ τὸ ὑπερετίθετο.

ʼΑνεβίω· ἀνέζηcεν.

ʼΑνεβίωcα καὶ ἀνεβίωcε, καὶ ἀνεβίω, καὶ ἀναβιώcκεται καὶ ἀναβιώcκει μᾶλλον ἢ ἀναβιοῖ. λέγουcι δὲ καὶ ἀναζῆν.

ʼΑνέβηcεν· ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβαcεν. Ἡρόδοτοc (I 80).

ʼΑνεβιωcάμην· ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶναι ἐποίηcα. Κράτηc (fr. 45).

ʼΑνεγείρει καὶ ῥιπίζει τὸν ὄχλον, ἢ τὴν πόλιν· ἐναργὴc ἡ cυμπλοκὴ τοῦ λόγου, καὶ cημαίνει τὸ ἐρεθίζει καὶ ἀνακινεῖ. τὸ μέντοι ῥιπίζει ἀπὸ τῆc τοῦ πυρὸc ῥιπίcεωc εἴρηται.

ʼΑνεγνάμφθη· ἀνεκάμφθη.

ʼΑνέγρετον· ἀνυπόcτροφον.

ʼΑνέγγυοι γάμοι· οἱ μὴ γάμῳ ἡνωμένοι. Εὐριπίδηc ʼΕρεχθεῖ.

ʼΑνέγκλητον· Δημοcθένηc ἐν τῷ πρὸc ʼΑλέξανδρον (vgl. Epist. II 14), ʼΑνεγκλητὶ δὲ Πλάτων Μενελάῳ (fr. 231), ʼΑνεγκλήτωc δὲ Ξενοφῶν (Hell. VI 1, 13?).

ʼΑνέγνωκαc· καὶ ταύτῃ τῇ κλίcει κέχρηνται, καὶ οὐ μόνον ἀνέγνωc. Πλάτων Θεαιτήτῳ (152a) καὶ Δημοcθένηc (50, 57?).

---

1. 2 B 394, 27 **3** B 393, 31 C, vgl. Sui. **4** B 394, 28 Hes. **5** Hes. **6** B 393, 32 C Sui. **7** B 395, 10 Sui. **8** B 395, 11 Sui. **9—11** B 395, 6 (C nur προοιμιάζετο, ἀνεκρούετο, vgl. Hes.) **12** B 395, 12 C Sui., vgl. Hes. **13. 14** B 395, 12 **15** B 395, 16 Sui. **16** B 395, 19 Sui. **17—19** B 401, 5 aus Phrynichos (vgl. Arist. Ran. 360) **20** B 395, 15 C Sui. **21** B 395, 17 C Sui. **23—25** B 400, 25 **26. 27** aus Phrynichos (?), vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 C)

---

1 cάθηc *b* 14 ἀνεβιώcκει *b* ἀναβιοῖν *b* (vgl. oben S. 107, 7—8 ʼΑναβιώcκειν· τὸ ἀναβιοῦν und ʼΑναβιώcκεcθαι· ἀναζῆν) 16 ἀντὶ] ἀπὸ *b* ἐποίηcε *b* κρᾶ (mit übergeschr. τ) *b* (für Κρατῖνοc meist κρα (mit übergeschr. τ͂) oder dergl.)

Ἀνεδείματο· | ἀνῆλθεν. *104ᵛ*

Ἀνέδραμεν· ἀντὶ τοῦ ηὐξήθη. Ἡρόδοτος (I 66).

Ἀνέδην· ἀνειμένως. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἵππων μετάγεσθαι, οἷς ἂν αἱ ἡνίαι ἀνεθῶσι. Πλάτων Νόμων ια′ (919d)· 'εὑρεῖν μηχανὴν ὅπως ἤθη μὴ ἀνέδην'. οὕτως καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου (11).

Ἀνεζωπυρήθη· διεθερμάνθη.

Ἀνεζεύγνυον· Ξενοφῶν εἴρηκε Παιδείας η′ (5, 28).

Ἀνέζεσεν αἷμα· ἐπὶ ὀργιζομένου σφόδρα θείης ἂν τὴν φωνήν. Φερεκράτης.

Ἀνέθει· ἀνέτρεχεν.

⟨Ἀ⟩νεκάς· ψιλῶς, τὸ ἄνω λέγουσι, καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν. Εὔπολις Αὐτολύκῳ (fr. 50) καὶ Κράτης Ἥρωσι (fr. 10) καὶ Κρατῖνος Ὥραις.

Ἀνελήμων καὶ ἀνελεήμων φασί. Νικοχάρης (fr. 20) δὲ ἀνελεήμων.

Ἀνεθέλητον· ἀντὶ τοῦ ⟨οὐκ⟩ ἐθελητόν. Ἡρόδοτος ζ′ (133. 88).

Ἀνεμοτρεφές· τὸ ὑπὸ ἀνέμου τυπτόμενον καὶ κινούμενον καὶ ηὐξημένον, ἢ στερρὸν καὶ εὔτονον· τοιαῦτα γὰρ τὰ ὑπὸ ἀνέμου δονούμενα τῶν δένδρων.

Ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος· πάνυ καινῶς εἴρηται καὶ ἐναργῶς· ἔστι δὲ Εὐπόλιδος (fr. 376)· τὸ μὲν γὰρ ἄνεμος δηλοῖ τὸ πανταχοῦ φερόμενον ἀνέμου δίκην καὶ ἀλώμενον καὶ ἀβέβαιον, τὸ δὲ ὄλεθρος ὀλέθρου ἄξιον καὶ ἀπωλείας. χρήσῃ δὲ τῷ λόγῳ, ὥς φησι Φρύνιχος, ἐν συνουσίαις.

Ἀνεμιαῖα· τὰ ὑπηνέμια τῶν ᾠῶν· κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ οἱ ἄχρηστοι καὶ μάταιοι τῶν λόγων.

---

1 B 395, 18 C (der ἢ ἀνέκτησεν zufügt) **2** B 395, 21 Sui. **3—6** B 400, 15 (mehr) **7** B 395, 22 C Sui. **9. 10** aus Phrynichos (Bek. 27, 21) **11** B 395, 23 C Sui. **12—14** B 395, 24 (weniger) Sui. (z. T. mehr) **15. 16** B 400, 30 **18—20** Hes., vgl. B 397, 19 Sui. (vgl. auch Apoll. Soph. 31, 22) vgl. unten 132, 12 **21—25** B 401, 8 aus Phrynichos (Bek. 13, 31) **26. 27** B 401, 14, vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 237 F)

---

1 Ἀνεδήματο B wohl Ἀνεδείματο ⟨ἀνῳκοδόμησε, κατεσκεύασε. Ἀνέδυ⟩ ἀνῆλθεν vgl. Sui. Hes. (Hesychs Glosse Ἀνεδέματο ἀνεβίωσεν ist fernzuhalten)
8 Lies Ἀνεζεύγνυ 11 ἀνέτραχεν *b* Ἀνέκας *b* 15 νικόχαρις (η über ι) *b* ἀνηλεήμων B vielleicht richtig 18 Ἀνεμότροφος *b* 21 Lies ἄνθρωπος

Ἀνεικάσασθε· ἀνασκώψασθε. Κρατῖνος Δραπέτισι (fr. 63).

Ἀνεικέναι τιμάς· οἷον ἐπ' ἔλαττον γεγενῆσθαι, ὅταν ἐξ ἐπιτιμήσεως πρὸς τὸ μεῖον ὑπάγωνται. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου (25)· 'τὰς γὰρ τιμὰς τὰς ἐνθάδε ἀνεικέναι ἤκουσα'.

Ἀνείληπτός ἐστι τὸ Ἑλληνικόν, οὐχὶ ἀνάλειπτος οὐδὲ ἕτερον τοιοῦτον οὐδέν.

Ἀνείλεσθαι· συστρέφεσθαι, καὶ ἀλλήλους τοῖς δόρασι τύπτειν.

Ἀνείλλεται· ἀνειλεῖται.

Ἀνεῖλεν· ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. διφορεῖται γὰρ ἡ λέξις, ἐπεὶ ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε λαμβάνεται. τὸ δὲ ἐμαντεύσατο ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ πνεῦμα καὶ πληροῦσθαι τοῦ θεοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἄγνοιαν. λέγεται δὲ ἀνελεῖν καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη καὶ τρέφειν· καὶ ἁπλῶς ὅπερ ἄν τις ἀναλαμβάνοιτο.

Ἀνειλόμην· δύο δηλοῖ, τό τε ἔθρεψα καὶ τὸ ἐβάσταξα.

Ἀνειλήθυιαν· ἄτοκον. Εὐριπίδης (Ion. 453).

Ἀνειλύσπω· ἀνέβαινες.

Ἀνιμᾶσθαι· ἀντλεῖν, ἀναφέρειν, ἀρύεσθαι.

Ἀνειμέναι· ἐκλελυμέναι.

Ἀνείμονες· ἄνευ ἱματίων. ἀνίματοι

Ἀνεῖναι· ἀφεῖναι.

105r **Ἀνεῖναι κύβον·** | ἀναρρῖψαι κύβον.

Ἀνεῖπεν· ἀνεκήρυξεν, ἀνηγόρευσεν.

Ἀνεῖργεν· ἀπεκώλυεν.

Ἀνείρηκε τὸν χρησμόν· καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν λέγουσιν.

---

1 B 396, 24 Sui. Hes. **5. 6** B 396, 24 Sui. (Ἑλληνικόν entspricht dem Sprachgebrauch z. B. des Oros) **7** B 395, 29 Sui. Hes. **8** B 395, 31 Sui. aus Timaios (Schol. Plat. Symp. 206 d) **9—14** B 395, 33 Et. magn. 106, 36 Zwei Teile: 1) bis γνῶσιν B 396, 7 = C (von Phot. verkürzt); 2) Sui. **15** B 396, 10 Sui. **16** B 396, 12 Sui. Hes. **17** B 395, 32 Sui. Hes. **18** B 405, 11 Sui. (C bis ἀντλεῖν) **19** B 396, 13 Sui. (C Ἀνειμένος ἐκλελυμένος ἤγουν ἀπολεσμένος so) **20** B 396, 14 Sui. (C bis ἱματίων) **21** B 396, 15 C Sui. **22** B 396, 16 Sui. **23** B 396, 17 C Sui. (C mehr) **24** B 396, 18 C Sui. **25** Sui

---

1 Ἀνεικάσασθαί^ε *b* ἀνακόψασθε *b* δραπέτησιν *b* 5 Lies Ἀνήλειπτος οὐχὶ ἀνάληπτος Sui. 7 Lies Ἀνείλλεσθαι 9 διαφορεῖται *b* 13 τρέφει *b* 16 Ἀνειληθυῖαν *b* Ἀνειλειθυῖ cod. Hes. 17 Wohl Ἀνειλυσπῶ 18 Ἀνειμᾶσθαι C (ebenso las Photios) 18 ἀναρύεσθαι *b* 20 Vielleicht ἀνείματοι

Ἀνείρειν· ἀναπείρειν, ὅθεν καὶ ἡ ἄνερσις παρὰ Θουκυδίδῃ (I 6)· 'καὶ χρυσῶν στεφάνων ἐνέρσει'.

Ἀνεῖσθαι· λελῦσθαι.

Ἀνίμων τοῖς δόρασιν (Xen. An. IV 2, 8)· ἀνεῖλκον.

Ἄνεισιν· ἀνέρχεται.

Ἀνεῖται· ἀπολέλυται.

Ἀνέκραγεν· οὐκ ἀνεκραύγασε. καὶ ἀνακραγεῖν, καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως.

Ἀνεκρούετο· ἀνέκοπτεν, ἀνέστελλεν.

Ἀνεκυμβάλιζον· ἐκρότουν, κτύπον ἐποίουν.

Ἀνεκώχευον· ἀνεχώρουν.

Ἀνεκάχασε· Πλάτων Πολιτείας α' (337a)· 'καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάχασε μέγα σαρδόνιον'. χρὴ δὲ δι' ἑνὸς κ̅ τοῦτο γράφειν.

Ἀνεκτοί· Θουκυδίδης (II 35)· 'καὶ μέχρι τοῦ⟨δε⟩ ἀνεκτοὶ ⟨οἱ⟩ ἔπαινοί εἰσιν'. Ἀνεκτά δὲ Πλάτων Σοφισταῖς, καὶ Ἀνεκτῶς Ἰσοκράτης (5, 11).

Ἀνέκτημαι· ἀνείληφα. Σοφοκλῆς (fr. 331).

Ἀνελέσθαι πόλεμον· πόλεμον ποιῆσαι.

Ἀνελεύθερον σῶμα· Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις.

Ἀνελκταῖς ὀφρύσι σεμνόν· εἴρηται παρὰ Κρατίνῳ (fr. 355).

Ἀνελεύθερος· ὁ μικρολόγος. ἢ ὁ ἐκτὸς τῆς ἀληθείας ποιῶν τι.

Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν αὐτήν. τοῦτο τὸ χωρίον Δημοσθένης μὲν ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος (20) εἶπε· διττὴ δὲ φέρεται ἡ γραφή, ἡ μὲν ὡς προγέγραπται, ἡ δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτῇ αὐτὴν ⟦δὲ⟧ λέγει κατ' αἰτιατικήν· καὶ ἡ μὲν κατ' αἰτιατικὴν προαγομένη τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἤτοι

---

1. 2 B 396, 22, vgl. Et. magn. 106, 33 (aus Diogenian) Hes. Ἀνείρων 3 B 396, 19 C Sui. 4 Sui. 5 B 396, 20 C Sui. Hes. 6 B 396, 22 C Sui. Hes. 7. 8 B 396, 29 Sui. (vgl. Phryn. Bek. 29, 14). 9 B 396, 31 C Sui. 10 B 396, 33 Sui. (C fehlt ἐκρότουν) 11 B 396, 32 C Sui. 17 Hes. 19 aus Phrynichos (?) 20 aus Phrynichos (Bek. 3, 25), vgl. B 401, 4 21 B 397, 1 Sui. Zwei Teile: 1) bis μικρολόγος vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 B); 2) C, vgl. Hes. Ἀνελευθέρως 22— p. 132, 3 B 397, 3 Sui. aus Harp.

---

2 χρυσωστεφα b χρυσῶν τεττίγων cod. Thud. siehe Hude zu IV 121, 1 4 Ἀνίμουν *b* 10 Lies Ἀνεκυμβαλίαζον (vgl. Il. 16, 379) 12 Lies Ἀνεκάγχασε 13 μέγα]μάλα Plat. 14 τοῦ *b* 15 εἰσιν] ἦσαν *b* 20 Ἀνέλκειν ταῖς *b* Ἀνέλκειν τὰς ὀφρῦς (mit der Erklärung μέγα φρονεῖν καὶ ὑπερήφανον) B unmittelbar vor Phrynichos-Glosse 22 αὐτήν *b* B Sui. lies αὐτῇ 24 φαίνεται *b* 25 αὐτὴ αὐτὴν *b* 26 προσαγομένη *b*

παραβᾶσα [[καὶ]] διαχειροτονίαν περὶ αὐτῆς ἔδωκεν, ὅτι χρὴ στεφανοῦν αὐτήν· ἡ δὲ κατὰ δοτικὴν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν ἐκεῖνον ἑαυτῇ.

'Ανέλπιστον βίον· τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν 'Αττικοί, ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόηνται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθά. οὕτως Πίνδαρος(?).

'Ανελπίστως· τὸ ἀπροσδοκήτως ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου Δημοσθένης (?).

'Ανέμητα· ἀμέριστα.

'Ανεμοκοῖται· οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες· γένος δέ φασι τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

'Ανεμοτρεφές· τὸ ἐν εὐηνέμοις τόποις τεθραμμένον· εὔτονον γὰρ τοῦτο.

'Ανεμῶναι· μάζης τι γένος. καὶ φίλημα δέ τι οὕτω καλεῖται. καὶ ἡ μήκων. οἱ δὲ πᾶν φυτὸν τὸ ταχέως ὑπὸ ἀνέμων φθειρόμενον.

'Ανενεχθείσας· ἀνενεγκούσας.

'Ανέντες· ἀναπείσαντες.

'Ανεξέλεγκτος· ἀβασάνιστος, ἀγύμναστος, ἀδόκιμος.

'Ανεξεύρετα· ἐν γ' Θουκυδίδης (87)· 'ἀνεξεύρετος ἀριθμός.' οὕτως δὲ καὶ 'Ελλάνικος κέχρηται.

'Ανεξίτητον· ἀνεξέλευστον.

'Ανεξέταστος· Δημοσθένης δ' Φιλιππικῶν (4,36) καὶ Αἰσχί-
105v νης ἐν τῷ κατὰ Κτη|σιφῶντος (22).

'Ανέξοδον· Εὐριπίδης ἐν 'Ερεχθεῖ εἴρηκεν.

'Ανέπαλτο· ἀνεπήδησεν.

'Ανεπάτησας· κατεπάτησας.

'Ανέπαφον· ἀνεύθυνον, καθαρόν, ⟨ἀ⟩θιγές. ἀψηλάφητον.

4—6 B 397, 15 Sui., vgl. Arsenios **7. 8** B 397, 18 **9** B 397, 13 Sui. Hes. **10. 11** B 397, 21 Sui. Hes. Eust. 1645, 41 **12. 13** B 397, 19 C. Sui., vgl. oben S. 129, 18 **14. 15** Vgl. Hes. **16** B 397, 23 Sui. **17** B 397, 14 C, vgl. Eust. 1846, 21 **18** B 397, 25 Sui., vgl. Hes. (C 'Ανεξελέκτως· ἀπείρως ἀβασανίστως ἀγυμνάστως. ἤγουν ὁ ἀδόκιμος ἄνθρωπος) **21** B 397, 24 C Sui. Hes. **25** B 397, 26 C Sui. **26** B 397, 27 Sui. **27** Sui. (mehr). Zwei Teile: 1) bis ἀθιγές B 397, 30 C (der nach καθαρόν einschiebt ὑγιές); 2) Hes. (hierzu das bei Sui. erhaltene Menanderzitat).

---

6 und 8 Die Zitate scheinen verstellt 12 'Ανεμοτροφές *b* 18 'Ανεξέλεκτος *b* vgl. C 22 δ'] α' *b* vgl. 72, 18 und 24

Ἀνεπαφρόδιτος· ὁ μὴ ἐπίχαρις καὶ ἀηδής.

Ἀνεπαχθές· ἀβαρές, ἐλαφρόν.

Ἀνεπίδικα· τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλήροις ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους, ὅσα ὡς υἱός τις ἢ υἱδοῦς τοῦ τετελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν. ταῦτα ἀνεπίδικα λέγεται.

⟨Ἀ⟩νεπιεικές· οὐκ ἐπιεικές, ἀλλὰ κακόν. Ἀριστοφάνης καὶ Αἰσχίνης (?).

Ἀνεπικλήρωτοι· οἷον ἄνευ τοῦ κληρώσασθαι. Ἰσαῖος.

Ἀνεπίληπτον· ἄμεμπτον.

Ἀν⟨ε⟩πίκλητος καὶ ἀνεπικλήτως φασί, καὶ ἀνεπικλητότερον, ὡσαύτως καὶ τὸ ⟨Ἀ⟩νέγκλητος.

Ἀνεπίπληκτος· ᾧ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἁμαρτάνοντι.

⟨Ἀ⟩νεπιστάτητον· ἀφύλακτον.

Ἀνεπόπτευτον· τὸ μὴ ὑποπτεῦον· οὕτως Ὑπερείδης (fr. 174 Bl.). τὸ δὲ ἐποπτεῦσαι καὶ ἐποπτικά, ὡς Φιλόχορος (fr. 148 M.) δηλοῖ πρὸς Δημήτριον.

Ἀνέριστα· ⟨ἀ⟩φιλονείκητα.

Ἀνερμάτιστον· ἀστήρικτον, ἄοπλον, ἀπαρασκεύαστον.

Ἀνεργήσει· ἀναρτήσει καὶ οἷον κωλύσει.

Ἀνερρίπιζεν· ἀνεκίνει, ἐτάρασσεν, ἀνήγειρεν.

Ἀνερρίπτουν· ἀνελάμβανον.

Ἀνέρριπται κύβος· οἷον ἀποκεκινδύνευται.

Ἀνερριχῶντο· ⟨εἰς⟩ τὰ προσάντη ἀνέβαινον χερσὶν ἀντιλαμβανόμενοι καὶ στηριζόμενοι.

Ἀνέρριψαν· ἀνέβαλον, ἢ ἀπηρνήσαντο, ἢ ἀνεβάλλοντο.

Ἀνέρρωγε· Φερεκράτης Τυραννίδι· 'ὥστ' ἀνέρρωγε⟨ν⟩ τὸ φώνημα εὐθὺς ὀξὺ καὶ μέγα.'

---

1 B 397, 31 Sui., vgl. Et. magn. 104, 23 3—5 B 398, 2 Sui. 9 B 397, 28 C Sui., vgl. Hes. 10. 11 B 400, 23, vgl. oben S. 128, 23 12 B 398, 7 Sui. (mehr) 13 B 397, 29 C Sui., vgl. Hes. 14—16 B 398, 11 Sui. (beide mehr) aus Harp. 17 B 397, 32 Sui. (C Ἀνέριστον — τον.) 18 B 398, 9 Sui. (C ἀστήρικτον ἄστατον ἄοπλον), vgl. Schol. Plat. Theaet. 144 a 19 B 398, 10 Sui. aus Timaios, vgl. Hes. Ἀνέρσει 20 B 398, 18 C Sui., vgl. Hes. 21 B 398, 19 C Sui. 22 B 398, 26 Sui. 23. 24 Sui. Ἀναρριχᾶσθαι (vgl. Phrynichos Bek. 19, 25, anders B 398, 20 Sui. Ἀνερριχῶντο) 25 B 398, 22 Sui. (mehr), beide = C (nur fehlt ἢ ἀπηρνήσαντο)

---

1 ἐπιχαρής *b* 13 Ἀνεπιστεύτητον *b* 14—16 von Photios verkürzend entstellt

Ἀνερωτῷ· ἐπὶ εὐκτικοῦ τρίτου προϲώπου· περιϲπᾶται δὲ τὰ τοιαῦτα. λέγουϲι δὲ καὶ ἐῷ ἀντὶ τοῦ ἐώη. ἡ λέξιϲ Διογενιανοῦ.

⟨Ἀ⟩νέϲαντεϲ· ἀνακαθίϲαντεϲ.

Ἀνεϲία· ἄνεϲιϲ. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἀνεῖϲθαι. Κρατῖνοϲ Βουκόλοιϲ (fr. 20).

Ἀνεϲίμου· ἀνήλιϲκε, κατεδαπάνα.

Ἀνεϲκευαϲμένοι· τὰ ὅπλα ἐνδυϲάμενοι.

Ἀνεϲκιρτημέναι· Εὔπολιϲ (fr. 22) ἐπὶ τῶν αἰγῶν εἴρηκεν.

Ἀνεϲκολοπιϲμένον· ἀνεϲταυρωμένον· ϲκόλοπεϲ γὰρ τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἢ καὶ κάλαμοι.

Ἀνεϲκευάϲαντο· τὸ ἀναϲτάτουϲ γενέϲθαι καὶ οἷον ἀπείπαϲθαι.

⟨Ἀ⟩νέϲπακεν· ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Μένανδροϲ Ῥαπιζομένῃ (fr. 429)· ‛πόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί, τούτουϲ ἀνέϲπακε τοὺϲ λόγουϲ.’

Ἀνεϲτάλη· ἐϲείϲθη, μετεκινήθη.

Ἀνέϲτιοϲ· ἄοικοϲ.

Ἀνεϲτομώθηϲαν· ἀνεκρούϲθηϲαν, ἢ ἐπληρώθηϲαν.

Ἀνεϲύρατο· ἐγύμνωϲεν.

Ἀνέϲφηλεν· ἀνέζηϲεν.

Ἀνέϲχετο· ἀνέτεινε.

Ἀνεϲτόμωϲε τὰϲ τάφρουϲ· ἀντὶ τοῦ ἀνέῳξε. Ξενοφῶν Παιδείαϲ Ζ′ (5,15).

Ἄνετον· Ὑπερείδηϲ (fr. 72 Bl.) τὸ ἀνειμένον θεῷ ἱερόν.

Ἀνευθέτου· ἀχρήϲτου.

Ἀνεύθυνοϲ· ὁ καθαρὸϲ αἰτίαϲ καὶ κρείττων τοῦ εὐθύνεϲθαι.

Ἀνεύθυνοϲ· . . .

Ἀνέφικτον· ἀκατάληπτον.

---

1. 2 Nicht aus dem Lexikon Diogenians **3** B 398, 24 C Sui., vgl. Hes. **4. 5** B 395, 27 Sui. Ἀνεϲίαν **6** B 398, 25 C, vgl. oben S. 121, 21 Ἀναϲιμοῦν **7** B 398, 29 C Sui. **8** aus Phrynichos (Bek. 16, 20) **9. 10** B 398, 30 C Sui. (ἢ καὶ κάλαμοι fehlt C) **11** B 398, 32 Sui. aus Harp. **12—14** B 399, 3 Sui., vgl. Hes. Ἀνεϲπάκαϲιν, Et. cod. D (Gaisf. col. 266 F) **15** B 399, 1 Sui. Hes. **16** B 399, 7 C Sui., vgl. Hes. Et. magn. 104, 30 **17** B 399, 2 C Sui. **18** B 399, 8 C Sui. **19** B 399, 9 C Sui. Hes. **20** B 399, 10 C Sui. **23** B 399, 12 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 22) **24** B 399, 11 C Sui. Hes. **27** B 399, 13 Sui.

---

11 ἀνείπαϲθαι *b* 13 Lies ἀνεϲπάκ ⟨αϲιν οὗτοι⟩ τοὺϲ λ. (der Schreiber wollte Übereinstimmung mit dem Lemma) 18 Ἀνερύϲατο B falsch 25 κρεῖττον *b* 26 Ohne Zeichen der Lücke *b*

'Ανευφήμησεν· ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν· Πλάτων (Phaed. 60a).

'Ανεφθάρη· ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορᾶς ἀνέστη. Κρατῖνος Ὥραις.|

'Ανεφόρησαν· ἀντὶ τοῦ ἀνήνεγκαν. Θουκυδίδης δ' (IV 115). *106r*

'Ανεφυσῶντο· ἐμετεωρίζοντο.

'Ανέφυ· ἀνέζησεν.

'Ανέφαπτον· ἧς οὐδεὶς ἐφάπτεται. Θουκυδίδης (?).

'Ανεχαίτισεν· ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέτρεψεν.

'Ανέχειν· τὸ ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην. λέγεται καὶ τὸ ἐξέχειν καὶ προέχειν. Θουκυδίδης δ' (111). καὶ τὸ κωλύειν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ϛ' (86), καὶ τὸ διαβαστάζειν καὶ φέρειν, ὃ καὶ ἀνέχεσθαι καὶ ἐπανέχειν λέγεται.

'Ανέχει· σῴζει. οὐχ ὥς τινες ἀντὶ τοῦ ἐπέχει. καὶ Θουκυδίδης (I 141)· 'αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσιν,' ἀντὶ τοῦ σῴζουσιν.

⟨'Α⟩νέχεσθαι τοῦτον, οὐχὶ τούτου. Εὔπολις Βάπταις· 'οὐκ ἀνέχομαι αὐτόν· ἀντιπράττει παρὰ μέλος.' οὕτως Μένανδρος (vgl. fr. 26) καὶ Δημοσθένης (z. B. 18, 160).

'Ανεχρήσαντο· διέφθειραν. οὕτως Θουκυδίδης (?). σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰς χρείαν τινὰ παρειλήφασιν.

Ἄνεχε· πάρεχε. Θεόπομπος (fr. 82 K.).

'Ανεψιάδαι· 'Αριστοφάνης (fr. 745). καὶ 'Ανεψιαδοῦς Φερεκράτης (fr. 203), καὶ Ἕρμιππος (fr. 86) 'Ανεψιαδοῦν. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ 'Αγνίου κλήρου παρατίθεται νόμον, ἐν ᾧ γέγραπται· 'καὶ πενθεροὺς καὶ ἀνεψιαδοῦς.' καὶ ἀνεψιότης ἐν τῷ αὐτῷ (43, 63). κέχρηνται δὲ τῇ λέξει Πλάτων, Ξενοφῶν (?) καὶ Λυσίας (fr. 299 S.).

'Ανέῳγεν· οὐχὶ ἤνοιγεν· καὶ ἀνεῴγετο λέγουσι, καὶ Θρασυλέων (Menander fr. 243) ἐν τῇ γ'· 'ἡ δ' ἀνέῳγε τὴν θύραν.' Θετταλῇ (fr. 229)· 'καὶ τὸ κεράμιον ἀνέῳχας.' Εὔπολις Πόλεσιν (fr. 220)· 'ὧν

1 B 399, 14, vgl. Hes. **2** Vgl. Aristoph. Av. 916 **4** B 399, 15 Sui. **5** B 399, 16 C Sui. **7** B 399, 19 Sui. aus Harp., vgl. Hes. **8—11** B 400, 4 (mehr) vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 267 H) **12—14** B 399, 21 Sui. **15—17** Vgl. zur Sache Eust. 1853, 57; 725, 54; Et. cod. D (Gaisf. col. 267 F) **18. 19** B 399, 17 Sui. C nur 'Ανεχρήσατο· διέφθειρεν, vgl. Hes. und Et. cod. D (Gaisf. col. 267 G) **20** B 399, 20 Sui. **21—25** B 401, 18 (mehr) **26**— p. 136, 2 B 399, 24 (mehr) Sui.

3 δ'] α' *b* 4 μετεωρίζοντο B Sui. 19 τινὲς *b* 21 'Ανεψιάδαι auch B, lies 'Ανεεψιαδαῖ (vgl. Phrynichos Bek. 15, 18) Bekker ἀνεψιάδους *b* 26 ἀνεώγετον *b* 26 Lies ὡς ⟨Μένανδρος⟩ Θρασυλέοντι: ἡ δ' ἀν. τ. θ. ⟨καὶ⟩ Θετταλῇ

οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.' Φερεκράτης Κραπατάλοις (fr. 86)· 'οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετο οὐδ' ἀνέῳγέ μοι θύραν.'

Ἀνέῳγον· καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς (fr. 14K.), καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ.

Ἀνηγάγοντο· ἀνήχθησαν. καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ πάντα ὁμοίως. Μένανδρος (fr. 15) Ἁλιεῦσιν· 'ὡς δὲ τὴν ἄκραν κάμπτοντες ἡμᾶς εἶδον, ἐμβάντες ταχὺ ἀνηγάγοντο.'

Ἀνηβητηρίαν· πᾶν ἀνελὼν νεότητος.

Ἄνηβος· ὁ μήπω τὴν ὀφειλομένην ἡλικίαν ἐπιφθάσας. ἥβη γὰρ ἡ ἀκμή.

Ἀνηβῶν· ἀνανεάζων.

Ἀνήγρετο ἐξ ὕπνου· Ἀττικῶς ἄγαν τοῦτό ἐστι παρὰ Σοφοκλεῖ.

Ἀνηγμένος· ηὐξημένος.

Ἀνήδομαι ἐφ' οἷς ἥσθην ποτέ· οὐκέτι ἥδομαι, ἀλλ' ἐκβάλλω τὴν ἡδονήν. καινὴ ἡ φωνὴ καὶ πολιτικώτερόν τι ἔχουσα. Ἕρμιππος Θεοῖς (fr. 77).

Ἀνῆκεν· ἀφῆκεν.

Ἀνήκεστον· ἀθεράπευτον.

Ἀνηκούστησεν· οὐκ εἰσήκουσεν.

Ἀνήκει· Ἀντιφῶν (fr. 85 Bl.) μὲν ἀντὶ τοῦ καθήκει, Ἀμειψίας (fr. 31) δὲ ἀνήκω τὸ ἀναβέβηκα ἔφη, Θουκυδίδης (III 45) δὲ ἀνήκουσιν ἀντὶ τοῦ τελευτῶσι, λήγουσι, καὶ Δημοσθένης (60, 6) ἀνήκοντα διαφέροντα.

Ἀνηκίδωτοι· ἄνευ ἀκίδος.

Ἀνήκοος εἶ· οὐκ ἀκήκοας. Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν (II 1, 31).

Ἀνηλόκισμαι· ἀνέσχισμαι. Σοφοκλῆς Λαοκόωντι.

---

3. 4 B 400, 1 Sui. **5—7** B 402, 8 **8** B 402, 4 C Sui. (anders Schol. Eur. Andr. 552), vgl. Hes. **9. 10** B 402, 5 C Sui., vgl. Hes. **11** B 402, 7 C Sui. **12. 13** aus Phrynichos (Bek. 17, 19) **14** B 402, 24 Sui., vgl. Hes. **15—17** aus Phrynichos (Bek. 25, 19) **18** B 402, 15 C Sui. **19** Vgl. C Hes. Ἀ. ἀνίατον. Beide Glossen verbinden B 402, 18 Sui. **20** B 402, 16 C Sui., vgl. Hes. **21—24** B 403, 5 (mehr) Sui. (anders Harp.) **25** B 402, 25 Hes. **26. 27** Vielleicht aus Phrynichos **28** Hes.

---

1 κραπατάλλοις *b* 6 Lies κάμπτοντας 9. 10 γὰρ ἡ ἡλικία B wegen des vorigen 16 κοινὴ *b* σχοῦσα *b* verb. E. Schwartz 28 λακε *b*

Ἀνηλέητος· οὐ μόνον [ὁ] ἀνηλεής. Εὔβουλος Δανάῃ· 'ἐκεῖνος δ' ἦν ἰσχυρὸς σφόδρα καὶ ἀτεράμων, ὅς με κλάουσαν τότ' οὐκ ἠλέησε.' καὶ Νικόμαχος 'δαίμων ἀνηλέητος.' Ἀνηλεήτως δὲ Ἀριστοφάνης.|

Ἀνημμένος· ἐξηρτημένος. *106v*

Ἀνηλώκαμεν· Δημοσθένης ἐν τῷ ⟨περὶ⟩ Παραπρεσβείας (155)· '⟨τρεῖς⟩ καὶ εἴκοσιν ἡμέρας ἀνηλώκαμεν.'

Ἀνημέρωτος γῆ· ἡ ὕλης ἀνάμεστοε καὶ μὴ κεκαθαρμένη πρὸς γεωργίαν. Σοφοκλῆς καὶ Κρατῖνος.

Ἀνηνέχθη· ἀνήνεγκε. καὶ ἀνελάμβανεν αὐτόν. 'Ραπιζομένῃ Μένανδρος (fr. 435).

Ἀνήνυτος· ἄπρακτος, ἀτέλεστος. ἀνήνυτος δὲ πόνος ὁ πολύς, ὃν οὐχ οἷόν τε διανῦσαι, ὅπερ ἔστι διαπρᾶξαι ἄχρι τέλους.

Ἀνῄρετο· ἀνέβαλεν.

Ἀνῄρηκεν· ἐκποδὼν ἐποιήσατο. Δημοσθένης (19, 2).

Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν ὡς παροιμιῶδες.

Ἀνήριθμον· ἀναρίθμητον. Αἰσχύλος Προμηθεῖ (90).

Ἀνήρ· Ξενοφῶν Παιδείας γ′ (IV 2, 25?) ἰδίως ἀντὶ τοῦ μάχιμος.

Ἀνηρίναστος συκῆ· ᾗ μὴ προσβέβληνται οἱ ἐρινεοί, ὅ ἐστιν ὁ τῆς ἀγρίας συκῆς καρπός, οὓς καὶ ἀπαρτῶσι τοῖς ἡμέροις, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάζωσι. τοῦτο δ' ἐρινάζειν λέγεται. οἳ δέ τὸ ἀνηρίναστος μαλακὸς [[καὶ ἄγριος]] καὶ ἄγονος.

Ἀνῆψεν· ἀνεκρέμασε θεοῖς.

Ἀνήροτον· ἀγεώργητον.

Ἀνηρόμην· ἀνηρώτων. Πλάτων Συμποσίῳ (173b).

1—3 aus Phrynichos (Bek. 26, 16) **4** B 402, 19 C Sui. **9. 10** B 402, 13, vgl. Pausanias (Eust. 1604, 5 Schwabe p. 110) Et. cod. D (Gaisf. col. 267 I) **11. 12** Zwei Glossen: 1) bis ἀτέλεστος B 402, 20 C Sui.; 2) aus Phrynichos (Bek. 13, 26) **13** B 402, 21 C Sui. **14** B 402, 23 Sui. aus Phrynichos (Bek. 27, 16) **20—24** Sui. 'Ανερίναστος, zum Schluß vgl. Hes. **25** B 402, 27 C Sui. **26** B 402, 22 C Sui.

---

4 'Ανημμένως (ο über ω) *b* 9 'Ανηνέχθη· ἀνηνέχθη ἀνήνεγκε *b* αὐτὸν *b* 13 ἀνέλαβεν Sui. 15 φυγὼν *b* 16 δεταλεῦσιν *b* παροιμιωδῶς *b* 23 παρασκευάζουσι (ω über ου) *b* δὲ ῥινάζειν *b*

'Ανήρρηcεν· ἀνεφθάρη. 'ὡc μόλιc ἀνήρρηcαν· οὐδέν ἐcμεν οἱ caπροί.' Εὔπολιc Πόλεcιν (fr. 221.).

'Ανήρτηcαν· ἀνεποίηcαν, ἐκαίνιcαν.

'Ανηρώτιζεν· ἀνηρώτα. Τηλεκλείδηc (fr. 52).

'Ανηcιδώρα· 'cὺ δέδωκαc ταῦτ', 'Ανηcιδώρα.' Σοφοκλῆc. λέγει δὲ τὴν Δήμητραν. ἀλλαχοῦ δὲ 'Αναξιδώραν λέγει.

Ἄνηcτιc· ἡ νῆcτιc. Κρατῖνοc Διονυcαλεξάνδρῳ (fr. 45)· 'ἰοὺ γὰρ cύ γε πρῶτον ἄκλητοc φοιτᾷc ἐπὶ δεῖπνον ἄνηcτιc.'

Ἄννηττον· τὸ ἄνηcον ἐν τοῖc δύο ν̄ν̄ καὶ ἐν τοῖc δύο τ̄τ̄.

'Ανήχθημεν· ἀνεπλεύcαμεν.

'Ανθέμιον· τὸ χρυcίον τὸ ἐκλεκτόν.

'Ανθεμόεντα· ἀναθεματικόν, διηνθιcμένον, ποικίλον.

Ἄνθεια· ὄνομα ἑταίραc. τινὲc δὲ Ἄντειαν.

'Ανθεμόκριτοc· 'Αθηναῖοc μὲν ἦν κῆρυξ, ἀπεcφάγη δὲ ὑπὸ Μεγαρέων ἀπαγορεύων αὐτοῖc τὴν ἱερὰν ὀργάδα μὴ ἐργάζεcθαι.

'Ανθεῖν κακοῖc· Αἰcχύλοc 'Αγαμέμνονι (664)· 'ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγοc Αἰγαῖον νεκροῖc.'

'Ανθεμόcτρωτον· Εὐριπίδηc Αἰγεῖ· 'κρήνηc πάροιθεν ἀνθεμόcτρωτον λέχοc.'

'Ανθεμόρρυτον· Εὐριπίδηc 'Ιφιγενείᾳ (Taur. 634)· 'ἀνθεμόρρυτον γάνοc.'

'Ανθέξεται· ἀντιλήψεται.

107r 'Ανθερεών. | ἔνθα ὁ λάρυγξ. ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόποc.

'Ανθέρικεc· αἱ τῶν cταχύων προβολαί. καὶ 'Ανθερίcκοc ὁ καυλὸc τοῦ ἀcφοδελοῦ.

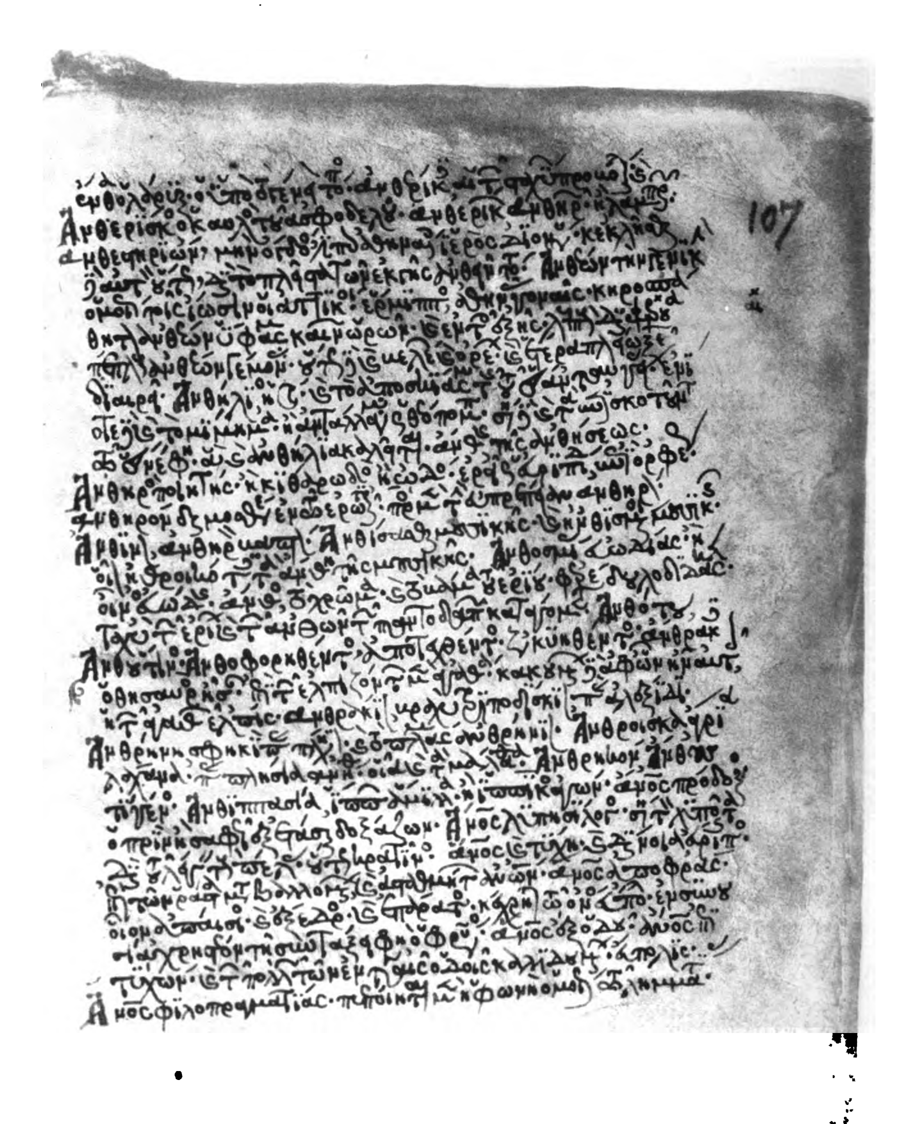
'Ανθερίκων· ἀνθηρῶν ἢ λαμπρῶν.

---

1. 2 B 402, 28 Sui. **3** B 402, 31 Sui. Hes. **4** B 403, 5 Sui. **5. 6** Vgl. Hes., vgl. oben S. 117, 7 und das Glossem zu Alciphr. Ep. 1, 3 **7. 8** B 402, 32 Sui. aus Herodians Symp. Athen. II 47 a Hes. (Et. gen. aus Herodian περὶ παθῶν) **9** B 403, 3 Sui. **10** B 402, 26 C Sui. **11** B 403, 9 C Sui. Hes. **12** B 403, 10 C Sui. Hes. (ἀναθεματικόν fehlt C) **13** B 403, 27 Sui. aus Harp. (vgl. Athenaios XIII 586 e) **14. 15** B 403, 29 Sui. aus Harp. **16. 17** aus Phrynichos **22** B 403, 11 C Sui. Hes. **23** B 403, 12 Sui. (C τόποc γενείων καὶ ὁ λάρυγξ) **24. 25** B 403, 13 C B 403, 15 Sui., vgl. Hes. **26** B 403, 14 C Sui.

---

1 'Ανήρρηcαν B (lies ἀνήρρηcα ἀνεφθάρην) ἀνήρρηcαν auch B Sui. Lies ἀνήρρηc' 5 'Ανηcίδωρα ἀνηcι δῶρα *b* 8 Lies οὐ γάρ τοι cύ γε πρῶτοc 9 τὸ ἄνηccον *b* 17 Απέλαγοc *b* (A rot) 20 'Ανθεμόρρυτον (υ aus ι) *b* 23 λάρυξ *b* (?)

Cod. Berol. graec. oct. 22 fol. 107

Ἀνθεστηριών· μὴν ὄγδοός ἐστι παρ' Ἀθηναίοις, ἱερὸς Διονύσου. κεκλῆσθαι δὲ αὐτὸν οὕτως διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθεῖν τότε.

Ἀνθέων· τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἕρμιππος Ἀθηνᾶς Γοναῖς (fr. 5. 6 K)· 'κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν ὡρῶν.' καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· 'λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας.' οὕτως δὲ καὶ βελέων καὶ ὀρέων καὶ ἕτερα πλείω Ξενοφῶν διαιρεῖ.

Ἀνθήλιος· ἡ σελήνη. καὶ τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀνταυγείας. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μίμημα ἢ ἀντάλλαγμα ὡς Θεόπομπος (fr. 83 K). σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, ἃ καὶ ἀνθήλια καλεῖται.

Ἄνθης· τῆς ἀνθήσεως.

Ἀνθηρὸς ποιητής, ἢ κιθαρῳδός, ἢ ᾠδός ἐρεῖς, ὡς Εὐριπίδης ἐπὶ Ὀρφέως.

Ἀνθηρόν· Δημοσθένης ἐν τῷ Ἐρωτικῷ (11)· 'πρὸς μὲν τὴν εὐπρέπειαν ἀνθηρόν.'

Ἀνθινόν· ἀνθηρόν, βαπτόν.

Ἀνθίσασθαι μουσικῆς καὶ ἠνθισμένοι μουσικῆς· οἷον ἠθροικότες τὰ ἄνθη τῆς μουσικῆς.

Ἀνθοσμίας· εὐωδίας. ἢ οἶνος εὐώδης.

Ἄνθος· τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ (fr. 46 K.)· 'ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν κατάγωμεν.'

Ἀνθ' ὅτου· ἀνθ' οὔτινος.

Ἀνθοφορηθέντος· ἀποτεχθέντος. ἀποκυηθέντος.

Ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς ἦσαν· ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν ἀγαθά, κακουμένων δὲ ἀφ' ὧν ἦν αὐτοῖς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς.

1—3 B 403, 32 (interpoliert) Sui. aus Harp. **4—8** B 404, 28 Sui. vielleicht aus Phrynichos, vgl. Thomas Mag. und Herodian bei Moeris ed. Pierson 456 **9—12** B 403, 23 Sui., vgl. Hes., Ἀνθήλιον **13** B 403, 22 Sui. vgl. Phrynichos Bek. 12, 30 **14. 15** aus Phrynichos (?) **18** B 403, 17 C Sui. **19. 20** B 404, 7 Sui. aus Phrynichos **21** B 403, 18 Zwei Teile: 1) bis εὐωδίας; 2) C Sui., vgl. Phrynichos (Bek. 22, 9) **22—24** B 404, 24 **25** B 403, 19 C Sui. Hes. **27. 28** Sui.

---

5 καινῶν *b* 6 διαψέρουσα *b* am Rand verb. 12 Lies ἀντήλια 18 Ἄνθινον *b* 22 βάμα *b* 24 κατάγομεν *b* B

Ἀνθράκιον· βραχὺ τριποδίσκιον παρὰ Ἀλέξιδι (fr. 134).

Ἀνθρήνη· σφηκὶ παραπλήσιον. καὶ τὸ πλάσμα ἀνθρήνιον.

Ἄνθροισκα· ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθῳ, οἷα καὶ τὰ μάραθα.

Ἀνθρηκόν· ἄνθους τι γένος.

Ἀνθιππασία· ἵππων ἅμιλλα, ἢ ἱππικὸς ἀγών.

Ἄνθρωπος πρόδοξος· ὁ πρὶν ἢ σαφῶς ἐξετάσαι δοξάζων.

Ἄνθρωπος λυπησιλόγος· σημαίνει τὸν λυποῦντα διὰ τοῦ λέγειν τοὺς πέλας. οὕτως Κρατῖνος (fr. 343).

Ἄνθρωπος καὶ τύχη καὶ διάνοια Εὔριπος· ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Ἄνθρωπος ἀποφράς· οἷον ἀπαίσιος καὶ ἔξεδρος καὶ ἐπάρατος. κέχρηται τῷ ὀνόματι Εὔπολις (fr. 309). ἐν συνουσίᾳ χρηστέον τῇ συντάξει, φησὶν ὁ Φρύνιχος.

Ἄνθρωπος ἐξ ὁδοῦ· ἄνθρωπος ἐπιτυχὼν καὶ τῶν πολλῶν τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς καλινδουμένων. Εὔπολις.

Ἄνθρωπος φιλοπραγματίας· πεποίηται μὲν ἡ φωνὴ ὁμοίως
107v τῷ λήμματι, | δηλοῖ δὲ τὸν φιλοῦντα καὶ σπουδάζοντα πάντα τρόπον μεταχειρίζεσθαι πράγματα. οὕτως Κρατῖνος (fr. ad. 841 K).

Ἄνθρωπος οὐ σεμνός· ἀντὶ τοῦ ὁ ἐπιτυχὼν καὶ εὐτελής. καινῶς πάνυ εἴρηται παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ἀνθρωποειδὲς θηρίον· ἐπὶ τοῦ Γλαύκου τοῦ ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης Αἰσχύλος (fr. 26). χρήσῃ πανταχοῦ.

Ἀνθρωπικὴ παρασκευή· Φρύνιχος. ἐρεῖς δὲ καὶ φωνή καὶ διάνοια ⟨καὶ⟩ δίαιτα καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον.

---

1 B 404, 9 Sui., vgl. Hes. **2** Vgl. B 404, 4 Sui. vielleicht mit Benutzung des Phrynichos (Bek. 21, 5) **3. 4** B 404, 22 Sui, vgl. Hes. **5** B 403, 21 **6** B 404, 3 vgl. Sui **7** B 404, 10 Sui. aus Phrynichos (Bek. 6, 28) **8. 9** B 404, 12 Sui. aus Phrynichos (Bek. 9, 29) **10. 11** B 404, 14 aus Phrynichos, vgl. Hes. Εὔριπος **12—14** aus Phrynichos (Bek. 5, 8) **15. 16** aus Phrynichos (Bek. 5, 23; die Eupolisglossen stehen dicht beieinander) **17—19** aus Phrynichos (Bek. 3, 13) **20. 21** aus Phrynichos **22. 23** aus Phrynichos (Bek. 5, 21) **24. 25** aus Phrynichos (zu dem Komiker Phrynichos) vgl. die folgende Glosse

---

3 Lies Ἄνθρυσκα ἀνή^θ *b* μάλαθα *b* μάρανθα B μάλαθρα oder μάραθρα Sui. 5 Wohl Ἄνθρισκον (Ἀ⟨ν⟩θήνιον cod. Hes.) 10 διάνοια] ὄνομα B falsch 16 καλιδουμένων *b* 21 εὕρηται *b*

'Ανθρωπικὸς μῦθος· ὁ περὶ ἀνθρωπείων πραγμάτων ἔχων τὴν ὑπόθεσιν· 'Αριστοφάνης 'Αμφιαράῳ.

'Ανθρωπάριον· Εὔπολις· 'οὐκ ἐς κόρακας, ἀνθρωπάριον, ἀποφθείρῃ;'

'Ανθρώπειον σῶμα· Κάνθαρος. καὶ ἀνθρωπεία φύσις· Θουκυδίδης (II 50).

'Ανθρωπῆ· τὸ τοῦ ἀνθρώπου δέρμα, ὡς λεοντῆ. 'Ηρόδοτος α' (V 25, vgl. Pollux II 5)· 'σφάξας ἀπέδειρε τὴν ἀνθρωπῆν.'

'Ανθρωποειδέα θεόν· 'Ηρόδοτος α' (II 142).

'Ανθρωποκτόνος· Εὐριπίδης Αἰγεῖ.

'Ανθρωπιστί· Σοφοκλῆς· 'μηκέτ' ἀνθρωπιστὶ διαλέξῃ τῇδε.'

'Ανθυπουργῆσαι· τὸ ἀνταποδοῦναι χάριν. ὁ αὐτὸς Κολχίσιν (fr. 315)· 'ἦ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;'

'Ανθυπωμοσία· ἀντὶ τοῦ ἀντειπεῖν τῇ ὑπωμοσίᾳ. οὕτω Δημοσθένης κατὰ 'Ολυμπιοδώρου (25).

'Ανίατον· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ κατὰ 'Αριστογείτονος (1, 95)· 'ἀνίατον τὸ πρᾶγμά ἐστι' καὶ 'Αντιφῶν (tetr. A δ 12) 'ἀνίατος ἡ ἁμαρτία ἐστίν.'

'Ανίει τὰ ἀγαθά· τοῖς τεθνεῶσιν ἔθος εἶχον λέγειν ἐπευχόμενοι. Φρύνιχος Κωμασταῖς· 'ἡμῖν δ' ἀνίει δεῦρο σὺ τἀγαθὰ τοῖς τήνδ' ἔχουσιν τὴν πόλιν ἵλεως.'

'Ανιαθείς· λυπηθείς.

'Ανιαρόν· λυπηρόν.

'Ανίδρυτοι· ἀστήρικτοι.

'Ανίδρυτο⟨ν⟩· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ 'Αριστογείτονος (1, 52) ἀντὶ τοῦ ἀνεξίλαστον.

'Ανιείς· ἀφείς, ἢ παρορμῶν.

---

1. 2 aus Phrynichos (Bek. 21, 14. Auf Aristophanes riet schon Dindorf im Thes.) 5. 6 Vgl. Sui. 'Ανθρωπεία φύσις und Thomas Mag. 7. 8 Vgl. Eust. 374, 36, der 'Ανθρωπέη las 12. 13 B 404, 19 Sui. 14. 15 B 404, 17 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 25) 19—21 aus Phrynichos (?) 22 B 405, 1 C Sui. 23 B 405, 2 C Sui., vgl. Hes. 24 B 405, 3 C Sui. 25. 26 B 405, 5, vgl. Sui., aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 27) 27 B 405, 4 C Sui., vgl. Hes.

---

3 εἰς *b* 7. 8 'Ανθρωπή, ἀνθρωπήν und λεοντή *b* 11 Lies τάδε 14 Lies 'Ανθυπομόσαι (Bernhardy) 25 'Ανίδρυτο auch Harp. E 27 ἀφείς auch C

Ἀνιεμένη· ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον.

Ἀνιέντα· ἐνδόντα.

Ἀνιέρειος· ᾧ ἱερεῖα μὴ θύεται.

Ἀνιερώσαντες· ἀναθέντες.

Ἀνιλλομένη· καθυποκρινομένη. κυρίως δὲ ἀνίλλεσθαι τὸ ἀπαξιοῦν.

Ἀνικμώμενα (Plato Tim. 52e)· λικμώμενα.

Ἀνιμᾶσθαι· ἀντλεῖν, ἀρύεσθαι.

Ἄνιππος· διὰ μὲν τοῦ ν̄ ὁ μὴ ἔχων ἵππον, διὰ δὲ τοῦ μ̄ ἱππεῖς σημαίνει δύο, ἔχοντας ἐζευγμένους ἱμᾶσιν ἵππους χωρὶς ζυγοῦ, καὶ τὸν μὲν ἡνιοχοῦντα τὸν δὲ μαχόμενον.

Ἀνίπτοις ποσίν· ἑτοίμως, καὶ χωρίς τινος ἐπιμελείας.

Ἀνίστη· ἀντὶ τοῦ ἐφίστη.

Ἀνίστω· ἀνίστασο. Ἀμειψίας (fr. 32).

⟨Ἄ⟩νισιν· ἐνδίδωσιν.

Ἀνισοφυές· ἀνόμοιον.

Ἀνιστάμεναι· αἰχμαλωτιζόμεναι.

Ἀνίσχουσα· ἀναδύουσα.

108r Ἀνίσχων·| ἀνατέλλων.

Ἂν μὴ λεοντῆ ⟨γ'⟩ ἐξίκηται, ⟦τὴν⟧ ἀλωπεκῆν πρόσαψον· ὁ νοῦς· ἐὰν μὴ φανερῶς ἀντέχῃς ἀμυνόμενος, πανουργίᾳ χρῆσαι.

Ἀνο⟨μ⟩βροῦσαι· ἀναβλύζουσαι.

Ἀνόδοντον· Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fr. 74)· ʻἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει.ʼ

Ἀνόθευτον· γνήσιον. ἀπαραποίητον.

Ἀνόητα, εἰ τοῦτο ἐπιτάξεις· οἱ μὲν ἀγοραῖοι καὶ πολλοὶ

---

1 B 405, 8 C Sui., vgl. Hes. **2** B 405, 9 C Sui. Hes. **3** B 405, 20 Sui. Hes. **4** B 405, 10 C Sui. Hes. **5. 6** B 405, 13 Sui. **7** B 405, 26 (mehr) **8** B 405, 11 C Sui. Hes. **9—11** Vgl. Bek. 205, 5 **12** B 405, 16 C Sui. **13** B 405, 12 Sui. **14** B 405, 15 Sui. **15** B 405, 21 C Sui. **16** B 405, 22 C Hes. **17** B 405, 23 C Sui. **18** B 405, 24 C Sui., vgl. Hes. **19** B 405, 25 C Sui. Hes. **22** B 406, 7 A Sui. **23. 24** B 406, 1 Sui., vgl. Hes. **25** B 405, 31 Sui. C nur Ἀ. γνήσιον vgl. Hes. **26**—p. 143, **2** aus Phrynichos (Bek. 4, 4)

---

3 ἱερὰ *b* 7 Lies Ἀναλικμώμενα (Simplex und Compositum werden als gleichbedeutend erklärt; Ἀνικμώμενα Plat. cod. F interpol.) 8 ἀρρύεσθαι *b* 12 ἑτοίμοις *b* B (nicht C) 15 Ἄνισιν auch B C, lies Ἀνίησιν 20 λεοντῆ *b* vgl. oben S. 141, 7 Ἀνθρωπῆ ἐξικνεῖται *b* ἀλωπεκὴν *b* 23 κοριάννοις *b* B 26 εἰς τοῦτο *b* (vielleicht Ἀνόητος εἶ, εἰ τοῦτο)

οὕτως. Ἀττικῶς δὲ καὶ ἐσχηματισμένως Εὔπολις (fr. ad. 577 K)· 'ἀνόητά γ' ⟨εἰ τοῦτ'⟩ ἦλθες ἐπιτάξων ἐμοί.'

Ἀνοητίαν· τὴν ἄνοιαν. Ἀριστοφάνης (fr. 746). ἀνοηταίνειν δὲ Ἀμειψίας.

Ἀνοίγει καὶ ἀνοίγνυσι· διχῶς.

Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσιν· σχιζομένοις. Ἡρόδοτος (IV 58).

Ἄνοις· ἀνύοις. Φρύνιχος (fr. 89 K).

Ἀνοίσω· λογιοῦμαι, ἐπὶ ψήφου. ἔστι δέ, ὡς δοκεῖ, ἰδιωτικόν. Φιλωνίδης Κοθόρνοις· 'περὶ δ' ὧν σὺ λέγεις, λόγος ἐστὶν ἐμοὶ πρὸς Ἀθηναίους κατὰ χειρός, ὃν ἐγὼ λογιοῦμαι ἐξ ἀτελείας, τῷ δήμῳ δ' οὐδὲν ἀνοίσω.'

Ἀνοιμώξομαι· Τηλεκλείδης Ἀμφικτύοσιν· 'ἀνακλαύσομαί τε μεγά⟨λα⟩ καὶ ἀνοιμώξομαι.'

Ἀνοισθησόμεθα· Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους (col. IX 25)· 'τὰ χρήματ' ἀνοισθήσομεθ' εἰς ἀκρόπολιν.'

Ἀνόκαιον· τὸ ὑπερῷον οἴκημα. Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει (V 4, 29). καὶ τὸν κωμῳδιοποιόν.

Ἀνοκωχήν· διὰ τοῦ ō τὴν ἀνοχὴν λέγουσι· πολὺ δέ ἐστι παρὰ Θουκυδίδῃ (z. B. I 40). σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀναχώρησιν. καὶ τὸ ἀνέχειν ἀνοκωχεύειν.

Ἀν' ὅμιλον· κατὰ τὸ πλῆθος.

Ἀνομολογήσασθαι· διομολογήσασθαι ἀργύριον ἤ τι τοιοῦτον. Λυσίας ἐν Τραπεζιτικῷ.

Ἄνομον κατηγορίαν· ὁ αὐτός, ἀνομίαν δὲ Κρατῖνος, ἀνόμως δὲ Φιλύλλιος, ἀνόμημα δὲ Λυσίας.

Ἄνοπλοι· Ἴων· 'ἀπροσδοκήτως ⟦γὰρ⟧ καὶ ἄνοπλοι πορθούμεθα.'

Ἀνόνητα· Εὐριπίδης Ἑκάβῃ (766)· 'ἀνόνητ' ἦν, ὡς ἔοικε, ταῦτα.'

Ἀνοργίας· ἀμυησίας· ὄργια γὰρ τὰ μυστήρια.

---

3. 4 B 406, 13 aus Phrynichos (? Bek. 21, 20), vgl. Pollux 2, 228 **5** B 406, 3 Sui. **6** B 406, 5 Sui. **7** B 406, 9 Sui. **8—11** aus Phrynichos (Bek. 28, 3) **16 17** B 405, 32 Sui. (mehr), vgl. Hes. **18—20** B 406, 19, vgl. Hes. **21** B 406, 8 A Sui. **29** B 406, 12 A Sui. Hes.

---

2 ἦθες *b* 5 ἀνοιγνοίη (η übergeschrieben) *b* ἀνοιγνοί B ἀνοιγνύει Sui. (?) Αδιχῶς *b* (A rot) 7 Ἀνοῖς *b* 9 φιλονείδης *b* 10 ἐξ ἀτελείας Demosth. 59, 39 15 τὰ ἀνοισθησόμενα εἰς τὴν Papyrus 16 Ἀνώκαιον *b* 17 verstümmelt, τῶν κωμῳδιοποιῶν Teil der Suidas-codd. 28 ταῦτα] τόνδε Eur.

Ἄνοργοι· ἄνευ ὀργῆς. Κρατῖνος (fr. 385).

Ἀνοργιάστοις· τῶν μυστηρίων ἀπείροις.

Ἀνορταλίζειν· παίζειν καὶ σκιρτᾶν. λέγουσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀναβάλλειν ταῖς χερσὶ τὰ παιδία.

Ἀνόσιον· βέβηλον, ἀνιερόν, ἄθυτον.

Ἄνοργον· ⟨ἀ⟩κίνητον. ⟨ἀ⟩μύητον.

⟨Ἀ⟩νόρεος πόλεμος· ⟨ἀ⟩νδρεῖος, ὁ πρὸς ἄνδρα γινόμενος. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ (fr. 403).

Ἀνοσήλευτον· Σοφοκλῆς Θυέστῃ.

⟨Ἄ⟩νους· Πλάτων Νόμων ιβʹ (962 c), ἀνούστερος δὲ καὶ ἀνουστέρα Σοφοκλῆς (vgl. fr. 530?), ἀνούστατος δὲ Φερεκράτης.

Ἀνοψία· σπάνις ὄψων.

Ἀντανάκλασιν· κατὰ ἀνάκλασιν ἀπό τινος μεταγομένη. γίνεται
108v δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ὅταν ἀντηχῇ, καὶ ἐπὶ φωτὸς | ἡλιακοῦ, ὅταν λείῳ τινὶ ἢ λαμπροτάτῳ ὕδατι προσπέσῃ.

Ἀντακαῖος· ἰχθύς, ὡς πάνις καὶ σαπέρδης.

Ἀντα⟨να⟩γνῶναι· οὐκ ἀντιβάλλειν. οὕτως Κρατῖνος Ὥραις (fr. 386).

Ἀντάλλαγον· καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἑτέρου ἠλλαγμένον, οὐχὶ ἄντ-αλλον. Μέν(ανδρος) Κανηφόρῳ (fr. 254)· ‛ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον.’ ⟨καὶ⟩ Χήρᾳ (fr. 513).

Ἀντάλλεος· ἄνταλλος.

Ἀνταπαιτῆσαι καὶ ἀπαιτῆσαι· Θουκυδίδης δʹ (III 58). καὶ ἀνταποδοῦναι καὶ ἀνταπολαμβάνειν Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ (Λε)πτίν(ου) (16.)

Ἀντεγράψατο· ἀντεδικάσατο. καὶ ἀντιγραφαί καὶ ἀντωμοσίαι αἱ αὐταὶ σχεδόν.

---

1 B 406, 11 Sui. **2** B 406, 13 A Sui. **3. 4** B 406, 17 Et. cod. D (Gaisf. col. 266 E) **5** B 406, 15 A Sui. **7. 8** Hes. **12** B 406, 14 Sui. **13—15** B 406, 21 A Sui. **16** B 410, 29, vgl. Hes. Ἀντακεοί **17. 18** B 410, 31, vgl. Hes. und Et. cod. D (Gaisf. col. 266 C) Phrynichos Bek. 27, 10 **19—21** B 407, 18 (weniger) Sui. (mehr) **22** B 410, 30 **23—25** B 407, 13 Sui. (mehr), vgl. unten S. 145, 23 u. 26 **26. 27** B 410, 32, vgl. Hes.

---

7 γι|Ανόμενος *b* (A rot in Zeilentrennung) 15 προσπέσοι *b* 16 Ἀντ-ακεός Hes. Ἀντάκαιος B πάνης B, vielleicht σπάρος (Athen. VII 320 c) 17 (ω)ρ(α)ις *b* (das Eingeklammerte verloschen, ebenso 20 μέν(ανδρος) und 25 (λε)πτίν(ου) 20 σεαυτῆς B Sui. χήρας *b* 22 Lies Ἀντάλλαγος (Ἀνταλλαῖος B) 26 ἀντομοσίαι *b*

Ἀνταναίρει⟨ν⟩· οἷον οἱ πολλοὶ ἀνθυφελεῖ⟨ν⟩ λέγουcιν. Ἀριcτοφάνηc Κωκάλῳ.

Ἀνταίρειν· ἀντανίcταcθαι, ἀνταγωνίζεcθαι.

Ἀνταγωνιcτήc· Εὐριπίδηc (Tro. 1006) καὶ Πλάτων (z. B. Rep. VIII 554e).

Ἀνταγοράζειν· Δημοcθένηc (35, 25)· ‛οὔτε γὰρ οὐδὲν ἐν τῷ Πόντῳ ἀντηγόραcαν, οὔτε ἀντεφορτίcαντο.’

Ἀνταποκτεῖναι· ὅταν τιc ἀντί τινοc ἀποκτείνῃ τοὺc φονεύcανταc. Εὐριπίδηc Ὀρέcτῃ (509).

Ἀνταρκεῖν· ἐξαρκεῖν.

Ἀνταποπαίζειν· ὅταν τιc παίζων ἀcτραγάλοιc ἢ ψήφοιc ⟨ἢ⟩ καὶ καρύοιc ἢ καὶ κυβεύων ἐπ’ ἀργυρίῳ νικήcῃ, εἶτα αὖθιc νικᾶται ὃ ἐνίκηcε. Μενεκράτηc Μανέκτορι· ‛ἀλλ’ ὥcπερ παῖc ὅταν ἀcτραγάλουc ἐκκόψαc ἀνταποπαίζῃ.’

Ἀνταυγὲc κάλλοc· πάνυ ἐναργ(ὴc) ἡ φωνή. Σαννυρίω⟨ν⟩ Δανάῃ λέγει ἐπαινῶν τὸ κάλλοc αὐτῆc. ἡ λέξιc Φρυνίχου.

Ἀνταυγεῖc κόραc· Ἀριcτοφάνηc Θεcμοφοριαζούcαιc (902).

Ἀνταcπάζομαι· ἐν ἴcῳ τῷ φιλοφρονοῦμαι καὶ . . . Πλάτων Σοφιcταῖc.

Ἀνταναιρεῖταί coι ὅπλα· Ξενοφῶν Παιδείαc . . (V 4, 25) καὶ Θουκυδίδηc ἱcτορίαc γ′ (32).

Ἀνταμυνόμενοc. ὁ αὐτόc δ′ (III 84).

Ἀνταποδοῦναι· ὁ αὐτὸc γ′ (40).

Ἀνταποδίδωc· Φερεκράτηc Ἀνθρωφηρακλεῖ· ‛ὦ Ζεῦ, καλῶc γ’ ἀνταποδίδωc μοι τὴν χάριν.’ καὶ Ἀνταπόδοc ὁ αὐτόc.

Ἀνταπολαμβάνειν· Δημοcθένηc ἐν τῷ πρὸc Λεπτίνην (46).

Ἀντάκουε· Κράτηc· ‛ἀντάκουε νῦν ἐμοῦ.’

Ἀντεπιτίθηcιν· ἀντεπιcτέλλει. οὕτωc Ἰcαῖοc (fr. 78 S.).

---

1. **2** Vgl. Hes. Ἀνταναίρεται **3** aus Phrynichos (Bek. 26, 8) **11—14** aus Phrynichos (Bek. 25, 29) **15. 16** aus Phrynichos **17** Vgl. Sui. **23** Vgl. oben S. 144, 24 **26. 27** Vgl. oben S. 144, 24 **29** B 406, 30 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 29)

---

1 Wohl Ἀνταναιρεῖν 2 κοκάλῳ *b* 4 Ἀνταγωνίcτουc *b* 7 ἀντεφορτιάcαντο *b* 13 φερεμενέκτορι (φεῥ = Φερεκράτηc) *b* 14 ἀνταποπαίζειν *b* 15 ἐναργ(ήc) *b* (ηc unleserlich) 18 τὸ φιλοφρονούμενοc *b* ohne Lücke *b* 20 Lies Ἀνταίρεται 24 ἀνθρωφηραλ$^{\epsilon\iota}$ (λ$^{\epsilon\iota}$ oder λ$^{\tilde{\alpha}}$) *b* 29 ἀντεπιcτέλλειν *b*

Ἀντερείδει· ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπείκει.

Ἀντετόρησεν· εἰς τὸ ἐναντίον ἦλθε τιτρώσκων.

Ἀντεφέροντο· ἠναντιοῦντο.

Ἀντεύφρασμα· τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ. Ἀγάθων (fr. 30).

Ἀντεφιλοτιμοῦντο· ἀντὶ ⟨τοῦ⟩ ἡμιλλῶντο καὶ ἤριζον, ὃ καὶ ἀντηγωνίζοντο. τοῦτο δὲ τὸ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι πρώτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ μόνον. ἔστι δέ τινα ῥήματα, ἃ δύο συζυγιῶν εὑρέθη, οἷον σκηνῶ σκηνᾷς σκηνοῖς καὶ ἀτολμῶ ἀτολμεῖς ἀτολμοῖς. |

109r Ἀντέχει· ἐξαρκεῖ. Δείναρχος (fr. 89, 8 S.), ἀντὶ δὲ του σῴζεται Δημοσθένης (2, 10)· καὶ Ὑπερείδης (fr. 229 Bl.) ἀντιλαμβάνει.

Ἀντεχόμενος· ἀντιλαμβανόμενος.

Ἀντήλιος· ἡ ἀνακλωμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου αὐγή. γίνεται δὲ περὶ τὰς δυσμὰς καὶ ἀνατολάς, καὶ οὔτε ἄνωθεν οὔτε κάτωθεν οὔτε ἐκ πλαγίου.

Ἀντηρέτης· ὁ ἀντικαθεζόμενος τῷ ἐλαύνοντι.

Ἀντιάζει· ἐναντιοῦται.

Ἀντιάτας· τοὺς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἣ ἀπέχει Ῥώμης σταδίους τ'.

Ἀντιβληθέντος· ὑπαγορευθέντος. Δείναρχος (fr. 6, 3 S.).

Ἀντιβολῆσαι· ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν. ἐπιτυχεῖν καὶ δυσωπῆσαι.

Ἀντιβόλησις· δέησις καὶ ἱκεσία. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ (183a). ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς χεῖρας προσβάλλειν τοῖς ἐναντίοις τοὺς ἱκετεύοντας.

Ἀντιγενίδας· ἐνδοξότατος γέγονεν αὐλητής, Διονυσίου ⟨υἱός⟩.

Ἀντιβολία⟨ν⟩· Εὔπολις Κόλαξιν (fr. 317) ἱκετείαν.

Ἀντιβλέπει· Φερεκράτης.

Ἀντιβαίνει· ἀπειθεῖ. Εὐριπίδης Ἀλκμέωνι.

---

1 B 406, 31 Sui., vgl. A Ἀντερεῖ **2** B 407, 2 A Sui. **3** B 407, 3 Sui. A, vgl. Hes. **4** B 407, 5 Sui. **5—8** B 407, 6 A Sui. **9. 10** B 407, 32 Sui. **11** B 408, 5 A Sui. **12—14** B 411, 1 (mehr) **15** B 411, 6, vgl. Et. magn. 112, 40 **16** B 408, 6 A Sui. **17. 18** B 409, 30 Sui. aus Harp. **19** B 409, 32 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 30) **20** Zwei Teile: 1) bis μετασχεῖν A Sui. Et. gen. Beide B 407, 24 **21—23** B 407, 31 (mehr) **24** aus Harp. **25** aus Phrynichos (? Bek. 23, 28, doch vgl. Eust. 1406, 27)

---

4 Ἀντεύφρασμα (φ aus anderm Buchstaben) *b* ἀγαθόν *b* ἀγαθῶν B 5 αντιῆμιλλῶντο *b* (vgl. B) 7 Lies μόνης 8 Αοῖον *b* (A rot) σκηνᾷς] σκηνώσω *b* 10 ἀντιλαμβάνεται Sui. (?) richtig 22 ἀπὸ]ἀντὶ *b* 24 διον^{υ} (= διονύσιος) *b* 27 ἀλκμαίωνι *b*

Ἀντιγνωμονεῖν· τὸ ἐναντίαν γνῶσιν ἔχειν. Ξενοφῶν Παιδείας γ′ (IV 3, 8?).

Ἀντιγονίς· Πολέμων ἐν ς′ τῶν πρὸς Ἀντίγονον (fr. 57 Preller). οὕτως φασὶν ὀνομασθῆναι ἔκπωμα ἀπὸ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, καθάπερ ἀπὸ Σελεύκου Σελευκίδα καὶ ἀπὸ Προυσίου Προυσίδα.

Ἀντιγραφή· τοῦτο τὸ ὄνομα κατὰ δυοῖν ταττόμενον πραγμάτων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εὑρίσκεται· ποτὲ μὲν γὰρ ἴσόν τι δύναται παρ' αὐτοῖς τῇ ἀντωμοσίᾳ, ποτὲ δὲ σημαίνει τὸ ἀντιποιεῖσθαι.

Ἀντιγραφεύς· ὁ τὰ εἰσφερόμενα χρήματα ἀντιγραφόμενος τρόπῳ γραμματέως, ἄν τε δοῦλος ᾖ ἄν τε ἐλεύθερος. δύο δὲ ἦσαν, ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὁ δὲ τῆς βουλῆς, ὥς φησιν Δημοσθένης (22, 70. 24, 178) καὶ Αἰσχίνης (3, 25).

⟨Ἀντιγραφή⟩· ἰδίως μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν κλήρων διαδικασίαις, κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις τῶν δικαζομένων γράμματα. καὶ λέγεται ὁμοίως τά τε τοῦ διώκοντος καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος ἀντιγραφή.

Ἀντίγραφοι διαθῆκαι. Χαρίσιος ἐν τῷ πρὸς Σωκράτην· 'ἔχουσαι μὲν τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλήλαις δὲ ἦσαν ἀντίγραφοι.'

Ἀντιδιαστέλλεται· ἀντιδιίστησιν.

Ἀντιδοίην ἂν ἐμαυτὸν τόδε πράξας εὐθέτως· Ἀττικὴ ἡ συμπλοκή· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι δοτικὰς ἀντὶ γενικῶν λαμβάνουσιν, οἷον 'φιλίᾳ τοῦτο δρῶσα,' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φιλίας.

Ἀντίδοσις· οὐ μόνον ἐπὶ τριηραρχίας, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς οἵου τε ἀποδοθῆναι. Κρατῖνος Ὥραις.

Ἀντιδικοῦμεν· οὐ ⟨συμφωνοῦμεν⟩, καὶ Ἀντιδικούμενον τὸ παθητικόν, ἤγουν ἀμφισβητούμενον. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Δι⟨και⟩ογένους κλήρου πρὸς Γλαύκωνα· 'ἀντιδικοῦμεν, Θουγένιδες, δικασταῖς.' ⟨καὶ⟩ 'τί, ὠγαθέ, ἀν|τιδικοῦμεν ⟨πρὸς⟩ ἀλλήλους ἔτι;' ***109v***

3—5 aus Herodians Symp. vgl. Athen. XI 783 e, und 497 f **6—8** Vgl. Hes. **9—12** Zwei Glossen: 1) bis ἐλεύθερος vgl. Bek. 197, 24 u. Et. cod. D (Gaisf. col. 268 H); 2) bis Αἰσχίνης vgl. Sui. aus Harp. **13—16** Sui. aus Harp. (anders Bek. 410, 8) **19** B 408, 8 A Sui. **20—22** aus Phrynichos (vgl. συμπλοκή)

---

5 προυσίδα auch Athen. 8 ἀντομοσία *b* 10 γραματέως *b* ᾖ aus εἶ *b* 20 Vielleicht ⟨εὐθεσίᾳ· ἀντὶ τοῦ⟩ εὐθέτως *b* ἀττικῶς *b* 21 δοτικαῖς *b* 24 κρα^{τ} *b* (sonst für Κράτης) 25 Ἀντιδικουμένου καὶ *b* 25. 26 τὸ πάθος *b*, vgl. zu 125, 4 27 κλήρῳ *b* θουγενίδ^{ε} *b*

Ἀντιδικεῖν· Φρύνιχος ἔφη, καὶ Ἀριστοφάνης (Nub. 776) ἀντίδικοι.

Ἀντίδουπα· Πλάτων (vgl. Aesch. Pers. 1040)· 'βόα νῦν ἀντίδουπά μοι.'

Ἀντιδιέξειμι· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (155).

Ἀντίθεσις· σχῆμα λέξεώς ἐστι, καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἢ κατὰ μέρος ἢ ἀθρόα. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ (2).

Ἀντίθετον· τὸ σχῆμα τῆς φράσεως ὡς ἡμεῖς Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (fr. 326)· 'καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξευρημένον.'

Ἀντίθετα· εἶδος σχήματος ῥητορικοῦ διαφόρως ποικιλλόμενον. ὁ μέντοι Αἰσχίνης (3, 168?) οὐκ ἐπὶ σχήματος εἶπε τὸ ἀντίθετον, ἀλλ' ὅτι διήγημα διηγήματι ὁ Δημοσθένης ἀντέθηκεν.

Ἀντικάθηται· ἐναντιοῦται.

Ἀντικρύ· Διονύσιος· 'ἄντικρυς· τὸ φανερῶς καὶ διαρρήδην, σπάνιον δὲ τὸ ἐξ ἐναντίας· τὰ δὲ πολλὰ τὸ ἐξ ἐναντίας ἀντικρὺ ἄνευ τοῦ c̄.' δηλοῦσι καὶ κατέναντι.

Ἀντικρύ· ὁ μὲν Βοηθὸς ἐν τῇ τῶν λέξεων αὐτοῦ συναγωγῇ δέκα φησὶ σημαίνειν τὴν λέξιν· τὰ προλεχθέντα καὶ διαμπερές καὶ ἰθύς καὶ εὐθύς καὶ ἐπ' εὐθείας καὶ ἰσχυρῶς καὶ σαφῶς καὶ ἀκριβῶς ⟨καὶ⟩ παντελῶς καὶ ἁπλῶς. οἳ δέ φασιν, ἀκριβέστερον οἶμαι λέγοντες, ὅτι μετὰ μὲν τοῦ c̄ λεγομένη τὰ πολλὰ τῶν εἰρημένων δηλοῖ, ἄνευ δὲ τοῦ c̄, ὅτε καὶ ὀξύνεται, οἷον ἀντικρύ, τὸ κατέναντι καὶ ἐξ ἐναντίας μόνον.

Ἀντικόπτειν· Ὑπερείδης ἐπὶ τοῦ ἐνίστασθαι.

Ἀντικαταλαβεῖν· ἀντιλαχεῖν δίκην. Πλάτων Πεισάνδρῳ.

Ἀντίκρισις· ἀπόκρισις. οὕτως Ἀναξίλας (fr. 41).

6—8 B 410, 17 Sui. aus Harp. **9—11** B 410, 14 aus Phrynichos (?) **12—14** B 410, 20 (mehr) **15** B 408, 7 Sui. **16—18** Zwei Teile: 1) bis τοῦ c̄ aus Aelius Dion., vgl. Et. magn. 113, 24, Schol. A zu Il. 3, 359; 2) vgl. A Sui. Hes. **19—25** Zwei Teile: 1) bis ἁπλῶς aus Boethos (anders Schol. Plat. Charm. 153a); 2) frei nach B 408, 29 (dies aus A Sui.). Sui. und Photios in den Amphil. (vgl. Diels, Hermes 26, 256) geben beide Teile vereinigt (Sui. etwas mehr) **27** Vgl. Hes. Ἀντιλαχεῖν, Pollux 8, 61 **28** B 408, 9 Sui.

---

3 βοᾷ νῦν ἀντίδουπα μόνος *b* 10 ἀγαθὸν *b* B verb. Bekker 16 διονύ *b* 18 Lies δηλοῖ 19—25 am obern und linken Rand *b* 27 ἀντὶ τοῦ λαχεῖν *b* vgl. Pollux 8, 61 28 ἀναξίλλας *b*

᾿Αντίκυρα· ὄνομα χώρας τινός.

᾿Αντίπαλος· δύο σημαίνει. ἢ γὰρ τοὺς ἴσους καὶ ἰσορρόπους ἢ τοὺς πολεμίους καὶ ἐναντίους. ἢ τὸ ἰσόστροφον.

᾿Αντίπαις· ὁ πρόσηβος καὶ ὑπὲρ τὴν τοῦ παιδὸς ἡλικίαν. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἀνδρόπαις παρ' ᾿Αριστοφάνει.

᾿Αντιλαβή· Πλάτων (Phaed. 84c) καὶ Ξενοφῶν (?).

᾿Αντιλαμβάνεσθαι· καὶ τοῦτο καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι παραλαμβάνουσιν.

᾿Αντιλογίαι· αἱ ἐν ταῖς τραγῳδίαις κατασκευαὶ καὶ ἀνασκευαί. ᾿Αριστοφάνης Βατράχοις (775).

᾿Αντιλέγειν· ἴσα λέγειν. Πλάτων (Crito 50e). ὁ αὐτὸς (Phaed. 87a) ἀντίληψις, ἀντὶ τοῦ ἐπίληψις, Θουκυδίδης (?) δὲ ἀντικομίσασθαι.

᾿Αντιλογιῶν· Θουκυδίδης (IV 59). καὶ ᾿Αντιλογῆσαι· ᾿Αριστοφάνης Νεφέλαις (321)·

᾿Αντιπαρεξάγειν· ἀντιτάσσειν.

᾿Αντιπεπονθότως· ἀντικειμένως, ἐναντίως.

᾿Αντιπροκλήσεις· ἀντιλογίας, ἀντεγκλήματα.

᾿Αντία· χαλεπή, προσάντης.

ντλος· ἡ ἀντλία.

῎Αντλιον· ὑπάντλιον.

᾿Αντλητήρ· ὁ κάδος ὁ ναυτικός. καὶ ἀντλία· ὁ καδίσκος.

᾿Αντλιαντλητῆρας· Μένανδρος Μεσσηνίᾳ (fr. 30)· 'οἳ δ' ἁρπάσαντες τοὺς κάδους ⟨τοὺς⟩ στρογγύλους ὕδρευον ἀνδρειότατα κηπόλουν πάλιν. — ἤντλουν λέγειν δεῖ, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν.' οὕτως ᾿Αριστοφάνης (fr. 470) καὶ ᾿Επίλυκος (vgl. fr. 5K.)

᾿Αντίρροπον· ἰσόρροπον.

---

1 B 410, 27 Sui. aus Harp. **2. 3** Zwei Teile: 1) bis ἐναντίους vgl. Bek. 208, 13; 2) Zusatz. Beide Teile zusammengearbeitet B 408, 22 Sui. **4. 5** B 407, 16 (kürzer), vgl. Sui. (vgl. auch oben S. 127, 25) **11—13** B 408, 10. 11 Sui. (bis ἐπίληψις) **14. 15** B 407, 22 Sui. **16** B 408, 20 A Sui., vgl. Hes. **17** B 408, 21 A Sui. **18** B 408, 24 A Sui. Hes. **19** B 411, 20 **20** B 407, 4 **21** B 411, 19 **22** B 411, 8 vgl. Hes. ᾿Αντλητήρ, ᾿Αντλίαν **23—26** B 411, 12 (mehr) **27** B 408, 12 A Sui.

---

3 τὸ] vielleicht τὸν ἰσόστροφον *b* am Rand 19 ᾿Αντλία *b* 20 ἀντλεία zu ἀντλία verb. *b* 23 μεσηνίᾳ *b* 24 κ'ήπόλις *b* κηπ . . . . . B (κηπουροὶ Meineke)

Ἀντιτυπῆσαι· ἀντιπαθῆσαι.|

110r Ἀντιτυπία· ἐναντίωσις, σκληρότης. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ὁμοιότητος.

Ἀντιοχίς· ὄνομα φυλῆς.

Ἄντισσα· μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ.

Ἀντιτύπους ἀνθρώπους· σκληροὺς καὶ ἀνενδότους, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκμονος καὶ τῆς σφύρας. (Herod. I 67) 'καὶ τύπος ἀντίτυπος.'

Ἀντιφέρονται· ἐναντιοῦνται.

Ἀντιφιλοτιμεῖ· ἀντιθεραπεύει.

Ἀντίφης· ἀντιλέγεις.

Ἀντόμενοι· συμβάλλοντες.

Ἄντρα νύχια· σκοτεινὰ σπήλαια.

Ἀντρώδη· σπηλαιώδη.

Ἀντρῶνες· πόλις ἐν Θετταλίᾳ.

Ἀντρώνιος ὄνος· ὁ μέγας, ὡς μεγίστων γινομένων ἐν Ἀντρῶσιν.

Ἄντυγες· περιφέρειαι.

Ἄντυξ· περιφέρεια τοῦ ἅρματος.

Ἀντωπεῖ· ἀντοφθαλμεῖ.

Ἀντωπός· ὁ ἀντιβλέπων.

Ἀντωμοσία· γράμματά τινα γράψαντες, περὶ ὧν ἡ δίκη, ὅ τε κατηγορούμενος καὶ ὁ κατηγορῶν ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχήν. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἑκάτερος αὐτῶν ἀντώμνυεν, ὁ μὲν τἀληθῆ κατηγορήσειν, ὁ δὲ τἀληθῆ ἀπολογήσασθαι.

Ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ἀνύειν δέ, τὸ σπεύ-

---

1 B 408, 19 A Sui. **2. 3** B 408, 18 A Sui., vgl. Hes. **4** B 409, 9 Sui. aus Harp. **5** B 410, 28 Sui. aus Harp. **6. 7** B 408, 13 Sui. (mehr) zu Plato Theaet. 156a **8** B 408, 33 A Sui. **9** 409, 1 A Sui. **10** B 409, 3 Sui. zu Gorgias 501c **11** B 409, 2 A Sui. **12** B 409, 4 A Sui. Hes. **13** B 409, 5 A Sui. Hes. **14** B 409, 11 Sui. aus Harp., vgl. Hes. **15. 16** Sui., vgl. Hes. (anders Miller Mélanges p. 382) **17** B 409, 6 A Sui., vgl. Hes. **18** B 409, 6 A Sui., vgl. Hes. **19** B 409, 7 A Sui. Hes. **20** B 409, 8 **21—24** B 409, 18 Sui aus Harp. **25**—p. 151, **2** B 411, 28 Sui. aus Aelius Dion., vgl. Eust. 1216, 62 ff. (Schwabe p. 112 zu kurz), vgl. auch Phrynichos Bek. 14, 17

---

2 σκληρώτης *b* 5 Ἄντις· σαμία *b* 7 ἄκμωνος *b* 15 γενομένων *b* ἄντρωσιν *b* 21 γραψάντων *b* Sui. 24 ἀπολογήσασθαι auch Harp. B Sui. (aus ἀπολογίσασθαι *b*) 25 Ἀνύττειν *b* ἀμύειν δὲ *b*

δειν, δασεῖα ἡ πρώτη. Ὅμηρος δὲ τὸ ἀνύειν ὡς ἡμεῖς (Δ 56) ʻοὐκ ἀνύω φθονέουσα.ʼ

Ἀνυδρεύσασθαι· ἀντλῆσαι ὕδωρ. ʻκατάχεον αὐτῆς κἀνύδρευσαι τὸν κάδον.ʼ Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fr. 76).

Ἄνυδρα δάπεδα· περὶ Λιβύης λέγει ὁ Τραγικός· ʻἄνυδρα δʼ οἰκηκὼς ἄναξ κριωπὸς Ἄμμων δάπεδα θεσπίζει τάδε.ʼ

⟨Ἀ⟩νυμεναιοῦν· Σοφοκλῆς Φρυξίν· ʻοὐ λήξετ,ʼ οὐ παύσεσθε τούσδε τοὺς γάμους ἀνυμεναιοῦντες;ʼ

Ἀνυποδησία· Πλάτων (Leg. I 633c) καὶ Ξενοφῶν (Lac. 2,3).

Ἀνυπόστατον· ἀφόρητον.

Ἀνυπαίτιος· ἀναίτιος.

Ἀνυπόβλητον· προῦχον.

Ἀνύποιστον· ἀβάστακτον.

Ἀνυπόδητος λέγεται, οὐχὶ ἀνυπόδετος.

Ἀνυπεύθυνος· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (17 vgl. 22) ʻἀνυπεύθυνον δὲ καὶ ἀζήτητον.ʼ

Ἄνυμφον· κακόνυμφον. ἢ τὴν οὐχ οἵαν τε νυμφευθῆναι. Σοφοκλῆς (El. 1183?).

Ἀνυσίμως· Πλάτων (Theaet. 144b). ἐνεργῶς, πρακτικῶς. καὶ ἀνύ⟨του⟩σι· τελοῦσιν, ἀνύουσιν.

⟨Ἁ⟩νύσαι· δασέως τὸ σπεῦσαι καὶ συντελέσαι.

Ἄνω καὶ κάτω· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, Εὐριπίδης· ʻἄνω καὶ κάτω τὰ πάντα συγχέουσιν.ʼ

Ἀνῴμωξεν· ἐστέναξεν.

Ἀνωρθρίαζον· Ἀνδοκίδης (1, 29). ὄρθριοι βοῶντες ἔλεγον.

Ἄνω ποταμῶν ῥέουσι πηγαί· ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως γινομένων ἢ λεγομένων, οἱονεὶ ὁ πόρνος τὸν σωφώτερον | εἰ λέγοι πόρνον. *110v*

---

3. 4 B 411, 32 Sui. **10** B 411, 25 Sui. **11** B 411, 21 A Sui. **12** B 411, 22 A Sui. **13** B 411, 23 A Sui. **14** B 412, 3 Sui. aus Phrynichos (Bek. 17, 13 Eklog. 445 Lob.) vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 B) **19. 20** B 411, 26 Sui. (vgl. Gl. Ἀνύτειν 1) **21** B 411, 24 vgl. oben S. 150, 25 **22. 23** Vgl. B 412, 4 A (? vgl. Sui.) **24** B 412, 5 A Sui. **25** B 412, 7 Sui. aus Harp. **26**— p. 152, 3 Sui. (z. T. abweichend) Hes.

---

4 φερέκοριαννοῖς *b* 12 Ἀνυπόβλητον auch B Sui., Ἀνυπέρβλητον Küster richtig 16 ἀνυπεύθυνον auch Aeschines codd. *ekl* 20 Lies τελειοῦσιν 25 Ἀνωρθρίαζον und ὄρθριον auch B Sui., lies Ἀνωρθίαζον und ὄρθιον (ὄρθιοι schon Harp. E) 27 Lies τὸν σώφρονα εἰ λέγοι] ἔλεγον *b* Am Rand von jüngerer (?) Hand in flüchtigen Zügen εἰς δοκήμιον (δοκιμεῖον) τοῦ κονδιλίου μου καὶ ἠδοὺ καλὸς γραφή.

ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσιν, οὐ κάτωθεν ἄνω. κέχρηται αὐτῇ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας (261) ⟨καὶ...⟩· 'ἄνω ποταμῶν τὰ πράγματα εἶναί μοι δοκεῖ.'

Ἀνωφέλητος ἄνθρωπος· Στράττις· 'ἀνωφέλητος καὶ θεοῖς ἐχθρός.'

Ἀνῳκισμένος· ἐν τοῖς ἀνωτάτω γεννηθείς, ἢ ὁ ἄνω ὤν.

Ἀνόνητον· τὸ ἀνωφελές.

Ἀξιαπηγητότατον· ἀξιολογώτατον.

Ἀξιοῖ· νομίζει. Ἀντιφῶν (fr. 60 Bl.) καὶ Λυσίας (fr. 302 S.).

Ἄξιον· τὸ εὔωνον. Ἀριστοφάνης (Equ. 895, vgl. Schol.).

Ἀξιόπιστος· οὐχὶ ὁ κατάπλαστος λέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ τερατείᾳ χρώμενος, ἀλλ' ὁ πιστὸς καὶ δόκιμος καὶ ἀξιόχρεως.

Ἀξιόχρεων· ἐν τῷ ω λέγουσι καὶ λειπόνεων, καὶ τὰ οὐδέτερα. οἱ γὰρ παλαιοὶ ὁμοίως. τὸ δὲ ἀξιόχρεον βάρβαρον.

Ἄξιον· ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται. οὕτως Δημοσθένης.

Ἄξιος θέας· παρὰ Φρυνίχῳ. καὶ Ἀξιοθέατος παρὰ Ξενοφῶντι (z. B. Hell. IV 5, 6).

Ἀξιάγαστος· ἀξιοθαύμαστος.

Ἀξιέραστος· ἄξιος ἐρασμοῦ, ἐπέραστος.

Ἄξιος οὐδὲ μόνου· ἤγουν οὐδενός. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν κύβων εἰρημένον.

Ἀξιῶν· νομίζων, ὑπολαμβάνων. Πλάτων (Gorg. 450 b) καὶ Λυσίας (fr. 302 S.).

Ἄξονες· ξύλα τετράγωνα ἦν, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα καὶ διά τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἀνεγράφοντο. λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς τῶν ἁμαξῶν ἄξοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι. καὶ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἄξονες, περὶ οὓς

---

4. 5 Vgl. Phrynichos Bek. 4, 24 **6** A Sui., vgl. Hes. **7** B 412, 6 A, vgl. Hes. Ἀνόνητον **8** B 413, 12 Hes. Et. magn. 116, 21 **9** B 412, 28 Sui. aus Harp. **10** Hes., vgl. Sui. Gl. 2 Schluß **11. 12** B 413, 2 Sui. **13. 14** B 412, 30 Sui. **15** B 412, 23 Sui. Gl. 2 **18** B 412, 24 A Sui. **19** B 412, 25 A Sui. **20. 21** B 413, 8 Sui. zu Plato Theaet. 162 e **22. 23** B 412, 26 Sui. **24**—p. 153, **2** B 413, 15 (mehr, vielleicht aus Harp.). Et. magn. 115, 45

---

3 Komikervers 4 στράττης *b* 7 Ἀνώνητον A B und der Buchstabenfolge nach auch Photios 9 Ανομίζει *b* (A rot) 11 ἀξιόπιστος hellenistisch: Schwindler, vgl. E. Schwartz Tatian p. 56 13 λιπόνεων B besser 14 ἀξιόχρεων *b* 26 ἀντεγράφοντο *b* ἀπεγράφοντο Et. ἐν τοῖς τῶν—στρεφόμενοι καὶ Zusatz, fehlt B, nach ἀνεγράφοντο gestellt Et.

cφαῖραί τε καὶ κύλινδροι καὶ τὰ τοιαῦτα cτρέφονται καὶ cυνίcτανται. καὶ τῶν ἁμαξῶν δὲ οἷc οἱ τροχοὶ cυνεχόμενοι περιcτρέφονται.

Ἀξύμβλητον· ὥcτε μηδενὶ ἀπαντῆcαι. Σοφοκλῆc (fr. 355)· 'ἄπλαcτον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην.'

Ἀξύλῳ· πολυξύλῳ.

Ἀξόνητον· ἀνωφελέc.

Ἀοζήcω· διακονήcω, ὑπουργήcω. Αἰcχύλοc Ἐλευcινίοιc (fr. 54).

Ἀοιδή· ᾠδή.

Ἄοζοc· ὑπηρέτηc, διάκονοc.

Ἀοίδιμοc· ὑμνητόc.

Ἀοιδόc· ποιητήc.

Ἄοινοc· ἐπὶ τῶν μὴ γεγυμναcμένων οἴνῳ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων.

Ἀολλεῖ· ποιεῖ, cυνάγει.

Ἀολλεῖc· παρὰ Σοφοκλεῖ τὰc cυνηγμέναc. |

Ἀορτά· τὰ ἐξηρτημένα ἢ αἰωρούμενα καὶ οὐ βεβηκότα. οἳ δέ ***111r*** τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν τὴν εἰc πνεύμονα φέρουcαν. οἳ δέ ὄρτρα τὰ βράγχια. οἳ δέ ἀρτηρίαc. ἄλλοι τὸ ἀπηρτημένον τοῦ πνεύμονοc μέροc. ἰδίωc δὲ ἀορτὴν Ἀριcτοτέληc (Ζῴων ἱcτ. 1, 16 p. 495 b 7) τὴν παρ' ἐνίοιc μεγάλην ἀρτηρίαν ὀνομαζομένην, ἣν καὶ φυτοῦ cτελέχει παρεικάζουcι⟨ν⟩ ὥcπερ ῥίζαc τὰc εἰc τὸν πνεύμονα καταcχιζομέναc ἀρτηρίαc...

Ἄοπτα· Ἀντιφῶν (fr. 86 Bl.)· ἀντὶ τοῦ ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα μέν, δόξαντα δὲ ὁρᾶcθαι.

Ἄορι· τῷ ξίφει.

Ἀπάγειν, ἐφηγεῖcθαι, γράφεcθαι, δικάζεcθαι· τούτων ἕκαcτον ἐπὶ τῶν ἑτέρουc κατηγορούντων λέγεται. ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸc διαιτητὴν ἡ διαδικαcία γένηται, καλεῖ⟨ται⟩ δικάζεcθαι.

---

3. 4 B 413, 13 Et. cod. D. (Gaisf, col. 327 C) aus Attic. (Eust. 1405, 58) vgl. Hes. **5** B 413, 11 A Sui. **6** Vgl. oben S. 152, 7 **7. 8** Hes. (aus Diog. Et. magn. 116, 41) **9** B 413, 23 A Sui., vgl. Hes. **10** B 413, 31 (Et. magn. 116, 41) **11** B 413, 24 A Sui. **12** B 413, 25 A Sui. **13. 14** B 413, 29 Sui. (vgl. Phrynichos Bek. 9, 26) **15** B 413, 26 A Sui. Hes. **17—22** Zwei Glossen Ἀορτά und Ἀορτή, vgl. Erotian 47, 14 **23. 24** B 414, 6 Sui. aus Harp. **25** B 413, 28 A, vgl. Sui. **26—28** B 414, 8 Sui.

---

3 Lies ἄπλατον Bergk 6 Lies Ἀνόνητον 15 Ἀολλοῖ *b* Ἀολλῇ ποιεῖ· cυνάγει richtig Boysen 18 ὄρτρα] wohl ἀορτά βράγχια für βρόγχια (vgl. Erotian) 22 ῥίζαιc *b* Keine Lücke in *b*

Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι· ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν. παῦσαι, μὴ γένοιτο. καὶ ἀντὶ τοῦ χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. οὕτως Δημοσθένης (54, 1? vgl. Harp.).

Ἀπάγου· πρὸς αὐτὸν ἄπαγ(ε). οὕτως Εὐριπίδης (fr. 1097).

Ἀπαγκωνισάμενος· Ἄρχιππος Ἰχθῦσιν σεμνῶς πάνυ. ἔλεγον δὲ καὶ ἀγκωνίζειν.

Ἀπαγγελτῆρα· Φρύνιχος· 'ἐσθλῶν ἀπαγγελτῆρα μᾶλλον ἢ κακῶν.'

Ἀπαγορεύειν· κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν.

⟨Ἀπαγορεύει·⟩ ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται.

Ἀπαγωγάς· ἀδυνατείας.

Ἀπαγωγή· δίκης ἐστὶν εἶδος· ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν. ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἕνδεκα. καὶ μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. λέγεται καὶ ἡ αἰχμαλωσία καὶ ἡ τινὸς κομιδή, οἷον ἡ ἀγωγή.

Ἀπᾷδον· οὐ συνᾷδον· καὶ ἀπᾴδομεν Πλάτων Νόμων β' (662 b).

Ἀπαίδευτοι· ἀνόητοι.

Ἀπαιδοτρίβητοι· ἀγύμναστοι.

Ἀπαιδίᾳ· ἡλικίᾳ, ἐλάσσονι χρόνῳ τοῦ συμπληροῦντος τὸν παῖδα.

Ἀπαιόλη· ἀπάτη, ἀποστέρησις. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 186).

Ἀπαιόλημα· ἀποπλάνημα, ἀποκάθαρμα. ἢ θεόν τινα ἀπατητικόν.

Ἀπαιολᾷ· παραλογίζεται, πλανᾷ.

Ἀπαίροντες· μεθιστάμενοι.

1—3 Drei Glossen: 1) bis ὀχληρῶν Sui. Miller Mélanges p. 382; 2) bis γένοιτο B 414, 12 A Sui.; 3) B 414, 13 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox II. 489, 33) **4** B 414, 15 Sui. **5. 6** aus Phrynichos, vgl. Hes. **9** B 414, 18 aus Harp. **10** B 414, 16 A Sui. **11** B 414, 17 Sui. (= Phot. + A) **12—15** B 414, 23 drei Teile vereinigt: 1) bis ἕνδεκα Sui. II; 2) bis δεῖνα A Sui. I; 3) vgl. B 414, 17 A unter Ἀπαγωγάς **16. 17** Zwei Glossen: 1) bis συνᾷδον B 414, 27 A Sui. **18** B 419, 8 Sui. **19** B 419, 9 A Sui., vgl. Hes. **20** B 419, 10 Sui. **21** B 419, 12 aus Attic. (vgl. Eust. 352, 34), vgl. Hes. Et. cod. D (Gaisf. col. 332 B) **22. 23** B 419, 13 aus Attic. (vgl. Eust. a. a. O.) vgl. Hes. **24** Hes. (danach zu verb., vgl. Euripides Ion 549) **25** A Sui.

---

4 αὐτὸν auch Sui. σαυτόν B richtig 7 Ἀπαγγελτήρια *b* ἐσθλὸν *b* 8 κακόν *b* 14 τὸν ὀδεῖνα *b* Αλέγεται *b* (A rot) 16 ἀπᾳδόμενα *b* 20 Ἀπαιδία· ἡλικία *b* Ἀπ. ἡλικίας B vgl. Bernhardy zu Sui. 23 ἀπαιτητικόν *b*

Ἄπαιρε· ἆρον.
Ἀπαίρειν· παραγίνεσθαι. Ἀριστοφάνης (Eccl. 818?).
Ἀπαίσιον· βλάσφημον, ἀσύμβουλον.
Ἀπαιώνιστον· ἀνίατον. δύσφημον.
Ἀπαιωρούμενον· κρεμάμενον.
Ἀπάλαμνος· ἄπειρος καὶ ἀμήχανος.
Ἀπαλάμνως· ἀβούλως. σκαιῶς καὶ ἀσυνέτως.
Ἀπαλεξῆσαι· κωλῦσαι.
Ἁπαλοὶ | θερμολουσίαις, ἁβροὶ μαλθακευνίαις· ἐπὶ τῶν ὑπὸ *111v* τρυφῆς καὶ ἁβρότητος διαρρεόντων.
Ἀπαλλάξωμεν· ἀντὶ τοῦ ἀφανίσωμεν.
Ἀπαλλάξας· πείσας ἀποστῆναι. Κράτης (Cratin. fr. 387). καὶ Δημοσθένης (36, 25) καὶ ἄλλοι.
Ἀπάλλεις· ἀποπέμπεις.
⟨Ἀ⟩παλεῖ· σχολάζει, ὀλιγωρεῖ.
Ἁπαλὸς εἴσπλους τοῦ λιμένος· ἀντὶ τοῦ τραχέος λαβὼν ὁ Κρατῖνος (fr. 357) τὸ ἁπαλός σύνταξιν ἡδίστην ἐποίησεν οὕτως εἰπών.
Ἁπαλοσώματος· Ἀριστοφάνης. ὁ αὐτός ⟨ἁ⟩παλύνειν, ἀντὶ τοῦ διαχεῖν τὴν ψυχὴν καὶ θηλύνειν.
Ἁπαλὴ δίαιτα· ἡ τρυφερὰ καὶ ἀνειμένη.
Ἁπαλά· οἷον ἐξηλλαγμένα καὶ καινά. Εὐριπίδης καὶ Σοφοκλῆς.
Ἀπάλλαξόν με φροντίδων· Στράττις.
Ἀπαμβρακοῦ· πρὸς ὠδίνουσαν γυναῖκα, καρτέρει· οἱ δέ ἀνδρίζου. ἄλλοι φυλάττου.
Ἀπαμβλύνει· ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλλοιώσεως.

---

1 Sui. (mehr) **2** Sui. **3** A Sui. **4** Vgl. Hes. **5** B 421, 25 A Sui. **6** B 414, 30 A Sui., vgl. B 418, 6 und Hes. **7** B 418, 7 **8** B 415, 3 A Sui. **9. 10** B 415, 27 Sui. aus Phrynichos (Bek. 4, 1) **11** B 414, 31 Sui. (mehr) **12. 13** B 415, 1 Sui., vgl. Harp. Ἀφεὶς καὶ ἀπαλλάξας **14** B 414, 29 Sui. **15** Vgl. Hes. Ἀπαλεῖν **16—18** aus Phrynichos (Bek. 13, 5) **21** zu Plato Phaedr. 239 c **25. 26** B 418, 8, vgl. Hes. Et. cod. D (Gaisf. col. 332 B), vgl. oben S. 89, 26 **27** B 415, 6 A Sui.

---

2 παραγενέσθαι Sui. 3 Ἀπήισιον *b* 9 μαλθακευνίαι *b* 11 Ἀπαλλάξομεν . . ἀφανίσομεν *b* 12 κρᾱ d. h. Κράτης *b* 14 Ἀπαλλάττεις Phavorinus richtig 15 παλει *b* 16 τραχέως *b* 17 ἡδύστην *b* 24 στράττης *b*

Ἀπαμύνει· ἀποστρέφει.

Ἀπαμφιέσαντες· ἐκδύσαντες.

Ἀπαμφίσκων· ἀποκαλύπτων.

Ἀπαμφιεῖ· ἀποκαλύψει. Μισουμένῳ (Menander fr. 339)· 'ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό μου καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ.'

Ἀ⟨πα⟩νάστασις· ἀποικία, μετάστασις.

Ἀπαντᾶν καὶ συναντᾶν λέγουσιν ⟨ἑ⟩κατέρως.

Ἄπανθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή· σημαίνει δὲ ⟨ὅτι⟩ ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτώκασιν οἱ θνητοί.

Ἀπανθίζειν· Πωλίων εἴρηκεν· 'ἀπανθίζειν ἐπεχείρει τοὺς Φρύγας Ἀχιλλεύς.'

Ἄπαν· οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι καὶ ὁ Ποιητής (Υ 156)· 'τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον,' οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν. καὶ τὸ παράπαν ὁμοίως, καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα.

Ἀπαντᾶν· τὸ παραγίνεσθαι εἴς τινα τόπον.

Ἀπάντησις· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν, Σοφοκλῆς ... 'ἐγὼ δ' εἰς ἀπάντησίν τινος σπεύδων.' ὁ αὐτός.

⟨Ἁ⟩πανταχῇ· 'ἁπανταχῇ τοι τὸ φῶς καλόν.'

Ἀπάξω· ἐκεῖθεν ἄξω.

Ἁπαξαπλῶς· κατὰ σύνθεσιν προφέρονται τὴν πρώτην βαρύνοντες.

Ἁπαξάπαντα· οὐδὲν πλέον σημαίνει τὸ ἅπαξ προσκείμενον.

Ἀπαράβλητος· ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος.

Ἀπαραπόδιστον· ἀπλανῆ.

Ἀπαραποίητον· ἄπλαστον.

Ἀπαριθμῶν· ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης (5, 27).

---

1 Vgl. B 415, 5 A Sui. 2 B 415, 7 A Sui. 3 B 415, 11 A Sui. 4—6 B 415, 8 Sui. 7 B 415, 12 A Sui. Hes. 8 B 416, 9 Sui. (aus Phrynichos ?) 9. 10 B 416, 7 Sui. 11. 12 aus Phrynichos (?) 13—15 B 416, 11 Sui. aus Aelius Dion. (Eust. 1434, 1 Schwabe p. 112) 16 B 416, 9 Sui. 20 B 415, 14 Sui 21. 22 Vgl. B 415, 13 23 B 415, 15 Sui. 24 B 415, 17 A Sui. Hes. 25 B 415, 18 A Sui. (Ἀπαραπόδιστα) 26 B 415, 19 A Sui. 27 Sui. (mehr) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 490, 1)

---

5 μου] σου Hemsterh. μὲν B 9 ῥοδώπης *b* Ας (η übergeschr.) *b* (A rot) 11 Ἀπολῖων' *b* (A rot) 17 nach Σοφοκλῆς scheint ein Prosafragment und Schriftstellername verloren 21 σύνθεσιν προσύνθεσιν προφέρονται *b*

Ἀπάργματα· ἀπαρχαὶ καὶ μερίδες θεῶν.
Ἀπαρθένευτος· ἀκέραιος, καθαρά.
Ἄπαρνος· ἀντὶ τοῦ ἔξαρνος .....

---

1 B 418, 10, vgl. Hes. 2 B 418, 11 Hes. 3 aus Phrynichos (Bek. 8, 26)

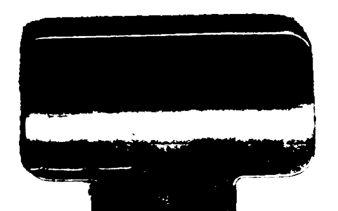
---

2 καθαρός B 3 Mit ἔξαρνος endet Blatt 111 und die Handschrift

Verzeichnis der Schriftsteller und Dialekte.[1])

1) Die im Berliner Fragment neuen Citate sind durch einen Stern hervorgehoben, Titel, die im Text nicht angeführt werden, sind in runde Klammern geschlossen.

UNIVERSITY OF MICHIGAN
3 9015 02022 4948

Plüß, Theodor, das Jambenbuch des Horaz im Lichte der eigenen und unserer Zeit. [141 S.] gr. 8. geh. ℳ 4.—

Poulsen, Frederik, Die Dipylongräber und die Dipylonvasen. Mit 3 Tafeln. [VI u. 138 S.] gr. 8. geh. ℳ 6.—, geb. ℳ 7.—

Raeder, Hans, Platons philosophische Entwicklung. Von der Königlich Dänischen Gesellschaft der Wissenschaften gekrönte Preisschrift. [IV u. 435 S.] gr. 8. geh. ℳ 8.—, geb. ℳ 10.—

Reitzenstein, R., hellenistische Wundererzählungen. [V u. 172 S.] gr. 8. geh. ℳ 5.—

——— Geschichte der griechischen Etymologika. Ein Beitrag zur Geschichte der Philologie in Alexandria und Byzanz. Mit 2 Tafeln. [X u. 408 S.] gr. 8. geh. ℳ 18.—

——— Poimandres. Studien zur griechisch-ägyptischen und frühchristlichen Literatur. [VIII u. 382 S.] gr. 8. geh. ℳ 12.—, geb. ℳ 15.—

Roemer, A., Studien zu Aristophanes und den alten Erklärern desselben. I. Teil: Das Verhältnis der Scholien des Cod. Rav. u. Venet. Nebst Beiträgen zur Erklärung der Komödien des Aristophanes. Auf Grund unserer antiken Quellen. [XIV u. 196 S.] gr. 8. geh. ℳ 8.—

Schwartz, Eduard, Charakterköpfe aus der antiken Literatur. Fünf Vorträge. 1. Hesiod und Pindar, 2. Thukydides und Euripides, 3. Sokrates und Plato, 4. Polybios und Poseidonios, 5. Cicero. 2. Aufl. [VI u. 125 S.] gr. 8. geh. ℳ 2.—, geb. ℳ 2.60.

Skutsch, Fr., Aus Vergils Frühzeit. [XII u. 170 S.] gr. 8. geh. ℳ 4.—, geb. ℳ 4.60.

——— Gallus und Vergil. (Aus Vergils Frühzeit, zweiter Teil.) [VI u. 202 S.] gr. 8. geh. ℳ 5.—, geb. ℳ 5.60.

Stoicorum veterum fragmenta collegit Ioannes ab Arnim. Vol. I. Zeno et Zenonis discipuli. [L u. 142 S.] gr. 8. geh. ℳ 8.— Vol. II. Chrysippi fragmenta logica et physica. [VI u. 348 S.] gr. 8. geh. ℳ 14.—. Vol. III. Chrysippi fragmenta moralia. Fragmenta successorum Chrysippi. [IV u. 299 S.] gr. 8. geh. ℳ 12.—. (Vol. IV, indices in Vorbereitung.)

Waszynski, St., die Bodenpacht. Band I. Die Privatpacht. [XII u. 178 S.] gr. 8. geh. ℳ 6.—, geb. ℳ 8.—

Weise, O., Charakteristik der lateinischen Sprache. 3. Auflage. [VI u. 190 S.] 8. geh. ℳ 2.80, geb. ℳ 3.40.

Wenger, L., Die Stellvertretung im Rechte der Papyri. Festschrift der k. k. Karl-Franzens-Universität in Graz aus Anlaß der Jahresfeier am 15. November. [VI u. 278 S.] gr. 8. geh. ℳ 8.—

Sammlung wissenschaftlicher Kommentare zu griechischen und römischen Schriftstellern.

Aetna. Erklärt von S. Sudhaus. [X u. 230 S.] gr. 8. geh. ℳ 6.—, geb. ℳ 7.—

Lucretius, De rerum natura. Buch III. Erklärt von R. Heinze. [VI u. 206 S.] gr. 8. geh. ℳ 4.—, geb. ℳ 5.—

Sophokles, Elektra. Erklärt von G. Kaibel. [VIII u. 310 S.] gr. 8. geh. ℳ 6.—, geb. ℳ 7.—

P. Vergilius Maro, Aeneis. Buch VI. Erklärt von E. Norden. [XI u. 483 S.] gr. 8. geh. ℳ 12.—, geb. ℳ 13.—

Apologeten, zwei griechische. Von J. Geffcken. [ca. XXXV u. 322 S.] gr. 8. (Unter der Presse.)